

ЗАЩО ПЛАЧЕ СВЕТИ САВА ?

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ЗАШТО ПЛАЧЕ СВЕТИ САВА ?

АУТОР: ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

КОРЕКТУРА: ЈОВАН СРБУЉ

РЕЦЕНЗЕНТ: БОШКО ОБРАДОВИЋ

ИЗДАВАЧ: Д.О.О. ШТАМПА ЧАЧАК

СЛОГ И ПРЕЛОМ: Д.ТАНАСКОВИЋ

ДИЗАЈН: Д.ТАНАСКОВИЋ

ШТАМПА: Д.О.О. ШТАМПА ЧАЧАК

Захвалност

Ова књига је задужбина православних Срба из Америке – једног монаха и једног мирјанина. Они су желели да остану непознати. Нека им Господ стоструко узврати добрим

УВОДНО СЛОВО

Књига “Зашто плаче Свети Сава?” зборник је чланака које је њен потписник објављивао у православној и националној периодици од 1990. до 2006. године. У то тешко време, када се око нас рушило и распадало све што се могло срушити и распасти, нисам могао ништа друго до да пишем и говорим, у некој, крајње крхкој, нади да ће та реч негде, некоме и због нечега нешто значити, да ће некога пробудити у светлост Христову или (макар то!) помоћи му да не посустане пред навалом зла које нас је потапало и бацало из незнања у незнање. Њена тематика је широка и разноврсна: од огледа о основама православне духовности, преко сведочења о разним врстама окултизма и сујеверја које су нам наметали и још увек намећу уместо вере у Бога, до коментара на нашу страшну политичку стварност (Србија и Запад, Србија и комунизам, Србија и њене утварне вође у понор.) У чланцима има понављања, враћања на сличне констатације, дијагноза које је читалац већ срео. Али, схватиће то свако добронамеран: борба речју против хаоса није нимало лака, и она често захтева да основне истине писац понавља и самом себи, а камоли другима... Да се учврсти, да не заборави, да га не однесу помодна мишљења, да не потоне у струји која вуче ка дну...

Многи ће рећи: у књизи има мрачних места. Јесте. Има. Такво је доба било. Али, у сваком тексту је указано и на сјај светосавског и светолазаревског завета, којим смо се, све до сада, одржали на балканској ветрометини.

Голгота Србије није завршена. Тек почиње. Они који желе да загосподаре светом немају милости ни према народима из којих биолошки потичу, а камоли према другима. У доба свеопштег тријумфа демонократије, засноване на претварању човека у економску животињу и роба мултинационалних компанија, Срби, народ грешан, али Христов, могу се ослонити само на захтев епске песме да треба на страшном месту постојати. На страшном месту и у страшном времену... Јер, многе нас

опомене Божје зову на покајање: док књигу приводем крају, Србија страда од клизишта, и у многим крајевима куће пропадају у земљу која се отвара.

А ти, Свети Саво, и ти, Свети кнеже Лазаре, и ти, Небеска Србијо, Мајко наша, не дајте нас непријатељима нашим на подсмех! Помозите да издржимо, носећи крст свој како га је Христос Бог наш носио, и да с Њим, надом нашом, васкрсемо. Не презрите нас, не одбаците нас, немојте нас оставити нама самима, него нас подигните у светињу Небеског Јерусалима, без кога нема Србије и Србства.

Аутор

На Св. седам мученика

Херсонских и Светог Емилијана 2006.

ПРАВА ВЕРА – ТЕМЕЉ СПАСЕЊА

ОБРАЗОВАЊЕ ЗА ВЕЧНОСТ

(Веронаука – да или не?)

Како видети Бога?

Разговарао сам с једним младићем, мојим вршњаком. Тврдио је, упорно и површно, као што сви ми често чинимо, да је атеиста јер је атеизам нешто најлогичније, најприродније – то јест, савршено “научно”.

Отворено сам га питао зашто не верује у Бога. Врдао је лево-десно, позивао се на овог или оног мислиоца, и на крају искрено казао:

– Бог не постоји. Зато не верујем. Да постоји, јавио би ми се. Могао бих да га видим.

Узвратио сам питањем:

– Верујеш ли ти да микроби изазивају многе болести?

– Верујем.

– А ако верујеш? Јеси ли их икад видео?

– Нисам... Али, можемо их видети. Имамо микроскопе.

– Значи инструменте.

– Па да. Инструменте.

– Е, видиш, и Христос је оставио инструменте онима који желе да Га виде. Еванђелист Матеј сведочи да је Господ, проповедајући на Гори, казао: **БЛАЖЕНИ ОНИ КОЈИ СУ ЧИСТА СРЦА, ЈЕР ЋЕ БОГА ВИДЕТИ.** Да би се учила микро-бића и микро-објекти, потребно је, поред здравог ока, имати и помагала – микроскопе. Да бисмо се удостојили сусрета са Богом, морамо се припремити, морамо очистити своје срце, оневинити се, опрати се од рђе зване мржња, овенчати се светлошћу вере, наде и љубави...

– То су све поповске приче.

– Не, него су то најдубље истине о сваком од нас. Те најдубље истине човек следи хиљадама година: загледан у небо, у природу, у себе самог, он је увек откривао светлост Бога и у души својој и у свету... Атеизам је, драги мој, болест нововековног човека, који се толико заљубио у авети цивилизације да је помислио да осим њега – нико не може бити Бог. И зато смо доли доведе: 20. век, како вели наш Отац Јустин, век је атомске технологије и прашумске етике.

Бог и наука

Савремена природна наука, у коју су атеисти полагали толико наде, чврсто уверени у то да ће их она “ослободити” од Бога, све више се спотиче пред несхватљивошћу природних закона. Што се дубље продире у атом, то нам се загонетније чине галаксије. Што се дубље гледа у звезде, то је нејаснији атом. Руски редитељ Тарковски је зато говорио да скоро сви физичари верују у Бога. Бор, Хајзенберг, Планк: сви су били свесни ограничености свог знања и сви признају да космос није могао настати “сам од себе”. Уосталом, наука никад не може открити **КО ЈЕ БОГ**, јер за то нема експерименталних и теоријских путева који припадају њеној области. Можемо се дивити Творцу кога кроз творевину слутимо; али Га не можемо ни сецирати, ни психоанализирати. Један од највећих Отаца Цркве, Свети Атанасије Велики, још је у четвртном веку рекао да он не би ни веровао у Бога који би се разумом могао

објаснити. То и не би био Бог, него некакав интелектуалистички фантом. Јер, свака дефиниција је истовремено негација, поништење многостраности проучаваног, његово “убијање у појам”... Некакво “природњачко” дефинисање Бога било би исто што и проглашавање сенке човекове за његову једину стварност. Превише је ситан разум човеков да би ухватио Неухвативог. Ми ни саме себе не схватамо, мада смо умислили да смо стигли до крајњих граница свемира и мада се дивимо својим уџбеницима антропологије и психологије.

Али оно што Бог не допушта леденом, аутономизованом разуму, допушта целини нашег бића – дакле и разуму. Пут до Бога води преко срца, које не пристаје на кртичју *заслејљеност и интелекџа*, на *мртјав*, дефинисани свет. Срце се у љубави предаје ономе кога жели да сазна, и тада настаје дијалог молитве и почиње благодатна радост сусрета Творца са створењем, Спаситеља са спасеним. Наше време је жедно Бога, Живога и Истинитог; поготову су га жедни млади људи, они који су схватили сву лаж социјалних утопија и земаљских идола политике, хедонизма, срећније будућности. Зато је *веронаука неопходна; не да би Боја дефинисала и њрејворила у “објект”* проучавања, него да би душе наше упутила на извор живе воде.

Чачанско огледало, 1991.

НЕДЕЉА ХРИСТОВОГ СТРАДАЊА

Која је вера права?

Када је, оне страшне 1941. у току одмазде, немачки окупатор као таоца стрељао једног србског младића, његов отац је отишао свештенику да закаже опело. Опхрван болом, скоро сломљен, он је упитао свештеника: “А где је био Бог када су стрељали мога сина?” Свештеник га је узео за руку, одвео у олтар и показао Распеће, па рекао: “Тамо је био Бог када су стрељали твога сина”. Свештеник је указао на само суштину православне вере: на Бога Распетог и Васкрслога, Бога Живога и Истинитог јер је Бог Патник и Страдалник, вечни Сапатник и

Састрадалник многонамученог рода људског.

Гледајући разне религије и чудећи се њиховом мноштву, неупућен посматрач може да се пита: “Која је од њих права?”. Свака религија за себе вели да је она потпуно откривење Истине, без које нам нема смисла живота. А ако човек не зна зашто живи, онда је његово постојање пуно животарење. Међутим, у паганизму је много богова, који се не разликују од људи, осим по моћи и бемсртности; у будизму нема Бога; у јудаизму и исламу Бог је Самац. Да ли је то налажење смисла?

А шта је суштина Хришћанства?

Бог није остао далеко на небу, да гледа како се људи на земљи муче, него је сишао са небеса и постао Човек, узевши све људско осим греха (јер је грех демонски, а не људски). У свету је живео као сиромаш, Који није имао где главу да склони; учио је, ширио реч љубави, чинио чуда чији је циљ био да покажу како је Бог нежни Отац људима. На крају, Самога Себе је жртвовао за спасење свих, распет на Голготи ради искупљења свих грехова човекових од Адама до краја света. Он, Безгрешан, Живот и Бог, победио је грех, смрт и ђавола сјединивши нас са Оцем и Духом Светим и давши нам могућност да, Крстом Његовим и славним Васкрсењем, постанемо усиновљени деца Божја. И то је суштина вере Цркве: Бог је Љубав и Бог је Жртва. Бог Се жртвовао за грехе свих људи, предавши Себе у руке самих тих људи, који су Му се наругали, тешким мукама Га намучили и на крају на крсту распели. То је цена љубави Божје: Распеће.

Кад питате Христа: “Како Ти волиш човека?”, Он показује Своје прободене руке, ноге и ребра и каже: “До смрти на крсту”. Није нас оставио саме и кукавне, у нашој немоћи и болу, него је, будући нашим Богом, постао наш састрадални Брат. Не имајући ниједног греха, узео је, као невино јагње, грехе читавог људског рода на Себе и омогућио људима који се кају да надиђу сопствену грешност и врате се свом Оцу Који је на небесима. Јер, сваки грех је отуђење од Бога Живога; сваки грех је корак ка смрти и ђаволу. Али, за покајнике, нема тог греха који неће бити опроштен, јер је Христос Својом Крвљу очистио све грехе од

постања света до последњег тренутка историје.

Страсна седмица

Читава седмица уочи Васкрса посвећена је жртвеној љубави Богочовека Исуса Христа, Спаситеља свих људи. Она се назива Великом, јер су се у току ње десили најважнији догађаји у историји човечанства. Назива се и Страсном (страсти су, на старословенском језику, страдања), јер је недеља страдања Господњег. Она се најстроже пости у њој би човек најусрдније требало да се моли, следећи Господа на путу ка Голготи и спремајући се за најрадоснији празник Цркве: светло Васкрсење. У току те седмице Црква опомиње своје верне и пева: “Ево женик (Христос) долази у поноћ, и благо слуги кога нађе будним: недостојан је онај кога нађе немарним. Пази, дакле, душо моја, да те сан не надвлада, да не будеш предана смрти и да се пред тобом не затвори царство, него се прени кличући: Свети, Свети, Свети јеси Боже, молитвама Богородице помилуј нас!”

На **Велики Понедељак** помиње се старозаветни праотац Јосиф, који је невин страдао, продан у ропство од своје браће, али касније Богом уздигнут. Тако је и Христос невин страдао на крсту, издан од народа Кома је дошао, али је васкрсао и победио смрт. Помиње се и неплодна смоква, коју је Господ осудио да се осуши јер на њој није било рода. Она подсећа сваког човека да је дужан да роди род достојан покајања, да не би био избачен из Царства Небеског.

На **Велики Ушорак** Христос је био у старозаветном храму у Јерусалиму, где је много поучавао. Говорио је о последњим временима и опомињао народ да буде будан, творећи дела милосрђа и стичући благодат Духа Светога. Такође, говорио је против лицемерја јеврејских старешина и фарисеја, чија су срца била толико охладнела да су Христа, Бога и Месију омрзнули, тобож као кршиоца старозаветног закона (као да им га Он, Син Божји, није, са Оцем и Духом Светим, преко пророка Мојсија дао на гори Синају). У својој мржњи ишли су тако далеко да су Богочовека осуђивали зато што је људе лечио суботом, празничним

даном Старог Завета.

Пошто је много народа ишло за Христом, а Христос им је проповедао да Царство Божје неће бити земаљско, уживање и моћ, него царство чистих срца и душа, фарисеји су решили да Христа убију, јер су они желели земаљског месију, који ће им дати власт над целим светом, протеравши претходно Римљане из Палестине.

Велика Среда је дан када је Јуда издао Христа (зато се тај дан, осим трапавих седмица, целе године пости; петак се пости због Распећа.) Један од апостола, коме је Богочовек дао да чини чуда и проповеда као и остали апостоли, отишао је код јудејских старешина и тражио паре да би издао свога Учитеља. Обећали су му тридесет сребрника.

Црква нас подсећа на страшну опасност од љубави према новцу и материјалном богатству, због кога су људи историји често чинили свако зло и наносили патњу ближњима. Сваком љубитељу новца показује се Јуда као пример куда среброљубље води (Јуда се обесио). Такође, помиње се и жена блудница, која се на Велику Среду показала пред Христом, изливши на Њега многоцено миро, оправши Му ноге сузама и обрисавши их својом косом. За њу је Христос рекао да јој се много опрашта, јер је показала велику љубав према Богу и искрено се обратила. Дакле, на једној страни апостол – издајник, на другој блудница – покајница! Зато свако треба да се чува и да испитује своје срце – да ли у њему живи Јуда или покајник.

Велики Четвртак је дан Тајне вечере, када је Господ, уочи страдања, први пут причестио ученике Телом и Крвљу Својом и установио Свету Литургију као Тајну нашег спасења. Под видом хлеба и вина, Он је ученицима дао Своје Тело и Крв. И ово чудо љубави Божје било је врхунац свих Његових чуда – људи, усмрћени грехом, добили су оно што Свети Игњатије Богоносац зове леком бесмртности. Како је Христу било могуће да нам да Своје Тело и Крв? А како ми сваки дан једемо сунчеву енергију под видом земаљске хране? И то је чудо велико и дивно Знамо да је основна храна већине живих створења биљна. А шта ради биље? Путем фотосинтезе сунчеву енергију претварају у

плодове. Биљкама се хране животиње – биљоједи, а животиње месоједи једу биљоједи. Човек једе и биљну и животињску храну, која сва, без изузетка, има свој корен у процесима фотосинтезе – то јест, претварања сунчеве енергије у храну. Као што под видом воћа и поврћа узимамо у свој организма Сунце, тако под видом Хлеба и Вина, освештаних на Литургији Духом Светим, у себе примамо Христа.

Одмах после Тајне Вечере, Бог је показао крајње Своје смирење: опрао је апостолима ноге, учећи их да се не горде, него да им слава и величина буду у служењу ближњима. Покушавао је да уразуми и Јуду, говорећи да ће Га један од ученика издати. Није вредело – Јуда је остао непокајан, иако је Христос чак и њему опрао ноге. После Тајне вечере, ученици су са Христом отишли у Гетсимански врт, где су сви заспали, иако их је Он молио да бдију с Њим, јер Му је душа била “жалосна до смрти” (Мт. 26, 38). Није се Христос плашио смрти, него му је било страшно што ће Га људи, које је Он створио и којима је само добро чинио, распети. Зато је молио Свог Оца да Га мимоиђе таква чаша. Но, наравно, увек је Себе предавао Очевој вољи (Мт. 26, 39). У Гетсиманији, пред очима Христовим, прошли су сви греси свих људи од Адама до краја света и века. Напор Његове молитве био је толики да му је крвав зној капао на земљу.

Одмах после тога, стигле су слуге јеврејских првосвештеника, предвођене Јудом. Јуда је пољупцем издао Учителја. (Дакле, највећа издаја у историји десила се путем лажног пољупца!) Христос Се предао добровољно, не дозволивши Светом Петру да Га оружјем штити и рекавши да би Он могао да од Оца добије дванаест хиљада ангела да Га бране, али да је страдање Јагњета Божјег предвиђено у Писму и да тако мора бити да би род људски био искупљен. Сви ученици су се уплашили и побегли, осим Светог Јована Богослова и Светог Петра. Апостол Петар се, међутим, уплашио касније, у дворишту првосвештеника где је Христос саслушаван, и три пута порекао да зна ко је тај Човек. Међутим, чим га је Христос погледао (а на Тајној Вечери му је већ предсказао троструко одречење), апостол Петар се

покајао до дна душе, изашао напоље и горко заплакао, због чега је касније поново примио апостолско достојанство.

Христу су судили јудејски првосвештеници Ана и Кајафа, који су нашли гомилу лажних сведока против Њега, Безгрешног и Пречистог. Њихове слуге су Га шамарале. Највише су Ана и Кајафа подивљали када су чули да Христос јасно потврђује да је он Сами Бог. Сматрајући то хулом, одмах су Га осудили на смрт, али, форме ради, решили су да га одведу римском намеснику Понтију Пилату да га и он, у име централне власт, осуди. На Велики Четвртак увече чита са дванаест Еванђеља о страдању Господњем и звона престају да звоне све до Велике Суботе. Уместо звона, удара се у клепало.

На **Велики Пејџак** Црква помиње оно што се тог дана десило: Христову мученичку смрт и погребeње и Његов силазак у ад. Тада се читају Еванђеља о страдању, али и старозаветни текстови који страдање Христово пророкују. Стално се пева: “Слава дуготрпљењу Твоме, Господе!” Људи и ангели са дивљењем и страхом гледају Бога који трпи да Га муче и ругају Му се. Једна од црквених песама вели: “Данас виси на крсту Онај Који је земљу поставио на водама, трновим венцем се крунише Цар ангела, у хаљину поруге облачи Се Онај Који одева небо облацима, ударце прима Искупитељ који је у Јордану ослободио клетве Адама, клиновима се прикива на крст Женик Цркве, копљем се пробада Син Дјеве. Клањамо се страдањима твојим, Христе, клањамо се страдањима Твојим, Христе, клањамо се страдањима Твојим Христе! Покажи нам и светло Твоје васкрсење!”

Јудејске старешине су Христа довеле пред Пилата, који у почетку није желео да се меша у суд над Њим, јер је сматрао оптужбу за богохулство чисто унутрашњим јеврејским питањем.

Он је старешинама рекао да могу сами да му суде. Лукави, какви су били, они су желели да у свему учествује римска власт, па су Христа оклеветали како себе назива Царем и противи се владару Римске империје. Запретили су Пилату да ће га доставити као оног ко прикрива антидржавног бунтовника. Пилат је био човек слабог

морала и равнодушан према истини, па, иако је видео да је Христос невин, уплашио се тих претњи и осудио Га на погубљење. Претходно је, поводом јеврејског празника пасхе, гомили окупљеној на тргу понудио да бира кога ће им пустити из тамнице: да ли кротког Исуса из Назарета или разбојника – устаника против римске власти Вараву (Барабу). Народ је, на Пилатовом референдуму, гласао за Барабу, а, по наговору својих вођа, тражио да се Исус погуби.

Пре него што је распет, Христос је претрпео разне муке: ругали су Му се стражари који су Га чували; био је шибан страшним римским бичем од узица, на врху којих су се налазиле оловне кугле; на главу му је стављена трнова круна. Господ је толико био измучен батинама да није сам могао да носи крст на Голготи, па су нашли неког Симеона Киринајца да то учини уместо Њега. Смрт распећем сматрала се најстрашнијом у то време, јер се умирало у дугим и тешким мукама. На такву смрт су осуђивали највеће злочинце. Христос је био распет између двојице разбојника, од којих се један, видевши муке Безгрешнога, покајао, молећи Господа да га помене у Свом Царству. Спаситељ му је обећао да ће истог тог дана са Њим бити у рају. И то је велика радост за све нас, грешне људе: први човек који је ушао у рај био је покајани разбојник. Покајање отвара врата раја.

Испод крста Христовог на Голготи налазила се Пресвета Богородица са женама – мироносицама, следбеницама Господњим, као и са Светим Јованом Богословом. На Велики Петак у црквама се пева канон који се зове “Плач Пресвете Богородице”, у коме Мајка оплакује Сина, молећи Га да што пре васкрсне.

Господа су на Крсту појили сирћетом и жучи. Греси свих људи, сваког од нас, били су и јесу горчина којом појимо Христа; греси наши су оштри клинови којима су Његове руке и ноге биле приковане на Крсту. Сваки грех распиње Христа. Зато се против греха треба борити свим својим бићем, призивајући у помоћ благодат Распетог и Васкрслога.

Када је Христос издахнуо на крсту, сунце се помрачило, завеса у храму се расцепила одозго надоле, камење се распало, а васкрсли су из

гробова и многи мртви. Народ је, када је видео шта је урадио отишао са Голготе кукајући. Господ је свим злочинцима који су учествовали у Његовом страдању претходно опростио, молећи за то Свог Небеског Оца: “Оче, опрости им јер не знају шта раде”. Касније ће многи од ових људи примити проповед апостола и постати Хришћани.

Јушрење Велике Субоје, има за садржај опело плаштанице, на којој је изображен Христос како Га полажу у гроб. Са Крста су Га скинула два богата и племенита човека, Јосиф и Никодим, а сахрањен је у Јосифовом новом гробу у Гетсиманији. Жене мирносице су Га припремиле за погреб и оплакале, скупа с Мајком Његовом. Пред плаштаницом се три пута обилази око цркве, у славу Свете Тројице и тридневног васкрсења Христовог.

Велика Субота је дан када Христос почива телом у гробу, али је душом у аду где проповеда Еванђеље свима који су умрли од постања света до тада. Из ада, царства смрти, он избавља покајане Адама и Еву и безброј душа старозаветних праведника. Сатана је мислио да је смрћу убио Бога, али је Бог сишао у његово царство као муња и разорио га до темеља, тако да је тада власт смрти над човеком укинута. Животодавац доноси живот и светлост свима. “У гробу телесно, у аду с душом као Бог, у рају са разбојником, и на престолу са Оцем и Духом Светим био си, Христе, Који све испуњаваш, Неограничени!”, пева Му Црква.

А Васкрс? То је дан када Христос устаје из гроба, и Својим преображеним телом пролази кроз гробну плочу, док стражари који чувају гроб падају на земљу од страха и ужаса, схватајући да је победа на страни Распетог. Васкрсење Христово је васкрсење свих људи и целе творевине, над којом грех, смрт и ђаво више немају власт. Радосна вест о васкрсењу из мртвих је суштина Еванђеља. Тог дана Црква пева: **“ХРИСТОС ВАСКРСЕ ИЗ МРТВИХ, СМРЋУ СМРТ УНИШТИ И СВИМА У ГРОБОВИМА ЖИВОТ ДАРОВА!”**.

Таквога Бога имамо: Распетог и Васкрслога, Страдалника и Животодавца. Није наш Бог “нешто” (“Има нешто!”), него Христос, Јагње Божје и Цар над царевима, кротки и свесилни, благи и

свемоћни.

После Страсне седмице, долази Светла седмица, у којој се поздрављамо сверадосним ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

ВАИСТИНУ ВОСКРЕСЕ, И СВИМА НАМ ЖИВОТ, СВЕТЛОСТ И РАДОСТ ДОНЕСЕ.

Велика недеља 2002.

Издање: ПНХЗ “Св. ђакон Авакум и игуман Пајсије”.

ВЕНЧАЈТЕ СЕ, СРБИ

Три су се страшне несреће, између многих страшних, десиле са србским народом од када је пао у безбожничку таму. Прва – многи Срби до дана данашњег нису крштени: друга – огроман број Срба и Српкиња није венчан у Цркви; трећа – захваљујући абортусима, којих има 150 000 годишње, само у Србији, прети нам биолошко изумирање и нестанак са лица земље. Све ово је последица заборављања Бога и Дома Божијег, Цркве; све ово ће ако се не промени, имати кобне последице по телесно потомство Светог Саве и Светог Симеона Мироточивога, које је престало да их духовно следи.

Што се крштења тиче, ту нам је све јасно из питања које се и међу народом и данас може чути: “ЈЕСИ ЛИ КРШТЕН?” А то значи: “ЈЕСИ ЛИ НОРМАЛАН?”. Крштење човеку даје благодатне силе Духа Светога, Духа Христовог, које, ако се правилно користе, доносе напредак и у овоме животу, али и отварају двери небеског Царства. И за абортус је свакоме здравомислећем Србину и трезвеној Српкињи јасно: побачајем се у утроби убија ЗАМЕТАК ЧОВЕКА, који је, с обзиром да душа настаје у истом тренутку кад родитељи зачињу тело детета, ЧОВЕК САМ. Православна Црква је абортус увек сматрала чедоморством, за које су виновници били одбијани од Светог Причешћа, чак и на по двадесет година (данас је тај рок краћи, али побачај се и даље схвата управо онаквим какав јесте – убилачким чином, који ако се родитељи за њега не покају, води у вечну муку богоостављености,

пакао). А венчање? Шта је са њим? Зашто је оно ишчезло из живота србског народа?

Црква призива човека на обожење, а то, како рече један од нових србских светаца, значи да од “седамдесет кила кржаве иловаче”, човек може да постане усвојено чедо Божије. Синови и кћери Небеског Оца по благодатном усвојењу, можемо постати само кроз Јединородног Сина Божијег по природи, Господа Исуса Христа. Он је, будући Бог и Син Небеског Оца, ради нас људи и ради нашег спасења, постао Човек и Син Дјеве Марије, распет и васкрсао, дарујући нам живот вечни. Он је основао Цркву која нас, крштењем у име Свете Тројице, рађа за вечност, а Светим Причешћем храни Телом и Крвљу Спаситеља. Црква освештава сваки тренутак људског живота од колевке до гроба, а молећи се за оне који су се упокојили у Господу, чак и преко гроба. Све што се освешта Христом, у Христа се, Јединог по природи Бесмртног, улива, да би и само постало бесмртно и вечно. Све што није освештано не може да победи смрт, то највеће проклетство, које се због греха зацарило међу људима. А то значи: где нема благослова од Бога, тамо је проклетство и несрећа.

Зато је сјединење мушкарца и жене у брачни савез једна од Светих Тајни, које благослов примају од Христа у Цркви. То је тајна у којој се природна веза мушкарца и жене, у коју они слободно ступају, обећавајући се једно другом на верност, освештава по икони односа Христа са Црквом (по Апостолу Павлу то значи да жена треба да поштује мужа као Црква Христа, а муж да воли и да се жртвује за жену као Христос за Цркву). Светом Тајном Брака благосиља се породични живот, као и рађање и васпитавање деце. Земаљска љубав мора бити освештана да би остала трајна, и да би супружници, добивши благослов од Бога, који је Љубав, кроз подвиг брачног живота ушли у Царство Божије. Људи су склони да сматрају како ће сами себи у браку бити довољни. Али прва заљубљеност брачника не траје дуго; касније она се мора хранити Христом, Распетом и Васкрслом Љубављу. Као што је без соли и најлепше јело бљутаво и безукусно, тако је без

благодати Духа Светога и најплеменитије осећање мушкарца према жени и жене према мушкарцу недовољно за срећан породичан живот. Зато је потребно да се супружнице ВЕНЧАЈУ У ЦРКВИ, пред Богом и светима Божијим, молећи Господа да им помогне у заједничком животу, рађању и васпитавању потомства. Круне које свештеник ставља на главе оних који ступају у брак су круне њихове предбрачне чистоте, трнови венци њиховог заједничког живљења, које је велики подвиг и напор, али симболи задобијеног Царства Небеског, у које ће ући верни синови и кћери Небескога Оца.

Ко није венчан у Цркви – није крунисан од Бога (венчање значи крунисање). Он нема небеске благодати за породични живот. Није нимало случајно што је србска породица, заснована на “дивљем браку”, регистровано само пред државом, али не и пред Богом, разорена до темеља. Није случајно да су оци често пијанице, безбриге и људи лишени сваког ауторитета; да су мајке каћиперке, егоистичне, неспремне да воде домаћинство; да су деца непослушна, самовољна, невоспитана. Нису случајна брачна неверства, свађе, па и убиства; не цвета случајно наркоманија, проституција, разврат сваке врсте. Зато Црква свим својим чедима ставља до знања: невенчани муж и жена не живе као супружници, него као пуки “партнери”; по закону Божијем деца им нису законита. Невенчани се одлучују од Светог Причешћа све док кроз Цркву не приме благослов за свој брачни живот, исповедивши свој претходни живот у блуду.

Црква, међутим, поручује и ово: никад није касно, све до смрти, да се човек покаје и испуни вољу Божију. Људи који хоће да живе како је Господ устројио, људи који хоће да живе ради Живота Вечног, треба да Свету тајну Венчања обаве чим схвате да се, како народ вели, без Бога не може ни преко прага. Године старости супружницима нису препрека. За Мати Цркву сви, који то желе, су њена драга, вољена деца.

”Хилендарац”, 1995.

ПОКОЉ НЕРОЂЕНИХ СРБА

Недавно у Београду објављена књига др Мирјане Рашевић “Ка разумевању абортуса у Србији”. Подаци који су у њој изнети, упркос својеврсног апологирања “права жене” да одлучи хоће ли родити или неће, за свако, бар мало, осетљивије срце и за сваки, бар мало, непомрачен разум, заиста су апокалиптични (не заборавимо: то су званични подаци! Какви ли су тек они страшнији, незванични?). Према статистици којом се користи ова научница, годишње се САМО У СРБИЈИ, У УТРОБАМА МАЈКИ, ЗАКОЉЕ 150000 НЕРОЂЕНИХ! То значи да за десет година Срби и Србкиње убију милион и по својих потомака; за двадесет година то је три милиона. Сетимо се, због своје вере и народности, у Првом и Другом светском рату страдало је три милиона Срба; сада, у безбожничком миру, сами Срби “ликвидирали” су више дечице него сви њихови непријатељи у овом столећу скупа. “Плодите се и множите, и напуните земљу и владајте њоме”, заповедио је Господ човеку и човечици, Адаму и Еви, још у рају. Наши свети преци чврсто су се држали ове заповести Божије: сваки њихов брак, благословен Светом Тајном Венчања у Цркви Православној, за основни циљ је, поред узајамног поштовања и помагања супружника, имао и рађање деце, која су била васпитана у духу хришћанске вере, наде и љубави. Било је синова и кћери, и за продужење породичне лозе, и за монаштво, и за рат, и за рад, и за славље радосније, јер је пуно веселих срца сложне породице, и за несрећу, лакшу и подносиивију, јер је имао ко да теши и разуме. Нашим старима побачај је био једна од најнеприхватљивијих грехова; знали су да гнев Бога Животодавца неминовно погађа оне који ратују против живота. Док смо се плодили и множили, пунећи земљу коју нам је Христос поверио на чување, заиста смо и владали својим областима. Сада, када кољемо децу у утробама мајки, наши непријатељи се множе, освајају србску земљу и прете да нас истребе. (Уосталом, ако се овако настави, Срби ће ускоро бити мањина у Србији. Кроз побачаје истребљујемо сами себе.)

Православна Црква је Мати свију Срба који желе да им Небески Отац буде родитељ, онакав Какав је био Светом Симеону Мироточивом и Светом Сави, Светој Петки и Светој кнегињи Милици, монахињи Евгенији, Светим србским Исповедницима и Мученицима. Као Мати, она опомиње и позива на покајање, плачући и тугујући због греха својих непослушних синова и кћери; она поучава и сведочи вечну Истину, Богочовека Христа. А то значи: **АБОРТУС ЈЕ У СВАКОЈ СВОЈОЈ ФОРМИ УБИСТВО ДЕТЕТА, НЕРОЂЕНОГ, АЛИ ЖИВОГ И ИСТИНИТОГ ЧОВЕКА.** Три су стране умешане у убиство: отац, мајка и доктор који побачај врши. И све три стране носе одговорност пред Богом и Царством Божијим; и свима умешаним у детеубиство, деца заклана у утроби неће дати да уђу у Царство Божије, ако се не покају и ако не почну да живе хришћански.

У србским градовима очеви и мајке роде по једно-двоје деце, а убију, по подацима поменутих књиге, од троје до десет (а има и несрећница које на губилиште гинеколошких столова изведи и по **ЧЕТРДЕСЕТ** синова и кћери). Уместо деце Срби по градовима (нарочито у престоници) гаје псе, купују им скупоцену храну, плету им пуловере и џемпере, и правдају се да не могу да рађају, јер за то “нема услова”. Тобож, зашто да гајимо сиротињу! Значи: нећемо да гајимо, него ћемо да убијемо. Ако се доследно следи ова сатанска логика, неко би могао да почне да убија све “непродуктивне” чланове друштва: од инвалида и душевних болесника до пензионера! Господ је, међутим, рекао: **“ПО ВЕРИ ВАШОЈ НЕКА ВАМ БУДЕ!”** Наши свети преци су веровали да ће се Господ старати за децу и – рађали су! Господ њихова надања никад није посрамио. Не би ни ваша данас; али Срби се праве “мудрији” од Њега и свој блуд, себичност и саможивост крију под маском “бриге” за “нерођену сиротињу”.

Било како било, још има наде. Ко год жели да иде за Христом, може да стане на пут Господњи. А то значи: невенчани да се венчају, неисповеђени да исповеде грех блуда и детеубиства, непричешћени да се, након исповести и духовног лека добијеног од свештеника, причесте

Телом и Крвљу Јагњета Божијег, и да почну да живе по заповестима Небеског оца и Мајке Цркве. Што више Срба се **ОБОЖИ, СЛОЖИ И УМНОЖИ**, то ће пре на опепељеном србском огњишту запламсати светлост Сунца Правде, Христа Бога нашег.

”Хилендарац”, 1995.

ВЕРСКА НАСТАВА НИЈЕ НАМЕТНУТА

Веронаука се враћа у школе – да, управо враћа, а не **УВОДИ**, јер је одлука Владе Србије (којој се противио министар просвете са својим помоћницима) заснована, између осталог, и на чињеници да је овај предмет био избачен из наших школа вољом Јосипа Броза и његових србских слугу, који су тако спровели у живот познати Лењинов декрет из 1918. године “О одвајању Цркве од државе”. То, дакле, није била последица демократског одлучивања, него револуционарне самовоље. Тако да се веронаука заиста **НЕ УВОДИ**, него **ВРАЋА**.

Највећи број земаља Европе веронауку има у свом образовном систему – од Финске до Шпаније и Италије (осим Француске). Србске вероучитеље у Аустрији плаћа аустријска држава. Наши суседи (Грчка, Румунија) такође имају веронауку. Био је ред да тај предмет “уђе” у школе, о чему су се сложиле све традиционалне верске заједнице на овом простору – православци, римокатолици, протестанти, муслимани и следбеници јудаизма, чиме је стављено до знања свим “борцима за људска права” да Србска Црква не угрожава ничија права у “мултиконфесионалној средини”, него се залаже да се та права поштују. Такође, сама Србска Црква се потрудила да, залажући се за верску наставу, истовремено тражи и да тај предмет не буде наметнут, него **ИЗБОРНИ**: биће обавезан за ону децу чији родитељи желе да се њихово потомство верски образује. Ни ту, дакле, нема угрожавања људских права и слобода. Министарство просвете је оној деци која неће ићи на веронауку понудили предмет “васпитање за људска права, демократију и толеранцију” (тако некако!), желећи ваљда тиме да истакне да је

религија у својој бити нетолерантна.

Шта ће деца учити на веронауци?

На православној веронауци деца ће учити да је Бог љубав, и да је свет и човека створио из љубави, да је човек биће заједнице које не може да живи само, нити да своју будућност заснива на егоизму; да је Црква заједница љубави; да воleti своју Цркву и свој народ не значи мрзети друге народе и њихову веру; да верност Истини Православља не значи шовинистичку реторику и праксу, да бити скинхедс није у духу србског Хришћанства; наравно, деца ће учити да НЕ ЛАЖУ И НЕ КРАДУ (па макар се бавила и политиком), да је УБИСТВО ГРЕХ НАД ГРЕСИМА. Учиће да поштују оца и мајку, јер су они иконе Бога; учиће да воле и помажу сиротињу, јер, како вели Свето Писмо, ко сиромасу даје, Богу позајмљује. Учиће да воле своју отаџбину и да се гнушају издаје; да има вредности које се не могу купити и продати; да мафијаш - ћелавац, који носи три кила злата и вози џип, а то је стекао на злочиначки начин, неће добро проћи на суду Божијем, и да он није узор који треба опонашати; да дрога није пут ка просветљењу; да кад се ожениш и удаш, треба да волиш супружника свим својим бићем и да не чиниш прељубу; да треба да рађаш и васпитаваш децу коју си родио, жртвујући се за њих по узору на Христа. Све то и много другог деца ће учити на православној веронауци. Здравомном човеку, ово, наравно, не може да смета.

Какви ће бити вероучитељи? Наравно, они неће бити супермени који ће деловати силом проповеди снажно попут Светог Јована Златоуста или Владике Николаја. Али, сигурно неће бити лошији од професора других предмета, и трудиће се да, са љубављу, деци пренесу оно што је потребно. Надајмо се, стога, да ће нам веронаука помоћи да се нађемо као људи и као народ. Предуго смо, заиста предуго, били без себе, будући да смо били без Бога Правде и Љубави коме пева наша химна.

<пл>Чачански глас, 2001.

СЕКТАШКА НАЈЕЗДА И СРЕДСТВА ЗАШТИТЕ

Црква Божија све људе опомиње: чувајте се лажних пророка и лажних верских учења, која воде у духовну и, све чешће, у физичку смрт. “Чувајте се да вас ко не превари!” (Мт. 24, 4), говорио је Божански оснивач Цркве Православне, Господ Исус Христос, како Својим ученицима, тако и свима после њих. Али, данашње човечанство све је мање спремно да чује тај глас и све више страда од лажних пророка и вођа суманутих секти...

1979: У Гвајани, Јужна Америка, секта “Храм народа”, под вођством Цима Џонса, врши колективно самоубиство: отровало се, што добровољно, што под принудом, око хиљаду мушкараца, жена и деце...

Април 1993: секта “Лоза Давидијанаца” улази у сукоб са федералном полицијом САД. Гине 80 чланова секте. Априла 1994. један од преживелих из секте се свети држави подметањем камиона-бомбе, у чијој експлозији гине преко сто недужних пролазника...

Новембра 1993: руска секта “Бело братство”, очекујући смак света, јуришала је на православне цркве у Кијеву и покушала колективно самоубиство... Опет је морала да интервенише полиција.

Јесен 1994 године: секта “Ред соларног храма” извршила је колективно самоубиство у Канади и Швајцарској (око седамдесет мртвих).

Почетак 1995: у токијском метроу секта “АУМ Шинрикјо” помоћу убиственог гаса трује на хиљаде невиних путника...

Јесен 1996: у Амстердаму ухапшен сатаниста, вуду-врач, који је убијао децу у својим обредима...

По подацима америчке полиције државе Јута, сваке године неколико хиљада деце и одраслих, који се воде као “нестали”, бива убијено у ритуалима сатаниста...

Србија деведесетих је такође видела ово зло: у Трстенику су, лудујући, сатанисти оскрнавили манастир Свете Петке, задужбину царице Милице; сатанисти у Шапцу и Врању побили војнике на спавању; у Зајечару, отац, “Јеховин сведок”, спречио лекаре да његовом повређеном

сину дају трансфузију крви (јеховисти верују да је у крви – “душа”), и син му је умро. У јесен, 1994. девојка из села Вучковице код Гуче, верујући да се у њу реинкарнирао “бог”, убедила је оца и мајку да, после страшних иживљавања, убију њену баку – спаљујући је живу...

Сваком трезвеном човеку је, после оваквих и сличних примера, јасно: секташки пут води у пропаст... Ко зна колико родитеља – мученика до дана данашњег води борбу да врати свога сина или кћи из секте у којој вође и учитељи децу саветују да забораве оца и мајку, да њих, “мудраце” и “пророке”, сматрају за “праве родитеље”...

Да укратко видимо какве све секте постоје, каквим се методама врбовања служе и како се од њих заштитити.

Типови секти и њихова учења

Секте се, код нас и у свету, могу поделити на четири основне групе: Неопротестантске, далекоисточне, окултно-магијске (синкретистичке) и сатанистичке.

НЕОПРОТЕСТАНТСКЕ СЕКТЕ: протестантизам је настао у XVI веку, када се Мартин Лутер одвојио од Римокатоличке цркве и прогласио људски разум врховним мерилем у тумачењу Библије (због тога што сваки протестант има могућност да тумачи Библију по своме. У свету данас има преко двадесетак хиљада протестантских секти, од којих свака тврди да “једино исправно” схвата Свето Писмо.)

1. Неопротестанти не поштују Мајку Божију ни свеце, и ругају се нашој крсној слави као “паганском обичају”, они се подсмевају поштовању Часног и Животворног Крста Христовог и светих икона, што називају “идолопоклонством”; не верују да се хлеб и вино на Литургији претварају у Тело и Крв Христову, и зато немају ни Причешће; не верују у силу Божију дату моштима Светаца, па су, по њима Срби који одлазе Светом Стефану Дечанском, Светом Василију Острошком и другим нетрулежним угодницима Божијим, да их моле за помоћ и излечење “сујевјерни” људи; тврде верују да се човек спасава само вером, а не и добрим делима; тврде да се деца не могу крштавати, јер

још нису “свесна”; одбацују свештенство као “непотребно”... Неке од секти, које насрћу на Србе данас, отишле су још даље у свом безумљу, па негирају саме основе Хришћанства. Тако, на пример, “Јеховини сведоци” уче да душа не може да постоји одвојено од тела, а суботари да душа после смрти – “спава”; јеховисти веле да је душа људска – “у крви”, па забрањују трансфузију, и тиме себе и своју децу у случају хируршких захвата озбиљнијег типа осуђују на смрт. Суботари тврде да треба славити суботу Старог Завета уместо недеље Новог Завета, иако је Христос у недељу васкрсао из мртвих и Цркву основао на темељу победе над смрћу; јеховисти веле да Христос није ни распет на крсту него да је био обешен на неком “стубу”; такође, кажу да Христос није Бог са Оцем и Духом Светим, него само “просветљени човек”; не верују у Свету Тројицу... Већина секташа од својих чланова наплаћују “десетак” (узимају им десети део прихода), строго надзиру једни друге, а православне Хришћане називају “идолопоклоницима”, па чак и “слугама сатане” (у томе се нарочито истичу “Јеховини сведоци”).

ДАЛЕКОИСТОЧНЕ СЕКТЕ: Индуси су пагани, многобошци, и њихова су учења тако фантастична да би свим нашим прецима, због религијског примитивизма многобоштва, та учења била смешна кад се упореде са вером Христовом. На жалост, данашњи људи су изгубили трезвеност својих отаца, па наседају на индуистичку пропаганду. Индуси верују у реинкарнацију (сеобу душа из тела у тело, због “заслуга” у “претходним животима”). Тако се, по њима људска душа, “казне” ради, може наћи у телу животиње (Буда је веровао да је у једној од инкарнација био – папагај!) Зато у Индији постоје храмови многим врстама животиња (чак и пацовима и змијама!), а крава је толика светиња да се нико не усуђује да једе кравље месо, мада стотине хиљада Индуса умире од глади. Индуисти такође тврде да је наше тело и сва материја само илузија (“маја”), које се треба што пре ослободити (зато спаљују своје мртваце, а разлику од Хришћана који тела сахрањују као сасуде душе.) Секта “Харе Кришна” тврди да је врховно “божанство” Кришна – извор зла, као и добра; Кришна је велики, “космички” заводник, који је једну ноћ

провео са 16108 жена, да би доказао своју “моћ”. Такође, далекоисточне секте будистичког правца проповедају ништавило као коначни циљ људског постојања (то се зове “НИРВАНА”): пошто је живот патња, само ништавило човека може ослободити бола. Индуистичке праксе медитације и мантрање подразумевају познавање ритуалних формула које испирају мозак (типа “Харе рама, Харе Кришна”), мада се каже да то “није штетно”. Неке од ових секти се прикривају тврдњом да њихове медитације само “побољшавају здравље и концентрацију”, мада се обред посвећења састоји у клањању лажним индуским боговима (на пример, тако је у секти “трансцендентална медитација”). Мир који мантрање доноси је мир отупелости и неосетљивости за патње ближњих, што човека искључује из стварног света и претвара у живот мртваца. На крају, не треба заборавити: далекоисточне секте обожавају ЗМИЈУ (“кундалини” – “змијска енергија”), за коју православни Хришћани знају да је симбол ђавола и да Свето Писмо Божје назива сатану – “аждајом, древном змијом” (Отк. 20, 2).

Окултистичко-магијске (синкретистичке) секте

Они верују (као и далекоисточњаци) да је човек по природи “бог”, и да он магијским операцијама може да “господари” Богом и ангелима Божијим. Да би се човек спасао, треба да поседује некакво магијско ЗНАЊЕ, које други, “прости” људи немају. Ове секте се називају синкретистичким, зато што комбинују разне верске традиције (назови – хришћанство, индуизам, будизам, таоизам, ислам, алхемију, магију Истока и Запада, астрологију, итд.) Једном речју, духовна папазјанија се нуди уместо истинитог Откривења Божјег.

Сатанистичке секте

Верују да је ђаво “бог” и да му се треба клањати уместо Богу. Основно начело њиховог деловања изрекао је британски сатаниста, наркоман и сексуални изопаченик, Алистер Кроули: “Чини оно што хоћеш и нека ти то буде једини закон”. У својим обредима жртвују животиње и оргијају,

а спремни су да жртвују и људе, нарочито децу. Проповедају мржњу и насиље, сматрајући да ће тако угодити свом господару, ђаволу. Међу сатанистичким групацијама, нарочиту подврсту чине самоубилачке секте, типа “Црне руже”. Они сами себе жртвују ђаволу.

Треба опоменути читаоца и на следеће чињенице:

1. Часописи типа “*Треће око*”, “*Хороскопа*”, “*Шестој чула*”, “*Тајни*” итд. шире неправославна учења: веру у реинкарнацију, бављење астрологијом, спиритизмом (призивањем духова), магијом, медитацијом, мантрањем, итд. Заповест црквена гласи: “Јеретичке књиге не читати” управо због опасности да се преко таквих књига и часописа не дође у додир са погубним учењима која душу могу одвести у пакао. Зато: не читати “Треће око” и остале часописе сличног садржаја ни по коју цену.

2. “**Силва мајнд** метод контроле ума” и њему сличне “технике концентрације” туђе су духу наше вере: његови учитељи људе наводе да се баве визуализацијом (замишљањем разних ликова), што може водити демонској обмани (сетимо се речи Светог Павла, по коме сатана узима обличје ангела светлости, да би, ако је могуће, преварио и изабране): да теже “контроли снова”, “опуштању” и “препуштању” (а то опуштање и препуштање може бити кобно, јер га зли дух користи да би човеку наметнуо своју вољу). Треба избегавати и све врсте контаката са “духовима – водичима” (увек злим духовима, јер се ангели не одазивају на “Силва мајнд” позиве), као и спиритизам, итд. Нипошто се не бавити јогом, чак ни “ради здравља”, јер телесни положаји хатајоге буде извесна стања која воде у прелест (самообману).

3. Са секташима и њиховим учењем мора се избегавати сваки додир, без мржње и гнева, али опрезно и пажљиво. Сви морамо бранити себе и своју децу од њихове најезде.

4. Једини успешан метод одбране од секти је – ПОСТАТИ ПРАВОСЛАВНИ ХРИШЋАНИН. Треба се молити Богу, постити, исповедати се и причешћивати Светим Христовим Тајнама; редовно похађати богослужења; читати православно литературу и, где је има,

ићи на веронауку. Нарочито децу треба утврђивати у православљу да једног дана, не дај Боже, не би упала у секту. За све недоумице се обратити својој Цркви, њеном свештенству и вероучитељима.

5. Никад не заборавимо: ми смо потомци Светог Саве и Светог кнеза Лазара, Владике Николаја и оца Јустина. Ми смо наследници Жиче и Студенице, Дечана и Раванице, Хиландара и Острога. Црква нам је дала државу и школу; спасила нас у доба турског ропства; очувала наш духовни и национални идентитет. Зато нам је Православна Црква мајка, а секте из Индије и Америке, пуне туђих учења и лажних пракси, доносе Србима само разједињеност и хаос. Нека нас Господ, по молитвама светих Срба и Србкиња и Пречисте Матере Своје, од тога занавек сачува!

Тактике и технике секташа

Разорне секте и култови имају много заједничких особина:

1. Воде их шармантно – хипнотички или динамично-харизматични лидери.
2. Користе манипулацију и превару да освоје и задрже следбенике.
3. Своје припаднике одвајају и изолују од породице и пријатеља. Настоје да их стално држе без додира са стварношћу ван секте, да би придошлице изгубиле осећај реалности и били одвојени од спољашњих извора информација.
4. У тоталитарним сектама је присутна употреба хипнозе. Стања измењене свести и повишене подложности сугестији постижу се употребом репетитивног певања, медитација, мантрања, визуализације мандала и других окултистичких симбола.
5. Захтевају од нових следбеника јавно исповедање грехова и преступа дотадашњег живота, што може служити као средство уцене у случају да се покуша напуштање секте. Уз то, постиже се развој “ми – осећања” и групне свести, заснован на узајамном познавању интимних живота чланова групе.
6. Порицање традиционалних вредности подразумева промену животног

стила, циљева каријере, образовања, читалачких интересовања, и, наравно, верско-моралног погледа на свет. Култ инсистира на “промени парадигме” и раскиду са националном традицијом код новог припадника заједнице.

7. Одузимање потребних количина хране и стална неиспаваност такође су средства контроле. Вегетаријанство, које већина секти препоручује, сматра се уводом у измењена стања свести, “астрална путовања”, контакт са духовима – водичима итд. Таква особа почиње да физички пати. У исто време, она је све подложнија сугестији и разним облицима манипулације.

8. Подстиче се осећај изабраности у секти. Особа треба да схвати да је “нарочита” и “надмоћна” у односу на друге. Она је “ново биће”, на путу потпуне среће и блаженства, а разлику од слепих маса, које се налазе “на путу пропасти”.

9. Настојава се на прозелитизму – чланови секте проповедају и деле брошуре на улицама, по становима, кафанама, ресторанима; “лове” децу испред школе и студенте на факултетима (нарочито ако је секташ студент). Такође, пажљиво прате ситуације појединаца, и појављују се да га “утеше”, увукавши га у секту, у часу животног бола (смрт у породици, раскид везе између младића и девојке) или разочарења (неуспех на послу, губитак животног циља, итд.)

10. Од чланова групе се тражи потпуна **послушност и оданост**. Већина култова има гурве или вође према којима се, били живи или мртви, мора показати љубав и поштовање, што иде до обоготворења. Они су “најпросветљенији”, “гласници Бога”, итд.

11. Користе се средства групног притиска. Нови члан секте у почетку бива примљен са пажњом и љубављу, чиме се утољава жеђ за припадношћу и утехом. Чланови секте се грле, љубе, заједно плешу, моле се, певају, играју, медитирају.

12. У случају отпора, жртва бива изложена суровим нападима (вербалним, а могући су и физички: сатанистичке групе се свете убиством за напуштање секте.) Прети јој се и бива понижавана све

док се не осети да је “безвредна”. Тада је група опет прима и показује “нежност” према њој.

Правила верске безбедности

Узбуђивати се због секташке делатности је касно. Треба размишљати како себе и децу заштитити од њих. Ради тога је потребно знати својеврсна правила “духовне безбедности”.

ПРАВИЛО ПРВО: Запамтите заувек: “духовност” има две стране, и као реч и као стварност. Постоји светла и тамна духовност, духовност истинита и духовност лажна. Не води све што говори о духовности до Бога. Омиљена забава тамне духовности је – маскирање у светлост.

ПРАВИЛО ДРУГО: Постаните свесни оног у шта не желите да верујете и у каквој религиозној традицији не желите да се нађете под било каквим околностима.

ПРАВИЛО ТРЕЋЕ: Ако са вама започињу разговор о вери, принудите свог саговорника да се представи. Тражите од њега да јасно искаже свој однос према Православљу.

ПРАВИЛО ЧЕТВРТО: Памтите да се секташке религиозне мисије пречесто скривају иза “невиних” назива: “еколошки форуми”, “школе комуникације”, бесплатни течајеви енглеског језика, “Дописна библијска школа”, (итд.)

ПРАВИЛО ПЕТО: Утврдите у чему се вероисповедање секташа разликује од учења других хришћанских конфесија, пре свега Православља, да вам, преко “ситних разлика”, неко не прода рог за свећу. Сетите се изреке: “Ђаво се крије у ситницама”.

ПРАВИЛО ШЕСТО: Ако вам се секташке оптужбе против православља учине основаним, потражите човека који познаје православну веру (пре свега, свештеника или вероучитеља) и саслушајте његову аргументацију – одговор на тврдње секташа.

ПРАВИЛО СЕДМО: Не упоређујте грехове припадника ове или оне конфесије, него темеље њиховог верског учења.

ПРАВИЛО ОСМО: Не сматрајте чињеницу да је разлика између

религија као историјски факт плод “нетрпељивости”, “ускогрудности” или “верског фанатизма”. Христа су, хтели то да признамо или не, распели лажно ВЕРУЈУЋИ људи. Очито је дакле, да се вера од вере разликује, и да њихови плодови могу бити сасвим супротни.

ПРАВИЛО ДЕВЕТО: Ако вам неко каже да је нашао пут за уједињење свих религија, обратите пажњу на чињеницу да тај позив подразумева претходно разједињење и одвајање од ваше вере и традиције. Ако вам неко каже да је Христос био учитељ било чега осим православног Хришћанства – знајте да лаже.

ПРАВИЛО ДЕСЕТО: Признајте право свакој религијској заједници да сама одређује своје границе, да сама каже шта јесте, а шта није.

ПРАВИЛО ЈЕДАНАЕСТО: Будите просто трезвени. Не мешајте психичко одушевљење великих скупова, громких речи, мистичког плеса или вегетаријанске хране са тајном Христовог уласка у светињу срца. Запамтите: чим уђете у секту, више нисте православни верник.

Према тексту ђакона Андреја Курајева
 (“Православни Санкт-Петербург”, 9/1995)

За крај

Христова вера је вера љубави и милосрђа, а не мржње и насиља; Православље никад није имало, нити може имати инквизицију. Чувајући себе и своје ближње од погубног дејства секташке пропаганде, ми увек морамо имати на уму да су припадници секти наша заблудела браћа и сестре за које се треба молити Господу Човекољупцу, просећи Га да их обрати на пут Истине. Ево једне од таквих молитава за спасење оних који заблудеше:

“Госпode, просветли светлошћу Твога познања оне који, заслепљени убиственим јересима, одступише од православне вере и приведи их Твојој светој апостолској Цркви. Амин”.

ШТА ХОЋЕ НОВОПРОТЕСТАНТИ У СРБИЈИ?

Православна Црква, која је са својим народом вековима делила добро и зло, са сектама се срела први пут у XIX веку у Војводини, кад су се појавили назарени. Од тада до данас, новопротестантске секте бујају као печурке после кише, и у све већем броју вршљају по нашем духовном простору, опустошеном вишедеценијском атеизацијом. Секте су нарочито успеле да продру међу Србе за време тито-комунизма, коме је одговарало све што је србски народ, као “хегемонистички” и “империјалистички” (тако је о нама говорила Коминтерна) могло да збуни, дезоријентише и одвоји од корена. Тек почетком деведесетих, када смо се делимично пробудили из титоистичких снова о “братству-јединству” и “светлијој будућности”, наша јавност је почела да се озбиљније суочава са феноменом секти, и да покушава да тај проблем, макар делимично, реши...

И, наравно, јавиле су се све дечје болести сектологије у повоју: од хистеричног журнализма “лова на вештице” до крајње необавештености и срамног незнања. Бивше власти, у привидном сукобу са Западом, нападале су “секте и наркоманију” кад је требало да добију покоји политички поен. У народу се, поред здравог опреза кад су разне “нове вере” у питању, појавио и, каткад паничан, страх од свега што личи на секту, и секташком деловању приписане су многе негативне појаве у друштву које са сектама немају везе, док су оне друге, које ту везу имају, пренебрегнуте (управо из незнања). Јавило се и површно трпање у исти кош свих и свакога: често је испадало да су баптисти и адвентисти исто што и сатанисти, и да се новопротестантске групе, познате по свом строгом уздржавању од пројава спољашње неморалности, “дрогирају и оргијају”. Ово је само доводило до збрке и пометње, а збрка и пометња никад и ником нису биле од користи.

Желимо да истакнемо оно основно; баптисти, рецимо, јесу новопротестантска секта, али они нису САТАНИСТИ, нити припадници неког окултистичког покрета и правца религије Новог Доба (Њу Ејџа).

Они такође нису ни психомафијашки тоталитарци типа муноваца и сајентолога, и њихово деловање није далекоисточна пракса мантре и медитације, опасна по психу од самог почетка бављења “путем јоге”. Док се са горепоменутих групацијама може и мора општити као са паганима, са баптистима, пентекосталцима и адвентистима се треба суочити као са јеретицима, људима који су изабрали веру другу и другачију од вере “једном предате светима” (Јуда, 1, 3).

Када је нова власт, после промена што су уследиле 5. октобра 2000, кренула у уређивање законског оквира за рад Цркве и других верских организација и заједница, новопротестанти (међу којима најснажније баптисти и пентекосталци) покренули су све силе утицаја како би доказали да су прогоњени и угрожени у постмилошевићевској Србији. Изашла је чак и књига “Удар на верске слободе /Зборник текстова о положају протестантских вишенационалних верских мањина у Србији” (приредили Бранко Бјелајац и Дане Видовић, Алфа и Омега, Београд 2001.) Чеге све ту нема – од настојавања на томе да се из преамбуле предлога Закона о верској слободи искључе “називи свих верских заједница, мале верске заједнице, правна лица са верским циљевима, итд” (а у преамбули су, као традиционалне вере наших простора, биле поменута, поред Србске Цркве, која је формирала нашу државу и ударила печат на нашу културу, и римокатолицизам, јудаизам, ислам, као и старе протестантске заједнице) до прича о томе како се “каменују богомоље и растурају скупови протестантских, вишенационалних верских мањина”. У протесту “верских мањина” од 30. јула 2001. пише: “Имамо информације о дискриминацији војника, припадника протестантских вишенационалних верских мањина, о вршењу притисака на децу чији су родитељи припадници протестантских, вишенационалних верских мањина да “ускликују светитељу Сави”, о вршењу притисака на поједине наставнике који су верници из ових цркава – тако да морају да “добровољно” напусте наставничку службу”. Виктор Сабо, гледајући “сурове прогоне” својих једновераца, пише о томе како “у Судану, Ирану, Пакистану и Саудијској Арабији кажњавају се смрћу они који

говоре јеванђеље нехришћанима”, па му на памет падају и библијска времена, кад је прогоњена “рана хришћанска црква”. Изгледа да се плаши таквих прогона, од стране “верске већине”, и у Србији (у овом тренутку, једини који се на простору бивше Југославије прогне због своје вере и нације су православни Срби – сетимо се само случајева прогнаних који се врате у Хрватску и наиђу на насиље или, што је свима познато, рушења србских храмова и олтара и убијања србског народа на Косову.) Домаћим новопротестантима је јасно и шта треба да се ради. Дане Видовић, у свом тексту “Закон с предумишљајем” (што имплицитно подразумева да је реч о злочиначком закону, јер код нас постоји само једна широко коришћена синтагма у којој се предумишљај помиње – “злочин с предумишљајем”), сматра да би прави закон требало да има одредбу по којој јавни тужилац по службеној дужности диже оптужницу у случајевима прогона “малих верских заједница”, почев од дискриминације у школама и касарнама, преко напада на богомоље, до, веровали или не, “погрдног писања” о истим: “Ако би се ове одредбе уврстиле, на удару би се нашле све публикације објављене од стране верске већине које шире верску нетрпелјивост”. Једном речју, нека књига, која православном читаоцу објашњава заблуде баптизма, била би забрањена, а о књигама покојног проте Лазара Милина да и не говоримо. За Видовића, нови закон ће “довести до прогонства или макар до нездравог раздвајања на верској основи” (за њега је то исто – кад се у Саудијској Арабији убијају баптисти или пентекосталци и кад у Србији Српска Православна Црква има право на школску веронауку.) То и јесте циљ новопротестаната – да свако држи веронауку при храму своје вере, да не би било “дискриминације”.

Већ смо рекли – баптисти нису сатанисти. Али, шта они хоће од Срба? Објективно гледано, они су ту да би, у име “плурализма” и “толеранције”, а користећи се огромним парама које добијају из своје америчке централе, промениле верску и културну парадигму наших простора. То не мора да зна обичан преобраћеник у баптизам или пентекостализам, али то знају вођи њихових покрета. И озбиљне анализе то одавно

показују. (Треба погледати текст француског религиолога Андреа Кортена) у познатом, иначе секуларном, листу француских и светских интелектуалаца, “Le Mond Diplomatique”, у броју 10/2001., који говори о експанзији пентекосталног покрета у земљама тзв. “Трећег света” – што смо, по мишљењу господара Новог светског поретка, и ми, Срби – захваљујући директној помоћи америчке државе и СА, јер су амерички интереси најважнији на целој Земљиној кугли.) Иако новопротестанти тврде да они немају никакве друге циљеве, осим верских, сасвим је јасно да није тако, јер, вера увек обликује антрополошку матрицу и културу једне средине. Од православне вере су нам Жича и Студеница, Сопоћани и Дечани, Хиландар и Љевишка, зограф Лонгин и Теодосије, Доментијан и Јефимија. Православна вера нам је дала Светог Саву и Светог Симеона, Василија Острошког и Петра Цетињског; али, и Карађорђа, Његоша, Михаила Пупина. А баптизам и пентекосталство нису дали ништа вечно ни у Америци, а камоли у Србији. Довољно је упоредити величанствени лик Владике Николаја или Оца Јустина са баптистичким проповедником Билијем Грејемом, па схватити какве су разлике и шта би било да у Србији победе, на први поглед либерални, политичари, следбеници новопротестантизма (као што се десило у окупираној Македонији, чији је председник Борис Трајковски неправославан човек, новопротестант.) А њихова нетрпељивост према православнима је свима позната. Ако ми њих сматрамо секташима (то јест, јеретицима који припадају искривљеном хришћанству), они нас сматрају НЕЗНАБОШЦИМА. У тексту Бранка Бјелајца “Југославија: хоће ли веронаука у школама да буде обавезна?”, један проповедник из Новог Сада вели: “Не желимо да нашу децу уче паганизму који је само маскиран у хришћанство”. Мада има и новопротестаната који трезвено мисле (тако Драгољуб Јовановић из Удружења за верске слободе каже: “Има само 7000 еванђеоских хришћана у Југославији и не можемо очекивати да они имају исти статус као чланови СПЦ”), суштина је у следећем – баптисти и њима слични траже толеранцију само зато што их је мало, и што немају власт. Да имају власт и утицај

на државу, било би другачије: јер, у САД нема председничке кампање у коју се не укључују пастори и проповедници, од Билија Грејема до Џерија Фолвела, подржавајући своје кандидате. Зато они могу и да прете властима у Србији: “ЗАШТО ВЛАДА ЗАТВАРА ОЧИ ПРЕД ЧИЊЕНИЦОМ ДА ОВЕ ЦРКВЕ ПРЕДСТАВЉАЈУ ВЕРСКУ МАЊИНУ САМО У СР ЈУГОСЛАВИЈИ, АЛИ ДА У ДРЖАВАМА ДО ЧИЈЕ ПОЛИТИЧКЕ ПОДРШКЕ ИМ ЈЕ СТАЛО ОНЕ НИСУ МАЊИНА?” (Тако пише у књизи “Удар на верске слободе”.) Зато пастор баптиста Александар Бирвиш позива своје вернике да пријаве сваки пример дискриминације по верској основи, да би се дојавило америчкој централи, и да би централа обавестила специјалног известиоца председника САД задуженог за верске слободе широм света, који може да председника наговори да уведе санкције према земљи која угрожава “верске слободе” (из претње су изузете државе од стратешког интереса за Америку, каква је Саудијска Арабија, у којој бивше муслимане, а сада баптисте и пентекосталце могу да кољу до миле воље, пошто је ова тоталитарна исламска монархија важан блискоисточни савезник САД.)

Тврдимо да новопротестанти врше американизацију нашег простора, и стојимо иза те тврдње. Јер, баптиста студеничко Распеће сматра паганизмом (икона), Мокрањчеве хорова беспотребним песмама паганским “свевцима”, Хиландар и Жичу паганским маузолејима, а крсну славу презире као незнабожачке обичаје верски неписмених урођеника. Зато баптиста хоће слободу да мисионари – и то на све могуће начине, почев од ХУМАНИТАРНЕ ПОМОЋИ, која служи за куповање људских душа. Ни распоред новопротестантских центара није случајан. Зар су случајно пентекосталци своју молионицу направили преко пута Савезног црвеног крста у Симиној улици у Београду и зар су баптисти случајно изабрали многопрометно туристичко место, Врњачку Бању, да у њему подигну свој “духовни центар”?

А о толеранцији новопротестаната знамо већ много: од прогона Индијанаца до НАТО-вог “Милосрдног анђела”. Јер, на основу Библије,

бели протестанти (WASP Америка) су побили домаћи индијански живаљ. О томе Ђакон Андреј Курајев у књизи “Протестантима о Православљу” вели: “Протестанти су себе у Америци осећали као “нови Израил”/.../ У Америци су видели Нову Палестину, нови Ханаан. Америка је такође пуна Индијанаца – пагана. Према томе, историјски летописи Старог Завета пророчки су нагостили судбину нас, протестаната. Значи, заповести које је Бог онда дао Јеврејима, односе се и на нас/.../ Протестантска лозинка “само Писмо” довела је до таквог схватања Библије у коме се Стари Завет није преображавао у Нови, него се механички с њим спајао. Стога је рат са Индијанцима код Американаца добио религиозну санкцију. Тако је протестантски буквализам у контакту с Библијом дао религиозну основу геноциду над исконским становништвом Америке. И где нам је гаранција да ће протестанти, који сад из Америке долазе у Русију, имати такта према домородачко-православној култури? Кад се погрешно схвати, чак и Библија може постати опасност и за самог човека и за његово окружење”.

Наравно, до тога је далеко. Али новопротестанти уопште нису ваплоћење “толеранције”, каквима се представљају. Њихов утицај свакако није мали. Ако ништа друго, Србија и даље нема никакав закон о верским заједницама.

Веома је занимљиво да се тактика новопротестаната на нашем простору у последње време мења. Они су, наине, добро схватили да на тлу православне културе више не могу да наступају са потпуним негирањем те исте културе. Зато је адвентистички часопис “Знакови времена”, дељен испред појединих православних храмова на Бадње вече 2003. (г. јануар 2004.) на насловној страни имао велики усклик “Мир Божји – Христос се роди”, а у чланцима објављеним у истом било је речи и о православним божићним обичајима, па чак и цитата из дела Светог Николаја Жичког. Наине, адвентисти су схватили да је лажни “објективизам” веома добро средство за нову акцију обмањивања лаковерних. Они ће свакако покушати да продрју и до

теолошких кругова Србске Православне Цркве и да се наметну као озбиљни, стручни и одговорни протестанти који СПЦ нуде “дијалог” и узајамну помоћ у “мисији” по земљама Светог Саве. Тако је, почетком деведесетих, већ било у Русији.

Веома је важно и то да новопротестантске секте шаљу велику количину бесплатне литературе библиотекама широм Србије, као и да достављају ТВ кућама своје филмове на библијске теме. Нисмо сасвим сигурни да су библиотекари и ТВ посленици довољно верски писмени да би знали ко стоји иза анонимних пакета верске “хуманитарне помоћи”. Бар не сви. Зато њихове књиге лежу на полице библиотека, а њихови филмови се гледају за Божић и Васкрс православних.

Новопротестанти код нас живе сјајно: и баптисти и суботари – адвентисти имају теолошке школе (у Новом Саду и Београду), сарађују у хуманитарном раду са бившим и садашњим властима, “либерална штампа” их узима у заштиту, и ником не смета да се лажно представљају као “јеванђеоски хришћани”. (А шта су православни? Очито – “пагани”.) Но, дужност православних је да им у том лажном представљању одмажу, указујући на све дубине њихових заблуда и сву убогост њиховог учења. Није наш циљ “лов не вештице”, него разумевање. Ми секташе, као и све заблуделе људе, не мрзимо, него се држимо учења Светог Јована Златоуста да јереси треба разобличавати и против њих се борити, а људе штедети и за њих се молити Богу (и у свакодневном нашем молитвеном правилу налази се прозба: “Просвети, Господе, светлошћу Твога познања оне, који заслепљени убиственим јересима, одступише од Тебе, и приведи их Својој Светој, Саборној и Апостолској Цркви”!)

Нека би Господ Човекољубац, Који је Крв Своју пролио оснивајући Цркву Православну, Једину Истиниту, обратио нашу заблуделу браћу, а нас заштитио од свих искушења времена у коме живимо и свих заблуда новонаверства.

2002.

ЈОШ МАЛО О СРБИМА И ТОЛЕРАНЦИЈИ

Сада, када су Срби проглашени од неких за чудовишта и кривце за сва зла овога света, збива се и процес претумачивања наше историје, коју треба представити као историју разбојника и убица (од Милоша Обилића до Гаврила Принципа, зар не?) Медији које плаћају разне “међународне кризогене групе” и моћници којима је, по повољним ценама, стало до србске имовине (рудника Трепча, на пример) покушавају србском народу да наметну кривицу за читаву историју, доказујући да је кнез Лазар био занесењак и фанатик, неспособан за “суживот” и “толеранцију”, а да су књиге попут Његошевог “Горског вијенца” малтене “уџбеници геноцида”. Зато нам је важно сећати се историје онакве каква је била, и чувати достојанство свог сећања за будућа поколења.

Зато ћемо, кроз неколико, несистематично поређаних, али смисаоно повезаних, записа других о нама, покушати да се вратимо свом историјском лику, од кога недобронамерници хоће да направе карикатуру.

Јесте ли већ чули да:

– је угледни припадник јеврејске заједнице Србије, Јаша Алмули, 2002. године објавио књигу “Живи и мртви: разговори с Јеврејима” (изд. Слободан Машић), у којој се налазе сведочења домаћих Јевреја који говоре о својим страдањима и патњама за време нацистичке окупације, као и о односу Срба према њима у те страшне дане;

– у тој књизи Мориц Марци Леви, резервни официр у краљевској југословенској војсци, описује како су му Срби 1941. помогли да преживи дајући му лажне документе и скривајући га, и тврди да су до 1942. београдски Јевреји страдали само од немачких окупационих снага, а не од “домаћих издајника”, “недићеваца”: “Ми нисмо никакве контакте имали са српским окупационим или квислиншким снагама у Београду. Ми смо имали контакте само са Немцима, искључиво са Немцима. Ја напомињем да на Ташмајдану није била никаква стража, а

код Топовских шупа тврдим да је била немачка војна стража, Вермахт. Нису били домаћи. У логору на Бањици то је било под Специјалном полицијом, али на стрељање су их водили Немци. Има живих логораша, постоје три књиге. Егзекутори свих страдалих Јевреја су били Немци”;

– у истој књизи, писац Ђорђе Лебовић, родом из Сомбора, вели да је он у средњој школи осећао антисемитизам код Немаца и Мађара, али “КОД СРПСКОГ СТАНОВНИШТВА НИКАДА ГА НИЈЕ БИЛО”;

– да је професор Јаков Данон за време Другог светског рата живео у србском окружењу, и да су се Срби дружили с Јеврејима: “Били су на нашој страни и критиковали и показивали негодовање према Немцима. Изузетно су били против Немаца”; говорећи о Србину који је спасао његову и још две јеврејске породице, професор Данон каже да је дотични ризиковао своју породицу и помогао им, “без икакве материјалне добити”;

– да је познати професор Медицинског факултета у Београду, др Максим Штернић, у разговору са Алмулијем истакао: “За Јевреје у Србији могло се често чути да их називају Србима Мојсијеве вере или српским Јеврејима”, то јест: “Било је пре рата у Србији појединаца и људи који су се декларисали да не воле Јевреје, можда и горе од тога, али у службеној политици тога није било, ни код Двора ни код влада”;

– да др Марко Анаф, чији је брат погинуо као партизан, тврди да су се Немци хвалили како је Београд “био први велики град Европе очишћен од Јевреја” и да ђенерал Михаиловић није био издајник;

– да је др Никола Рот, са Философског факултета Универзитета у Београду, у овој књизи изразио веру да ће поједини Јевреји у свету појмити зло у антисрбској политици тзв. “међународне заједнице”: “Надам се да ће они јеврејски кругови у свету који имају погрешан став према Србима ускоро увидети да тај став треба напустити, да је врло важна борба за праведност, за часност. Треба да имају на уму да не може цео један народ бити крив као што Србе окривљују. Пре свега то на уму треба да имају Јевреји, који су два миленијума непрестано

били нападани и страшно прогањани, и то цели народ, без кривице. Не би смели сад да суделују у прогону једног народа који исто тако није крив и који је исто тако прогањан”;

– да је чувени композитор Енрико Јосиф у Алмулијевој књизи изјавио: “Живети у једној Србији и не осетити да сте Јеврејин, то нигде у Европи ни пре Хитлера није било. То је по природном закону тако. Срби су један невероватан народ, ја га зovem загрљајни народ, који чак туђина више пригрљаје него самога себе”.

Да ли сте чули за Михајла Јанковића из Ниша, кафецију и трговца, чија је мајка Султанија била дворска дама краљице Наталије, и који је прихватио породицу Јакова Данона и друге јеврејске породице? Познат као Мика Арација, овај витез човекољубља спасао је многе прогоњене. За време рата бавио се само трговином, јер у кафани није хтео да служи Немце. После рата, комунисти су му одузели имовину и умро је од срчаног удара, без пензије, као “чувар отпада на свом имању, датом у закуп” (“Вечерње новости”, 8. октобар 2002. године). О њему Јаков Данон сведочи: “Дошли смо у Ниш (из Београда, нап. В. Д.), јавили се Мики Арацији, и одмах од њега добили кућу, цак брашна, пасуља, шећера, дрва за огрев и све то без икакве надокнаде. Мика нам је обезбедио и лажне легитимације”.

Да ли сте знали да је у јединицама ђенерала Михаиловића постојала и Јеврејска чета, која се, скупа са Србима, борила против Немаца?

О томе да ли данас има праве антијеврејске мржње у Србији, поготову институционалне (како нам подмећу разни “одбори за људска права”), каже рабин Исак Асиел: “Нема у овој средини озбиљних проблема ове врсте, при чему сам спадам у људе који су склони да о свему суде са добре стране. Недавно је на новосадском гробљу порушено неколико јеврејских споменика, било је тога и у Београду, искрсне понекад непријатан графит... Организованих напада ипак нема – све су то појединачни експеси с којим се среће свака верска заједница. У сваком случају, много их је мање него у Мађарској или Словачкој. Има земаља у којима, чим сићеш с воза и виде твоја јеврејска обележја, повичу:

“Напоље, Јуде”. Овде се то не догађа” (“Новости”, 27. јун 2003.)

Знате ли да је Јеврејин Џонатан Леви, експерт међународног права, који је водио процесе у корист Срба и Украјинаца, жртва усташког терора за време Другог светског рата, после упознавања са мученичком историјом православних Срба, у Кијеву примио православље и да се сада зове Јован? (“Јутарње новине”, 13. новембар 2001.)

Знате ли да су Шиптари, скупа са Србима, из Приштине протерали и Јевреје, чија је тамошња заједица била стара пет стотина година? Аца Сингер о томе каже: “Јеврејска култура је 1999. године на Косову уништена, и то након што су наводно завладали мир и безбедност” (Експрес политика” 23-24. август 2003).

Да ли сте чули за др Саву Станојевића из Трстеника, лекара који је спасао трстеничке Роме да их Немци не побију у доба када су нацисти широм Европе огњем ширили идеје “новог европског поретка”? Александар Митровић, својевремено председник заједнице трстеничких Рома, истакао је да они с колена на колена преносе повест о овом племенитом човеку, који је у ромском насељу прогласио лажну епидемију трбушног тифуса и тако спасао све његове житеље од погрома (“Глас јавности”, 17. октобар 2002.)

Низ ових чињеница, без уопштавања и анализе, ту су да нас подсети само на једно: Србин није мрзитељ ниједног народа под капом небеском – ако је прави Србин, то јест ако је укоренењен у светосавском завету. Уместо да оваквим примерима буду испуњени наши медији и да се на њима уче ђаци, неки нас оптужују да смо одувек били звери, убице и кољачи, и хоће да читаву нашу историју претумаче у новом, “политички коректном”, кључу у коме Свети Николај Жички, заточеник Дахауа, само што не испадне главни Хитлеров саветник у писању “Мајн кампфа”... Али, нека! Како рече Марко Краљевић:

Пијте, Срби, у славу Божију,
и ’ришћански закон испуњујте!
Ако јесмо царство изгубили,
душе наше губити немојмо.

Буде ли душа, биће и Царства. И Небеског и земаљског.
2006.

ПОВРАТАК ВЕРИ ОТАЦА

Када у једном народу убију чистоту и чедност, када оскрнавe његове светиње и заваде га са исконском светлошћу његовог бића, много је дана и година потребно да би тај исти народ, захваћен стихијом ништавила, поново осетио куцање свог срца и очистио се од духовне загађености. Комунистички сатанизам, произведен у леденим шићарцијским лабораторијама папистичко-капиталистичког Запада, својом силином отровао је многе народе. Највише је, међутим, упрљао девичанску чистоту Срба и Руса остављајући их да, након свега. Болују ране које би, ако се одмах не вратимо себи, могле бити непроболне. Не вреди се заваравати: комунизам је у много чему победио. Пре свега, он је створио нови тип човека, дводимензионалну потрошачку душицу која не види даље од носа (и стомака). Да није тако, одавно бисмо се ослободили остатака бољшевизма – јер бисмо били слободни изнутра. То што сада знамо много више о сопственој националној историји, што смо свеснији ко се у прошлости борио за Србство, ако против њега, то што се крстимо на химну “*Боже љравде*”, учествујемо на опозиционим митинзима и носимо шајкачу с кокардом, претећи да ћемо пуцати из свих могућих калашњикова, томпсона и колтова овог света – све је то само тужни покушај да спојимо крхотине своје пост-комунистичке беде у лепу целину наше древности. Рањени смо, поготово млади, и јако крваримо... Комунисти су нашу младост својим васпитним системом претворили у тупу, хедонистичку игру хипи-комуне. Од нас су начинили мрљаве женскареше и нафракане луткице које животаре у магли “сексуалних слобода”, не схватајући светињу брачне заједнице. Срби и Србкиње побачајима су после Другог светског рата побили више своје деце него усташе у Јасеновцу; фетуси тих побачаја се (о, безумља!) продају на Западу да би неко од њих правио креме за лица светских

дама. Комунизам влада Србијом духом подрепаштва, улизиштва, малограђанског примитивизма који је створен након “ослобођења”. Фолк-парада замењује војну параду, бескрајно заглупљујући једну по једну генерацију...

Музика коју слушамо, храна коју једемо, ТВ који гледамо – све неукус до неукуса и лаж до лажи. Манипулације поражавајућа: искрени студентски, омладински март 1991, март којим смо хтели да се вратимо Светом Сави и опет га умолимо да нам буде Пастир, они су претворили у борбу за некакву Европу (како да ми, синови и кћери Византије, деца Немањина, нисмо Европа, као да морамо бити угнани у тај бесловесни тор наднационалног “melting pot”), у борбу за *Мекгоналс* и *Левис*. Ко је то учинио у наше име? Социјалисти, демократи, леви, десни, либерали, “четничке војводе” – не тиче ме се. Знам само да углавном лажу, јер су многи од њих у души комунисти, јер не схватају суштину Србства – а то је наше свештено опредељење за крст часни и слободу златну, којим је Свети Цар Лазар србско срце заувек подигао на висину Небеског Царства.

А шта може бити лек? Лекова има много, јер су болести различите. Један је, ипак, најважнији, најспасоноснији: духовни препород. Ако се не вратимо Богочовеку Христу и Светој Православној Цркви, бићемо изгубљени, јер се Србство може утемељити само на истини и правди предачке вере. Србија је увек била моћна кад се молила Богу. Наш Средњи век, умивен светлошћу манастира и храмова, монаха и побожних монарха је доба најснажнијег успона србске државе. Од Немање до Душана Силног бејасмо несаломиви. Иако петсто година под Турцима, вером православном и крстом с три прста испливали смо из невиделице у коју нас је гурнула неслога и издајство великаша. Краљ у опанцима, Карађорђе, водећи свој народ у слободу, молио се Богу за успех подухвата: пред сваку битку његову, свештеници су читали молитве за победу. Од Мишара до Солунског фронта србска војска пости и причешћује се пречистим Телом и Крвљу Исуса Христа. У нама је због тога постојала васкрсна снага: затирани, али никад затрвени,

дизали смо се из праха кад год нам је било најтеже. Борећи се за своју слободу, ми нисмо били осветници, нити смо убијали жене и децу непријатеља. Зато нам је образ чист и пред Богом и пред људима.

Комунисти су, крећући у борбу за власт, знали ко смо и шта смо. Зато су настојали да сломе кичму нашег домаћинског духа, па су насрнули на Бога, Домаћина космоса, Краља, домаћина државног и Оца, домаћина породице. Јер, како рече велики Његош: “Када главу раздробиш тијелу, у мучењу издишу членови”... Одвајајући нас од култа, упропастили су нам културу, претворивши нас у масу новокомпонованих креатура у свакој области – од политике (данашњи “четници” увек ми личе на четнике из партизанских “бау-бау” прича) до музике (муслимански севдах опчинио је слух оних чији су преци одбили да се потурче).

Да бисмо поново били то што јесмо, морамо се умити чистотом наше вере и лепотом наше традиције; морамо се оснажити Христом, Спаситељем и Васкрситељем света. Једино тако можемо себе сматрати наследницима Светог Саве, Карађорђа и Његоша, чија је вера била непоколебива и чврста, пожртвована и призивајућа. Тек тада ће се испунити молитва Светог Николаја Жичког – ДА СЕ СРБИ ОБОЖЕ, СЛОЖЕ И УМНОЖЕ.

”Погледи”, 12. јул 1991.

СВЕТИ САВА – УЧИТЕЉ ОБРАЗА

Где год да Срби погледају у своју прошлост, виде Светог Саву: ено га у Хиландару, ено га у Студеници, ено га у Милешеви; у словима Номоканона и Студеничког типика; у првим нашим школама и болницама; усамљен у Карејској испосници, окружен племством и народом на Студеничком сабору, после крунисања Светог Стефана за првог краља Срба: донео нам је Тројеручицу и Млекопитателницу; отворио нам прозоре и умове; научио нас како се слави крсна слава и како се слога гради око вечних и непролазних циљева... Светосавље, које је “Православље србског стила и искуства”, настало је у његовим

грудима и обасјало сав наш географски и духовни простор. Оно је дало најузвишенију етику:

”Боље ти је изгубити главу него своју огрешити душу”;

“Све за образ, а образ ни за шта”;

Дало је невиђено херојство:

“Храбро мрите кад мријет морате” (Његош)

”И кад нам мушке узмете животе,

гробови наши бориће се с вама” (Шантић)

А све је утемељено на светлој вери у победу живота над смрћу и вечности над оним што пролази и пропада.

“Све је свето и честито било и миломе Богу приступачно”, каже народни песник о Косовским јунацима палим у борби за крст часни и слободу златну; а ђакон Авакум, трнавски мученик, кад му нуде да се потурчи да би спасао живот, пева: “Нема лепше вере од хришћанске, Срб је Христов. – радује се смрти”.

Светог Саву препознајемо у кнезу Лазару и Карађорђу; препознајемо га у Танаску Рајићу, усамљеном бранитељу топова, и у Синђелићу, који “са триста друга, гледа из шанца / па им се руга” – страху и смрти се руга; и у мајору Гавриловићу, који зна да “образ Београда, наше престонице, мора бити светао”, а пошто изда команду, пада, рањен метком у грло које је команду откликтало.

Свети Сава је научио србског сељака да, кад му во застане на њиви, потапше животињу по плећима и каже: “Ајде, брале!”; научио је србску мајку да детету да поуку о љубави према свему живом: “Немој да мучиш жабу, или мачку, умреће ти мајка!”; посаветовао србског оца да сина упути на поштовање девојака као људских бића: “Пази шта радиш, имаш сестру! Немој да повредиш девојку да те не прокуне”; извео на крајпуташе ликове челних и честитих мома и момака који као да су са фресака сишли на споменике, са голубовима на рамену... Док је он био међу нама, гост је дочекиван као анђео, а комшија је цењен

као брат: сиротињи се помагало и родитељи су поштовани...

Зашто је била таква Савина Србија?

Зато што су сви Срби које је Свети Сава водио, били образовани, макар и неписмени – јер су имали ОБРАЗА.

Директор једне школе, који је преживео нацистички конц-лагер у Другом светском рату, новим наставницима своје установе давао је специјално упутство:

“Поштовани наставниче! Ја сам један од малобројних који су преживели концентрациони логор. Моје очи су виделе такве ствари које нико не би требало да види:

- гасне коморе које су конструисали и изградили учени инжењери;
- људе који су отровали високообразовани лекари;
- дојенчад коју су убиле квалификоване медицинске сестре;
- жене које су спалили дипломци средњих школа и универзитета.

Зато ја не верујем у образовање.

Моја је молба: помозите ученицима да постану човечнији. Плод вашег рада не сме бити учени друштвени шљам, висококвалификоване психопате, образовани Ајхмани. Читање, писање, аритметика важни су само онда ако вашу децу чине човечнијом”.

Дакле, образовање које ученику не даје образа није ништа друго до школовање. А школован човек не значи праведан, добар, честит; он то може бити само ако је у њему надвладала светлост љубави.

Данас, кад излазимо пред Светог Саву као школску славу, требало би да се сетимо свега овога, и да погледамо око себе и у себе, премеривши спољашњу стварност и стварност своје душе светосавским аршином. Већ дуже времена новине су пуне наслова о убиствима која се врше у најужем породичном кругу; знамо за, званично регистрованих, 50 000 наркомана у Србији; знамо за распад породичног и друштвеног морала; осећамо хладноћу и отуђеност од ближњих... И сав тај терет (а није га лако носити, нарочито ако си млад човек и жељан идеала) на нашим је плећима са опасном могућношћу да се увећа да и притисне нас тако да ћемо се под њим коначно скрхати.

Шта се то са нама десило?

Заборавили смо да реч “просвета” има исти корен као и реч “светлост”; заборавили смо на образовање као пут ка образу (част изузецима, и у кући и у школи и у друштву!); заборавили смо да је “боље изгубити главу него своју огрешити душу”.

Зато пут ка нашем личном и свенародном препороду мора да крене од сећања на то ко смо, шта смо и куда идемо. Један руски мислилац народ је одредио као мистичну заједницу покојних, живих и нерођених. Потомци уче од предака, а преци се радују добрим и достојним потомцима. Када је кнез Милош уводио Светог Саву у школе, као дан србске просвете по преимућству, он је управо то имао у виду: угледање на таквог претка његовим потомцима ће обезбедити свест о пореклу, али и свест о смислу и циљу постојања на балканској ветрометини.

Данас, кад ускликујемо с љубављу Светитељу Сави, и ми би требало да о томе размишљамо; а размишљање да нас покрене на делање и прегнуће; а прегнуће да буде сложено и саборно, ка неприлазном усмерено. Јер, како рече Шантић, МИ ПУТ СВОЈ ЗНАМО! Свети Сава нам га је показао.

”Чачански Глас”, 22. јануар 1999.

ПРЕСТО НЕБЕСКИ И ПРЕСТО ЗЕМАЉСКИ

25. марта 1196. године, на државном сабору, престола се одрекао један од најмоћнијих владара средњовековног Балкана, велики жупан Стефан Немања. Када је жезал предавао свом средњем сину Стефану, призивајући на њега благослов Божји, Немања је иза себе имао велика дела: самосталну државу, уједињену Рашку и Зету, побеђене спољашње и унутрашње непријатеље, обуздану халапљиву Византију. У једној руци држао је мач, а у другој бројаницу. Немања је учврстио православну веру као основу народно-државне идеологије, потиснуо римокатоличку јерес, која би, да је дуже деловала на Србе, потпуно разорила градилачка друштвена прегнућа. Немања је, дакле, са престола сишао на врхунцу

владачке моћи, са једним циљем – да остатак свог живота посвети покајничко-молитвеном труду, оплакивању грехова своје душе и припреми за излазак пред Христа, у Апокалипси именованог Царем над царевима и Господарем над господарима. Уместо скупocene одеће монарха, Немања облачи скромну монашку ризу. 25. март 1196. заувек је определио судбу династије Немањића као владарске породице која је дала највише монаха у средњовековној Европи. Угледајући се на свог родоначалника и његовог најмлађег сина, који је већ годинама пре њега био светогорски монах Сава, Немањићи су настојали да земаљски престо не засени коначни циљ овдашњег живота: задобијање Небеског, вечног и непролазног царства.*

Данас живимо у лудачком времену у коме су све вредности безбожнички “превредноване”, у коме се људи више не сећају свог небеског порекла и назначења. Ко од Срба данас зна да реч човек потиче од старосрбског “ЧЕЛО-ВЕК”, то јест “биће које је челом (лицем) окренуто вечности”? Ко од данашњих владара мисли ма о чему другом осим о сисању последње капи крви на збуњеног и ојађеног народа чији су кабадахијски господари? Ко од њих, потомака Маркса, Лењина и Броза, сатанских душеубица, мисли о својој вечној одговорности на Суду Божијем, о изласку пред Немању, Светог Саву и Небеску Србију часних домаћина, пожртвованих мајки, храбрих младића и чедних девојака? У Београду се гине због пара патика, наркоманија и проституција бујају више него у “банана-републикама” Јужне Америке, србски народ биолошки изумире, јер морталитет добија трку са наталитетом, а “велики брат” и његова жена се спремају да, уместо Срба, по земљама којима су ходали Немањићи, насељавају Кинезе. Ово неколико реторских питања и две-три горке констатације, међутим, векторски нас приводе у нужности да се баш сада, када је, како би Његош рекао, “кукавно Србство” угашеније но игда, проговоримо о заветима Светородне Лозе, учећи од њих начине на које се можемо избавити од пакла у коме смо се нашли. Очито је да нам социјално-политичких излаза нема: Нови светски поредак, компјутерски тоталитаризам последњих дана, наше

властодршце и њихову љубав према Кинезима одавно је укалкулисао у свој балкански програм, и неће бити друштвене побуне која би могла да успе. Смешно је покушавати да се комунисти оборе шареним плакатићима који личе на рекламе за сладолед, и паролама типа “Србија у Европу – Европа у Србију”, то јест “Сутра почиње одмах”. Нама је, продатима и упропашћенима са обе стране Дрине, остало још једино уздање у милост Божју и вапај свецима нашег рода, као и хођење, по мери сила које имамо, њиховим стопама.

Дакле, да видимо, из перспективе Благовести 1196, дана Немањиног одречења од престола, шта нам Немањићи поручују.

Народ је мистичка заједница покојних, живих и нерођених; предака, савременика и потомака. Ако савремени не осећају своје претке као делатну силу, нити се пак брину за будућност оних који ће доћи после њих, народна заједница је мртва, ма какви привиди здравља у њој дејствовали. Претке и потомке не могу везивати само историјске околности или друштвени услови: и једно и друго се мења из дана у дан, па је сваком здравоумном јасно да се повезивање мора одвијати на плану непролазног и вечног. Свест о вечности и код појединаца и код народа могућа је једино као свест о Живом Богу, Који стоји изнад просторно-временских координата и бдије у свачијем срцу као савест, неумитни глас Истине. Једино они који верују у Бога и знају за одговорност на суду Божјем могу бити чврсто спрегнути у борби за било какав битан циљ, почев од политике до економије. “Ако нема Бога, све је дозвољено”, говорио је Достојевски, то јест – нема више никаквог критеријума по коме се разликују Добро и зло, Правда и кривда, оно што је за похвалу и оно што је за покуду. Није зато нимало случајно што је први ударац комунистичка револуција задала вери у Бога: рушене су цркве, убијани свештеници и верници, скрнављене светиње зато да би се народ обескоренио и покорио на један трајан начин. Тито и његови измећари Србе су прво ударили маљем масовних убијања и затварања неистомишљеника (православно-домаћинске Србије), а затим је, да би се угушила савест, глас Божји у човеку, уведен

систем “фине корупције”, моралног кварења становништва – већини је омогућено да лажу, краду, макар на ситно, да чине прељубу. Када је Тито умро и кад су га наследили неокомунисти, међу Србима скоро да није било морално беспрекорних личности које би народ могле да поведу у слободу. Побуне социјалног типа, захтеви да нам се напуни трбух и новцем набије кеса, не само да никад нису успевали, него никад неће ни успети. Карађорђе и његови устаници дигли су се против Турака не због “експлоатације човека по човеку” и сиромаштва, него због скрнављења србских светиња и насртаја на образ мајки, жена и сестара. Победници Првог балканског рата били су “осветници Косова”, и то не као обичног комада етничке територије, него као заветне србске земље која народу даје мистички легитимитет.

Из горе наведенога је јасно да је оно прво чему се Србин, истински Србин, мора учити јесте – богољубље, живо молитвено и практично везивање за Онога који нас је створио и искупио Крсном Жртвом. На жалост, већина данашњих Срба су пуки традиционалисти, чија се вера своди на ношење колача једном годишње у цркву и повремено паљење свећа за задушнице. Шта би било да Срби нису искрено веровали у Бога током петвековног ропства? Да се Христом нису везивали са својим прецима и надахњивали њиховим примером? Чудно је, али истинито: наши непријатељи боље то осећају него ми. Зар је случајно што одмах после Титове смрти, а нарочито за власти садашњег лажног месеје, са Запада у Србију нахрлиле толике секте: од Јеховиних сведока, преко Харе Кришне, до сатаниста? Идеолози и стратежи “новог поретка” знају да јеховиста, кришнаиста и сатаниста нису и не могу бити Срби: секташтво је зато једна од најлакших и најуспешнијих начина обескоренења народа који желе да потчине.

Немањићи су нам заиста пример вере у Бога и богољубивости као реалне државотворне, политичке силе нашег Средњег века. Ма шта о томе говорили “научници”, који не виде “даље од носа” датума и хронологије, чињеница је да је Свети Сава молитвом умртно бугарског насилника Стреза, који је јуришао на Србију Светог Стефана

Првовенчаног; чињеница је (то сам Стефан пише у житију свог оца, а радије ћу веровати њему него савременим историчарима-атеистима) да је Србија од удружених снага Мађара и Византинаца била одбрањена молитвеним заступништвом Светог Симеона Мироточивог, кога је његов син и наследник преклињао над ћивотом у Студеници да му притекне у помоћ; чињеница је да је Бог помогао краљу Милутину у борбама против западних крижара управо зато што је Милутин бранио Православље, спречавајући папине војске да огњем и мачем поунијате Србе. Ниједне битке и рата у србском Средњем веку није било без призивања имена Божјег и Његове правде. Тако и касније: пред сваку битку, Карађорђе заповеда да свештеници читају молитве за победу србског оружја; Свети Петар Цетињски благосиља бројчано малу, али христољубиву војску пред битку са Махмут-пашом Бушатлијом на Крусима; краљ Петар I Карађорђевић и његови сарадници остали су упамћени по својој изузетној молитвености, и то у најтежим тренуцима србске историје новијег доба.

Византија, од које су Немањићи учили како се влада, оставила је православним народима узвишено начело симфоније (сагласја) Цркве и Државе (Монархије, наравно), оличене у двоглавом орлу под круном с крстом. И Црква и држава, свака у својој области, јесу независне, али обе сарађују на добру: спасењу људских душа и мирном животу грађана. Христос је Пантократор, Сведржитељ, а владар је, ма како моћан, слуга Његов и народни. Тако је, на пример, на велике празнике златно седиште царског престола остајало празно, а монарх Византијске империје је седео на скромнијем, пурпурном. Такође, на Велики четвртак дванаест најубогијих Цариграђана обедовало је за златном трпезом са императором, који им је, после тога, по угледу на Христа, прао ноге. Ови чиновници нису били демагошко “подилажење народу”, јер је начело демократије (извргнуте у охлократију) сасвим туђе православном Хришћанству, него израз најузвишеније тежње хришћанског монарха – тежње за смирењем пред Богом и ближњима. Зато се Немањићи као владари потписују са “слуга Христа Бога”. Власт неограничена верско-

моралним законом је демонократска: тежећи да се прошири на све сфере, она неминовна гази у крв и злочин, потчињавајући подвлашћене свим доступним средствима. Немањићи су ЗНАЛИ да су и они и сељаци пред Богом (не у и у друштву, јер је то немогуће) ЈЕДНАКИ, и зато су настојали да државне законе усагласе са заповестима Божјим, што је (из Душановог законика видимо) значило да се и сељак може судити са царем, и на суду га добити, с обзиром да их обојицу чека непоткупљиви суд Божји.

Вера је бескрајно драгоцену и као извор храбрости у одбрани отаџбине. Човек који зна да после овога постоји други, бољи и лепши живот, и да се жртвовањем за ближње (а отаџбина је проширена породица) тај живот стиче, не боји се смрти. (То каже Свети Ђакон Авакум, одбијајући да се потурчи како би избегао муке на коцу: “Нема лепше вере од хришћанске, / Срб је Христов, радује се смрти.”)

Из свих ових разлога је јасно зашто су наши Немањићи тако брижљиво чували веру, забрањујући римокатолицима да међу Србима шире “латинску јерес”, а дозвољавајући им, наравно, да имају своје богомоље на територији Србије. Јасна је и љубав њихова према свештенству и монаштву, задужбинарски дух, и томе слично. Бог на првом месту! “Без Бога ни преко прага”, каже народна изрека. Кад је Он са нама, ко ће против нас?

Од Немањића се данас можемо учити и братољубљу, љубави према ближњима. Они су се на сваки начин старали да по Србији збрину сиротињу и болеснике, да омогуће намерницима удобно путовање и топло преноћиште, да сваког одену и нахране. Свети краљ Милутин је ноћу, прерушен, у пратњи малог броја слугу који о томе нису смели ником да говоре, ишао и делио новац потребити и убогим; то је касније чинио и деспот Стеван Лазаревић. Ми смо данас постали суморни и сурови: свако заточен у своју муку, нико не обраћа пажњу на патњу ближњих, па макар та патња вишеструко превазилазила наше проблеме и проблемчиће. Шта је са нашим избеглицама? Како они живе? Ко их храни? Да неће, можда, Уједињене нације? Где су ти људи? У халама, у

рупама, у баракама? Хоћемо ли сада Кинезе, као некад Арапе и Црнце, дочекивати хлебом и сољу, а наше мученике, остављене самима себи, препуштати крсту црвеном од петокраке која га је организовала? Гушимо се у себичлуку, срећни што су нам властодршци оставили мишје рупе у којима се кријемо понављајући, као хипнотисани, “Добро је, избегли смо рат”. Ако овако наставимо, можемо бити сигурни да ћемо, на крају крајева, остати и без мишјих рупа.

На крају, оно најважније што се од Немањића да научити јесте покајање. Многи дводимензионалци данас грде светородну лозу због “братоубилаштва” и “међусобних обрачуна”, па говоре: “Какви су то свеци?” Срећа је што о томе ко је светац ипак, на првом месту, одлучује Бог Старог и Новог Завета, Који је Себе много пута открио као Бога покајаних грешника. Читаво Свето Писмо је пуно примера људи који су грешили, по слабости и немоћи својој, али се кајали и Богу враћали, по свемоћи и љубави Његовој. Зар Еванђеље не сведочи да се Апостол Петар уплашен од хапшења, одрекао Христа, али да се, сузама покајања, опет удостојио апостолства и да је, сведочећи Васкрслога, за Њега мученички пострадао? Немањићи јесу грешили – били на престолу, где је грех тешко избећи. Али – колико је њихово покајање било, колика свест о својој грешности! Свети Немања је од Светог Саве тражио да га положи на земљу, стављајући му камен под главу – јер је сматрао себе недостојним да умре на постељи; Свети Сава је себе поредио са “стоком неразумном”; Стефан Првовенчани је тврдио да није вредан себе назвати Савиним братом, него једино слугом; краљ Драгутин је, павши са коња, при чему се повредио, то схватио као казну Божју због свргавања оца са власти, па се одрекао престола у корист брата Милутина и остатак живота провео ударајући се у прса, ридајући и лежећи на камењу и трњу, да би му Господ опростио увреду нанету родитељу; Милутин је послушао светогорске монахе који су га молили да се помири са Светим Стефаном Дечанским и, кад су се срели, плакао је као мало дете због бола који је сину нанео. О овоме “паметњаковићи” наше историографије ћуте, јер им је то потпуно неразумљиво. Али

за сваког Србина је поучно, јер сви ми имамо дебелих разлога да се кајемо, будући да смо се заиста уподобили стоци неразумној: са 200.000 абортуса годишње у Србији и Црној Гори, са 50.000 наркомана, и са уживањем у свим врстама изопачености и разврата, постали смо можда и гори од стоке. Да и не говоримо о храмовима Божјим које смо, после Другог светског рата, својим рукама рушили, о презиру према свештенству и Цркви који смо гајили, о забораву Бога и наших крсних слава. Када бисмо се покајали и искрено завапили (а искрено значи – немањићи!) Господу за опроштај, Он би био кадар да нас обнови и препороди, развејавајући наше непријатеље као прах пред ветром. ”Хиландар”, 1996.

ПАД ЦАРИГРАДА И МИ ДАНАС

Опсада Цариграда била је један од најважнијих догађаја позног Средњег века. За оновременог човека, који је, без обзира на ратове, сукобе и колебања, свет доживљавао као хармонију у којој се сваком зна место, Цариград је био један од симбола уређености, довршености и склада. Његове прелепе цркве, драгуљи престонице, са Светом Софијом, златним срцем Хришћанства, у средишту, широке улице пуне пролазника, трговине и живог саобраћаја, његов царски дворца, библиотеке и хиподром – све је то изгледало непоколебиво, малтене вечно. Други Рим, који је, својим Златним рогом, блистао на улазу у Европу, штитећи је од азијских тмина и стихија непознатог, дивљег Истока, и међу православним и међу римокатолицима словио је као чудо. Чак и кад су га палили, рушили и разарали, папини крижари су пред њим осећали страх због тога што нису могли да га до краја схвате. Знали су да је то место Христово, где обитава слава Божја, силна у храмовима препуним литургијске светлости, али себе нису могли да препознају у ромејском Христу, благом и страшном Пантократору, и нису поимали оно што разарају.

Била је 1453. По оновременом рачунању, 7000 година од стварања

света требало је да се наврши 1492. Хришћански свет је дрхтао пред могућношћу скорог смака. Мислило се да је време спасења прошло, и да ће огњеним крилима долетети ангели апокалипсе зарад последње жетве Господње. То се, као и много пута до тада, неће десити. Године 1492. Запад ће открити Америку, за коју је Колумбо мислио да је Индија, земља зачина и магије. Тек пет столећа касније, Америка ће постати нови Вавилон и коначни Запад људске историје; Колумбо је, као и многи пре њега, веровао да ће до сунчаног Истока доћи преко западне таме. Али то ће тек бити. А текла је 1453, када су под зидине Цариграда дошли Турци, млади варвари верни Мухамедовом преупрошћавању откривења и наоружани до зуба.

Турци су за Ромеје били јахачи апокалипсе. Пљачкали су и палили древну империју, освајали стопу по стопу Балкана, лако поткупљивали декадентне хришћане и још лакше мењали савезнике. Грчка, Србија и Бугарска под сенком муслиманске сабље дрхтале су и очекивале коначни ударац. Али било је и наде, трепераве као пламен воштанице или кандила. Надали су се, ипак, да ће Бог, као и много пута до тада, помоћи. А нису имали чему да се надају. Јер, Византија је, у лику свог цара Јована Палелоба и у лику својих владика, какав је био Висарин, потписала унију с Римом признајући папу за врховног поглавара свих Хришћана и намесника Христовог на земљи. То ће Цариград коштати пада. Јер, папа је обећао помоћ коју никад неће послати; њему је, увек и свагда, све до данас, циљ био да Исток баца под ноге.

Господ је, дакле, решио да због умножења гордости и безакоња Новог Израила, преда исти у руке непријатеља Крста Свога, после многих и тешких борби у којима су се чули пуцњеви топова и прапушака, новог оружја коме бедеми и људска тела више нису могла тако лако да одоле као пред сабљама и мачевима.

Куле и бедеми нису одолели. После кише стрела која је сејала смрт у људска тела, после звекета мачева и сабљи, после буке и беса, ватре и крви, пао је, храбро се борећи, и једанаести Константин, цар византијски, по мајци од србског рода Драгаша. Цареву главу, одсечену

и крваву, султану је однео неки Србин. Нестор Искандер, бивши руски јаничар, а касније монах, који је о томе оставио запис, овог Србина главног помиње само узгред. Не каже да ми је то био мухамеданац србског порекла или хришћанин у турској служби. Како било да било, овај податак је право сечиво у свести. Као да смо саме себе осудили на страшне распоне: од јуначке, бунтовничке силине која над собом не признаје никаквог туђина до потпуне, ништа мање ревносне, покорности сваком туђину. (Сетимо се да кнез Милош султану шаље Карађорђеву главу, као што је овај анонимни Србин, да би се султану додворио, однео истом главу императора Константина.) Не заборавимо то кад промишљамо о себи: Србин може бити човек и витез само ако високо држи стег православне побожности. Иначе, он се лако претвара у плаховитог злочинца. Бивши Срби, потурчени и покатоличени, били су најгоре усташе у Другом светском рату. И сад, кад траје рат на просторима бивше Титославије, то је рат углавном између разних врста Срба: православних, муслимана, римокатолика и комуниста. Јер, и комунисти су нови потурчењаци, и спремни на разне врсте злочина, којима срамоте србску историју у овом несрећном рату.

Шта још можемо да научимо из повести о паду Цариграда?

Живећи у доба просташтва и пустоши, нихилизма и лажи, православни хришћани треба да чувају успомену на своје благоверне царе и царице, на своје Константинопоље, Призрене и Кијева, на своју прошлост Христом обасјану и умивену. То сећање да их снажи, бодри и поучава; да их опомиње и уразумљује. Али никада, никада, никада да их своди на прошлост као такву, на пуне маштарије о земним царствима, склоним паду и рушењу, као и све што је рукотворено.

Три Рима су пала у историји човечанства: први – јересју папизма, други – под налетом турских хорди, трећи – у крвавој ноћној мори комунистичке револуције. Али наш вечни Град, Отаџбина наша, Небески Јерусалим, чека своје житеље, чека децу Божју.

(Изговорено на скупу о паду Цариграда организованом у Мисионарској школи храма Св. Александра Невског у Београду 1993. године)

СВЕТЛОСТ СА НАДГРОБНИКА

О хришћанском односу према смрти као коначном потпису у књизи живота испевао је у својој збирци “Часловац” стихове велики немачки песник Рајнер Марија Рилке:

Сопствену смрт, о Боже, сваком дај,
мрење што ниче из оног живота,
где му се љубав збивала и сјај,
и смисао, и беда, и страхота.

Православни Срби су о свом односу према смрти проговорили устима свештеномученика ђакона Авакума који је, одбијајући да се потурчи да би спасао овај, пролазни и трулежни, живот, Турцима рекао:

Нема лепше вере од хришћанске,
Срб је Христов, радује се смрти.

Радује се смрти јер га са оне стране гроба чека Онај Који је васкрсао из гроба Који је “смрћу сатро смрт”, а о Коме се на Васкрс у православним храмовима пева:

Васкрсења дан је, просветлимо се,
народе, Пасха је Господња, Пасха,
од смрти у живот и са земље на
небо, Христос Бог нас преведе,
док Му певамо победну песму.

Док су Срби живели са Богом, умирање је за њих било узвишено као и живљење; гробови су поручивали сваком ко би пред њих стао: овде почива Човек Божји, Човек који је ишао за Богом и упокојио се у Богу. Путниче, умири се! Припреми се да и ти лежиш овде! Замисли се над

собом и над својом душом док још има времена; кад време прође, и кад те смрт поведе у незнану земљу, биће касно.

Три књиге г. Радојка Николића (*“Камена књија њредака”*, *“Сељакова душа на камену”* и *“Каменописци народној образа”*) представљају за сваког ко жели да се суочи са србским схватањем смрти неоцењиву вредност. Овај вредни скупљач записа и натписа са србских надгробника, биограф каменорезаца и истраживач њихове уметности, оставио је вредан допринос култури свог народа. Његова схватања су у овим књигама (између прве и треће је прошло двадесетак година) постепено еволуирала: од секуларно-атеистичких у *“Каменој књизи предака”* до православних у *“Каменописцима народног образа”*. Ова еволуција је, очито, ишла у корак са еволуцијом погледа на свет самог аутора.

У *“Каменописцима народног образа”* (*“Литопапир”*, Чачак, 1998.) г. Николић са правом истиче да је србски надгробни споменик био прављен као својеврсна мала црква, црква без врата и прозора, али истовремено црква пред којом се Србин најчешће заустављао да се помоли Богу, окади и размисли о вечности која га чека. Због тога су веома битни записи на гробовима наших старих: у њима је исказана аксиолошка вертикала србског човека – Хришћанина. Какву су Срби некад били? Чему су стремили? Шта им је био идеал? (Не заборавимо: један народ живи својим идеалом, оним ка чему стреми. Некад су Срби стремили својим свецима, Немањићима и Хребелјановићима; данас су спремни да подигну споменик мајмуну Самију, што су и учинили у београдском ЗОО – врту средином деведесетих.) Користићемо, у трагању за одговором на ово питање, књиге г. Николића.

Вера у вечни живот

Наши преци су, на својим надгробницима, изражавали веру у вечни живот чврсто и непоколебиво. На једном споменику пише: *“Бог је Отац; гробови су животне двери”* (врата живота); на другом, у књизи коју је изрезао каменописац стоји: *“Живимо да мремо, а мремо да вечито живимо, јер Бог никад не мре”*. На споменицима човек је увек *“раб*

Божји”, који се животом спремао да пређе дубоку реку што га одваја од Очевог Дома. А овај живот је, како пева Свети Јован Дамаскин у песмама опела, “сенка и сан”. За трен га нема – ишчезне као водена пара. Зато на гробу Васа Брајовића из Дражиновића (+1861.) стоји:

О, Србине, ко си да си
да ти је знати шта си
Знај да ништа друго ниси
него прах и пепео.

Но, иако зна за то, Србин не губи наду. Зашто? Зато што постоји Небеска Србија. “Бог му дао у рају насеље”, говорили су Срби за своје уснуле. А тамо има места за свакога: од свеца до покајног грешника. Због тога на гробу једног домаћина, који се упокојио 1886. стоји: “Одок радостан на Небеско Царство”. Камен – белега изнад главе седамнаестогодишње девојке вели: “Винук се у небесне висине да тамо анђеоским животом цватем”. Смрт је страшна, али очајања нема. Очеви су на споменима својој деци писали да су им малолетна чеда умирала “по милости Божјој” (“Бог дао, Бог узео”, као што збораше и праведни Јов, који у највећим мукама не похули на Свевишњег.) Ледни камен надгробника сестра греје сузом и молитвом: “Боже, спаси душу моме брату Рисиму”; а десетогодишњакиња из Краварице својој мајци која рида поручује: “Не брини се, не плачи моја мила мајка, у рају ме загрлила моја мила бака”. Срби су рај доживљавали као присно сусретиште са Богом и прецима, са “многим и многим, и сродницима драгим”, како вели Владика Николај у својој песми “Небеска Србија”. Ту ће деда загрлити унуче, и отац сина, и мати своју кћи, и сестра брата, и пријатељ пријатеља; ту је мирис лепши од мириса босиока и дуње, и светлост силнија од светлости сунчеве, и радост већа него кад роди пшеница и вино. Зато епитаф тврди: “Благо оном ко у чистој вери из овога у нов живот пође”.

Србску философију гроба из кога ће заблистати зора васкрсења

његошевским стиховима описао је свештеник Арсеније Прокопијевић, који је на спомену свом оцу крај ивањичке цркве забележио следеће:

Ево гроба, неизбјежна двора,
ђе с' одмара тјело од умора,
ђе је правда подједнака свима,
ђе се равња просјак с царевима,
ђе се не зна за чемерне дане,
ђе су сваком сузе убрисане,
ђе нестаје од бола лелека,
ђе све бољке нашле себи лека,
ђе су двери што воде свакога
кроз њих познат Творца великога.

Велики Творац и Његова чеда, Срби, столећима су се познавали. јер,
”све је свето и честито било,
и миломе Богу приступачно”.

Младићи и девојке на споменицима

Позивајући јуноше и деве да љубав узљубе, деспот Стефан Високи, у свом “Слову љубве”, моли их да то чине “право и незазорно”, да не би своје “младићство и девство повредили”, јер младићство и девство чедношћу на себе призивају оно што је Божанско. Лепота и радост младости су од Бога; и кад лепота и радост младих оду прерано са овог света (а и то “прерано” је опет по нашим људским мерилима), одлазе ономе ко их је дао. Тако на једном надгробнику стоји: “Овде почива Богом украшена девица Селена, прелиепа кћи”.

Деве и момци на споменицима по Западној Србији као да су сишли са икона и фресака. А зашто? Јер су тако и живели. За *девојку* каменописац каже да је живела “у *лиџиом девојачком* владању” и да је умрла као “часна и поштена девојка”. Била је “особита радница и *кућњица*” (кућаница), “од најлепше руке послушница својој мајци”. Момак је, такође, живео “у добром владању и послушности”.

Велика је била и њихова родбинска љубав. На гробу Симке Јанковић из Ласца стоји да се “разбоље од жалости за својим братом ког је она највољела и другог дана за њим престаи се”. Срећко из Висибаве, наредник, “погибе на острву 1916. године, а сестра му Сида увену за њиме”. (Сећамо ли се овде оне потресне народне лирске песме “Највећа је жалост за братом”, у којој се истиче да срце не може зарастати ако је рањено братовљевом смрћу? Сећамо ли се сестрине тужбалице у “Горском вијенцу”? А живимо у времену у коме, пречесто, браћа и сестре гледају једни друге са мржњом, свађају се око тога ко ће пазити старе родитеље, како ће поделити наслеђе, итд.)

Супружници

Супружанска љубав и верност су, од када су комунисти дошли на власт у Србији, непрестано извржавани руглу. Комунистички идеолози су тврдили да их није било ни у хришћанској патријархалној култури. А било их је, и то сведоче гробља србска.

Г. Радојко Николић примећује да је “атрибут “верна” чешћи од свих осталих који су се уз супругу могли придодати”. Иако су имали *децу*, супружници су целог живота чували свештену чистоту родног живота. (Некада се, због стидљивости, говорило: “С опроштењем, моја жена”; “Мој муж, Боже опрости”.) А љубав је постојала, чврста и непоколебива: њено трајање мерило се посебним аршином. Тако је Саво Обрадовић из села Гугља иза себе “оставио богату задругу и верну супругу Стојку са којом је поживео 42 године и 12 дана”. То су, сигурно, били дани зачињени слашћу узајамног поштовања и поверења – иначе се не би бележили на надгробном спомену. Жена мужу у Горачићима поставила је биљег “за наше верно и љубавно живовање за 20 година. Прости, Јеко”. (“Љубавно” значи “пуно љубави” и “љубазно”. Реч “љубавник” је у 19. веку значила “омиљен, свима драг човек”).

Хришћанске врлине чиниле су основу србске породице. Тако се на гробовима честитих жена писало: “Није у свом животу никог уцвेलела”; “Ни са ким није у завади била”; “Била је пажљива према

радницима и пријатељима”. За Миљку Петровић из Свештице се вели: “Покојница била је човечна – јуначна у жалости, као и у радости. Умела је разговорити себе и другога, која је била за пример и осталима”.

Супружници се највише хвале децом коју су иза себе оставили. На пример: Добра супруга и мајка подигла десет деца”; старац из Трбушана:

”За живота имао сам срећу,
имам кога да ми пали свећу”;

Микаило Вучићевић из Табановића:

”Ал’ се опет моја срећа вила:
синови су моја десна крила.
Са свећама око гроба стое:
њиг седморо – то је срце мое”.

Каменописац је, у име једне мајке, оставио траг: “У браку са мужем имала сам осморо деце, коиг сам их јуначки сачувала за време рата од 1912. до 1918. г. И данас остају након мене сви живи. И лепо сам дочекала.” Ако супружник умре, деца која остају иза њега су спомен брачне љубави. Једна жена хвали мужа што је није оставио саму, него јој је подарио чеда, да јој буду утеха. У Марковици муж се обраћа жени која почива телом у земљи, а душом код Господа:

Сећаш ли се, Миљо моја,
кад си ми негда била:
кад дођемо ми са рада,
деца су нас загрлила.
А сад грле двапут мене,
једном, Миљо, место тебе.

Мајчинство је жртвено служење Богу и браку. Десанка Петровић из Ивањице “у најсветијој дужности – у материнству – напрасно премину... остављајући своје *новорођено* чедо ни гледано ни мајчином руком

миловано”.

Добри домаћин се, преко споменика, растају са *својим* ближњима као да иду на далеки пут, али и као да знају да ће се опет видети. Старац Коста Матовић из Адарана поручује својима: “Збогом, браћо, и ти баба, неуморни друже, и ви, мили сине, ћери, снахе, унучи и унуче моје”. Имали су разлога да срећни оду са овога света: тихи спокој им је испуњавао душу јер су они, кућевници и трудбеници, одлазили да у Богу нађу одмор од земних трудова својих.

На србским споменицима путник бива позван да застане и да “не пожали труда свога да чита”. Јер има шта да се прочита. Рецимо, запис из Висибабе, којим покојник поручује живима како да живе да би живели вечно:

Збогом децо и унучи моји,
ви сад знате шта вам дужност стоји:
поштуј Бога и ближњега свога,
придржете се карактера мога.

Послушајмо га. Нећемо се покајати.

Православни пут, 7/2000.

КАРАЂОРЂЕ И ЊЕГОВ НАРОД

(Жртвена глава и темељ слободе)

О супротстављању злу силом

У доба Вучићевог проласка с војском према Београду, сећа се Милан Ђ. Милићевић, разговарали су сељаци о зулumu који народ трпи од Обреновића. Док су брали кукуруз, један упита: “А да ли је под Карађорђем било зулума?” А други му рече: “Е, мој брате, било је, како није; било је зулума да пропишти материно млеко; али се онда ратовало с Турцима, па је то друга ствар. Ја сам слушао /.../ да је Карађорђе сам, својом руком, убио сто људи крштених Срба, па је њему Бог све опростио за то што је ’ришћанлук ослободио од Турака!”

У овој реченици види се да су Срби веома добро схватили улогу

снажне историјске личности у ванредним околностима. “Не може се царство задобити, / на душеку све дуван пушећи”, вели Филип Вишњић у “Почетку буне против дахија”. Пет векова турског ропства, сва понижења и страдања која је србски народ доживео, тражила су одлучног и озбиљног човека, спремног да иде преко препрека, човека свесног да се борба за духовну и политичку слободу не може стећи вештином, него врлином (Владика Николај), али и човека који не преза пред кршењем сваког отпора сагледаној стварности ка којој се стреми, стварности слободне Србије. Зато није случајно да је Карађорђе на силу у устанак гонио оне који су одбијали да му се придруже, па чак и палио србска села која су била “у лепо” с Турцима. Јер, племенски менталитет и склоност партикуларизму били су веома озбиљна опасност на путу ка обнављању немањихке државе. (Сетимо се да су сви велики србски владари морали да се боре против тог партикуларизма: и Немања, и Свети кнез Лазар, оснивачи најважнијих средњовековних династија, прво су побеђивали средобежна стремљења великаша који су хтели да буду обласни господари што се не осврћу на потребу очувања државне целине.) Ту Карађорђе није имао милости: свако ко се супротстави снажној власти без које нема заједничког прегнућа, биће сурово кажњен.

Вуков опис онога што се дешавало је најсуштинскији за поимање Карађорђеове државотворне свести: “Кнезови и остали поглавари изнајприје изаберу и поставе Црнога Ђорђија, као готово да им буде слуга; али он, добивши власт и силу у руке, стане владати и свима заповиједати господарски! Кад се ова буна овако срећно протегне и они виде да старјешинство доноси чест и славу и богатство, онда се сваки стане кајати што он није старјешина; и ће који од ових већих нахијских старјешина стане радити, ако не може над свима бити старјешина, барем у својој нахији да му нико не заповједа. Зато стану викати на Црнога Ђорђија да је он хајдук, и да хајдук земљом и народом нити је кад управљао, нити може управљати. А ни једноме од ових поглавица није тако било за невољу да се наочиглед сад одмах мрзи

око тога с Црним Ђорђијем као кнезу Теодосији; јер он не само што је главно старјешинство од себе одбацио и Ђорђији наметнуо, него му је Ђорђије мало-помало и нахију крагујевачку, у којој су изнајприје обојица заповиједали, узме сву под своју власт. Зато се он у Пећинама (више Остружнице) своди с Ђорђијем и потегне из пушке да га убије, но пушка га превари, а Ђорђије онда потегне те њега посред сриједе, говорећи: “Којекуде, по души те! Кад си знао боље од мене уређивати и заповиједати, зашто си мене нагонио да се овога посла примам?” И зато су се сви плашили Карађорђа, што је потврдио и сам кнез Милош. Кад му је секретар Димитрије Јоксић прочитао да Вук Караџић у спису о Правителствујушћему совјету вели како се војводе нису бојале Карађорђа, Милош је узвикнуо: “Лажеш, Вуче, лажеш!”, а затим га опсовао и додао: “Ја се љутим на Вука што пише тако. Он или не зна како је било, или навалице лаже. Како да се војводе нису бојале Карађорђа, кад није било ниједнога ком се нису тресле хаљине на њему кад пред Ђорђа излази? Бре, бојали су се, те још колико!”

Карађорђе је свесно усађивао тај страх у људе. Јер, у ванредним околностима, поготову у борби за слободу и државу, свако попуштање и сваки кукавичлук може скупо да кошта, и да однесе на хиљаде људских живота. Вожд је устанак почео само као буну против дахија, али га је наставио као борбу против Стамбола. Не заборавимо, Срби су први балкански народ који се усудио да се дигне против султана. Грци ће то учинити тек 1821. године, када су Срби иза себе имали и Орашац и Таково. Карађорђе је осећао народну муку као своју, и није био насилник ради насиља и доказивања да је он господар, а сви други робље... Када је Карађорђе у Јагодини срео газда Младена и изложио му свој план одбране, којим је требало штити не само војне положаје, него пре свега народ, Младен је био незадовољан и противио се томе. На то га је Карађорђе упозорио да ће народ, без заштите, изгинути као стока. Младенова реченица: “Нека гину. Свадбе без меса не може бити”, навела је Карађорђа да дубоко уздахе, легне и узвикне: “Еј, Младене, Младене! Бог те убио! Досад је овај народ био о мојему врату, а одсада нека је

о твојему!”, после чега је почео да бљује јед и тешко се разболео. Бол због народа – ето основне особине наизглед суровог војда. Говорећи о томе, владика Атанасије (Јевтић) је почетком деведесетих упозоравао да у лажном војду Србије, нема ничег карађорђевог јер је у питању “осион и opak човек” у коме нема бола за ближњим, бола народног. “Личност је бол”, вели Николај Берђајев у својој студији “О човековом ропству и слободи”. И то су људи добро знали и свим својим бићем осећали: иако је побио “сто крштених Срба”, њему је “Бог опростио”, јер је “ришћанлук ослободио од Турака”.

То јест, Карађорђе је устао у одбрану народних светиња – црква, манастира, части и поштења србских жена и девојака. Није устао због земаљске неправде, него због зла које је почело да нагриза сам корен народног бића. И, наравно, тај устанак није био нимало случајан, него један од многобројних устанака народа који се никад није помирио с ропством. (Сетимо се да су мошти Светог Саве 1594. године биле спаљене од Турака зато што су банатски устаници носили заставе са ликом Светог Саве и када је владика вршачки Теодор, који је био на челу своје пастве, одран жив.)

У својој расправи “О супротстављању злу силом” руски религиозни мислилац Иван Иљин нас упозорава на основна морална противречја рата у име добра: “Да, пут силе и мача није праведан пут. Али има ли другог, праведног? Зар је то пут сентименталистичког несупротстављања, који је пут /.../ издаје слабих, саучешћа са злочинцем, “сакривице” са злотвором, и, на крају, наивно – лицемерног самозадовољства? Наравно, тај пут има “спокојнију”, мање крваву спољашњост; али само лакомисленост и зла тупост могу да не осећају каква је цена за тај “спокој” и такву “пристојност”... Онај ко пред агресивним злочинаштвом тражи идеално морално решење као циљ, тај не схвата основну животну трагедију: она се састоји у томе што у таквој ситуацији НЕМА ИДЕАЛНОГ ИСХОДА. Већ најпростије присуство противуљубавне и противудуховне воље у души другог човека тај безусловно – праведни исход чине тешким и проблематичним: јер,

како не судити и не осудити? како не изаћи из пуноте љубави и не узнегодовати духом? како се не покренути и не супротставити? Али у присуству истинског зла, које се излива у СПОЉАШЊА ЗЛОДЕЛА, идеално – праведни исход постаје ТОБОЖЊИ, ЛАЖНИ задатак. Тог исхода нема и не може да га буде, јер дилема која се јавља пред човеком за њега не оставља места. /.../ Злочинац, који је погазио духовно призивање човеково и на то приморава друге људе, ставља сваког, који је усвојио дело Божије пред избор: оставити дело Божје и издати своје духовно и религиозно призивање, чувајући своју “праведност”, или остати веран Богу и призивању, остварујући га на путу који није праведан. /.../ Желећи добро, предан добру, он види да је приморан да у име свог религиозно истинитог циља на себе узме неправедност и можда кривицу и, на први поглед, да напусти добро; притом, са пуном свешћу о томе шта чини. Његов положај је МОРАЛНО – ТРАГИЧАН, и јасно је да је излаз из истог могућ само снажним људима.. Али снажан човек своју снагу потврђује управо тиме што не бежи од сукоба у тобож врлинску пасивност, и не затвара очи пред трагичном природом истог, упадајући из малодушности у лажну душевност; снажни човек види трагичност свог положаја и иде му у сусрет, да би изашао из њега и претрајао га. Он на себе узима неправедност, али не себе ради, него Божјег дела ради. И то што он чини јесте његов поступак, његова сопствена делатност, коју он ни не мисли да приписује Богу. /.../ Подвиг овде није само у вођењу борбе, него у оној духовној напетости која је потребна за отворено и трпељиво ПРИМАЊЕ могуће КРИВИЦЕ. Напетост духа овде је неопходна не само да би злочинац био усмрћен него и да би се тај поступак поднео и да би се учињено дело пронело кроз живот, не крњећи свој поступак малодушним одрицањем од неопходности истог, али и не идеализујући његов морални садржај”.

Истинитост ових Иљинових речи на примеру Карађорђевог непорецива је. По Вуку Караџићу, он је био радан човек, домаћин, који није уживао у рату и ратовању, и није подјаривао најопаснију особину нашег епског менталитета – сујету, жељу да буде први по сваку цену и у свему. (Епска

сујета је опасна управо зато што човека магијски опија “вољом за моћи”, и затвара му путеве ума; зато Вук Мићуновић Владики Данилу каже: “А ја зебом од много мишљења”). И кад је био најбогатији, носио је “старе своје плаве чакшире, изношен кратак ћурак и добро познату црну капу”; спавао је са трупцем под главом. Ћерка му је са свим осталим сеоским девојкама ишла на воду. И још: “У Тополи би свак помислио од њега да је сељак. С момцима је искрчио један крај шуме; одвео је воду на једну воденицу; после је имао обичај заједно са њима хватати рибу у Јасеници. Орао је и радио земљу. Свој руски орден је покварио једаред набијајући обруч на буре”... Пред собом имамо лик вође који је то постао захваљујући Божјем и народном позиву, али вође који не стреми да буде нешто више од онога што јесте. Године 1807, у Малајници, он је руском пуковнику Пауличију рекао: “Знајте, господине, да ја не желим ништа друго, него да видим своју отаџбину ослобођену од Турака тако да никад више не страхује од њихова јарма; и онда бих се вратио мојему плугу”.

Кад је било мирно доба, вели Вук, Карађорђе се није много мешао у оно што се збива у држави, и све је препуштао канцеларијама: “Пуштао је ствари радо и позадуго нек’ иду својим путем”... Али, у ванредним околностима није било тако. Када су Турци навалили на Делиград, и кад је Карађорђе послао своје момке да сакупе сељаке по Тополи зарад кретања у борбу, један од позваних уби вождовог гласника. Десило се ово у селу Страгарима. Кад је чуо за то, Карађорђе дође са својом пратњом и убије и тог сељака и породицу му; остало је живо само једно дете. Године 1808. убио је Гавра Једнооког, буљубашу прекодринских бећара, који је одбио да зворничком паши врати зеленка, једног од три пашина коња која је Гавра отео. Карађорђе му је писао и молио га да зеленка врати да се сукоб са зворничким пашом не би продубљивао. Када су се срели, буљубаша рече: “Господару! Живот ми узми, а зеленка не дам”, а Карађорђе: “Море, Гаврило, зар ја да мирим, а ти да завађаш?” И, пошто је Гавра одбио да послуша, вожд га је убио, кукајући после над њим, јер му је био драг. (То Вук Караџић помиње као сталну особину

вождову: жалио је онога на кога је дигао руку, и “није био осветљив – ако је коме једанпут опростио, после се није никад више ни сећао оних увреда”.)

И тако долазимо до чињенице да је вођа Првог србског устанка убио свог брата. Ево шта о томе каже Вук: “Рачунајући на своје име, брат му се поприлично изметао из реда, а Карађорђе га је дуго трпео. Али кад он силова неку девојку, и њезина родбина стаде на глас викати да се тога ради и на Турке устало, Карађорђе се тако наљути да је свога рођеног брата, којег је јако пазио, за то недело обесио о кућна врата. Матери није дао плакати за њим”. И још помињу сведоци да после тога три дана ни са ким није прозборио ни речи...

Овај, на први поглед застрашујући чин, најдубље нам указује на морални трагизам војда Карађорђа. Када човек води један народ, он нема право на лични живот и на лична осећања. Он је сав народни, и сваки његов поступак својина је свих који иду за њим. Дакле, Карађорђе је убио брата зато што је брат силовао невину девојку, обешчистио женско чељаде, због чега су Срби и устали (“Не дирајте у њихове цркве, / ни у закон, нити у поштење”, поручивао је, према Вишњићу, Мурат на самрти Турцима који остају да владају Србијом, али га они нису слушали.) Све самовоље могле су се подносити, али кад је брат погазио свој и Карађорђев образ, образ једне Српкиње, образ читавог народа (јер, народ је устао да брани образ), онда није било милости. Зато он мајци и забрањује да кука. Поступак због кога је други њен син убијен је такав да он не заслужује да буде ожаљен ни као мртав. И ту долазимо до онога о чему нам је сведочио Иљин: човек који устаје да се оружјем бори против зла, увек мора бити свестан да на том путу нема добрих решења, и увек мора бити спреман да преузме одговорност за своје поступке, не приписујући их Богу, судбини, злој коби, него самом себи, слободној и одговорној личности која је стала на пут борбе до победе или смрти. Карађорђе ће три дана ћутати, црн као земља, и ужас ће обузимати његову душу од онога што је учинио; али, ником неће рећи шта га и колико боли, јер се од њега очекује да буде ваплоћење правде.

Он нема право на лични бол и лични живот кад води један народ. Он је народу у Орашцу рекао: “Ко се ухвати у најмањој издаји, хоћу да убијем, да обесим, да ударам на страшне муке!” И народ му је узвратио: “То све хоћемо и ми!” Зато Карађорђе није могао ништа друго до да свог брата, издајника народног образа, обеси, вожд није био сентиментални моралиста, него човек који је морао да “уздрма тартар” (Његош). Зато је тукао чланове Совјета ако неправедно изврше пресуду, говорећи “да нипошто неће трпети да народ страда од неправедна суђења”.

Трагични лик

Као што је показао др Жарко Видовић у огледу “Трагедија и Литургија”, античка трагедија је била религиозни чин по преимућству, то јест, ОДА у славу ТРАГОСА, жртве која је утемељила заједницу. Она није била драмско дело у данашњем смислу речи: ту нико није глумио ради “уметничких ефеката”. Жарко Видовић тим поводом вели: “Исконска трагедија – од које је у литерарној трагедији могућ само одјек – је испаштање трагичне кривице човекове. Сама рече “трагедија” означава и то испаштање и слављење трагичне жртве (или трагичног јунака), оног који испашта. То слављење може да буде општеноародно славље, јер жртва испашта кривицу читавог народа, те народ има и разлога да жртву слави, у трагедији, као општеноародном слављу. То значи да су благослов и благодат потребни не само за победу над злом, за успешно испаштање кривице, него и за слављење те жртве. Јер трагедија је и СЛАВЉЕ, како то и сама реч каже. Божанствено мора да буде подједнако и са жртвом, и са онима који приносе жртву, и са онима који се успеху и дејству жртве радују. То је опет јединство: испаштања, жртве која представља народ и, треће, самог народа са – божанством. Трагедија је дакле, општеноародно славље, или, што је исто, преображај страдања у славље и празник. Без тога преображаја страдање би било само страдање, само зло, док је трагедија преображај којим се постиже победа над злом (уз жртву) и СЛАВЉЕЊЕ те победе”... Видовић је доказао да је антички Грк већ био припремљен за еванђеље Цркве

– трагедијом. Јер, Литургија, као објављивање Страдања, Смрти и Васкрсења Богочовека Исуса Христа, јесте слављење Пасхе, Жртве Господње која је утемељила заједницу благодатних синова и кћери Божјих у Њему, Сину Очевом по природи. Литургија је слављење Васкрса, “празника над празницима и славља над слављима, у коме благосиљамо Христа заувек”, како пева Свети Јован Дамаскин у пасхалном канону...

Заједницу, дакле, утемељује ЖРТВА. Заједница може настати само око ЖРТВЕ, и то свесне жртве, онога који је понео свој крст као крст своје браће. То је дубоко осећање свих православних народа, међу којима Срби не чине изузетак. Погледајмо Русе: њихови први мученици, страсотерпци (трпиоци страдања), синови Светог кнеза Владимира, крститеља кијевске Русије, Борис и Глеб, пострадали су од свог злог полубрата само зато што су одбили да му се супротставе, јер би то изазвало грађански рат. Они су више волели да умру него да проливају братску крв. (Један од новоканонизованих руских светитеља, Цар Мученик Николај II Романов, такође се нашао међу страсотерпцима, управо зато што је поднео смрт, скупа са својом породицом, јер је пристао да абдицира у корист брата Михаила да би се избегао грађански рат.) И први србски мученик, Свети краљ Јован Владимир, убијен је од сродника своје супруге Косаре, Владислава, зато што није хтео да се злу супротстави злом. Жртва је, наравно, темељ србске заједнице управо кроз двојицу највећих светитеља србског народа – Светог Саву (који, како бележе Доментијан и Теодосије, каже да није пожалио чак ни своју душу да би дошао у Србију и учио оне којима поука треба и чије ће мошти 1594. бити спаљене на Врачару) и Светог кнеза Лазара, опредељеног за Царство Небеско, без кога се царство земаљско расипа на балканским ветрометинама. Причешћивање свих ратника у “бијелој Самодрежи цркви” пред одлазак у бој на Косову значило је најнепосредније сјединење са Христом, Чија жртвена смрт и васкрсење постају залога вечне победе.

Тако долазимо и до смисла Карађорђевог у историји србског народа.

Он остаје у свести својих потомака личност надисторијска, која надилази фактографију. Иако није био без својих слабости (многе од њих описао је Вук Караџић), он је зрачењем своје личности постао “отац Србије” (Његош). Чиме? Управо тиме што је своју главу продао за њен мученички венац, што је у “Посвети праху оца Србије” Петар Н Петровић и рекао.

Човек Божји

Трагични лик србског устанка, који је у себи имао све мане и врлине србског човека, Карађорђе је увек остајао човек Божји. Он је, у дубини душе, носио веру у Христа и свеце Његове, што је много пута доказао, пре свега својим делима. Још за време фрајкора, када су војводе са народом морале да беже пред Турцима у Аустрију, скупа са осталим угледницима, на плећа је подигао ћивот са моштима Светог Стефана Првовенчаног, србског краља, и понео га ка манастиру Фенеку, да га Турци не би спалили. И то ношење србског завета на плећима и у души суштина је Карађорђевог бића. И зато су страдали они који су дигли руку на великог Војда. Никола Новаковић, који је секиром убио Карађорђа и његовог момка Наума, пошао је према Будиловини, месту свог рођења, али је упао у реку и вода га је однела под точак воденице, где је, поломљених костију, издахнуо. Сахрањен је без белега на гробљу у Опарићу. Вујица Вулићевић је ослепео на једно око и умро од живих рана. Милош Обреновић је био протеран из Србије, а син му је убијен. Драгутин Милетић, потомак Николе Новаковића, који је крајем XX века живео у селу Опарићу, у изјави за новине је рекао: “Уби нас кумовска крв. Откад је мој чукундеда убио Карађорђа, на нашу кућу је бачено проклетство. Нема шта нисам радио у животу да бих нешто стекао, али не вреди. Трудили су се и моји преци. Не да нам се. Ја дуго нисам веровао у те ствари. Тврдио сам да су моји били нерадници, али ме је мој пример разуверио. Покушао сам да “доскочим” судбини. Послао сам сина из села у Рековац, али ни то није вредело. Чим је почео да ради, тешко се повредио. Тешко живи. Не може ни себи да

помогне, а камоли мени”...

И зато Карађорђе још шаље проуке свом народу. Тако је у ноћи између 13. и 14. октобра 1993. небо изнад Покајнице било обасјано крвавом светлошћу, а изнад места вождовог убиства звуци и светлост били су застрашујући. Ова знамења су очито најавила страдање Срба из Крајине и Славоније, Босне и са Косова, страдање читавог народа.

Србски народ је трагедијски народ, то јест народ чије се заједништво заснива на жртви и прослављању исте. Двестагодишњица Првог устанка, коју дочекујемо под полуокупацијом туђина и његових гаулајтера, треба да нас на то подсети. “Жртвена глава вожда Карађорђа” (Владика Амфилохије) још увек је глава око које се можемо окупити и која нам може донети наду да није све изгубљено. Јер, како рече немачки песник Хелдерлин, “где је опасност, расте и оно спасоносно”.

Литература:

1. Вук Караџић: Живот србских војвода, Нолит, Београд 1967.
 2. М. Ђ. Милићевић: Карађорђе у говору и твору, Хипнос, Београд 1990.
 3. Иван А. Иљин: О супротстављању злу силом, у “Сабрана дела И. А. Иљина”, том пети, Руска књига, Москва 1995. (на руском)
 4. Чуда Божја у XX веку, Православна мисионарска школа, Београд 2000.
 5. Жарко Видовић, Трагедија и Литургија, Византијско огледало, Ниш 1996.
- Жички благовесник, Васкрс 2004.

ХРИШЋАНСКИ ЛИК СРБСКОГ ВОЈНИКА

На србским крајпуташима (о којима је озбиљну трилогију: “Камена књига предака” – “Сељакова душа на камену” – “Каменописци народног образа” написао Радојко Николић) осликани су дивни ликови србских ратника несталих негде по балканским и европским

гудурама у ратовима од 1912. до 1918. године. Сваки од тих ликова као да је сишао са фреске. Један од најважнијих момената у приказивању српских младића који су пали у боју за отаџбину јесте чињеница да су њихове руке скрштене на грудима, као пред причешће, а да пушка из које су пуцали стоји по страни. Они, бранитељи и заштитници “жене и детета, цркве и племена” (Његош) нису ишли у рат да убијају друге, него да жртвују себе, и велика институција народног генија представљала их је као смерне, Богу и роду послушне, као оне који су имали “стас момачки, поглед девојачки”. То не значи да се они нису борили, то не значи да они нису пуцали у непријатеља. Али то значи да њихова основна снага није била жеђ за убијањем, нити воља за моћ, него кротка љубав према завичају и ближњима. А та је љубав извор највећег херојства, највећих подвига за које је човек способан. Епископ будимски др Данило (Крстић) прави разлику између појмова убити и усмртити, па каже да прво значи лишити некога живота са демонском жељом да нестане, да му се затре траг и име, да и сама његова душа буде уништена, а оно друго значи послужити као оруђе правде Божје у одбрани светиње, отаџбине, породице, и спречити насилника и скврнителја па чини злодело које је намерио да чини.

У свакој књизи “Карактер и менталитет једног поколења” Драгиша Васић истиче управо оно о чему смо говорили кад смо помињали ликове на крајпуташима: циљ српског војника је увек и свагда био да се што пре врати кући, а не да убија и ужива у ратним страхотама. Из свега тога види се да су Срби у дубини свог бића схватили поруку кирило-методијевског православног предања, коју је Свети Кирило изговорио када су га Сарацени питали “како хришћани могу ратовати а одржати Христову заповест о мољењу за непријатеље”. Та порука гласи: “Христос, Господ наш, заповедио нам је да се молимо Богу за оне који нас гоне, те да и њима чинимо добро. Али, Он нам је још рекао: већу љубав нико не може имати у овоме животу него ако ли ко душу своју положи за пријатеље своје. Стога ми подносимо увреде које непријатељи чине нама појединачно и молимо се Богу за њих. Али као

заједница ми се залажемо једни за друге и полагамо животе своје, да не би како непријатељ, пленећи браћу нашу, запленио с телима и душе њихове, и погубио их и телом и душом”.

Једна од најважнијих особина србског војника јесте његов хришћански, витешки однос према непријатељу. Шта то значи? То значи да Србин осећа да је и непријатељ човек и не дозвољава себи да се огреши о човештво свог ближњег, макар тај ближњи био са друге стране бојишта. То је оно начело о коме је често говорио наш патријарх господин Павле: “Пушка мени, пушка теби, па коме Бог и срећа јуначка”. То јест – огледаћемо се на бојном пољу, али ако те победим, ако те раним или заробим, ти за мене више ниси смртоносац, него брат у невољи, и ја с тобом морам поступати човечно. Сетимо се само згађеног војводе Драшка, који, кад види како Млечани злостављају Далматинце који робују на њиховим галијама, узвикује: “Што, погани, од људи чините?” С друге стране, свето начело хришћанског ратника јесте – не цвелити нејач, било чију. Жене и деца су неприкосновени, и ко се огреши о њих, мора бити строго кажњен. Зато није нимало случајно што је Карађорђе, кад су му рекли да његов брат силује девојке, обесио свог брата и забранио мајци и укућанима да га оплакују. (Због одбране части Срби су се, између осталог, и дигли на устанак против Турака). Наравно, било му је тешко, и три дана ни са ким није реч проговорио, али није могао да дозволи да било ко, па био то и рођени брат, крши свето србско правило – не дирати нејач.

Примера хришћанског милосрђа нашег војника има много, можда више него код било ког другог народа на Балкану. Ми ћемо навести само неке, тек толико да илуструјемо оно о чему смо већ говорили. Норвежанин Хенрик Ангел, официр који је са Србима био у балканским ратовима, у својој књизи “Српске ратничке приче” каже: “Српски војници, српске власти, заслужују највећу хвалу за своје племенито поступање са освојеним деловима земље. Ја и многи моји земљаци, лекари и људи, као и капетан Нерегор можемо потврдити да је у подручјима где смо се кретали поступање било веома хумано, сасвим другачије хумано од

онога на шта смо иначе навикли у Европи. Витешко поступање Срба са заробљеницима и избеглицама може да превазиђе само оно које показују Црногорци. И то кажем по сопственом увиду, а не по причању других. Случајност је учинила да сам једном становао са неколико стотина мухамеданских избеглица. Нисам видео ни трага лошег поступања. Срби су им обезбедили бесплатан превоз возом, дозвољено им је да се сместе по вагонима и око њих, од војника су добили чак и хлеб. (Од својих једноверних у истом селу добили су само мало дувана.) Видео сам да те избеглице толико верују војницима да су, када су они, једно туце њих, лакше болесних, дигли логор и кренули, скоро сви пошли за њима. Жене су упртиле децу на леђа и узеле за руке, натовариле на себе оно мало што су поседовале и пожуриле за њима. Видео сам војнике како помажу деци, како уплаканој деци дају воду и храну... Ја сам, што се мене тиче, напустио Србе пун највишег дивљења према витешком, пажљивом начину на који су власти, како цивилне, тако и војне, поступале у освојеним подручјима. У Кочанима сам видео стотине мухамеданских и бугарских удовица и њихове деце како сваки дан добијају брашно и гориво. У Манастиру сам видео исто, само у још већем обиму. Нисмо баш навикнути да то увек доживимо од народа који се хвале да су на вишем културном нивоу од Срба. Дозволите ми да додам да ја и моји другови никад нисмо видели ниједног пијаног војника, ниједног неучтивог војника, ниједног бруталног војника. То мора да значи да српски војници имају пре свега јаку народну дисциплину. Онда се може разумети да се у таквом народу могу образовати потпуно употребљиви војници за само 18 месеци. Нужна војничка дисциплина природно исходи из народне дисциплине”.

У књизи “Солунци говоре” Антоније Ђурић наводи случај србског војника који је заробио болесног Бугарина док је овај на извору пио воду. Бугарин га је молио да га убије, јер више не може да издржи. Уместо тога, србски ратник је заробљеника посадио на свог коња, а он је коња повео у правцу српског логора. Тамо су срели војводу Степу Степановића (оног, дубоко побожног, који се сваки пут пред битку молио за своју

војску и народ). Кад је видео ту слику, велики војвода је, уместо да свог војника укори (што је овај очекивао), ускликнуо: “Хиљадили се такви синови!” Јер док је таквих, Срби не могу пропасти.

Драгиша Васић у поменутом делу “Карактер и менталитет једног покољења” описује судбину србског војника Пацка, који је, на ничијој земљи, између србске и бугарске линије фронта, искористивши прекид ватре због магле која је пала, изашао из рова да би сахранио бугарског поднаредника Касанова, који је лежао на ничијој земљи. Пацко му је и крст издељао и побо му га више главе. Кад се магла разишла, неко од Бугара је угледао Пацка, пуцао у њега и убио га на месту. Он је пао преко крста на гробу свог непријатеља.

После пораза код Битоља и Облакова, Џавид-паша се са разбијеном турском војском повлачио, док су га гонили војвода Вук и пуковник Зисић. Престолонаследник Александар је сазнао да међу Турцима у повлачењу владају глад и заразне болести. Зато је наредио да се непријатељу пошаљу храна и лекови. Дирнут оваквим поступком, паша је одмах послао своје парламентараре ради преговарања.

Када су, у славном србском 19. веку, Црногорци заузимали Никшић, њихова команда је поручила Турцима да Црногорци топовима могу разорити град, али да би то значило и рушење града и покољ нејачи, па су православни официри гарантовали Турцима да могу да пређу у Босну, са целокупним наоружањем, ако то желе – то јест, да могу да се повуку без борбе. И заиста, Турци су се повукли без борбе, а Црногорци су одржали своју реч. Браниоцу Скадра, Есад-паши, због храброг држања наши официри оставили су знаке официрског достојанства – сабљу и револвер. Есад-паша ће то Србима вратити добрим, и касније, кад су се повлачили преко Албаније, настојаће да им помогне.

Свакако да у обрасце хришћанског понашања српског војника спадају и она правила која су очеви предавали синовима када су синови ишли да се боре за отаџбину. Та Правила су била кратка, јасна и једноставна:

1. Кад се пуца, не нишанити у непријатеља, него пуцати према непријатељским линијама (наравно, то није увек могуће, али када је

могуће, поступити тако);

2. не узимати ништа са покојника од његових личних ствари;

3. чувати се од неморалног живота и распусности;

4. поштовати туђе и не отимати нечију муку и зној.

Покојни деда по мајци причао ми је да је његов отац Јанко Лучић, из Кулиноваца код Чачка, прелазео преко Албаније са десетинама хиљада других војника и мученика. Били су гладни до бола. Једном приликом, док су прелазили кроз албанско село, он је, не могавши да издржи глад, ударио кундаком о врата неке куће. Отворила му је Албанка, са заром и ферецом. Иза ње је било много деце која су га уплашено гледала. Тада је Јанко на шиптарском затражио хлеба и жена му је пружила комад проје. То је било довољно да Јанко Лучић реши да више никад на тај начин не тражи хлеба – сетио се да можда неки туђин удара на врата његове куће и тражи хлеба од његове жене и гладне деце.

Србска војска има славне и светле традиције јунаштва и чојства. Војска данас, која те традиције има, не треба да се боји за своју будућност, само ако им се врати. Међутим, веома важно је рећи да тај повратак мора бити суштински, а не формалан. А управо то значи обнову војне свештеничке службе, могућност да се војници и официри исповедају и причешћују. Извор човекољубља је благодат Јединог Човекољупца, Господа Исуса Христа, чији су синови по благодати Свети Сава и Свети кнез Лазар утемељили етику србског хришћанског војинства.

Ових дана много се говори о томе како је наша земља мултиконфесионална, па то смета увођењу веронауке у школе и војног свештенства за припаднике православне вероисповести у Војску Југославије. То могу да говоре само злонамерни. Православље се никад није наметало, нити ће се икад наметати силом. Као што би деца традиционалних конфесија на нашем простору, као и православна деца, морала да имају веронауку коју ће из буџета финансирати држава (дакле, римокатолици, традиционални протестанти, мухамеданци, Јевреји), тако исто би и сваком припаднику наше војске требало омогућити да похађа богослужење своје вере и слави празнике своје религијске

заједнице без икаквих проблема. Уз то, у Војсци се религијски поглед на свет не би наметао ни онима који нису верници. Православље није марксизам, и они који тврде да је хришћанска веронаука исто што и марксизам или нису упућени у оно о чему говоре или злонамерно кривотворе чињенице.

Обнова србског хришћанског лика у војнику наше војске значиће највећу победу духа истине и правде над духом лажи и неправде који је наш народ тако дуго мучио у 20. веку. Војник хришћанског срца неће морати да се на силу приводи испуњавању правила Женевске и других конвенција – његово срце, пуно љубави, знаће да изабере којим путем треба поћи чак и у најтежим околностима.

”Војска и вера”, Војска, Београд 2000.

ПРЕД ХРАМОМ НОВОМУЧЕНИКА ЗЕМЉЕ РУСКЕ

”Цветови руске ливаде духовне, у годину љутих прогона дивно процвали, новомученици и исповедници безбројни, светитељи, царски страстотрпци и пастири, монаси и мирјани, мужеви, жене и децо, добар плод сте у трпљењу Христу принели, молите се Њему, као Засадитељу вашем, да избави народ свој од безбожних и злих, да се утврђује Црква Руска, крвљу вашом на спасење душа наших”, пева се у тропару Новомученицима земље руске, пострадалима од безбожних комуниста, који су, идући за Христом куда год Он пође, дошли на Голготу грађанског рата и црвеног терора, гулага и лудница у које су смештали вернике због вере у Њега... А та Голгота највећа је у историји Цркве – свака стопа земље руске натопљена је крвљу и сузама оних који су крстом устали против сатане и његових слугу, комуниста... И овај израз “свака стопа” скоро да уопште није стилска фигура; понајмање је поштапалица. Ево једног примера: у засеоку Бутово, на југу од Москве, где се налазио полигон КГБ–а, од 8. августа 1937. године до 19. октобра 1938. године стрељано је 20726 људи: од петнаестогодишњих дечака до осамдесетогодишњих стараца и старица. И то је једна, само

једна, од многобројних Голгота земље руске, у којој су антихристове војске учиниле све да се име Исуса Најсладошнијег ни не помиње међу људима, али у којој је то Име, без Кога нема спасења свету, опет блиста у душама стотина хиљада и милиона људи.

Увек је тако: сатана мисли да побеђује, убијајући људе Божје; али Бог, Који мученике Своје прима и даје им венце бесмрћна, свагда је једини Победник. Јер, XX век, век најсуровијих прогона Хришћана, истовремено је и век када је, можда више но икад, душа ушло у Царство Небеско кроз порфирне двери Крви Јагњетове и крви сопственог сведочења.

Крајем новембра 1995. године многе светске новинске агенције објавиле су вест о резултатима истраживања званичне руске државне комисије за рехабилитацију жртава политичких прогона. Према тим резултатима, од октобра 1917., од када су Лењинове хорде освојиле власт у Русији, па до дана када је комунизам пао и Совјетија се распала, било је убијено око двеста хиљада свештених и монашких лица, а око петсто хиљада било је подвргнуто најстрашнијим репресијама... Пред том чињеницом, која је захтевала покајни плач не само Русије, него и читавог човечанства (пре свега Запада, који је, преко јудеоамеричких банкара, финансирао Лењинovu револуцију), нико није застао ни за тренутак, нити се ико упитао: зашто се то десило?

А десило се зато што је постављен циљ да се на земљи створи савршено друштво, друштво у коме неће бити “понижених и увређених”, него ће сви бити сити, срећни и спокојни, све док се сунце не угаси и земља не охлади на свом путу око слеђене звезде. Том друштву неће бити потребан ни Бог, ни закон Божји; “религија је опијум народа”... Човек је бог самом себи, и нема других богова осим њега, највишег плода случајних еволутивних мутација. Убити бабу – зеленашицу и постати Наполеон, рекао би Достојевскијев Родион Раскољников. Убити стотину, двеста хиљада реакционарних буржуја и мрачњачког свештенства које им служи – и ето среће човечанства, како су мислили бољшевици... Али, Раскољников је схватио да је бабу убио ђаво, а да је он убио самог себе; а бољшевици су, убијајући сто, двеста, триста хиљада, милион,

два милиона, три милиона “класних непријатеља” (подаци кажу да је укупан губитак становништва, некад царске, Русије под Лењиновим наследницима био око стотинак милиона, баш као што је прорекао Достојевски) одлагали “срећу човечанства” све даље у будућност да би на крају, када су нестали, иза себе оставили пустош и смрт невиђену у историји човечанства. (Њихови потомци, попут Јељцина, који је, од партијског апаратчика, у старости постао “демократа” наставили су посао комадања Русије...)

Према томе, борећи се против Цркве Распетога и Васкрслог Месије, комуносатанисти су на све могуће начине настојали да униште “конкурентску” веру; зато су, где год су освојили власт, рушили храмове и олтаре, убијали свештенство, монаштво и вернике, одузимали црквене драгоцености, цркве претварали у музеје, домове културе, па чак и штале и клозете (тако су србски комунисти у Ђаковици, педесетих година овога века, срушили спомен – храм подигнут над костима Срба, војника и цивила, жртава Првог светског рата, да би од остатака истог направили јавне нужнике.) Минирање храма Христа Спаситеља у Москви, сазданог у знак благодарности Господу за победе руског оружја у рату против Наполеона, изведено је са једном једином намером: да се на месту рушевине подигне Дом совјета, са огромном Лењиновом фигуром на врху, и да се тиме означи да је уместо православног Царства, Трећег Рима, заувек тријумфовала Трећа Интернационала (Руси би рекли: “Инфернационала”).

Али, Русија је 2000. годину дочекала са обновљеним Храмом Христа Спаситеља на истом месту. Христос воскрес!

1999-2000.

НАША ПРОШЛОСТ И НАША БУДУЋНОСТ

(Ево једног писма светог Николаја Жичког упућеног старцу Никанору Хиландарцу 10. марта 1956. неколико дана пред упокојење жичког светлосника србске вере. Писмо, због лепоте и значаја,

доносимо у целини.)

“Љубазни ми и мили оче Никаноре,
раговаѿисја о Госѿодје!

Хоћу овим да ѿе поздавим Часним Посѿом, да ѿи честѿиѿам ново
звање анѿиѿпросоѿа и да ѿе умолим за ѿрошѿење и молиѿве јер насѿа
'свјеѿлоје времја ѿсѿа'.

Јавио сам Ти и да сам ѿримио ѿисмо од оноѿ високоѿ ѿосеѿиоца
Хиландара и ѿи ми рече ѿисаѿи још о неким сѿварима и ѿисмима,
шѿо ја још не ѿримих.

Ја сам ѿисао ѿаѿријарху Цариѿрад(ском) и молио ѿа да се мане сваких
реформи Свеѿе Горе неѿо да ју остѿави самој себи и ѿод руководсѿвом
Пресвеѿе Боѿородице и Духа Свеѿоѿа. Колико сазнајем, ѿамо је сад
сѿокојније.

Шѿоѿод сазнаш од монаха ѿамо о неком скорашњем суду Божјем,
молим Те јави ми и оѿиши ѿачно. Сѿремам књиу о новим чудесима
Боѿа Свемоућеѿ Промислиѿеља.

Поздрави нове еѿиѿроѿе (Михаила и Сава?) и ѿвоѿа друѿа у
еѿиѿроѿији. Некако сувише брзо се смењујеѿе.

Поздрави о. Наума. Хвала му на ѿослаѿим сѿѿнициама, нарочѿиѿо
бројаницама. Али нека не освећује и не шири латѿинске ликове.

Поздрави сѿароѿ Никифора и јави како је, може ли да лиѿурѿише.
Поздрави о. Јоакима молчаливоѿ: он је добиѿ за Хиландар. Знам ѿа
као изврсноѿ.

Све ће биѿи добро за Хиландар. Моја душа чезне за Свеѿом Гором,
али нека буде воља Божја. Морам како Он хоће, а не ја. – Пиши ми о
свима и свему.

Све ѿи добро од Боѿа и од мене ѿубав и блаѿослов. Николај
Сѿомени на лиѿурѿији моје родѿиѿеље + Драѿомира и + монахињу
Кайшарину. Сѿомени и ѿри велика срѿ(ска) мученика: Димѿиѿрија,
Дражу и Милана. О. Алимѿију: све му ѿросѿо, само нека мирује у
манасѿиру, нека из лађе не ѿрелази у чамац”.

У овом писму је сав Николај Србски: ѿубав према Богу, о Чијим чудима

пише књигу; љубав према светосавском Хиландару и брига за његово монаштво и живот духовни; љубав према Светој Гори, на коју жели да оде и да на њој дочека упокојење и за коју од патријарха цариградског тражи да не врши никакве реформе; љубав према живим монасима Хиландара и љубав према покојним родитељима својим; захвалност за монашке дарове њему, избеглици у Америци. Но, оно што нас занима је једна реченица, у којој он моли старца Никанора да помене “три велика српска мученика: Димитрија, Дражу и Милана. У тој једној реченици је све оно што треба да знамо о односу према новијој србској прошлости и Другом светском рату.

<t>Млади људи, који улазе у борбу за Родину, не смеју бити некакви острашћени “љотићевци”, “недићевци” и “дражиновци” свађајући се око тога ко је више учинио за србски народ у доба пред комунистичко ропство, док смо робовали под Немцима и њиховим слугама. Владика Николај сву тројицу назива србским мученицима и налаже молитву за покој њихових душа. Заиста, они су то, свако на свој начин, и били: Недић је клечао пред Хитлером молећи га да укине одредбу “сто за једног” и знао да ће, без обзира на то да ли ће победити Тито или Дража, бити стрељан – тиме је постао свесна жртва за добро своје Отаџбине; Љотић је у томе, како је знао и умео, помагао Недићу организујући добровољце за борбу против комуниста: Дража је, пак, био символ србске непокорности, отпора немачком окупатору и наде да ће Србство опет бити слободно. Недића и Дражу су убили комунисти, којима су то омогућили наши “савезници”, пре свега Черчил; Љотић је погинуо у саобраћајној несрећи, а и он би сигурно био убијен. Свако од њих је радио шта је могао и како је могао, а сад се за њихове душе треба молити Богу – то је завет Светог Николаја Жичког.

То не значи да се историјом не треба бавити и да је не треба изучавати. Али то значи да су пред нама други и другачији задаци од подела на следбенике овог или оног човека који су се за Србство борили у Другом светском рату. Ми смо сад у новом, исто тако страшном рату, рату у коме кољу србске душе. Наши задаци су тешки толико да ми немамо

права на било какве поделе и свађе.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

1. Вера у Бога је основа свег нашег прегнућа, а Србски завет начин на који деламо кроз ту веру.

2. Највиши узори Србског завета су нам, поред Светог Саве и светог кнеза Лазара, свети Николај Жички и свети Јустин Ћелијски; сви остали свеци и јунаци из наше прошлости ту су да нас надахну и подстакну у боју за Родину.

3. Наш циљ је Висока Србија, која ће својом духовном висином бити кадра да уједини све Србе, ма где се налазили; у борби за тај циљ нама су дозвољена само Богом благословена средства љубави, правде и чистоте.

4. Не делимо се на основу догађаја из Другог светског рата; молимо се за покој свих оних који су живот дали за Родину, онако како нам то поручује свети Николај Жички.

5. Не мрзимо друге народе, него волимо свој; не мрзимо друге вере, него волимо своју; не презиремо туђе, него негујемо своје. Све што је племенито код других, својина је нас хришћана – говорио је свети Јустин Философ још у 2. веку.

6. Одбрана вере и нације је одбрана грађанских права и слобода, одбрана сваке људске личности јер ће “нови поредак”, заснован на поклоњењу “златном телету” и безавичајности нових глобалистичких елита, бити тоталитарнији од свих тоталитаризама заједно зато што ће насрнути на личност и породицу свим средствима – од медијске идиотизације, преко пропагирања права на изопаченост, до тоталитарне технотроне контроле над животом сваког појединца.

7. Не очекујемо земаљску славу и похвалу – ово је последња линија одбране. Не уздамо се у своје мисли и мишице, него у Бога Живога и Истинитога, Бога Правде Кома пева наша химна.

”Двери српске”, Видовдан 2001.

ЛЕКТИРА У ДОБА АПОКАЛИПСЕ

СТАСАТИ ДО ИКОНЕ

У издању “Јасена” из Никшића изашла је књига “Иконостас” оца Павла Флоренског, једно од најзначајнијих дела овог великана, у преводу др Димитрија Калезића. Флоренски је убијен 1937. године у Сибиру.

Икона је коначно исходиште сваког светачког живота. Она није само слика: она је пре свега пројава једне друкчије стварности, стварности Царства Небеског. Том Царству човек је устремљен вертикалом своје кичме и чежњом свога срца. Православна уметност иконописања стално наглашава ОБРАТНУ ПЕРСПЕКТИВУ; то је перспектива преображеног људског бића. Флоренски управо истиче везу између чистоте душе и чистоте руку онога који се подухвата сликања иконе – на крају крајева, тврди он, уметник се мора ослободити од сопствене тмине, од затеченог, грешног себе... Он, на неки начин, мора допустити самом светитељу да доврши свој лик, да га, као житељ Царства Небеског, наслика са оне стране, из предела Христове светлости. Римокатоличка, а касније и протестантска Европа, никада није дубље схватала црквену уметност, није трагала за сјајем преображене телесности, већ је својим ствараоцима давала “одрешене руке” – тако је настала религиозна уметност без изворних духовних дубина, тако су рођени Микеланђело, Да Винчи, Рафаел...

Руски теолог, свештеник Сергеј Булгаков, уочио је сву неоуховљену чулност сентименталистичког римског сликарства. Говорећи о Сикстинској Мадони, он је нагласио како је то предиван лик жене, али лик у коме нема ни трага од Вечнодевствене Богородице Марије. Пред том сликом се може осетити естетско уживање, али се пред њом човек не може молити ни Богочовеку Христу, ни Његовој Мајци. Павле Флоренски такође уочава прелесну (преварну) чулност римокатоличког сликања уљаним бојама и густих, масних тонова катедралских

оргуља. То може имати извесног смисла само у људском, али никако у богољудском свету. Ни западна музика, ни западно сликарство, немају довољно полета и лакоће да би се уздигли до области молитвене радости у којој обитава православна целовитост иконописа и црквеног појања.

По учењу Источне Цркве, човек је икона Божија: по могућности да воли, по слободи својој и по свом уму. Створен је као круна света, као мост између света материје (природе) и света духовних бића (ангели). Оба ова света имају подједнаку вредност, али је човек тај који, општећи с Богом, омогућује њихово заједништво. Изгубивши своју љубавну везу с Богом, Адам, праотац људи, допустио је да се у свет уселе грех, смрт и ђаво. Исус Христос, Син Божији и Син Човеков, као Нови Адам, поново је обновио грехом затамњену икону Божију у човеку... Његова Црква, крштавајући у име Бога Тројице, Оца и Сина и Светога Духа, Који је по суштини Један Бог, има за циљ да ту обнову благовести читавом човечанству – својим богослужењем (Св. Литургија) и својом проповеђу. Сликана икона, из Флоренсковог дела видимо, има обе функције – богослужбену као део храмовног простора и проповедну – потсећа на живот Спаситеља, Његове Мајке и светаца, људи који су Христа волели више од себе. Иконе су толико значајне за живот Цркве да су их њени мученици крвљу плаћали. У осмом веку, наиме, неки византијски цареви, под утицајем ислама, почели су да уништавају иконе, тврдећи да су то идоли (друга заповест дата Мојсију забрањује клањање идолима). Православни сведоци иконопоштовања тврдили су да се они не клањају дрвету и боји икона, него личностима представљеним на њима – Христу, Богородици, светима.

Иконоломци су убијали иконобранитеље, али, Седмим васељенским сабором, иконопоштовање је догматски потврђено и више никад није престајало. Флоренски је свестан огромне важности те победе, и својим радом, својом студијом о иконостасу, он умно апологира битне аспекте православне ликовне уметности. Он проблему слике даје метафизичке димензије, и у широким захватима из историје људске духовности

показује нужност иконе као виђења светости на коју је човек од Бога позван. Великог теолога не задовољава Рембрант, нити га успокојава лажна мистика било које врсте. Он хоће слику Невидиве Стварности не као произвољну конструкцију, већ као истинску пројаву Царства Небеског у ограничености наше перспективе, као разарања навике на ту перспективу и прилагођавање на нови, духовни вид. Суверено се крећући кроз психологију, историју култова и уметности, технику иконописања, канонско и догматско учење Цркве, Флоренски своја огромна знања устремљује ка Алфи и Омеги свега – Христу. За њега је Христос смисао иконописања – то јест, иконопис је саставни део Свете Литургије која се довршава Причешћем Господом Христом, Његовом Крвљу и Телом. Не пристајући на дречаву сентименталност западног сликарства, Флоренски открива снагу аскетске продоховљености у делима источних иконописаца, попут Светог Андреја Рубљова, рецимо. На тај начин, отвара нам очи за друкчији поглед у вечност и уверава нас да је православни култ увек свеж извор истинских културних домета. Постаје нам јасније зашто су иконе најљубљеније слике на свету – пољупци верних хришћана на њима печати су једне тежње за Царством Небеским, за које су се определили и сви Свети Срби: од Светог Симеона и Светог Саве, преко Светог Лазара Косовског, до Светих Јасеновачких Новомученика.

Православна Црква не само да је најстарија хришћанска Црква, него је једина успела да очува дух Еванђеља Христовог. Флоренски, човек – чудо по многобројним својим талентима, окренуо се Цркви управо схвативши њену највећу тајну – не разумом, него срцем, и не целу (јер је необухватна), него по мери своје љубави. Та тајна је Господ Исус из Назарета. Он је, по Св. Иринеју Лионском, иако Бог, постао човек, да би човек могао постати усвојени син Небеског Оца. Западна Европа, која је отпала од Православне Цркве, одавно је већ била у таму пагански схваћене културе као слављења трбуха и полних органа. У време Флоренсково била је опседнута дадаизмом и надреализмом, аналитичком философијом и егзистенцијалистичким безбожјем,

сексуалним револуцијама и свим врстама хедонизма. Европљани су признали да потичу од мајмуна (Дарвин), да им је желудац важнији од душе (Маркс) и да су им полни органи најбољи пријатељи (Фројд). Флоренски је, надахнут свакодневним молитвеним животом, покушао да осмисли друкчију визију човека и човекове културе – културе као израза богослужења, као примене култа у овоземаљској нашој присутности. Његов подухват је позив да се не помиримо са светом који смо затекли, него да и себе и све преобразимо у светлост Царства Небеског, да сви, колико год нас има, СТАСАМО ДО ИКОНЕ. ”Погледи”, 23. новембар 1990.

У ПОТРАЗИ ЗА НАДОМ

Књигом “Човек под знаком питања” Ежен Јонско, велики трагалац за истином, дошао је до краја свог трагања. Издавач “Градац” из Чачка, 1991.

Зло навлачи безброј образаина. Ми му се пошчињавамо. Зло је владар нашеј светиа... Све се исјразнило. Све је ојољено. У књијама, у појледима наших ближњих, очийавамо сојсјивену смейеностј. Само на једну реч масе ће разјарено полетейи једна на друју, сви ће се поубијати; једна варница нека кресне и букнуће свеошйи пожар... Млади се дројирају услед недосјайка идеала... Светј је изјубио праваи. А водењих идеолојија колико хоћетје. Само шйо оне никуда не воде... Људи се врше укруј у свом земаљском кавезу, заборављајући да се може појлегати у небо...

Ове очајничке речи припадају Ежену Јонеску. По пореклу, Јонеско је Румун и Француз. У њему су се помешале две крви – крв православне, византијске древности и учене, углађене француске традиције. Од ране младости живот му је био глад и жеђ за Истином – зато је постао књижевник. Живећи у свету зароњеном у хаос, он је покушавао да открије механизме по којима функционишу привиди цивилизацијског поретка. У драмама “Белава певачица”, “Сјолице”, “Носорој” и

другим, Јонеско је разобличавао лаж и малограђанске свакодневице, разарао језичке шаблоне, ругао се јефтиној учености модерне културе, њеним плитким, разумским “решењима” метафизичких тајни. Великог писца није задовољавала ефемерна медијска слава – он је чезнуо за нечим вишим, нечим бољим, нечим ВЕЧНИМ – и на крају је схватио да чезне за Богом. Бог је постао очигледност његове људске судбине. Ако живимо само сада и само овде, ако живимо само да бисмо умрли, онда смо ми најбесмисленија бића – животиње су срећније од нас. И заиста, заиста Бога има, открива Јонеско Истину. Они који одбацују Његово постојање лажу себе. Бог је неопходност. Чак је и *Андре Малро*, некад атеиста, револуционар, комуниста, пред крај свог живота признао: “*XXI век ће бити религиозан, или га неће бити*”. Чак се и Стаљин у тренутку искрености исповедио Шарлу де Голу и рекао да, на крају, “победу ипак односи смрт”. Њихове примере Јонеско наводи као посредна сведочанства о Божијем постојању, о Вечном Извору Живота који представља једину залогу да наше живљење, са свих страна окружено ништавилом, има свој смисао. Једино окретање Небу може спасити земљу. Јонеско тврди да свако, ко заиста дубље гледа у свет око себе проналази то исто решење и додаје: “Једино се новинари, књижевници – идеолози, философи десетог реда подругују Богу мислећи да је веровање у Бога срамна слабост”.

Али, шта је замрачило човеков поглед у Вечност? Шта га је учинило дводимензионалном креатуром свакодневних иживљавања? Зашто је наш век тако стравично испуњен злом и тако безнадежно површан у односу према том злу? Јонеско се, као и Достојевски у прошлом столећу, осмелио да проговори о ђаволу и да каже: “*Ја верујем да постоји ђаво... Без демонологије историју не можемо разумети*”. Дух зла, усмерен на сакаћење и прљање творевине Божије, на разарање космичког склада и људских душа за Јонеска је сушта стварност. Ко не верује у њега, неће моћи да објасни кошмар у ком наша планета чека крај – ратну, еколошку или некакву другу катастрофу. Ко не верује у ђавола, губи битку с њим, као што је посведочио велики песник

Бодлер, рекавши да се “*највећа обмана сатане састіоји у томе да нас увери како он не постоји*”. Та успела обмана довела је до страшних резултата у “*најбољем од свих светова*”. Зло се јавило у пуности своје гнусобе у *Аушвицу*, у сибирским логорима, на *Голом ошхоку*. Велики плес смрти затекао је човека неспремног: пред сведочанствима о сопственој нискости људски род је сакрио главу у песак. Сви су стали да избегавају разговоре о суштинским питањима постојања. “Зашто? Чему све то? Од куда долазе апокалиптична страдања наших дана?” – та питања су табуисана, и почело се са шминкањем свакодневних, ситних, “цивилизацијских” стварности. Велика, моћна Држава је обезбедила функционисање шарених лажа идеолошке намене: култ “срећније будућности” упропастио је половину Европе; између осталих, и Јонескову прву домовину – Румунију. “Три четвртине света је под вођством лудака”, упозорава нас Јонеско, и пита се: “Зашто је свет дат на управљање политичарима?” У тексту “*Култура и политика*”, разобличавајући механизме Државе – Молоха који мрви људске душе, Јонеско каже: “Пошто се развила тако да задире у све човекове активности, политика је од човечанства направила лудницу. Она је, у ствари, безумна битка за моћ која мобилише и ставља под свој монопол целокупну енергију модерног човека”. Мора се продрети са оне стране државних завеса од гвожђа, мора се прекинути политичка мора нашег столећа, јер: “Концентрација моћи, какву имамо у прејакој Држави, то је човекова смрт. Праведност у једном поретку није могућа као нема милосрђа и ако нема љубави. Знам да је реч *љубав* извикана, да су обе речи извикане и молим да се не смејете што сам их изговорио... Држава јесте смрт”. На нашој малој плавој кугли води се одлучна битка између Раја и Пакла, Живота и Смрти, Бога и ђавола – само појединац који успева да се измигољи из дробилице државних и идеолошких апарата у тој бици може да стане на страну Светлости и Истине. Јонеско верује у таквог човека, мада има тренутака кад му се чини да је Бог напустио овај свет управо због силине с којом се зло појављује међу нама. Тада је Јонеско разочарани трагалац.

Кад млади, урбани Србин хоће да каже како се негде лепо провео, он тврди да му у том и том друштву било “СТРАВА”, “ХАОС”, или “ЛУДНИЦА”. Његова драга више није госпођица, он јој не тепа – “душо”. Она више ни није људско биће: до недавно је била “мачка”, затим се претворила у “рибу”, а сад је зову именом њеног полног органа. *Ежен Јонеско*, велики писац и призивач Огња у наше ледене дане поручује сваком, па и младом, урбаном Србину, да је време да се изађе из страве хаоса и луднице наших сивих садашњица, да је време да се у драгој девојци и свима ближњима препознају људске и божанске вредности. Да је време да се окренемо Богу и Вечном Животу. Последња реченица његове књиге која човека ставља под знак питања сав пут наде у нашим временима одређује као пут молитве. Јонеско вели: “Молити? Не знам Кога? Исуса Христа, надам се”. Тако велики писац стаје на страну свог генијалног колеге Достојевског који је, столеће раније, након свих плитких политичких и идеолошких истиница, рекао (да парафразирамо): *“Ја не знам никој дубљеї, леїшеї и симїаїшчнијеї од Христїа. Каг би ми доказали да је истїина ван Христїа, ја бих остїао с Христїом, а їроїшїв истїине”*.
”Погледи”, 8. фебруар 1991.

КА ОБНОВИ ЕРОСА

(Василије Зјењковски: На прагу зрелости, Београд 1990.)

Долазећи до тајне ероса кроз канализацију бесловесне хедоније, сексуалне револуције, порнографије, савремени човек изгубио је осећај за ту тајну као суштаствени израз своје космичке (и надкосмичке) присутности. Пред еросом сопственим и еросом вољеног више се не дрхти. Нема стрепње која додир човека и човечице освештава у љубавну радост. Све је откривено, разголићено, зна се. Све је снимљено на филмску и видео-траку. Нема људи, постоје ерогене зоне, размена партнера... Из те ледене, обешчовечене пустоши као да се не може побећи: сексуална дробилица мрви поколење за поколењем.

Књига *Василија Зјењковској* “На прагу зрелости” проговара нам, међутим, о друкчијим могућностима еротског живљења. Настала је у првој половини нашег века, у времену првих “сексуалних слобода”, онда када су Фројд и психоаналитичари науком правдали побуну полних органа. Зјењковски, руски православни педагог, у време настанка ове студије био је емигрант: 1920. године, с многим другим хришћанским интелектуалцима, био је принуђен да бежи из отаџбине, преплављене тмином комунизма. Једно време провео је у Београду, као професор Теолошког факултета; затим се зауставио у Прагу; коначно уточиште нашао је у Паризу, где је био предавач на Богословском институту Светог Сергија све до своје смрти 1962. године. Поред значајних дела хришћанске педагогије, објавио је студију “Руски мислиоци и Европа” и “Историју руске философије”.

Зјењковски, угледан научник и искрени хришћанин, суочавао се са стихијном провалом “ослобођене” сексуалности врло пажљиво и с дубоким разумевањем нове стварности полности. У Русији се породица интензивно распадала захваљујући ерозивном дејством новог, “антибуржоаског морала”. *Лењинова* сарадница, *магам Колонџај*, говорила је у име неспутане промискуитетности и тврдила да имати сношај с неким не значи више од испијања чаше воде. Читава Европа опила се карневалом сензуалности. Књижевници и сликари, психолози и педагози одушевљавали су се неспутаношћу, дионисијском оргијастичношћу, телесном занесеношћу. Љубав је схваћена као победа пожуде над пуританизмом и лицемерјем претходних векова. Ишчезла је душа: остали су само надражаји, физиолошки процеси, кожа.

Зјењковски вели да је смисао идеализовања љубљеног “у томе да кроз спољашњу опну гледамо у другима скривену, идеалну страну која постоји у сваком човеку као лик Божији, скривен, а често и потиснут спољашњем љуштуром...” Кад се двоје људи сједине у Светој Тајни Љубави, од Бога благословеном браку, они се уздижу до пуноте која превазилази сваки егоцентрички индивидуализам. Ова пунота је плодна и отвара се ка Трећем: супруг и супруга, наине, рађају дете,

постају отац и мати. У породици се човек разрасте и његове снаге набујају управо зато што он више не живи самоме себи, већ онима које воли: свом брачном другу и свом потомству. Брак омогућује преображај телесног и душевног елемента човековог у духовну целину која припада Богочовеку Христу и Цркви, али и свим људима. Зато је здрав породични живот услов здравог друштвеног живота. Зјењковски каже да “здрава, нормална љубав мужа и жене не само да нема потребу за одвајањем од других већ, напротив, ствара нарочиту нежност према другим људима... Од благодиве повезаности једног с другим, код оба супружника рађа се социјална осетљивост – одатле највећи значај породице за развој социјалних односа”.

Међутим, до брака треба стићи целовит и потпун, да би се из сопствене целокупности могло изаћи у сусрет вољеном свим бићем и без остатка.

Аутор књиге “На прагу зрелости” о изванредном значају предбрачне чистоте каже следеће: “Они који ступају у брак чисти, чедни први пут у њему постижу тајну телесног јединства – и од тога се у души рађа нов, пун поштовања однос према телу другог које постаје као посвећено и свето. Као што показује живот, управо од телесног зближавања у браку (у нормалним условима) расцветав се у души дубоко, светло и радосно осећање љубави једног према другом, нежно поколење и дубоко осећање нераскидивости”. Када је брачна постеља чиста, из заједнице човека и човечице у свет се пробија духовни миомирис, а складна породица представља снажну потпору својој околини. Зато се не треба ни чудити донедавној улози коју је породица имала у србском народу и светињи чистоте коју је она сачувала у вековима историјских недаћа.

Сексуални живот без најдубље љубавне повезаности мушкарца и жене је једностран и води озбиљном нарушавању изворности човековог психофизичког, али и метафизичког бића. Без светлости Христове, присутне у браку, међу супружницима врло брзо настаје празнина која се не може попунити никаквим нагомилавањем полних атракција.

Мноштво развода, поготову младих брачника, доказује нам да је опасност од узајамног зближавања људи само на основу пролазних, телесних симпатија најпогубнија управо због тога што је телесност сама по себи, заробљена трулежношћу и осакаћена временитошћу, осуђена на смрт. Полни живот, аутономизован и атомизован дводимензионалношћу потрошачког друштва, отров је који разара човеков осећај сопствене иконичности и оног вечног достојанства детета Божијег које представља основу за остварење сваке потпуне људске смислености. Василије Зјењковски нам својом књигом, писаном на врло приступачан и занимљив начин, отвара очи за вечно достојанство наше и наших ближњих и указује на пут ка преображавању ероса и сексуалности у њихову исконску чистоту. Уздигавши се изнад животињског у себи, човек ће открити пределе неслућене радости и пуноте. Јер, како вели Свети Павле у првој посланици Коринћанима – **ЉУБАВ НИКАД НЕ ПРЕСТАЈЕ.**

”Погледи”, 3. мај 1991.

УЦБЕНИК ВИТЕШТВА

После гомиле блџтаве, квази-патриотске, крокодилски сузне литературе о српству и Србима, литературе дојучерашњих коминтерноваца и капејотоваца (а ла чика Добрица), најзад смо добили једну здраву, снажну, књигу – “Седам србских заповести” Монаха Теодора у издању “Преда” из Београда, 1991.

Да бисмо светлост небеске Србије пренели у тмину наше овдашњице, морамо бити свесни стања у коме се налазимо. У предговору “Заповести”, Монах Теодор нам о томе јасно говори: “Нама је данас драгоцен сваки човек. Зато што смо у рату. Изложени смо новом начину окупације, новом типу геноцида. Данас непријатеља не видимо голим оком, па мислимо да нема опасности. Навикли смо да дођу с мачем или пушком. Али, они више не држе ни мач ни пушку, застарела су то оружја. Сада су им у рукама најмодернија средства која је њихов демонски мозак

могао да смисли: хемијска, атомска, економска, психолошка и “бела куга” – смањење рађања... У овој ери голе технике, без морала и Бога, они нам у неком свом рачунару одбројавају губитке: изгинуле због лоших путева и аутомобила, и помрле због лоше здравствене службе, и радијације коју намерно бацају на нас, колико нас иселити, колико смањити прираштај... мука је духу колико је несреће по свим србским просторима”. Да нам ово не би био разлог за очајање и вечну пропаст, потребан је отпор. Али отпор mudar, одуховљен, усклађен са захтевима нашег времена. Господ Исус Христос нам је рекао да морам обити МУДРИ КАО ЗМИЈЕ И БЕЗАЗЛЕНИ КАО ГОЛУБОВИ. Срби то могу да буду, што су показали кроз сву своју историју. Без обзира да ли наши непријатељи сањају о Вавилонској кули “новог поретка”, или смрад свог нечовештва крију мирисима петокраке руже, хотећи да нас убеде како нису потомци *Маркса* и *Лењина*, без обзира да ли смо опет сметња крижарима “непогрешивог” папе – сви они који нас мрзе се морају наново суочити са чедима *Светиої Саве*, *Светиої Цара Лазара* и *Владике Њеїоша*. При том, нека не губе из вида да смо прегрмели и Турке, и Хабзурге, и усташе, и Јосипа Броза. Ми ћемо се борити против њихових сатанизама зато што, је, како вели писац ове књиге “непротивљење злу неправда и према Богу и према људима”.

А шта значи испуњавати СЕДАМ СРБСКИХ ЗАПОВЕСТИ?

НЕ ЧИНИ ИЗДАЈУ значи: “Одбиј да радиш против својих и свога, без обзира на политику којој припадаш“. Наш народ, често у ситуацији да буде издан и преварен, издајнике је клео најтежим клетвама. Данас, кад нас је тако мало, и кад смо опет опкољени са свих страна, издаја Србства злочин је над злочинима. Зато се под хитно треба ослободити бољшевичке тмине из које каткад израњају национални “вође” чији је једини смисао да замажу очи народу и онемогуће коначну агонију најцрњег издајништва у овом веку – СРБСКОГ КОМУНИЗМА. Монах Теодор нам о њима вели: “Не дај да те опет преваре”. А што се тиче партија и страначких борби, он каже: “Зато гледај увек оно што

је корисно не за партију којој припадаш, него за народ коме припадаш, јер свака је политика пролазна, а само народ је вечан”.

ПОМОЗИ СВАКОМ СРБИНУ. Отац Теодор налаже: “Помози колико можеш на начин који сам одабереш, и то сваком нашем човеку коме је помоћ потребна”. Солидарност је неопходна као живи сок нашег националног “ЈА”. Нека свако, према својим моћима, помогне свом брату, да би разбијено и ослабљено народно заједништво опет ојачало, и да би опет победио наш **ИДЕАЛ САБОРНОСТИ**: сабраности и сабраћености у Христу и Светом Сави.

ЧУВАЈ СРБСКЕ ЗАВЕТЕ – завет о слободи, завет о јунаштву и светосавски завет. Они су од Срба учинили народ непобедив, народ који траје. Ако ове завете заборавимо, бићемо и сами заборављени. Да би они били очувани у својој пуности, Црква и држава морају бити складно повезане; двоглави орао сагласја и Цркве и Краљевине треба опет да полети над Србијом. Како каже монах Теодор: “Зато и владар и патријарх носе крст на круни, јер ко је први мора да буде слуга и Небу и народу”.

УЧИ ОД СВОЈИХ ВЕЛИКАНА значи – учи од Светог Саве, од Светог Лазара, од *Карађорђа* и Његоша... Гледај у *Оца Јустина Појовића* и *Владика Николаја*, саветуј се с *Николом Теслом* и *Михаилом Пујином*. Србски народ је у својој историји имао великане који би част чинили и многољуднијим нацијама. Нека нам они буду узор и идеал.

НЕ ДАЈ ДА ОТИМАЈУ СРБИНОВО – јер, ето, опет нас наши суседи гоне, хоће да им дамо земље до Земуна. Иза наших малих, лакомих суседа, иза крижара и цихадоваца, ВМРО-ваца и аутокефалиста, крију се велике силе којима смета православна духовност србска. Смета им јер је Нови светски поредак у својој бити анти-хришћански: сав сведен на демонско начело економије као јединог смисла људског постојања, он се не мири са Царством Небеским и његовом Светлошћу. Мултинационалним компанијама не одговарају личности, слободне изнутра, слободне у Христу: њима су потребни шрафови у машини,

постмодерни кретени, робови телевизије и масовне културе. Зато хоће да нас сатру преко наших суседа, већ одавно обезличених, увек туђих робова. Али, не смемо им се дати. Монах Теодор нам каже: “НЕ ВРЕДИ ЈАДИКОВАТИ, ТРЕБА СЕ БОРИТИ”. Морамо чувати свој верски и национални идентитет по сваку цену, да не бисмо били смрвљени у машини новодолазећих царстава.

СЛАВУ НЕ ОСТАВЉАЈ. Чувајући своју веру и своју крсну славу, Србин је, уз Божју помоћ, увек чувао своје огњиште и своју истину на овим просторима, доказујући да је коленовић и кореновић. Отац Теодор нас учи да нам је икона **КРСНЕ СЛАВЕ** породични, племићки грб, да смо преко ње небески племићи, опредељени за **КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ**. Од свих православних народа, само Срби имају крсну славу. Без ње, они су осакаћени за свест о континуитету.

САМО СЛОГА СРБИНА СПАСАВА. Хришћанска, светосавска, духовна слога у нашим страшним данима мора се показати и као слога у свим другим областима; од економије до културе, од породице до државе. Раскинувши са ђаволским данима комунизма, који нас је поцепао и разјединио (“Црногорци”, “Македонци”), завету слоге прилазимо као источнику васколике своје трајности. Да би се тај завет испунио, да би се **СВИХ СЕДАМ ЗАПОВЕСТИ** испуниле у пуности њиховог значења, сваки Србин који их прихвата мора бити спреман да постане витез који ће у борби за остварење Божије и људске правде бити у стању да се жртвује до краја. Треба се очистити и оплемени, јер времена више немамо. Живимо у доба **ИЛИ – ИЛИ** одлука.

На крају своје књиге, монах Теодор позива сваког Србина на заклетву да ће се, колико год може, држати ових заповести.

Крајње је време, зар не?

”Погледи”, 31. мај 1991.

СВЕТЛА ТАМНОВАЊА

Протојереј Сава Банковић написао је књигу “У предворју пакла” (издавач: “Фонд издавачке делатности епархије банатске”, Вршац, 1991) коју је годинама записивао по предворјима комунистичких ГУЛАГ-а и сиве робијашке стварности

Да би се србски народ вратио себи, препородио и преобразио у пуноту свога назначења, неопходна му је велика морална катарза и покајање за злочин братомрзаштва и братоубилаштва који је, више но било шта друго, обележио године комунистичке власти над Србијом. Од 1941. до 1991. кроз питомину србске душе тече река смрти, пуна људи који су осуђени да нестану само зато што нису мислили као “ослободиоци” под петокраком. Чак и данас, када је дах слободе загрејао нашу ледену свакидашњицу, многе јаме – безданице, пуне костију страдалника од комунизма, још нису опојане, и неумирена братска крв вапи до неба, призивајући правду Божију. Над неопојаним гробницама не може бити националног помирења. Потомци Авеља, доброг и праведног брата, можда би и хтели да се мире, али потомци Каина, онога који је Авеља заклао, не осећају ни стид, ни кајање, ни грижу савести – и помирења нема.

Руски народ, који је у двадесетом веку преживео сличну Голготу, кроз уста свог великог писца *Александра Солжењичина* је већ одавно проговорио о сатанизму бољшевичких властодржаца. “*Један дан Ивана Денисовича*” и “*Архипелаг ГУЛАГ*” (нарочито он) уздрмали су савест не само Русије, него и света. Ми, нажалост, још увек немамо свој “Архипелаг ГУЛАГ”. Наша савест, већ деценијама мрвљена црвеним жрвњем, полако се буди и расањује. Покушај крагујевачких “Погледа” да у једном даху испричају причу о мукама Србије коју су поробили њени комунистички изроди пример је како нова поколења желе да одмуцају истину о затирању наших светосавских и карађорђејевских корена. Мора се признати да је одзив на тај покушај био слаб – а како и не би, кад многи бивши партизани жаре и пале Србском академијом наука и

уметности? Специјални број “Погледа” је морао бити велики импулс свенародног покајања – али он то није био јер су међу злочинцима многи препознали себе. Па ипак, наш “ГУЛАГ” се пише и даље, и писаће се све дотле док буде сведока страдалништва србског. Књига протојереја Саве Банковића “У предворју пакла” нова је страница тог летописа ужаса.

Протојереј Сава Банковић је велики паћеник, али паћеник кога патње нису сломиле: његов мисао је крепка, а његова реч оштра, управо онаква каква је потребна нашем сентименталистичком, успаваном времену. За Саву сада знају сви слободољубиви Срби: ухапшен 1944. јер је, као професор веронауке, говорио деци да не иду у безбожничку партизанску војску и јер је, као родољуб, био у вези с равногорским покретом, овај часни народни свештеник је у први мах био осуђен на смрт. Бог га је заштитио да би био сведок таме кроз коју је морао да прође, лишен свих људских права и слобода, и да би данашњем нараштају објавио праву слику комунизма који он назива КРВАВОМ ПРЕВАРОМ. Пишући књигу “У предворју пакла” Банковић је пажљиво бирао детаље сиве робијашке стварности: није улепшавао, није стилизовао, него је говорио “по правди Бога истинога”. Зато је његова књига прави документ, без кога бисмо били сиромашнији за сазнање о понору људског пада званом “револуција”.

Комунистички терор карактерише беспримерна суровост, суровост којој није билоравне у претходној историји. Људи су убијани, мучени, сакаћени, а да се на то гледало као на једини “нормалан” начин успостављања нове власти. Негирајући христоликост и духовну вертикалу човекову, комунистичка идеологија је испод својих утопистичких образа на крила бездану чељусти nihilizma, за коју је људско биће само шраф у машинерији револуције. Протојереј Сава описује случајеве прозивки стрељаних, и за које се десетак – петнаестак дана након стрељања утврдило да нису криви ни по којој тачки драконског (дракулског) “кривичног закона” большевичког. Несрећници су већ били мртви, и овом позиву се нико није одазивао; револуција је јела не само своју,

него пре свега туђу децу. Банковић сведочи о побијеним младићима и часним старинама који су нестали у ноћи изрешетаној митраљеским рафалом; о лепим, високим, стаситим делијама чија је једина кривица била у томе што су Срби. У ћелије су улазили ознаши, обучени у кожне мантиле и са чизмама које су шкрипале, нове, неразгажене. Писац даје њихове ликове: “Омањи човек велике, ружне главе и упадљиво великих уста, а други висок, блед, орловског носа и мршав као смрт”. Карикатуре, душевне и телесне, добиле су власт; почело је клање лепоте и доброте у Србији. “Како уђоше, почеше на брзу руку да издвајају људе, али не по списку као раније, него онако, од ока... Некога ухвати за рукав и каже: Ти, излази! – Друге ништа не пита, само каже: – Ти, излази напоље, и ти, и вас двојица што ме тако гледате, излазите!” И тако је смрт харала Србијом, не гледајући, не бирајући, не желећи да зна за бол, за страх, за породице ликвидираних, за жеље и синове оних који занућише, а не освануше. Смрти је име било ОЗНА. ОЗНА СВЕ ДОЗНА... ОЗНА, мрачно, демонско “ја” србског комунизма...

Па ипак, ни у тим страшним данима није се колебало човештво међу сужњима. Сава Банковић је прошао кроз многе робијашнице, и у робијашницама срео многе утамничене. Био је са равногорским одбором и гледао храброст др *Стевана Мољевића*, једног од главних равногорских идеолога. У затвору се никад није одустало од Православља, иако су безбожници настојали да своје робове претворе у бесловеснике који за Бога не знају и да их тако уподобе својој празнини и ништавности. Сава Банковић је славио славу у најтежим условима – у вагону воза који га је вукао у тамницу, у ћелијама и подрумима “нове Југославије”. Људи су, сведочи овај мудри старац, на робији јако осећали Божију близину, и увек су имали поштовање за своју веру и традицију. Богу су се молили, у Бога се уздали, па су им и дани пролазили лакше, и страдалништво им је било прихватљивије. Ту, на робији, прота Сава срео је и представнике других народа и вера. Сједињени истом муком, они су знали да уважавају једни друге, да се узајамно помажу. Пред злом комунистичке тамнице у њима су се будила иста осећања

– солидарности и отпора. Несаломивог отпора... Штрајковало се глађу, писала су се протестна писма, трпеле су се самице – али су заточеници увек успевали да остваре нешто од онога што су тражили. Комунисти су се плашили њихове храбрости.

Књигу “У предворју пакла” треба читати отворена ума и срца не бежећи од боне истине коју она открива, али никад не забрављају да време те књиге још није прошло. Док год се гробови жртава комунизма не опоју, док год Каин у Србину постоји, дотле је и стварна опасност да се архетип ове књиге понови. Знајући то, морамо се будити и свешћу и савешћу.

”Погледи”, 1. новембар 1991.

СВЕШТЕНИ ПРОСТОР ЛЕПОТЕ

(Виктор Бичков: Византијска естетика, Просвета, Београд 1991.)

Велики руски религиозни мислилац, свештеномученик Павле Флоренски (пострадао од комуниста), написао је на једном месту: “Испосништво (и сви други облици црквеног живота у Православљу, нап. аут.) не рађа *добру*, него *леиу* природу; карактеристична особина великих светитеља није доброта срца, која је уобичајена међу чулним, и чак врло грешним људима, него *духовна леиоша*, заслепљујућа лепота озарене, светло-даривајуће личности, недоступна чулним људима отежалим похотом”. Преображена чулност човекова, облистана нествореним Енергијама Божијим, телесност која је достигла есхатолошку пуноту Царства Небеског, “прах и пепео” који се, очишћен Огњем Духа Светога, претвара у златни сасуд Божије љубави: ето тајне православне хришћанске естетике! Као и све у Цркви од Истока, тако је и естетика заснована на светајни Онога Кога псалмопесник Давид зове “најлепшим од синова људских” – Богочовека Исуса Христа. Затворен у тмину греха Адамовим падом, човеков лик, начињен по икони и подобију Свете Тројице, изгубио је црте своје изворне красоте: поставши роб природних стихија, Адам се закључао у смрт и трулежност. Његова

рајска, првобитна, светлосна природа окована је “кожним хаљинама”, овремењена и осуђена на пролазност. Док Син Божији није сишао у “долину суза”, узевши од Пресвете Богородице сав састав људске природе (наравно, ослобођен греха), за Лепоту се на земљи знало само као за пројаву спољашњег склада и телесне хармоније, Крстом и Васкрсењем Својим, Исус Христос је сваком од нас показао милине Небеске Отаџбине; Он, Пут, Истина и Живот (пракса, гносеологија и онтологија Православља), истовремено је и Лепота човекова и космичка (дакле, темељ православне естетике).

Књига Виктора Васиљевича Бичкова коју је “Просвета” објавила крајем прошле године (1991.) одличан је путоказ онима који желе да се упознају са неком од основних теоријских претпоставки византијске мисли о Лепом и Узвишеном (наравно, то је спољашње упознавање: у Лепоти и Узвишености се обитава као у сакралном простору свакодневних хришћанског подвига, богољубља и братољубља). Дobar познавалац патристичке литературе, књижевне и ликовне уметности, музике и архитектуре Цркве, Бичков је успео да направи књигу синтезе у којој можемо препознати обресе литургијске целовитости византијског стваралаштва (рећи “Византија” значи рећи и Србија, Русија, Бугарска, Румунија, Грузија; рећи “Византија” значи и ускликнути “Света Гора”; Источно Римско царство је духовна, али и политичка повезаност многих народа од Цариграда до Москве и Кијева).

Хришћанство не презире од Бога створени космос, нити с гнушањем одбацује телесност људску (нихилистичкој аскези склоне су далекоисточне религије-хиндуизам и будизам, на пример). За Византинце, каже Бичков, “свијет је прекрасан зато што је сврховито уређен, и у томе је сличан дјелу уметности”. Природа својим чудесима открива непостижну Премудрост Творчеву; човек складним склопом својих душевних и телесних квалитета сведочи о Светотројичној Љубави којом је саздан. Али, апсолутна лепота налази се с оне стране видљивог света, у духовним градинама које је Господ, како вели Свето Писмо, “припремио онима који Га љубе”. Тој лепоти не може се

приступити без унутрашњег очишћења; она се не да освојити – она се усваја. Јер, душа човекова је једина у стању да препозна сјај Божанског и да га прими као свој *modus vivendi* и *modus cognoscendi*. Али, душа пада у искушење да се заљуби у земаљско које је, иако лепо и привлачно, ипак пролазно; у таквом стању, човек блуди (=лута) и пада у грехове (а грех је управо промашај аутентичног, дакле побожног начина постојања). Бичков каже: “Под дејством грехова душа губи изворну красоту и постаје безоблична. Циљ човјековог живота је сачувати, или повратити – ако је изгубљена – душевну красоту”. Свети Теодор Студит с тим у вези позива нас: “Заволимо ту љепоту и сачувајмо ту привлачност, не обраћајући пажњу на привлачност овог вијека и на љепоту тјела и крви. Јер то није красота него привид красоте, боље рећи – трулеж и промјена”. Зато су православни подвижници највећи уметници – обликујући своје тело и душу према икони Христовој, уподобљавајући се Спаситељевој надтварној дивоти, они су у стању да открију искомске ризнице унутрашњег блага. Овим благом, вели Свето Писмо, купује се Царство Небеско. Понор између Творца и створења, премошћен Љубављу Божјом, престаје да зјапи незнањем: из њега засја бисер наново стечене чистоте битија.

Личност, а не природа – то је једна од најважнијих порука Христових. Човек није толико микрокосмос колико *микроίθεος*, “мали бог у благу” (Отац Јустин). Зато је сва црквена уметност усмерена на то да човеково ја уздигне изнад стихијности чулног живота. Живопис, појање, архитектура, књижевност житија и служби светима је ту да би нас пробудила из дремежа у просторно – временским координатама овог света и усмерила на радост богослужења. Сва уметност Византије, примећује Бичков, зачућујуће је целовита: икона се допуњава с појањем, а речи црквених химни и блистање мермерних сводова храма су у дивном дослуху с Пунотом. Свети Јован Дамаскин сведочи о томе да живопис у храму није естетски феномен сам за себе и сам собом; живопис није “уметност ради уметности”. Он каже: “Боја живописа вуче ме према сазрцању (гледању духовних светова, нап. аут.) и, као

ливада која наслађује вид, неприметно улива удушју божанску славу”. Православно иконописање и зидно сликарство познати су, стога, по тзв. ОБРАТНОЈ ПЕРСПЕКТИВИ: центар слике није у простору слике, него у посматрачу. У ствари, то је најплеменитија могућа уметничка перспектива, јер је она *привизивајућа*: зове посматрача на учествовање у Божанском животу, то јест на литургијско славље – Причешће Крвљу и Телом Исуса Христа. Кроз икону, кроз певање, кроз житија светих јавља се Апсолут Христовог Присуства; онај који се сретне с Христом, за Њим и полази у наручје Оца Небеског. А Тајна вечности се не исцрпе никада. Каже Бичков: “Бога је могуће сазнати и видјети само кроз не-сазнање и не-виђење, то јест, кроз ослобођење од свих врста пролазног знања и виђења и живи живот у крилу Божијем. Изражавање тог живог живота нашим земаљским средствима општења увек је антиномично и, пошто је изражавано надлогично, не може се никад потпуно остварити.” Уметност Православља га, ипак, пројављује у оној мери у којој је Света Тајна доступна овоземаљској нашој егзистенцији. Опет Бичков: “Више знање задобијало се у византијској култури прије свега у форми емоционално-естетске информације. Вансазнајно психичко је било важна алка у систему сазнања византијских мислилаца... у акту естетскога катарсиса остваривало се укидање антиномија спекулативног мишљења”.

Стога је најузвишенија уметност доступна не само човеку, него и духовним бићима, ангелима – МОЛИТВА, тај, по Светом Нилу Анкирском, “разговор ума са Богом”. Онај који научи да општи са Светом Тројицом, Богом Љубави, откриће неувениву Лепоту вечности и достићи ће пуноту своје људскости која је – боголикост. Јер, вели Свети Иринеј Лионски: “Син Божији постао је Син Човечији да би синови људски постали синови Божији”. Тајна византијске естетике је у свештеном наговештавању чињенице да се у Христу, Логосу, Божијем, сабира сва Красота овог и будућег века.

Логос 2-3/1992.

КАСКАЈУЋИ ЗА ГРААЛОМ (Одломци)

”Наше идеје”, србски часописи за геостратешка и традицијска истраживања, број 1, Београд 1993.

Чини нам се да идеологија “Наших идеја” подразумева извесне ставове који су у супротности са намераваним циљем – да се, с вером у Бога, буде за Краља и Отаџбину, бар ако ту идеологију осмотримо из православне перспективе (при чему ником од покретача овог занимљивог часописа не оспоравамо добре намере и искрени родољубиви патос):

1. ВЕРА У БОГА, онако како је Срби од времена Светог Саве поимају, мора бити ЧИСТА, а то значи православна. *Не моју се сјајати граалска и косовска, зајадна паанска лејенда о ишчезлом јуџиру с Крвљу Христџовом и лиџурџиско јредање о жрџивовању у име Христџа; не слажу се зајадно, крижарско и варварско, виџешџво, са ромејским, крџионосним и јлемениџим, светиџим раџниџџвом.* Поготово се православно хриџћанство не слаже с било каквим видом расистичких теорија, идеологија “крви и тла”, “хиперборејства” и “иберменшизма”, теософских брбљарија о јединству оријенталног незнабоштва и “езотерног” хриџћанства. Какве везе има светоотачка блавест обожењу човека с гененовском маштаријом “примордијалној традицији”, коју познају тек “иницирани”? *Православни не цене херојџџво само јо себи, чему су, очџџо, склони мислиоци јојуџи Дуџина и Калаџића. Они цене херојџџво као мучениџџво, као јодвижничко сведочење о расџџџом и васкрслџом Христџу, збоџ коџа је Светџи Мученик Авакум, уочи набијања на колаџ, зајевао: “Срб је Христџов, раџује се смрџџи”.* Из такве перспективе, јасно је да православна култура не може бити никакав “џакузи са укусом Студенице”, него сама Студеница, огњиште с кога блиста светлост Истина. У том контексту, “Баја Мали Книнџа”, коме је посвећена једна од рецензија (боље речено: панегирик) “Наших идеја”, нема никакве везе са аутентичном, хриџћанском српском културом, него је он пуки симулакротум исте, ма колико се упињао да докаже, у једној од својих поскочица, како “живјеће овај народ,/ и

послије усташа” јер “Бог је Србин” (каква бљезгарија!), а небеса су наша (sic!).

2. ЗА КРАЉА И ОТАЏБИНУ. Овај слоган код Срба увек је, макар и несвесно, подразумевао начело симфонијског односа Цркве и Царства, које је темељ православног монархизма (одатле нам двоглави орао под круном с крстом). Западно поимање монархије, како у Средњем веку (угрожено папоцезаризмом), тако и данас (“парламентарна монархија”, што је, дакако, само симуларкум истинске монархије), као и Отаџбине (оптерећено шовинизмом, империјалистичким претензијама, расизмом) суштински се разликује од православног схватања ових појмова.
”Погледи”, 1. X 1993.

ЛИЦЕ И НАЛИЧЈЕ УТОПИЈЕ

(Георгије Флоровски, Метафизички предуслови утопизма, Модерна, Београд 1991.)

Платон је намеравао да створи идеалну државу у којој би био ваплоћен вредносни поредак “света идеја”. Да би оваква државна функционисала, учио је грчки мудрац, морају се укинути личне слободе, а песници, ти највећи “анархисти” прогнати из савршеног друштва. Римски папа је, заборављајући реч Господњу да Царство Божије није од овог света, хтео да наметне власт своје “непогрешивости” читавој Европи... Желећи да убрза процес прихватања те власти благосиљао је инквизиторске ломаче. Волтер, Дидро и Русо замислили су слободу, једнакост и братство за све, а кад су њихови следбеници увидели да има оних који не желе да буду “слободни, једнаки и браћа”, пустили су кољача Робеспјера да убија неистомишљенике... Маркс, Лењин и Стаљин су “знали” да после класне борбе и диктатуре пролетаријата наступа доба бескласне среће за човечанство – комунизам; до комунизма се, наравно, путовало Гулазима и масовним чисткама... Хитлер, фирер плавокосих Аријеваца, сањарио је о немачкој империји у којој ће његова раса родити натчовека. Супериорност немачких гена

доказивана је гасним коморама Аушвица и Треблинке... Велике силе савремен међународне политике занете су изградњом “новог поретка” у коме ће религиозне, националне и друштвене разноликости завршити у “лонцу за топљење”, у раздуховљеној стварности поклонења Његовом Величанству Долару. Поредак се остварује свеопштом масмедијском кретенизацијом уз допуштање да трећина човечанства умире од глади... Проклетство историје, дакле, лежи у чињеници да увек има оних који желе да остваре рај на земљи, али рај без Бога и против Бога. У име идеје о “коначној хармонији”, вође разних “рајских” покрета наређивале су својим следбеницима да немилосрдно уништавају сваког ко одбије да се повинује стихији историјске нужности која води овој или оној утопији. Химере остварене Утопије прождирале су милионе људских живота; идол Бољег Сутра напио се крви многих поколења... Одакле толика жеђ за остваривањем коначног у историји, за есхатолошком пунотом стварности која не би изашла из временско-просторних координата овога света? На ова питања се мора озбиљно одговорити јер, ако се не раскрије сама основа утопијског мишљења као архетипске реалности нашег духовног и социјалног искуства, ризикујемо површан однос према том мишљењу, критикујући га у његовој плиткој, феноменској присутности.

Отац Георгије Флоровски, један од најумнијих мислилаца руског религиозног препорода прве половине века, кренуо је у решавање загонетке зване Утопија преображен светлошћу православне духовности. Суочивши се с Октобарском револуцијом, једним од најкобнијих излива таме у историји, принуђен да емигрира из отаџбине, он је себи поставио задатак да испод кржаве коре бољшевичког УРА нађе најдубљи метафизички одговор на питање – зашто је тако било... При том, упозорава нас он, не смемо се уплашити од “буке васељенске буре” у којој се руше земаљска царства и нестају, негда моћни, облици друштвеног живота. Целокупна историја је метафизичка бура, чак и кад функционишу привиди социјалног благостања и складног институционалног поретка: у историји се, наимае, стално одвија битка

између Бога и кнеза таме, између Истине и лажи, Живота и смрти...

За великог православног теолога Георгија Флоровског утопизам је “стална и неодстрањива саблазан људске мисли”, њен “негативни пол, заражен великом, мада отровном, енергијом”. Површински слој његов, социјални утопизам, јесте ни на чему незаснована вера у могућност решавања свих невоља овог света у неком историјском тренутку “скока из царства нужности у царство слободе”. До тог скока, историја прогресом осваја просторе будуће среће, и сваки следећи друштвени поредак бољи је од претходног (Хегелова идеја о развићу Апсолутног Духа и Марксово нагађање о робовласништву, феудализму и капитализму који воде победи комунизма израз су исте вере у прогресивну еволуцију човечанства). Све што се не уклапа у бујице историјских епоха које се сливају у океан утопијског благостања проглашава се неисторијским, “назадним”, осуђеним на пропаст. Само доба остварене хармоније схвата се као “над-етичка сила” у чије се име људи могу лишавати слободе. Идеал треба остварити по сваку цену и отуда “патос НАСИЛНОГ ДАРИВАЊА СРЕЋЕ”. Утопистички циљ је увек апстрактан. Одбацује се личност и све се посматрају као шрафови социјалне машине. Човек није вредност по себи, него се увек третира као цигла за зграду “срећније будућности” схваћене као доба ИДЕАЛНОГ ПОТРОШАЧА који ће искористити залихе природних епоха (ИНФАНТИЛНА КРЕАТУРА човека-трбуха, човека-сисалке доминира у таблоидном свету америчке потрошачке стварности). Флоровски каже да утопијски мислилац сва лица види као “детале и цртице” свеобухватне целине која се остварује “системом финих принуда”. Читава историја, пуна патње и страдања, оправдава се њеном конзументском сврховитошћу.

Наравно, друштвени утопизам је само последица људске опијености космосом и његове потчињености природним стихијама. Човек, занесен овим осећањем, може да делује У СВЕТУ, али не и НА СВЕТ. Он нема слободне воље. Све се утапа у безлични океан васионске “музике сфера”. Од предсократоваца и Платона, преко немачких идеалиста, до

Ничеа и Хајдегера европска мисао вечно признаје своју немоћ пред КОСМОСОМ, обезљуђеним и апсолутним. При томе, европска мисао улива људима веру у коначну одгонетивост природе, наводи их да маштају о својој “свемоћи” и горде се због ње.

Насупрот овом искуству, искуству космичке, утопијске опседнутости Тоталитетом, стоји хришћанска вера као ОПИТНО ИСКУСТВО СЛОБОДЕ. Сав свет, наиме, постоји захваљујући СЛОБОДНОЈ одлуци Оца и Сина и Светога Духа, Бога Тројице, обитава у Његовој љубави и, кроз човека и човеком, као круном творевине, ступа у живу заједницу с Творцем. Човек је слободан да Богу каже ДА или НЕ, да Га усвоји или не. Бог је Своје вечно ДА свету казао пославши нам Свог Јединородног Сина Који Се очовечио од Духа Светог и Марије Дјеве, поставши вечни Брат људи.

По оцу Флоровском, сва историја је тиме постала поље одредења за Богочовека Исуса Христа или против Њега. Зато она није никакав НУЖНИ (утопијски) пут ка добру по себи, него вечни дијалог с Распетим и Васкрслим Спаситељем. Она се не решава сама собом и сама у себи, него се мора отворити за дан Другог Доласка Христовог када ће бити преображена у својој тварности и узнета у пуноту Царства небеског. Христос је Алфа и Омега простора и времена, он је Вечни Логос творевине. Тек у Њему могућ је смисао као заједничарење са Светом Тројицом, Богом Љубави.

Са осматрачнице Духа Светог и благодатног живота Цркве, богочовечански слободног, утопија се показује као демонска замка која човеку нуди идеал Великог Инквизитора – хедонистичке идоле уместо Живог Бога и лаж “савршених” друштвених установа уместо слободе. Својим доласком у свет, Господ Исус Христос је преобразио наше битије и ми тај преображај следимо по мери свог личног и националног подвига. Тај подвиг је једини “лек” против антихристовског утопијског отрова. Стога је, поручује нам Флоровски, нарочито призивање грчког, руског, србског и других православних народа управо у њиховом одредењу за Христа, а не у њиховом “словенском”, “источном” пореклу. Небеска

Грчка, Небеска Србија и Небеска Русија стално се морају уткивати у своје земаљске присутности, јер је једино њихова светлост у стању да разагна крвожедне тмине “земаљских рајева”.

Логос 1-2/1993.

ПАПА НА “РАДНОМ ЗАДАТКУ”

Зоран Милошевић, Зашто папа путује?, Шабац 1996.

О римокатолицизму се говорило, говори и говориће се; о њему су писане, пишу се и биће написане многе студије; нико ко жели да се озбиљно бави религијским феноменом у савременом човечанству не може заобићи Ватикан и римокатоличку конфесију (макар да има и оних који сматрају да се политика Ватикана и римокатоличко хришћанство не могу и не смеју поистоветити до краја.)

Једна од опасности са којом се изучавалац римокатолицизма сусреће је, дакако, пристрасност, као и употреба извора који нису објективни за неку од изучаваних тема. Умешаност Ватикана у политику, још од Средњег века, сасвим сигурно доприноси таквим пристрашћима код оних који римокатолицизам посматрају из перспективе неке друге хришћанске конфесије или, пак другог центра окултне политичке моћи. (Познато је непријатељство историчара масона према римокатолицизму, који је друштво слободних зидара донедавно сматрало својим главним идеолошким противником.) Зато је најбољи начин проучавања римокатолицизма и као конфесије и као политике овога света (не заборавимо да је тај приступ нужан, јер је Ватикан, без икаквог двоумљења, од почетка хтео политичку моћ, а римске папе себе сматрају и политичким лидерима) – коришћење изворника римокатоличке доктрине и докумената који потичу из средине самих римокатолика.

Књига мр Зорана Милошевића, невелика обимом, али упутна и садржајна, има све одлике већ поменутог приступа: којом год темом модерног римокатолицизма да се бави, г. Милошевић настоји да, пре

свега, изучи изворно мишљење римског хришћанства, да га изложи на правилан начин и учини га доступним читалачкој публици; затим он истражује последице таквог учења и указује на могуће правце даљих изучавања дотичног феномена. Као политиколог мр Зоран Милошевић је заинтересован пре свега за друштвене аспекте римокатолицизма, и зато није нимало случајно да се бави тако важним појавама какве су рат и рад, онако како их доживљава религијска свест римокатоличких теолога. Кад се суочава са проблемом екуменизма, г. Милошевић настоји да му приступи такође са историјско-друштвеног аспекта, посматрајући поре свега плодове екуменских настојања Ватикана. Иза њих је, нажалост, пречесто стајала пука “воља за моћ” (при чему се моћ скривала иза образине “интерконфесионалне сарадње” и “љубави”, а подразумевала, јасно и недвосмислено, тежњу за унијаћењем “несједињених”). Овај приступ, такође, можемо приметити и у огледу о папиним пастирско-политичким путовањима.

Још је Достојевски приметио да је римокатолицизам, унаказивши лик Христа и отуђивши се од Тела Његовог, Цркве, кренуо путем ћесаревим, огњем и мачем намећући папску “непогрешивост” онима који другачије мисле. На том путу, путу који подразумева сливање са овим светом и дисање његовим дахом, веома лако се дешавало да буду заборављена основна еванђелска начела. Теологија је, уместо да буде сведочење сусрета са Богом (тако је увек доживљавана на православном Истоку) постала суви схоластички интелектуализам, који је могао оправдати било какву политичку акробацију папе. Централно место папе, “намесника Христовог на земљи”, одувек је схватано као неопходан услов спасења за оне који су римокатолицизму припадали. На тај начин, кад је моћ почела да ишчезава из Ватикана, и кад је Запад, ослободивши се схоластичке магле средњовековног, унутрашњег секуларизма, почео да се секуларизује брзо и отворено, римске папе су биле принуђене да “савременим језиком” поново одреде старе појмове, и тако избегну остајање у позадини историјских догађаја. У овом огледу о раду у друштвеној доктрини римокатолицизма, као и

у есеју о савременим папиним путовањима, г. Милошевић је показао како су папе истовремено настојале да спрече талас радикалног, атеистичког левичарства, који је позивао на “ослобођење рада”, и да остану верни богатим моћницима овога света: раду је дата велика тежина као “сарадњи са Богом” и радник је стављен на центар пастирске пажње на једној страни, док је на другој остала тврдња да је друштво нужно хијерархизовано и да сиромашни не смеју дизати глас против богатих, бар не на политички радикалан начин. (Ово се нарочито види у разматрању о путовањима садашњег понтифекса по сиромашним земљама тзв. ж”Трећег света”.)

Најуверљивији поглед ове књиге је, дакако, оглед о рату у друштвеном учењу римокатолицизма. Рат, плод људске палости и отпалости од Бога, римокатолицизам начелно схвата као зло; међутим, у датом историјском тренутку, када се може употребити за ширење римске вере, он је користан и допуштен, и може бити благословен. “Deus vult!”, “Тако Бог хоће!”, поклич је папиних следбеника од епохе крижарских ратова до дана данашњег. Тај Бог је хтео и јуриш на Јерусалим, који су држали мухамеданци, али и на Цариград и Свету Гору, које беху у рукама православних “шизматика”; тај Бог је хтео покољ јужноамеричких Индијанаца, али и Руса на Украјини (сетимо се “Брест-Литовске уније” из 1596. године или московског “смутног времена”, после смрти цара Бориса Годунова). Тај “Бог” је наређивао унијаћење Румуна по жељи Хабзбуршке монархије, али и покољ Срба у I и II светском рату. После сваког таквог рата нуђен је исти такав мир: они, који су до јуче хушкали своје вернике покличем “Deus vult” сада говоре о “новом светском поретку мира и благостања”. Г. Милошевић веома озбиљно и разложно анализира однос римокатолицизма према рату, доказујући да ту није реч само о теологији, него, пречесто, о политици. Не заборавимо – Ватикан је, пре свега, држава!

Све у свему, књига г. Милошевића значајна је за све оне који желе да се упознају са савременим стањем римокатолицизма и тенденцијама које то стање карактеришу. Написана једноставно и приступачно,

она у себи садржи одговоре на многа савремена питања која су, ако се правилно схвате неопходан саставни део разматрања кризе у којој се нашао и наш народ, умногоме заслугом Ватикана, немилосрдног у својој “вољи за моћ” (за унију!) из књиге г. Милошевића такође постаје јасно да не треба журити са “екуменским загрљајима” Запада и Истока: превише тога нас дели да бисмо се смели упуштати у непромишљене и сентименталне “пројекте уједињења” до почетка 21. века!

САТАНИЗАМ ОЧИМА ЖРТВЕ

(Luaren Stratford: Satan’s Underground, Harvest House Publishers, 1988.)

Бал код сатане

Рођена је као копиле и неки људи су је усвојили. Име јој је Лорина Стратфорд. Доживела је ствари у које се не може веровати; а мора се, јер су се десиле.

Желим да умрем

Кад је Лорин имала четири године, очух и маћеха су се посвађали, и он је отишао од куће. Дете је остало са суманутом мајком, која је пред комшијама изгледала сасвим нормално и пристојно. Она је понекад разбијала ствари по кући, а затим оптуживала Лорину да је то учинила и терала детенце да чисти кућу. Никада је није љубила и мазила. Да би обезбедила привид “срећне породице” водила је Лорину у цркву, редовно, и малена је заволела Христа. Маћеха јој је, међутим, стално причала да Христу не требају деца попут Лорине, прљави и зла. Често ју је пљувала и тукла, говорила да је мрзи. Лорина је сањала родитељску љубав и нежност.

Затим је почео пакао. Маћеха је девојчицу почела да подводи разним мушкарцима – изопаченицима. Давала ју је неким монструмима који су дете принуђивали на односе са животињама, и све то снимали. Маћеха ју је продавала за новац, а затим добијала порно-часописе са

сликама своје усвојенице коју злостављају и понижавају. Дете је почело да се осећа као предмет. Пред камерама и пред светлом порно-студија осећала се као непостојећа. “Мрзела сам своје тело. Мрзела сам себе, желела сам само да умрем.”

Жалила се, испрва, школском педагогу, затим пастору, али није могла да исприча све детаље. Помоћи није било: њена маћеха је ишла у цркву и претварала се да је пристојна жена.

Ужас се наставља

У петнаестој години Лорина је добила хистеричну парализу. Молила се Богу, затим устала и побегла од куће. У полицији, посећује је очух, који је одводи својој кући. Луда маћеха почиње нечим да га уцењује и да Лорин тражи натраг. Он се прво опире, али пристаје.

По њу, да је одведе, долази фотограф Тони. Води је у зграду где се снимају порнографски филмови. Зграда не изгледа сумњиво, налази се у пословном делу града.

Постала је пунолетна, али није могла да побегне из своје тамнице. Постојале су многе њене порнографске слике са животињама, женама, децом. Приликом снимања давали су јој дрогу.

На рукама Лорине Стратфорд умрла је петнаестогодишња девојчица Ронда која је од родитеља – алкохоличара побегла у свет. Дрогирали су је и терали да у порно-филмовима, као робиња, чини највеће гадости. Умрла је од превелике дозе дроге, шапћући: “Мајчице... Желим да видим своју мајку. Води ме кући, Лорина.”

Око 500.000 деце у САД бива злоупотребљено у порно-индустрији, каже Стратфордова. Од седамсто хиљада до милион деце сваке године бежи од куће, по подацима америчког Министарства правде. Експлоататори их хватају на станицама, на угловима улица, пред киосцима. Нуде им паре, дрогу, сексуална задовољства. Родитељи продају децу, како је маћеха учинила са Лорин.

Кад су оценили да је довољно “зрела”, одвели су Лорин самом шефу локалне порно-индустрије, Виктору. Виктор ју је наменио за посебне

сврхе. Код Виктора се налазила тзв. “Кућа мучења”, за садистичка иживљавања судија, лекара, професора, па чак и неких пастора. Кад политичар свуче одећу, није више политичар. Кад се пастор скине, није више пастор. Кад се образине свуку, открива се истински човек, вели Лорина.

На црној миси

Виктор ју је давао на иживљавање најокрутнијим садистима. Децу, чији су родитељи тражили своје малишане, сликали су у најгнуснијим перверзијама, и затим те фотографије слали очевима и мајкама.

Виктор је Лорину узео у свој харем, и урезао јој на челу свој знак. Ранч је био приватан посед, и нико није знао шта се на њему заиста дешава: усред Америке.

Пијанчећи, причао је Лорини о својим пословима. Био је трговац дрогом и имао огромну порно-индустрију. Пошто му је било доста обичних задовољстава, учланио се у једну сатанистичку секту. Оне ноћи кад јој је то саопштио, Лорина је у њему видела правог сатану. Хтела је да бежи, али су је ухватили, а Виктор јој је показао крваву одећу своје последње жене, убијене у покушају бекства. Сваке ноћи причао јој је о сатанским обредима: на сеансама су упражњавали телепатију, лебдели су предмети, врховни жрец је, тобоже, лечио од рака. Виктор је причао о трудници која је својом крвљу потписала уговор са сатаном и посветила му будуће дете.

Виктор је имао чин архи-жреца. Повео је Лорину у њодром где су обављани црни ритуали. Ваздух је био неиздржљиво тежак. Црни сајен и њурјур украшавали су њосћорију, њу је био и њехар за анти-ѡричешће, као и извор ѡламена, мач, ѡенѡаѡрам у крују, ѡлава јарца. Ђуди одевени у црно славили су сајтану и молили демоне да нанесу зло неким ѡудима, као и да њима, својим верним слуѡама, дају више моћи. Резали су се сечивима, сѡјали крв, мокраћу и вино у ѡехар и заѡим су ѡѡ ѡили, ѡосле чеѡа су следиле ритуалне орѡије. Ухваѡили су је и наѡу везали у ѡамном крују, да би је код жрѡивеника силовали, сви редом, и

рекли да ју је сам сатана имао. Виктор јој је рекао: “Обоје припадамо сатани”, али Лорина је мислила: “Сатана ме неће имати никад. Никад!” Веровала је у Бога, и то ју је крепило. Лорина објашњава зашто су напредовали у измишљању нових злочина: “Да би задобили више моћи, да би наставили да угађају свом пакленом оцу, мора се ићи иза онога што човек може да замисли.”

Жртвовање беба

Виктор је ускоро почео да видео-камером снима ритуале своје секте, а филмове су куповали угледни и богати људи.

Убијали су бебе. Виктор је рекао да сатана воли убијање беба и мале деце – јер су она чиста. Бебе су добијали преко лажних агенција за усвајање деце, а у харемима скривеним од очију јавности биле су жене које су морале да рађају децу само ради убијања у сатанским ритуалима. За те жене јавност не зна. Кад обаве посао, убију их. И Лорина је родила троје деце: Џоија, Карли и Линди. Карли и Линди, девојчице, употребљене су у порно-филмовима, који се завршавају убијањем деце. Џоија су убили у сатанистичком ритуалу. Она је нудила свој живот у замену за њихов, али није вредело. Виктор је ишао и даље: хтео је да мајка закоље дете у име ђавола. Тада је Лори чула глас: “Дете моје, са тобом сам. Никад те нисам оставио, нити напустио, најцрњи час ти тек предстоји, али ћу бити с тобом и помоћи ћу ти!” Тај глас је доживела као Христов.

Побегла је очуху, који је прима, али ускоро умире. Морала је у душевну болницу. Тамо јој се јављао зли дух и претио јој да не може умаћи. Много се молила Богу и схватила своју патњу као пут према Њему.

По изласку из болнице, појавила се на радију и рекла да оснива организацију за заштиту полно злостављених. Јавило јој се мноштво деце из САД и Канаде. Сазнала је за податке које је изнео Ал Карлајл, затворски психолог државе Јута, да од 40.000 до 60.000 деце годишње бива злостављано и убијано у црним обредима слугу ђавољих.

Како препознати сатанисту?

Сатанизам у Америци напредује све крупнијим корацима. Седамнаестог новембра 1987. Џералд Ривера је открио размере сатанистичке завере, у интервјуу са бившом жречицом култа, која се представила као Елен. Елен је још у седамнаестој години гледала како чланови секте ђавопоклоника убијају бебу и чупају јој срце.

Када су масовног убицу, кога је сатанизам надахнуо на убиство, Хенрија Ли Лукаса питали, како то да сатанисти не остављају трагове ритуалних жртвоприношења деце, одговорио је: “Они су као ја. Увежбани да не остављају трагове.”

Године 1981. Савез вештица света имао је састанак у Мексику, на коме су донете многе одлуке о будућој инфилтрацији у друштво и јавни живот. Текст њихове декларације запленила је полиција, тако да је јавност сазнала за њихове планове. Оне су, између осталог, решиле да допринесу: разарању породице, ширењу Њу Ејџ идеологије, уклањању молитава из свих школа, утицају на професоре да деци што слободније говоре о дрогама, сексу, “људским правима и слободама”, као и отварању продавница порно-материјала за све узрасте, инфилтрацији у дечје клубове и неговању бунтовног духа против родитеља и свих ауторитета.

Сатанистички ритуали за главни циљ имају уништење три основне вредности на којима почива лично достојанство његових жртава::

1. Вера у Бога (терају жртве да пљују на крст, силују их прерушени у свештенике, итд).
2. Уништење патриотизма (силују жртве дршком заставе или у војничкој униформи).
3. Уништење породице (нагон децу да цртају своју породицу и врше нужду на свој цртеж, говоре им да је секта нова “породица” итд.).

Прање мозга жртвама, а нарочито деци, обавља се на неколико начина:

1. Примораванем да учествују у ритуалу, после чега се деца осећају као кривци, нарочито ако су жртвовала неку животињу ђаволу, натерана

на полни однос или трпела силовања.

2. Примораване на понављање одређених фраза: “Ја сам лош, ја сам зао, дух ми прети.”

3. Дрогирањем и моделовањем подсвести, путем речи које покрећу на извесну активност, тзв. речи-шифара.

4. Цртежима са порукама које разумеју само дете и силеџија, и којих се дете плаши.

Знаци на основу којих родитељи могу посумњати да су деца била у додиру са сатанистима су ови:

1. Разговор са невидљивим особама. Ако се при том испољава страх, или дете одбија да о тим невидљивим саговорницима каже било шта, могуће је да разговара са демоном – “водичем”.

2. Ако је преокупирано сексом и користи детету непознате речи за полни однос и полне органе.

3. Слушање демонских гасова или молитава демону.

4. Опседнутост бројем 6, и страх од шестог рођендана, зато што дете мисли да тада може умрети.

5. Писања или говорења чудних речи или речи уназад, као и понављање “Оче наш“ уназад.

6. Радикална промена расположења и склоност ка насиљу.

7. Нагли страх од остављености.

8. Страх од боја: пурпурне, црвене и црне (користе их сатанисти за декорацију својих ритуалних места).

9. Страх од малих простора (над децом се иживљавају и у мртвачким сандуцима).

10. Нагли страх од купања и чистоће.

11. Честа потреба за променом доњег рубља.

12. Изопачена потреба за конзумацијом урина и измета, што се збива у ритуалима.

13. Мржња према родитељима или вршњацима.

14. Употреба следећих симбола: пентаграма, месеца са пет звезда и црном, црвеном и пурпурном бојом.

15. Страх од путира, крстова, статуа, свећа, вина, хлеба, свештеника. За књигу Лорин Стратфорд бивши репортер АВС новости, Кенет Вуден вели да је “дело националног значаја”, и “тријумфални еп храбрости и наде у борби са мржњом и смрћу”. Лорин Стратфорд преклиње хришћане да се моле Богу за оне који страдају од сатаниста, а нарочито око шест увече и у поноћ – јер се тада обавља највећи број убистава невиних.

Погледи, 195/1997.

КА ПОНОРУ

(Јуриј Воробјовски: Западни пут у апокалипсу, Светигора 2001.)

Зашто ова књига?

Када је Полоније питао Хамлета шта чита, дански краљевић, згађен над светом који је тамница и временом које је “искочило из зглоба”, одговорио му је: “Речи, речи, речи”. Од мноштва речи које нас, попут мутних таласа информативног океана, свакодневно заплјускују, православни човек као да почиње да се гуши. Он више не може да слуша о ужасима који га окружују; он постепено огуглава, затвара се у себе, бежи у својеврсни аутизам. Чини му се да је “живот бесмислена прича коју прича идиот, пуна буке и беса, а без значења” (Шекспир). Та стравна информативна бујица, те “речи, речи, речи”, тај недостатак логосне осе око које би се сабрало све оно што чујемо и видимо – то је оно што сваку књигу данас, па и православну (не у битијним, него у појавном смислу) чини обезвређеном и беспомоћном да се нађе у невољи људском бићу на прагу трећег миленијума. Па ипак, књиге постоје, издавачке куће постоје, и људи, окружени телевизијским апаратима и компјутерским екранима, још увек читају, надајући се да ће, како би Ујевић рекао, наћи “моћну ријеч и одговор”. Пише се и чита све: од романа за гатање и приручника за астралну пројекцију, преко политичких биографија, од научних студија. Понеко, понегде, милошћу Божјом наиђе и на православну књигу, и почне да је чита...

И та књига, која се причешћује Књигом Живота коју је Крвљу Својом потписао Јагње Божје, делује на душу читаоца, преображавајући је и будући из греховног сна у јаву Царства Логосовог...

И књига коју читалац има у рукама написана је у славу Логоса Божјег, испитеља човека и космоса. Она је ту да помогне читаоцу да се снађе у бујици информација које стижу из света “новог поретка”, света који је србски народ осудио на смрт (уз помоћ домаћих безбожних властодржаца, који егзекуцију организују, смртна казна се над Србима спроводи од почетка деведесетих, и мрцварењу се не види краја.) Аутор ове књиге, Јуриј Воробјовски, један од најугледнијих руских православних публициста.

Ова књига, плод његових дугогодишњих истраживања, могла би се назвати уводом у православну “конспирологију”, то јест православним погледом на тзв. “теорију завере”. (О томе шта је “теорија завере” изванредно пише Виктор Тростников у поговору руском издању књиге Воробјовског, “Зачути куцање зла”.) Јасно је да једна таква књига мора имати како своје читаоце, тако и оне који ће је критиковати, говорећи да је реч о “православној параноји”, да никакве завере нема, да је у питању својеврсни стаљинизам у области хришћанства, итд. Са таквим заговорницима “отвореног друштва” не вреди расправљати, као што се не треба освртати ни на хистеријне испаде домаћих комуниста који такође имају своје “доказе” о завери против нашег “мудрог руководства”. Ова књига је пре свега, упућена обичном човеку, који осећа да у свету у коме живимо није све у реду, и да се многе ствари које видимо на бини “*teatrum mundi*” у ствари режирају дубоко испод бине (у подземљу.) “Светска закулиса” већ столећима сања “друштво просветљених” (илумината), које ће владати непросвећеном масом (око у троуглу изнад недовршене пирамиде на новчаници од једног долара је управо символ власти Великог Инквизитора над бесловесно срећном “дечицом” потрошачке Нове Хедоније.)

Једно од питања које добронамерни читалац може поставити је: добро, али шта ће то нама? Зар ми, у свом полому, немамо преца посла него

да читамо хороре о “завери вампира” и трговини људским органима? Одговоре таквом, добронамерном читаоцу је неколико бележака у овом тексту, које јасно показују да све што постоји у овој књизи постоји и код нас, и да све што чека човечанство без Христа чека и нас, ако се Христу не вратимо.

А наши научници?

Воробјовски код савремених научника, који не траже Бога Логоса, примећује фаустовско-франкенштајновску жеђ за господарењем над природом – у крајњем случају, за такмичењем са Самим Творцем, чији поредак у творевини треба изменити, да би наступио некакав “нови”, у складу са “врлим новим светом” који настаје. Али ти научници обузети прометејско-луциферијанском гордошћу не живе само на Западу или у Русији. Њих има свуда, па и код нас. Они више не могу да разликују добро и зло, а своје спекулације, које су последица трагања за појмовном, пилатовском “шта – истином” намећу као апсолутне догме једне нове религије.

Тако рецимо, у часопису “Свест”, у коме сарађују многи угледни научници са наших простора, налазимо тврдњу проф. др Дејана Раковића да је сама природа у ствари “Бог”, а ми жива бића са локализованом “космичком свешћу” – “божанске искре”. (Др Раковић сматра да је пантеизам једина “научни исправна” теологија.) Научник “научно” заснива астралну пројекцију, тврди да је, на темељима модерне физике, могућа и реинкарнација, итд. Један други наш стручњак, у “слободном стилу”, овако види етичку могућност клонирања људи: “Врло је распрострањена жеља родитеља да деца личе на њих. Парови који желе децу а не могу нормалним путем да их имају, пролазе кроз егзотичне медицинске процедуре који подразумевају чак и анализу каталога са потенцијалним донорима полних ћелија, тражећи људе који нису само супериорне јединке, већ је врло важна и сличност са будућим родитељима. Ми једноставно желимо да се реплицирамо. Па ако баш толико волимо себе, гледано кроз жељу за потомством, зашто

је тако застрашујуће чак и размишљање о генским репликама које се нормално роде и представљају нама идентичне близанце, само нешто млађе”?

Текстови у “Свести” пуни су ентузијазма када је у питању идеја стварања киборга – човека чији је организам повезан са компјутером на један органски, телесни начин...

Фауст и Франкенштајн ће, на крају својих огледа, као се не врате Богу, морати да плате цену. Среће Мефиста и монструме које су сами призвали.

А вампири?

Једно од најчуднијих и најстрашнијих поглавља књиге Јурија Воробјовског је “Завера вампира”. Човек чита, и не може да верује: све личи на маштарије неког писца страве и ужаса. Али, онда почнеш да трагаш и нађеш чланке који говоре о вампирizmu као покрету постмодерне субкултуре и о вампирizmu који тражи своја “људска права” (у Америци, а ускоро ће и другде). Тако “Репортер” од 29. септембра 1999. доноси текст о “Новим Готима” из пера Владимира Ђурића. Преписујемо најзанимљивије делове: “Тајанствени замкови у магли, жртвовања на олтару, окултистичке и спиритистичке сеансе, призивање духова и изазивање самог ђавола, јесу непрекидна инспирација Нових Гота. Многи даркери су често деструктивно оријентисани према свету који их окружује, али и према самима себи. За њих се везују и приче о клубовима самоубица чији припадници ритуално жртвују своје животе. /.../ Они су се облачили у црно, стављали гомилу пудера на лице, и фарбали косу у дречаве боје, а најрадикалнији су чак и пили крв. /.../ Нови Готи проводе велики део свог живота скривајући се од сунца, у тами својих станова, подрума и гаража, навикнути искључиво на тешке завесе и неонско осветљење. Инспирација вином и људском крвљу захтева пажљивију психолошку анализу. Љубавни парови ове групације понекад воде љубав тако што пуштају једно другом крв коју пију. /.../ Вампирски филмски поджанр броји на стотине филмова који

су на различите начине стабилизовали мит о демону ноћи, који своју бесмртност одржава тако што пије људску крв, који се облачи у црна одела и спава у мртвачком ковчегу, чије се напудерисано лице, на ком доминирају закрвављене очи, не види у огледалу. /.../ Могуће је да је нови вампирски талас само увертира у будуће демонолошко устројство света или Техносвета, у коме ће људима бити свеједно да ли чине зло или добро. Зато није случајно да је ударна музичка нумера из филма Нила Џордана “Интервју са вампиром” обрада песме “Симпатија за ђавола” Ролингстоунса”. “А у угледном америчком антисекташком “SCP NEWSLETTER”, у броју 21-23, за зиму 1996/97, Џон Бајрон Кох нуди текст “Living in Darkness” (When Evil Enters the Mainstream” (“Живот у тами/ Кад зло постане уобичајено”). У чланку се вели како вампири Америке, људи који купују и пију људску крв, траже своја “људска права”. После хомосексуалаца, који су већ почели да усвајају децу за своје чудовишне “бракове” и да изводе на суд нормалне људе који су криви због “хомофобије” (говорили су против полне изопачености педера и лезбејки), и вампири кажу да су “рођени такви какви јесу”, да им је њихово понашање “у генима”. Френк Бруни је 10. августа 1996. у “Њујорк Тајмсу” објавио текст о модерним вампирима који нису као они стари, “зли бесмртници” што спавају у мртвачком сандуку, али јесу вампири – не подносе сунчеву светлост и пију крв. Један млад човек, који припада овој “субкултури”, описује како пије крв својих пријатеља који се случајно порежу. “То је као течни електрицитет”, вели он новинару. Ови становници ноћи имају своје сајтове на Интернету, своје клубове, музику и часописе широм света. Бруни вели да је за многе вампиризам само “игра пресвлачења”; за многе је нешто више – “романтичарска фантазија, полни идентитет, чак и религија”. Шта би била Србија без Христа ако не контејнерски отворено друштво? Нови Готи живе и у Београду.

Трговина људским органима

Има ли трговине људским органима коју Воробјовски помиње у књизи? Он говори о Русији. А код нас? У нашем окружењу? Што се окружења тиче, ево вести из “Блица” од 19. октобра 1998. “ТИРАНА (ТАНЈУГ) Скандал око продаје новорођенчади која су из Албаније тајно пребацивана у Италију, добио је нову димензију тврдњама у штампи да у Тирани постоји илегална клиника за трговину органима беба, јавља агенција ДПА. Најутицајнији албански независни лист “Коха јоне” извештава, цитирајући изјаву неименованог тужиоца, да су неки хирурзи у Тирани одстрањивали органе из тела беба и кријумчарили их у Италију. Органе су, како се тврди, италијански купци унапред наручивали”...

“Глас јавности” је 8. августа 1999. године донео вест о томе како су “немачки војници из састава КФОР-а са Косова у Македонију илегално унели око четири тоне медицинског отпада и делова људских органа да би их, наводно, спалили у Војној болници у Скопљу. Иза тога је стајала владајућа коалиција на челу са ВМРО, која је одобрила Немцима овај илегални увоз. Фридрих Цимерман, портпарол НАТО-снага смештених у Тетову, рекао је да су немачке трупе то и раније чиниле, и да нису обавештавале власти Македоније “мислећи да за то неће бити проблема”. У тексту “Гласа јавности” постављено је неколико питања на која одговор нико није дао (али ће морати да га дају у дан Суда Божијег): “О каквим деловима људских органа је реч? Зашто је медицински отпад уопште одвожен са Косова, а поготову илегално у Македонију? /.../ И можда најглавније: којим несрећницима су делови тела и раскомадани, и у коју сврху?” Тим поводом др Рада Трајковић је коментарисала страхове косовских Срба да је реч о трговини људским органима. “Овде се о томе данима прича, мада нико тачно не зна о чему се заправо ради. Људи одавно сумњају, јер нико не проналази отете, нити му дају да виде убијене. Многи људи су нестали, посебно у Призрену када је улазио КФОР. Тамо не да су само нестали одрасли људи, већ и бебице са својим мајкама о којима се данас ништа не зна.

/.../ Морбидни људи, којима је у глави само профит, могу да раде што год желе, а вероватно то и раде, а да то никога не брине. /.../ Плашим се да они који су изгинули нису постали жртве оваквих људи, којима је важно да све што могу добро уновче”...

Психотронска оружја?

Срби данашњице не би били то што јесу да не покушавају да на свој, смушен наиван, начин подражавају оно што се дешава у свету обезбоженог Запада, који се већ одавно пуни демонским енергијама. Тако је у Војсци Југославије, уместо да се у њу уведу војни свештеници, да се у гарнизонима подижу храмови и капеле, почетком деведесетих основана некаква “Група 69”, са циљем да емитује “енергетски штит” изнад Београда. (О томе је својевремено писала “Дуга”. У тексту “Очекујући грч на Клинтеновом лицу”, чланкописац “Дуге” је о поставкама групе “69” забележио: “Овладавање могућностима човека скривеним у чакрама и празнини између малог мозга и кичмене мождине, које је некад демонстрирао највећи мистик света Миларепа, лебдећи изнад Хималаја, треба да постане надградња научних достигнућа.” Затим се наводи пример лажног индуског чудотворца Саи Бабе, који се пореди са Христом; Теслина открића мешају се са увереношћу да је телепатским путем могуће обарати НАТО-авионе, и слично.

Група 69 је, као консултанте, имала Спасоја Влајића, Миљу Вујановић, која се астролошки удала за звезду Регулус, балванописца и сликара Милића од Мачве, као и конспиролога – неопганина Драгоша Калајића.

Јадни србски народ! Некада се његова војска исповедала и причешћивала Телом и Крвљу Христовом идући у бој за крст часни и слободу златну; некада су православни свештеници читали молебне за победу србског оружја; некада су се србске војсковође, од Светог кнеза Лазара, преко Карађорђа, до Војводе Степе молиле Богу пре и после боја... А сад “Група 69” чита “Писма тибетанских мудраца” и окултним силама

“обара” авионе...

Да, “неокортички рат”, рат окултним средствима постоји. Али, демонским слугама се не може супротставити “православни” окултизам, него само сила Божја која дела кроз људе Христове... О томе пише и Воробјовски...

Post scriptum

Воробјовски је, суочавајући се са стањем савременог безбожног човека и ођавољеног човечанства, могао да падне у очајање. Али, наравно, он није пао у очајање, јер зна за Христа, “Бога словенских очајника” (како Га је звао отац Јустин Поповић.) А Христос, са Оцем и Духом Светим, влада историјом, и сви векови ће, као сплавови, њему допловити на Суд (тако вели Пастернак у својој песми “Гетсимански врт”.) Воробјовски подсећа: антихристов претеча, Наполеон, сломио је кола у походу на Русију; антихристов претеча, Хитлер, сломио је кола у походу на Русију. Русија је данас понижена и погажена, али њени подвижници и благовесници још су живи (као отац Николај, о коме Воробјовски пише у поглављу “Острво”.) “Умом ти Русију схватити нећеш, /свеопшти аршин њу не прати./ Она се друкчијем циљу креће – /у њу тек можеш веровати”, певао је Тјутчев у XIX веку, и та истина ће важити док буде Русије и света. Док буде Православне Цркве која је Русију, Србију, Грчку, Бугарску, Румунију, Грузију учинила земљама Господњим...

Творци “новог поретка” су се захуктали; постижу, што уз помоћ војне силе, што уз помоћ “неокортичког рата”, овај и онај успех, освајају овај и онај циљ, утирући пут сину безакоња и пропасти. Али, као ни оно Туре из наше народне изреке, не говоре: “Ако Бог да!” Замислили су да своју кулу вавилонску саграде што пре; но, “Онај који живи на небесима смеје Се, Господ им Се подсмева” (Пс. 2, 4)... Јер Он је рушио силом љубави Своје све вавилонске куле од постања и рушиће их кад год се безбожници удруже да их сазидају. Крстом Сина Божијег запечаћена је судба сваке вавилонске зиданице, чији је циљ рушење људских душа; и неће победити Вавилон велики, “мати блудница и гнусоба земаљских”

(Отк. 17, 5), него јагње, Темел и Сунце новог Јерусалима, Невесте Своје (Отк. 21, 10).

Зато, читаоче, не губи наду. Иди за оним Коме се свештеник на крају сваке литургије обраћа речима: “Слава Теби, Христе Боже, надо наша, слава Теби!”

2001.

ЗАПАМТИТИ ЗАУВЕК

(Антоније Ђурић: Црвена куга, Двери српске, Београд 2001.)

Дело Антонија Ђурића, књижевника и публицисте, представља незаобилазан допринос сведочењу о српском XX веку: како о његовом светлом, херојском почетку, описаном у књигама “Солунци говоре”, “Жене солунци говоре” итд., тако и о борби србског народа за слободу од окупатора у II светском рату (“Равногорци говоре”). Ђурићеви историјски портрети, који се каткад претварају у вербалне иконе онога што је “свето и честито било, и миломе Богу приступачно”, седамдесетих година XX века, када је Србија уживала у “благодетима” титоистичке “денацификације” представљале су праву школу истине о народу који је у ратовима од 1912. до 1918. дао преко милион људи “за част отаџбине” (наслов још једне Ђурићеве књиге). “Солунци говоре” су били доказ да је историја Србије постојала и пре 1941, и да су њени синови ту историју осветлали својим образом.

Пред нама је, сада, на почетку XXI века, још једна књига врлог памтиоца и сведока “века – вучјака” (О. Манделштам). Реч је о аутобиографској уметничкој прози (роману-хроници, по жанровском одређењу можда најсличнијем књизи Милована Данојлића “Ослободиоци и издајници”), “Црвена куга”. На ово дело смо дуго чекали, и чекали смо са надом да ће једном угледати светлост дана – ако ни због чега другог, а оно због истине без које ћемо се, навикли на лаж и маске, угушити, и књига се појавила да би нам помогла “у рату овом који сећање брише” (М. Павловић).

Ко би боље од Антонија Ђурића могао да пише о најстрашнијој епохи у историји србског народа, више него полувековном комунистичком ропству? Ко би сведочио уверљивије од њега, који је робијао у Сремској Митровици само зато што је, као младић, частан и честит грађанин Ужица, устао против комунистичког режима, знајући да слобода нема цену? Ко би боље од њега, који је слушао и гледао како распињу Србију, бележио, упорно и предано, са стрпљењем и побожним страхопоштовањем, животе новомученика србских пострадалих од Титових измећара, верних преторијанаца Нерона из Кумровца?

Књига почиње и завршава се у затвору, у коме ужички заточеници, чекајући да дође Крцун или неко од његових целата и да их поведе у смрт, причају о ономе што су чули и видели широм отаџбине. Млади приповедач, саслушаван и пребијан, упија сваку њихову реч, бележи у сећању свако име, и чека тренутак да објави истину. На свој начин, он ради оно што је у Русији радио Александар Солжењицин, који се молио Богу да остане жив и да, кад изађе из логора, може да опише све што је преживео (тако је настао “Архипелаг ГУЛАГ”). Пред нашим очима промичу: девојка Милунка Мачић из села Трудова на Голији, коју су, као четничког “јатака”, комунистички “ослободиоци” пекли струјом, да би је осудили на робију у Пожаревцу, где је, наравно, умрла; игуман манастира Чокешине, песник, Митрофан Матић, коме партизани ваде очи и ругалачки траже од њега да им чита Свето Писмо; Мирко Јефтовић, солунац из села Мравињци код Косјерића, кога на принудном раду, по цичи зими, зато што је одбио да ради на Никољдан, везују за дрво да умре од хладноће; јеромонах Јелисеј Поповић, из манастира Свете Тројице под Овчаром, кога убице чекају у заседи, мрцваре маљевима и бацају у Западну Мораву; Сретен Цветић, из Висибаве код Пожеге, несвршени богослов, кога мобилишу и, без кривице, по лажној достави, убијају у Трнову изнад Сарајева, а чије ће тело отац и стриц у џаковима из Босне пренети у Србију и сахранити у близини родитељске куће; Коста Василић, краљев официр, који пуца у себе да комунистима не падне у руке, и кога ће побеснели “ознаш” мртвог

стрељати; сестре Боса и Драга Павловић, стрељане на Варди, само зато што им је брат Мићко отишао са четницима; гимназијалци из Чачка, Лесковца, Скопља, који су осуђивани на принудни рад и робију зато што се нису мирили са Брозовом окупацијом Србије; Роса Вујовић, жена последњег команданта Јеличког четничког одреда, Петра, коју су, скупа са дванаестогодишњим сином Млађеном, четрнаестогодишњим сином Александром и осамнаестогодишњом ћерком Даницом убили петнаест месеци после краја рата, да би доказали како су стигли “богови”, делиоци нове правде.

Убивства, пљачке, отимање с трудом стечене туђе муке, рат против Бога и Цркве, доушништво и потказивање као начин да се добије положај и зарађује плата (о томе у роману има потресна прича која говори о ужичком амалину Васу, коме ОЗНА нуди плату за лажни исказ на суду, али он одбија да сведочи против невиног човека) – све је то темељ на коме је, од јесени 1944, до недавно зидана Србија. И зато није нимало чудно што се, таква каква је зидана, рушила тако страшно и тако нагло од почетка деведесетих, у ратовима “на простору бивше СФРЈ”. Они који су до јуче слепо вршили своје дужности према Брозу, и клицали “братству-јединству”, борећи се против “србског национализма”, кад их је повео победник са Осме седнице, одједном су постали браниоци “Српства и Православља” и, наравно, “четници”. Они, ознаши и удбаши, чинили су ратне злочине и прљали руке крвљу туђе нејачи, а сада за те злочине, почињене у име вође, цео српски народ треба да одговара пред хашком инквизицијом.

И што је најгоре, они други, донедавно поражени, опет са Осме седнице, такође духовна деца Крцуна, Ранковића, Милоша Минића, Ђиласа, Петра Стамболића и њима сличних, сада су “активни грађани”, који траже “деницификацију Србије”. “Декомунизацију” нико и не помиње (а како би, кад су до јуче били браниоци “лика и дела” кумровачког Нерона?) И док се прича о жртвама из Сребренице и са Косова, нико и не помиње жртве комунистичког терора, Србе побијене и бачене у јама 1944, 1945, 1946, 1947... Нико не помиње Варду, Миљевину, Лисичји

поток у Београду, обалу Мораве у Чачку, и толика друга стратишта по Србији. Синови и кћери целата сад су “активни грађани”, и наравно, воде ову земљу у “светлију будућност” (на пример, кћи српског Вишинског сад је ДОС-ов дипломата).

Знајући за све ово, Антоније Ђурић преко свог јунака, чика Исидора, говори о времену у коме ће се дојучерашњи комунисти преобразити у “демократе”: “Све ће свалјивати на Броза, а знају и они да би Броз био нико и ништа без српских комуниста! Шта би био Броз без Ранковића, Пенезића, Милоша Минића, Стамболића, шта би био без Ђиласа, Дедијера, Раје Недељковића, Љубичића, браће Марковић, Дапчевића, Коче Поповића... Шта би Броз био без песника, који су га до звезда уздизали, и без других писаца, који су плели венце славе. Шта би био Броз без академика који су се утркивали ко ће пре скуте да му пољуби, ко ће више да га нахвали, ко ће да поведе удворичко коло... /.../ На српство ће се позивати они који су се давно расрбили и српство ојадрили и унаказили /.../ Цркву ће ’штитити’ они који су је највише ружили и ревносно отпуживали; они који су се наотимали и напљачкали биће помагачи манастира и храмова, а себи ће обезбедити место за – певницом: не знате ви њих /.../ Сви ће се чупати и говорити како су жртве комунистичког зла – они који су били истинске жртве неће од ових лажних моћи да проговоре.” И све то видимо данас.

Књига Антонија Ђурића “Црвена куга” леп је пример како књижевност може да буде утилитарна у најбољем смислу те речи. Јер, нема практичнијег циља но што је памћење зла, пошто, како каже др Жарко Видовић, “историјска свест је немогућа без свести о злу”. Зло се памти да се не би поновило; памти се да би опстало оно што је Добро, оно Божанско Добро, против кога је то зло ратовало, настојећи да га затре у људима и народу. Истовремено, ова књига је позив на самосагледавање, на “покајање и самоограничење као категорија националног живота” (Солжењицин). Она је и опомена: крајње је време да се крене у историјска истраживања комунистичких злочина по Србији, док још има живих сведока и док су, наравно, живи целати, који о свему могу

најбоље да посведоче. Она нас позива да пронађемо масовне гробнице жртава идеологије “светлије будућности” и да своје мученике достојно сахранимо.

Јер, док год будемо играли фудбал на костима невиних, Србији неће бити боље. Кренимо са комисијом за истину – истину о њима, нашим целатима, и нама, који смо често били кукавице да бисмо се целатској “истини” супротставили. Књига “Црвена куга” г. Антонија Ђурића зато је обавезна лектира за све оне који желе да се суоче са најмрачнијим периодом историје овог народа.

ЗЛА СУДБИНА СРБСКОГ НАРОДА

(Миодраг Тасић. *ЗЛЕ СУДБИНЕ*, издање аутора, Пријевор 2001.)

Ужасе је доживео наш народ у двадесетом веку: 1918, када је могао да заокружи свој духовни и национални простор, утопио се у државу која је 1941. постала његова кланица; од 1941. до 1945. убијали су га окупатори и њихови помагачи (дојучерашња браћа), а вођен је грађански рат у коме је победила комунистичка партија на челу са србомрцем Брозом, који је дошао у Београд на совјетским тенковима, а с Черчиловим “благословом”. Борба против “народних непријатеља” (читај: Срба верних Богу, Краљу и Отаџбини) однела је преко 150 хиљада, углавном невиних, а већином још несахрањених, жртава. Они који су остали живи, а мислили другачије, морали су да ћуте (а за певање песама попут “Ој војводи Синђелићу” ишло се у затвор) или да робијају и беже у иностранство. Како је у том паклу било обичном човеку? Шта је он преживео и доживео? Да ли је могао (а морао је) да издржи?

Аутор књиге “Зле судбине” Миодраг Тасић, припада породици чији су чланови 1945. и 1946. чували ђенерала Дражу Михајловића, који се, издан од “савезника” и под присмотром Титове ОЗНЕ, крио углавном око Вишеграда и Добруна, у србској Босни, где је и ухваћен да би био стрељан на монтираном политичком процесу. Рођен 1931. у Ужицу,

железнички службеник у пензији, Тасић већ четрдесет година живи у Пријевору код Чачка чекајући када ће да исприча своју потресну причу. И дочекао ју је, и испричао, живо и јасно, језиком народним, али обликованим и срезаним као крајпуташ знаног нам Чикириза. Тасићи из села Бијеле добили су заиста достојан спомен свом јунаштву, а србски народ још једну значајну књигу о времену прошлом.

Књига је подељена у шест делова – у првом је описано бекство пишчевог рођака Властимира из усташког логора у Срему, битка за Вишеград 1943, коју добијају четници, протерујући усташе, као и сведочење о страшној “босанској Голготи” четника који се нису предали, него су са својим ђенералом покушали да наставе борбу у србској Босни; у другом делу описује се скривање ђенерала Михајловића у околини Вишеграда после битке на Зеленгори 13. марта 1946. Потресно је читати о Дражиним покушајима да се пребаци у Србију, и тамо организује устанак – он мора да се врати у Босну, схватајући да је комунистички терор учинио своје, и да од устанка ништа неће бити. Трећи део књиге посвећен је отпору комунистичкој власти, четврти говори о љубавима младих четника вишеградског краја. Свакако, најпотреснији је пети део, који говори о жртвама комунистичког терора у вишеградском крају: Милију Тасића, оца четника Радисава из Бијеле, стављају на невиђене муке да ода где му је син, да би га, на крају, бацили у Дрину, а да за њега нико није смео да пита; Петронија Видаковића, четничког јатака, без суда и пресуде стрељају пред народом да би народ застрашили; убијају Будимира Видаковића, оца петоро деце; Никола Анђић, отац петоро деце, убијен без икакве кривице; у септембру 1947, изнад села Грања, комунисти убијају по једно чељаде из четничких кућа тог краја, да би страхом покорили становништво; итд. СПИСАК ЈЕ ДУГ И УЖАСАВАЈУЋИ, као и наша послератна стварност.

Свакако је најпотреснија, антички трагична, судбина младог Властимира Тасића. На почетку рата, побегао је из усташког логора; био је симпатизер комунистичких идеја; али, 1947, када је четнички покрет поражен, он, схвативши лаж и зло комунизма, одлази у четнике,

и гине борећи се за Краља и Отаџбину. Његова смрт била је мрачни печат на судбини многомученог рода Тасића, који је г. Миодраг Тасић овековечио својом дубоком књигом.

”Чачански Глас” 14/2002

ПОЛИТИКА И МИСТИКА

ПРАВОСЛАВНИ МОНАРХИЗАМ ДАНАС

Учење Светих Отаца Цркве је јасно: установа православне монархије има не само политичко, него и мистичко значење (у том смислу је у праву отац Митрофан Хиландарац који је једном приликом рекао: “Мистика је најбоља политика”). Док год у свету буде постојала православна монархија, монархија у којој владар није лутка у партијско-парламентаристичкој борби за власт, него истински Отац народно-државног дома, дотле зло неће моћи да буде озакоњено, нити ће непријатељи Христови у коначном смислу преузети контролу над човечанством да би себи на чело поставили последњег међу свим безаконицима, наопаког господара у лажи и злу уједињене планете – антихриста. У Другој посланици Солуњанима Свети апостол Павле је законитог монарха назвао оним који задржава свет на путу богоодступништва (апостасије): тек кад он буде узет, то јест тек када власт престане да се покорава вољи Божјој и постане оруђе у рукама испунитеља воље демонске, тек тада ће отпадија достићи врхунац да би дала најотровнији плод – антихриста, човека безакоња и сина погибије (2. Сол. 2, 1-4; 6-8).

Оци су закониту власт увек називали римском, а православне империје су себе сматрале наследницама римске традиције (Константинополис је Други, а Москва – Трећи Рим). Златоусти Јован каже: “Кад престане постојање римске државе, тада ће он (антихрист) доћи. И тако је праведно. Јер док год се буду бојали те државе (то јест државе која служи Богочовечанском, а не ђавочовечанском идеалу, нап. аут.), нико

се неће брзо подчинити антихристу; али, убрзо након његовог рушења, наступиће анархија, и он ће се устремити да уграби сву – и човечанску, и Божанску власт.” Римско царство мистички постоји све до пада Трећег Рима, Москве, коју освајају претече антихриста, Лењинови большевици. Од тада догађаји у свету све више добијају апокалиптично убрзање, а зло се креће корацима од седам миља. Из речи Светог Кирила Јерусалимског видимо да се наша свакидашњица да појмити само из ове перспективе: “Доћи ће предсказани антихрист онда кад се заврше времена Римског царства, и приближи се крај света”. Римско царство је, према великом пророку старозаветне Цркве, Данилу, последње у историји (Дан. 2, 31-44). Иако гоњени од императора – незнабожаца, Хришћани су се молили за опстанак Римског царства као таквог, знајући да ће, чим оно подне, наступити тиранија антихриста. (О томе пише чак и тако велики критичар паганског начина живота и мишљења какав је био Тертулијан). Касније су о мистичком значењу царске власти сведочили румејски богослови и руски Свети Оци наших дана, од којих један, Свети Теофан Затворник, каже: “Кад свуда заведу самоуправљање, републике, демократију, комунизам – тада ће се антихристу отворити простор за деловање. Сатани неће бити тешко да припреми гласање којим ће се (људи) одрећи Христа, што је показало искуство Француске револуције прошлог и овог (XVIII и XIX, нап. аут.) века. Нико неће имати могућност да каже “вето” (не допуштам), а смирено исповедање вере неће штети ни да слушају. Кад свуда буду заведени такви пореци, који погодују развоју антихристових стремљења, тада ће се и јавити антихрист. До тада ће причекати, биће задржан.” Целокупно учење Цркве по том питању сажима руски мислилац Константин Леонтијев, који се пред смрт замонашио под именом Климент: “Ради задржавања народа на путу антихришћанског прогреса, ради удаљавања рока доласка антихриста (то јест оног најмоћнијег човека који ће у своје руке узети целокупни противхришћански и противцрквени покрет), неопходна је снажна царска власт”. Јер она државним средствима спречава ширење зла – чедоморства, полну изопаченост, сатанистичке

секте, порнографију, криминал, итд.; са друге стране, монарх носи титулу најпобожнији, и има задатак да то у свом животу, као први лаик (члан Лаоса, народа Божјег), заиста и буде. На њега се сви поданици угледају у вршењу својих дужности и према Христу и Цркви.

* * *

Знајући све ово, јасно нам је да је истинска монархија у овом тренутку само молитвена жеља малог броја православних, који знају мистичку подлогу установе задржавајућег, који су, да тако кажемо, трезвени апокалиптичари (апокалиптичари су гледајући припреме за антихристов “нови поредак”, а трезвени знајући да је Христос, Јагње Божје, победник над сваком звери из бездана.) Политичким средствима православна монархија се обновити не може, ако под политиком схватамо све оно што се данас под тим појмом подразумева. Хришћани се за земаљску власт не боре земаљским оруђем: на то нас више не игда, упозоравају прва три века Цркве Божје, када су јагњад Христова свакодневно клана од незнабожаца, својом крвљу добровољно принетом на олтар Доброг Пастира, припремила тле из кога је исцветала личност Светог Равноапостолног Цара Константина. Хришћани данас, опет више не игда, у свету сатанског безакоња, не могу (и не смеју, ако су трезвени) очекивати никаква права, па ни право да се слободно боре за обнову православне монархије било којим друштвеним путем (у безбожничком друштву и држави безакоње је озакоњено, а закон Божији се прогони). Они данас православну монархију морају исповедати као саставни део свог погледа на свет и упућивати атеизоване друштвене делатнике и све остале на тај спасоносни лек за расточене народне организме. Морају бити спремни да сваком одговоре на питање: “А ви, што се Хришћанима називате, шта ви нудите?!” Наравно, треба да буду свесни: већина неће хтети ни да чује тај одговор. Затиснуће своје уши и навалиће с камењем да их побију, а многи од лажне браће из саме Цркве ће пристати на њихову крв, говорећи: “Тако им и треба! Зашто су се бавили политиком?”

Да будемо конкретнији.

Данашњи монархиста не оснива никакве политичке партије, не региструје се ни у какве регистре, избегава било какву медијску профанацију својих заветних идеала, пази на сваку своју реч, сваки поступак; он исповеда православни монархизам – не убеђује, не намеће, не терорише, не јуриша на ветрењаче ворхоловске петнаестоминутне славе. Ко га тражи – наћи ће га; ко жели да му се придружи молиће се и причестиће се скупа с њим; ко му се руга – неће добити одговор; ко га гони – од њега самога биће благословен.

Православни монархиста је свестан да ће бити гоњен, не само као монархиста, него као онај који жели да Предањем Цркве живи у целини. Прогласиће га за фундаменталисту зато што он свима каже: “Темеља (Фундамента) другог нико не може поставити, осим оног који је постављен – а то је Христос”. Монархиста је, у времену Новог светског поретка, оличење мрских појединаца који одбијају “свеопшту интеграцију” у “доба среће и благостања” тупо ситог човечанства. Он је предањски Хришћанин, антиекумениста, родољуб, сведок Христа, “Неуједначитеља и Неуједначивог” (Вл. Николај). Зато је монархиста, као и његов Спаситељ, “знак против кога се говори”. Али он мора бити достојан свог узвишеног призвања, и мора узрастати у Духу Божјем, да не би остао у плићацима идеологије. Јер, не заборавимо: *православни монархизам није идеологија, него исповедање вере у мојућности Божијим благословене народно-државне заједнице.*

”Образ” 2/1995.

ПОДВИГ ЦАРА МУЧЕНИКА НИКОЛАЈА II

”Кад главу раздробиш тијелу,
у мучењу издишу членови.”

Његош

Последњи велики духовник Оптине пустиње, знаменитог руског манастира XIX века, старец Анатолије, говорио је о нераскидивој повезаности Русије и православног Цара: “Ако се радује Цар, радоваће

се и Русија. Заплаче ли Цар, Заплакаће и Русија. Шта је тело без главе? Смрдљиви леш. Тако ће и Русија, ако остане без своје главе, Цара, постати смрдљиви леш“. Други, пак велики руски духовник, Свештенотумченик Владимир, митрополит кијевски, убијен од большевика на Украјини 1918, бранећи монархизам од, у оно време популарне, републиканско-демократске демагогије, био је још јаснији и смелији: “Свештеник који није монархиста недостојан је да стоји крај Светог Престола. Свештеник – републиканац свагда је маловеран. Монарха на царство помазује сам Бог, председника бира народна гордост; Цар се држи на власти испуњавајући заповести Божје, а председник – угађајући руљи; Цар своје верне поданике Богу приводи, а председник – од Бога их одводи”.

У историји православних народа монархијско државно уређење имало је предност управо због оног начелног става да је Цар, Краљ или Књаз – слуга Божији и заштитник вере Христове, који својим делима и врлинама читав народ подстиче да иде за Богочовеком и служи Светој Тројици. У ромејском царству, Византији, родила се од Бога благословена идеја симфоније Цркве и Царства коју симболизује двоглави орао, онај исти орао који је слетео на грбове Светих Немањића и Црнојевића, Петровића и Карађорђевића. Једна глава и једно крило овог орла био је Патријарх, друга глава и друго крило – Цар. И један и други – раби Христови, Вечнога Владике и Вечнога Цара, чијем Владичанству и Царству неће бити краја. Ромејски Император, најугледнији од најмоћнијих средњовековних владара за разлику од западних, папизмом отрованих монарха, нигде себе није сматрао *онџолошки* “бољим” или “вишим” од својих поданика: он је само функционално био издвојен да, са крстом у једној и мачем у другој руци, брани свој народ од непријатеља. На Велики Четвртак, дан када Света Црква слави спомен на последњу вечеру Христову са Апостолима, обављену уочи самог страдања на Голготи, Цар ромејски је за своју трпезу позивао дванаесторицу најсиромашнијих житеља Цариграда, а затим, после вечере, свима је, по узору на Христа, прао

ноге, показујући да је он Господар управо као Слуга – Слуга Бога и Божије Правде.

Ово предање о симфонији Цркве и Царства, иако у бурама историјске свагдашњице често нарушавано, остало је као вечни државотворни идеал свим православним Хришћанима; међу њима – Србима и Русима. Када су пала наша краљевства и царства, заиста се збило оно што су пророковали руски светитељи: наша Отачаства постала су смрдљиве лешине, начете црвима безбожништва и човекомрзитељства званог комунизам. Добили смо председнике који су својим животом сведочили да су ништаци и никоговићи, и да, из нигдине дошавши, у нигдину воде народе. Велики Његош је скоро читаво своје дело посветио обасјавању овога проблема из хришћанске перспективе. Стално се питао – како бранити и одбранити монархију космичку у којој је Бог на престолу, монархију државну, коју води Књаз, Цар и монархију породичну, којој је Отац глава. У “Лучи”, рецимо, сатана угрожава ауторитет Бога, позивајући се на некакву “првобитну анархију”: у средини свештених небеских симетрија он је израслина, тумор, и као такав биће поражен у рату са ангелима који су Богу и закону Божијем остали верни; у “Вијенцу” је угрожен ауторитет праве, православне вере, и црногорска државност слободних Срба, и једно и друго оличено у умном Владики Данилу, сведоку и тумачу Косовског Завета – овај ауторитет се брани спремношћу на борбу до смрти (“нека буде што бити не може!”) са злом и издајом од стране бивше браће; у “Шћепану Малом” Његош показује како је опасно поверовати лажном цару, лажном ауторитету, који је пука симулација и утвара помрачене свести колектива у распаду. И генијални Достојевски је у “Злим дусима” осетио да безбожним револуционарима уместо правог Цара – Хришћанина треба лажни монарх. Кобни, демонизовани Верховенски стога предлаже Ставрогину да буде “царевић Димитрије” у кога ће незнавене масе уложити сву своју наду.

Смрт Цара Николаја Другог Романова имала је светско-историјски значај, нарочито за православне Хришћане. Овај племенити и побожни

руски монарх био је Глава једног великог и светлог Дома Русије, Матушке свију православних Словена. Убијајући га, убијали су Богочовека у руском народу; раздробили Главу да би членови у мучењу издахнули. И заиста: ако видимо шта се сада збива са негда моћном Русијом, шта се збива са негда снажним балканским монархијама Србијом и Црном Гором, постаје нам јасно да су непријатељи Крста Часног и Слободе Златне у многоне успели. Народи наши, витешки и јуначки, сада су збуњени и растројени, а њихове државе се, мало по мало, растачу у прах. Па ипак, наде има: Богочовек је убијен, али је и васкрсао. Крстом су Га, уместо да Га понизе и униште, само прославили. Иако десетинама година распињани и понижавани, православни се враћају својој вери, свом истинском духовном огњишту. Цар – Мученик Николај Други Романов сада је светац Божији, и моли се Христу Распетоме и Васкрсломе за своју браћу на земљи.

Од свију царстава у коначном смислу православне може задовољити само вечно царство, Царство Божије. Али, то не значи да се земаљско Отачество може и сме препустити ђаволу; напротив! Борба побожних за православну монархију, вођена свагда часно и витешки, борба је за државу која ће бити штит православне вере и мач против слугу ђавољих, ма како се они звали. Наше је да свима сведочимо о могућностима изградње једног чистог и Богу драгог народнодржавног Дома, који ће имати већ поменуто домаћинску вертикалу (Бог – Монарх – Отац) у своме средишту.

Захвалност Русији

На одговор руског цара: “да Русија ни у коме случају неће остати равнодушна према судбини Србије” – Престолонаследник Александар упутио је руском цару Николају II овај телеграм:

Ниш, 1572. 8. јула 1914. год.

Дубоко дирнут телеграмом који Ми је Ваше Величанство изволело јуче послати, хитам да Му захвалим из свега срца. Молим Ваше

Величанство да буде уверено, да нам је искрена наклоност, коју Оно има према Моме народу, необично драгоцен и да испуњава нашу душу надом, да је будућност Србије обезбеђена, пошто се Ваше Величанство о њој стара.

Ови мучни тренуци могу само да појачају везе дубоке наклоности, које спајају Србију са светом словенском Русијом, а осећања вечне захвалности према Вашем Величанству за указану помоћ и заштиту, биће брижљиво сачувана у душама свих Срба.

”Образ” 1/1995.

ДУХ РЕВОЛУЦИЈЕ

У својој студији “Човек против Бога”, блаженопочивши јеромонах Серафим Платински (Роуз) је уочио да је, од доба Просветитељства, цео наш свет у стању револуције, нихилистичке побуне против Старог, на хришћанском Откривењу, заснованог поретка, чији је циљ био припрема човека за сусрет и живот са Небеским Оцем у вечности. Нихилизам, који је рушио богочовечанску устремљеност културе Европе, на крају је дошао до свог коначног циља; на новој, техником преображеној земљи, мора да се појави и “нови човек”, “звер са веселим трбухом”, како је натчовека звао Ниче, “човек новог кова”, како су о њему говорили марксисти. Револуција је почела у области друштвених односа, проглашавањем борбе за “слободу, једнакост, братство – или смрт”, како су проповедали философи – целати у доба Француске револуције, а завршава се у области генетике, са њеним огледима који подразумевају уградњу људских гена у животиње и клонирање.

Револуција није завршена. Док год постоје нормални, макар делимично слободни, људи и народи, револуција тече даље. Коначни циљ револуције је потпуно поробљавање човека првом револуционару, сатани. Није случајно Џорџ Орвел, згрожен последицама левичарских идеологија, којима је некад и сам служио, забележио у роману “1984” да је судбина човечанства у будућности «чизма која гази људско лице, и то заувек”.

Наравно, православни знају да то “заувек” не значи више од три и по године власти антихриста, после чега ће Христос доћи да суди живима и мртвима, и, како кличе наш “Символ вере”, “Чијем царству неће бити краја”. Једини пут којим се може и мора ићи јесте покајање. Јер, род “духова револуције” се изгони само постом и молитвом (то јест, делатном, подвижничком борбом против зла у себи и свету). Хоћемо ли се пренути пре него што буде касно? На нама је да одлучимо. А Бог ће помоћи, ако буде имао коме.

ДЕМОНСКИ КОРЕНИ КОМУНИЗМА

У издању Гласа Цркве изашла је књига Рихарда Вурмбранта “Карл Маркс и сатана” која нас упознаје са сатанистичком природом оснивача чудовишне идеологије чијој агонији управо присуствујемо

Сви велики рационалисти, оци модерне европске културе и демократије, били су подељени људи: на једној страни, клањали су се идолу *Разума*, а на другој бавили се разним квазимистикама и магијом. *Истини* Цркве прогласили су за мит, хришћанство су исмејали као “*мрачни фанатизам*” – али никад нису престали да верују у *Непознато*. Њихова вера је уместо **Бојочовека Христиа** нудила човека ослобођеног свих стега, свих морала, човека – господара природе, револуционара и проналазача. Примера је много: *Френсис Бекон*, један од првих који су се клели у науку и експеримент, био је члан магијског реда розенкројцера; *Исак Њуџн*, оличење непоткупивог физичара, ронио је у алхемију, желећи да олово претвара у злато; *Русо*, *Волтер* и *Дигро* гнездили су се у оновременим масонским ложама, припремајући идеолошку основу *Француске револуције* у којој је, зарад “слободе, једнакости и братства” само у монархистичкој Вандеји на најокрутнији начин побијено триста хиљада краљевих присталица. Извршиоци те револуције, кољачи попут *Робесјера*, *Дантона* и *Мараа*, хтели су да Христа замене “*боињом разума*”, па су у Паризу увели њен култ. “*Боиња*” је била на антички начин костимирана лака женска. Та блудница је постала симбол

свеукупне проституције европске мисли која је у име најузвишенијих идеала човекових права и слобода падала у најдубље поноре зла и насиља над човеком. Без Бога, она је зидала концлагере и *Гулаге*. Иза њеног површног рационализма пречесто се крила окултистичка тама тајних друштава и антихристовских “мистика”. И ко хоће да се бави марксизмом, том највећом трагедијом Источне Европе, утопијском крвавом бајком ових простора, не сме губити из вида његову лажно-пророчну основу. Књига *Рихарда Вурмбранта* о тој основи настоји да говори аргументовано и истинито. Некада и сам комуниста, прошавши кроз руске и румунске казамате, Вурмбрант је схватио Истину Христову и постао протестантски пастор. Иако је много зла видео од конкретног, коцлагерског марксизма, он није подлегао искушењу страсног, сувише личног суда. Зато је његово дело још значајније. Наравно, тврдња да је Маркс био сатаниста у “конфесионалном” смислу не мора бити тачна. Али, о тезама књиге треба размислити.

У младости, *Карл Маркс* је ватрено веровао у Христа. Син Јевреја који су прешли у хришћанство, као гимназијалац је писао расправе о Богочовеку и Његовој љубави према људима, заносио се идеалима светости и милосрђа, саможртвености и Царства небеског. У њему се нешто сломило кад је отишао на студије. Након сусрета с кобном дружином младохегеловаца, људи који су се ругали свему светом и честитом, Маркс је почео да се мења и постаје богоборац. *Мозес Хес*, његов пријатељ из тих дана, био је одушевљени проповедник рушења свих моралних поредака, а понајвише хришћанске вере и етичности. Под утицајем нове средине, Маркс се отвара за најтамније демонске упливе. Пише стихове у којима велича “*мржњу према свим бојовима*”, желећи да се, као *Сатана*, уздигне над свима и “*постави себи престо на висинама*”. Жели да изазива, да хули, разара – “*Бацићу рукавицу свему свейу*”, “*бићу раван Творцу*”... У једној песми наговештава да ће гурнути човечанство у понор. Његова драма “*Уланем*” пуна је сатанистичких инверзија (почев од наслова, који искривљује пророчко име Господа Исуса Христа – *Емануил*). У њој млади мислилац коначно

раскида везе са Христом и јавља се као Његов непријатељ. Ускоро свој нагомилани бес почиње да прикрива философирањем. Његови “*Рани радови*” објављују “*беспошћедну кристику свећа постојеће*” која мора да почне од “*кристике религије*”, јер је религија – “*бесмислица*”, “*оштријум народа*”. Ирационални нагон деструкције заслепљује његову научничку објективност. Он у то време тврди да су рани хришћани – “*јели децу*”! Фридрих Енгелс, потоњи верни саборац, уплашио се када га је први пут срео. И сам хришћански васпитан, Енгелс је био запањен Марковим изгледом и понашањем. Записао је негде да је разбарушени Карл деловао када га “*ђаволи вуку за косу*”, као да је у сваком тренутку спреман да сруши небеску Светињу и баци је у блато. Али ипак, хипнотисан снажном Марковом појавом, и Енгелс постаје ратник против Бога. Пишући “*Комунистички манифест*”, “*свешћу књију*” потоњих крвожедних револуција, Маркс и Енгелс на сав глас хвале буржоазију која је разорила најбитније људске установе (брак, породицу, пријатељство) и заменила их економском принудом капиталистичке производње. Објављујући класну мржњу и класну борбу, њих двојица у потпуности следе свој нови, сатанистички пројекат разарања вредности.

Маркс је живео у складу са својим мишљењем, – био је крајњи егоцентрик. У једном писму вели да једва чека да му умре ујак, “маторо псето”, да би наследио његову имовину. Док су му деца гладовала, он се излежавао и чекао Енгелсову материјалну помоћ (на свом богатом сараднику паразитирао је од када су се упознали). За политичке противнике није бирао речи – Прудона је звао “магарцем”, Ласала “црнчугом”, Гарибалдија – “ништаком”...

Међутим, главна теза Вурмбрантове књиге јесте то да је Карл Маркс заиста био сатаниста, човек који је обичавао да се клања *Луциферу*, “*кнезу џаме*”. Неки наговештаји о томе могу се наћи у његовој преписци с најближима – син му се, рецимо, обраћао са “*Драги мој ђаволе*”, жена је хвалила његов демонизам... Једна од кћери сећала се како је тата уживао да им прича бајке чији је главни јунак, по свему

судећи, продао душу враговима. Маркс открива своју праву природу и у неким револуционарним текстовима – на једном месту он, рецимо, *тврди да је главни пријатељ комуниста – “стајара кршница”, Робин Гудфелов (Робин Гудфелов је, у енглеском фолклору, име за злодуха). Кључно сведочанство, међутим, припада Марксовој просјосрдечној собарици која је детаљно испричала начин Марксовој поклоњења сатани. Његови потомци, большевици свих врста, нису се одрекли савеза с “лажовом и оцем лажи”, “лукавом, дрвном змијом”, ђаволом. Балсамовано тело Владимира Иљича Лењина је, како вели Вурмбрант, сахрањено у маузолеју за чију је градњу као узор послужио древни престо сатанин, саставни део једног малоазијског култа с почетка наше ере. У Русији је подигнут споменик Југи, као првом “револуционару”. Стаљин, “отац народа”, који је у младости носио комунистички псеудоним “Демоношвили”, рушио је, као и Лењин, храмове и уживао у томе да се убијају свештеници, монаси и верни народ... Титови партизани су певали: “Носим каиу са три роја, и раиујем проишв Боја”. Енвер Хоџа је забранио веру као штетну по изградњу “светлије будућности”. Милиони мученика за Истину Еванђеља, за Христа, Светлост света, пали су у налету распомамљеног сатанизма, али са надом на васкрсење и живот вечни.*

Ту наду Маркс није имао. Умро је у душевној и духовној беди, разочаран у своје подухвате. Његово чедо, црвена аждаја, такође лагано крепава. “Ко с ђаволом тикве сади, о главу му се лупају”, вели народна пословица.

”Погледи”, 8. март 1991.

ПОСЛЕДЊИ ДАНИ РОМАНОВИХ

Од дана кад је цар Константијин, у IV веку, примио хришћанство као веру своје државе, Јерусалим (Црква) и Рим (Царство) на византијском Истоку прожимали су се на узајамну користи. Уз све неминовне историјске несјоразуме, Византија је као свој главни

циљ имала *Царство Небеско*. *Кршћавајући Србе и Русе, она им је тај циљ оставила као завештање. Од Стефана Немање до краља Петра* и од Светог Владимира до *Цара Николаја II* србски и руски владари су се увек борили за КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ. Када су бољшевици, издајници руског народа и агенти пљачкашких интереса Запада, насрнули на Русију, знали су да морају откинути обе главе двоглавом орлу да би могли да завладају широком душом руског народа – требало је, дакле, уништити и монархију и Цркву. Цар Николај Романов, велики пријатељ Срба, ухапшен је од стране масонских фебруарских револуционара у марту 1917. године, а убијен са супругом *Александром*, наследником *Алексејем* и кћерима *Ољом*, *Тајјаном*, *Маријом* и *Анастасијом* у Јекатеринбургу (касније Свердловск) од стране комуниста 17. јула 1918. године. Наређење је потицало директно од *Лењина*. Западни савезници нису ни прстом мрднули да га ослободе: и њима је моћна православна руска царевина била трн у оку, па им је било лакше да одреше руке бољшевицима и пусте их да ураде оно што ће Русију оставити без светле византијске круне, на милост и немилост црвене пошасте...

Године 1925. у србској штампи појавио се опис чудесног јављања у сну Цара – Мученика једној старици. Од тог времена *Синод Србске Православне Цркве* почео је да прикупља сведочанства о томе да србски народ не само да дубоко поштује успомену на убијеног Руског императора, но и да га убраја у Свце. Из тог времена потичу и прва иконописна представљања Царских Мученика. У августу 1927. године у београдској штампи појавио се чланак под насловом “*Лик Цара Николаја II у српском манастиру Светиој Наума на Охридском језеру*”, у коме се говорило о првом таквом представљању на зидовима једног храма. Руски уметник *С. Ф. Кољесников* добио је задатак да иконопише ликове петнаест светитеља, размештене у петнаест овала. Четрнаест ликова је насликао, а место за петнаести дуго је остало празно. Необјашњиво осећање спречавало га је да уради тај лик. Једном, у сумрак, Кољесников је ушао у храм. На зидовима су се играле

светлости и сенке. Све је изгледало неземно и необично. У том тренутку, иконописац је видео како је неосликани овал оживео и како га из тог овала посматра брижни лик Цара Николаја II. Поражен чудесном визијом, он је неко време стајао као укопан. Затим, у молитвеном заносу, без претходне припреме и скицирања, не спавајући целе ноћи, прибележио је овај лик као петнаесту икону, потписујући следеће: СВЕРУСКИ ЦАР НИКОЛАЈ II КОЈИ ЈЕ ПОНЕО МУЧЕНИЧКИ ВЕНАЦ ЗА СРЕЋУ И ДОБРО СЛОВЕНСТВА. У марту, 1930. године у нашим новинама објављен је захтев житеља Лесковца Синоду Србске Православне Цркве с молбом да се лику Светих приброји Цар Николај II, кога Лесковчани поштују заједно са србским народним свецима: Симеоном, Савом, Лазаром, Стефаном и другима. Већ 1936. године, приликом полагања камена-темељца за *Сјомен-храм Царске Породице* у Бриселу, митрополит Доситеј, изасланик нашег Патријарха Варнаве, рекао је: “Србија пошћује Госјодара Имјерајтора Николаја II као светиоа и недавно је на Светом Архијерејском Сабору поствављено ипшављење ипробрајања Цара – Мученика у ред наших светишћелја. У два новосазидана храма у Србији Цар – Мученик Николај ирестављен је као светиац – видео сам ишо својим очима. То ишћо он још није ипрбројен Светишћелјима Србске Цркве иоследица је итренушћоној оглајања, али у најскорије време ипшављење њејово биће иповољно решено.”. Међутим, ускоро је почео Други светски рат, а после Другог светског рата у Србији победили су ученици бољшевика – цареубица. Србска Црква нашла се у једном од најмрачнијих периода своје историје, тако да о проглашењу Романова за светитеље није могло бити ни речи.

Поштовање Царске Породице као *Христјових Мученика* било је слободно једино у руској емиграцији. Тамо су забележени и случајеви молитвене помоћи која је потицала од Цара и његове Свете Породице.

Године 1981. Руска Загранична Црква је, након сабирања свих чудесних знака који су указивали на светост последњих Романова, прибројила *Царске Новомученике у Светишћелје Православне Цркве Христјове*.

У току заточења, Романови су водили преписку са својом родбином и пријатељима. Преписка сведочи да је њихов унутрашњи живот био испуњен благородном бригом за судбину Отаџбине, Свете Матушке Русије, и да су усред шиканирања којима су била подвргнути, усред смртне опасности која име је претила били свесни да је правда на њиховој страни, и да ће, после страшних патњи које очекују Русију, у њој победити *Бої Лоїос, Исус Христїос*. Нарочито су потресна писма Царице Александре која је преузела бригу о Николају II и о деци: пуна вере и уздања у Бога, састрадавајући вољеној Русији, она је показала херојство достојно христовног народа и Цркве којој је припадала. Децу је припремила за смрт, али и за Вечни Живот. У једној од књига које су остале иза Царске Породице, њена кћи Велика Кнегиња Тајјана Николајевна подвукла је речи које се односе на Хришћанске Мученике од првих дана Цркве до Октобарске револуције и Јасеновца: *“Верујући у Госїода Исуса Христїа ишли су у смртї као на ѓразник. Сїојећи ѓред неизбежном смрћу, сачували су само тїо дивно сїокојстїво духа, које их није наїушїтало ни за тїренуїтак... Ишли су сїокојно у сусретї смртїи сїоїа ишїо су се надали да ће сїуїїтїи у друїи, духовни живоїї, који се човеку оїїкрива са оне сїїране їроба... Ко їретїрїи до краја, сїаиће се...”* Објављујући нека од писма Царске Породице, стојимо пред Огњем Мучеништва, тог херојства које је једино у стању да разагна тмине историје и за које се зна све мање, јер живимо у доба дводимензионалне ТВ – цивилизације. Та писма су доказ онога што је одувек било начело живота за крст часни и слободу златну, начела која је изрекао предак Николаја Романова, *Светїи Кнез Александар Невски*, победник над папиним крсташима: *“Наш Бої није у сили, неїо у їравди”*. Након седамдесет година крвавог рата с Црквом и идејом монархије у руском народу, бољшевици излазе из окршаја као поражени: све су мање силни и све више свесни да су завршили на ђубришту историје.

Цар Николај II Великој Кнегињи Ксенији Александровној:

– Не допуштам себи да мислим да ће ови ужаси, невоље и срамоћења која све нас окружују трајати дуго. Чврсто верујем, као и Ти, да ће се Господ смиловати Русији и на крају крајева смирити страдања. Нека буде по Његовој Светој Вољи. (24. јануара 1918.)

Царица Александра (разним адресатима):

– Кад о мени гадости у новинама пишу, нека, одавно већ то раде. Мени је свеједно, али то што су Њега оклеветали, Цара, то што се блатом бацају на помазаника Божијег – ето, то је тешко. Само Господ поштује и наградиће Његову кроткост. Како он силно страда изнутра, гледајући расуло... То нико не види.. (29. маја 1917. године)

– Само Господ може спасити вољену Отаџбину, и ја не губим ту наду, мада ће још много тога тешког морати да се поднесе. Има још добрих људи (мада их је мало). Уопште, у мени је одавно ослабила вера у људе. Сувише сам зла видела у свету. Но, ја Богу верујем, и то је најважније – Њему је све могуће. (4. јуни 1917.)

– Видети и знати патње људи срцу драгих – то је велика мука, и све спокојно подносити ужасно је тешко. У мислима их (децу, нап. В. Д.) предајеш Божијој милосрдној руци, и знаш да душе њихове неће погинути. Оне расту, цветају, док год верују и моле се... Сам Спаситељ је пред очима... Она, деца, с Христом крст носе... Боже, помози им, смилуј се, спаси их, утеши их... (29. маја 1917. г.)

– Са царевихем Алексејем пролазим тумачење Литургије; нека ми Бог да умење да га поучим, да му то целог живота остане у памети, да му буде на корист и развиће душе. (23. јануара 1918. године)

– Све се може поднети, само ако осећаш близину Божију и љубав Његову, ако у свему Њему чврсто верујеш. Корисна су тешка искушења. Она нас припремају за други живот, за далеки пут. Сопствена страдања лакше је поднети, него гледати муке других, а без могућности да им се помогне. Читам пуно Еванђеља и Библију, оно што ми је потребно да бих спремила задатке деци, и велика је утеха кад с њима читам оно што представља нашу духовну храну. Увек проналазиш нешто ново и

боље разумеш. У мене је много добрих књига – правим исписе из њих... Дужни смо да се увек надамо. Господ је тако велики, и треба стално да му се молимо, молимо, да преклињемо да спасе нашу Отаџбину. Она се руши брзо, и руши се страховито за тако мало времена. Но онда, кад све буде изгледало лоше, да горе не може бити, Он ће милост Своју показати и све спасити. Кад и како, то само Он зна... (28. маја 1917. године).

– У молитви је утеха; жалим оне који сматрају да није нужно молити се. Не схватају због чега живе. Духовни мир далеко је од њих – све им је таштина. Због тога је све тако лоше кренуло. Сви су заборавили и Отаџбину и истину. Живе лажју, само због сопствених угодности... Страшно је тешко гледати погибију народа, но Христос неће оставити Своје, неће дати да погину сви невини. Скандали, уништења свега, тама која све покрива, стид и срамота – ето до чега су за кратко време дошли (револуционари, нап. прев.). Зар њихова савест спава? А кад дође последњи час њихов, кад буду стајали пред вечним судом... викаће им се: Будите се, душа погибе. Пролази кратко земаљско живљење, а шта их тамо чека? Милосрдни Господе, сажали се над несрећном Отаџбином, не дај да погине под теретом “слободе” (27. новембар 1917. године).

– Многи већ схватају да је све било утопија, химера... Њихови идеали срушили су се, покривени стравом. Ништа добро нису учинили за Отаџбину; слобода – рушење, - потпуна анархија – ето до чега дођоше... Мени је жао тих идеалиста (ако су добри), но захваљујући Богу кад се њихове очи отворе. Само су о себи мислили, Отаџбину заборавили – све то њихово су речи и бука. Но многи ће се пробудити, лаж ће се открити, све што је неистинито, а сав народ није покварен, заблудео је, саблазнио се... но Господ нас неће оставити, и Света Богородица ће се заложити за јадну Русију нашу. (29. новембра 1917.)

– Не гледајте на све то тако мрачно – главу горе – свему у очи погледајте бодрије. – Никада наду не губите, - непоколебиво верујете да ће проћи ова ноћна мора. Није све уништено – земља је млада – као после опаке

болести, организам ће се још више оснажити – тако ће и са Драгом Отацбином бити. (10. децембра 1917. године)

– Ускоро ће пролеће доћи и у срцу је радост. Крсни пут, а затим – Христос воскрес! Скоро година је прошла од расанка с тобом, али шта је време? Ништа, живот је – таштина, све се довршава у Царству Небеском. Зато ништа није страшно. Све човеку могу одузети, но душу нико не може. Иако лукави ђаво прати човека на сваком кораку, ми смо дужни да се снажно боримо против њега: он боље од нас зна наше слабости и користи се њима. Наше је дело да будемо на стражи, да не спавамо, него да војујемо. Да сав живот није борба, не би било подвига и награде. Све је испит, од Њега послат, све је допуштење Божије – и оно води ка бољем: свагда видиш Божију руку. Људи ти чине зло, а ти трпи без роптања. Он ће ти послати ангела чувара, утешитеља Својега... Морамо схватити да је Бог изнад свега и да он хоће да нас кроз страдања Себи приближи. Љубите Га више и јаче, јер је он све и свја. Но моја Отацбина – Боже мој, како је волим свим својим бићем, и њена страдања причињавају ми скоро физички бол.. (2. март 1918. године)

– Зашто да не страдамо ми, кад је Он, Христос, невини, безгрешни, вољно страдао? Овако искупљујемо све наше столетне грехе, у крви перемо све мрље, све што прља нашу душу. (13. јануар 1918.)

– Кад вас укоравају – благосиљајте, кад вас гоне – трпите, кад хуле – будите храбри, кад злослове – радујте се (речи Светога Серафима). То је наш пут... Онај ко претрпи до краја, спашће се... Наши крстови су само сенка Христовог крста... (20. марта 1918. године)

У једном од последњих писама из заточеништва, кћи Царева, Велика Кнегиња Олга Николајевна, по вољи Императоровој предала је руском народу Његов последњи завет:

– Отац моли да поручим свима онима који су Њему остали верни, и онима, на које он може имати утицаја, да се никако не свете због њега, јер је он свима опростио и за све се моли Богу. Поручује им и да се не свете због себе, него да памте да ће зло које се сада налази у свету бити

још јаче, али и то да се зло не може победити злом, него љубављу...
Седамдесет година страдања руског народа за Христа и Његову правду
потврдиле су ову поруку Цара Мученика у пуности њеног зрачења.
”Погледи”, 22. фебруар 1991.

РУСКИ И СРБСКИ СЕДАМНАЕСТИ ЈУЛ

17. јул 1918. године – 17. јул 1946. године...

Дом Ипатијева, Јекатаринбург, Русија – Ада Циганлија, Београд,
Србија...

Цар Николај II Романов, царица Александра, Престолонаследник
Алексеј, велике кнегиње Олга, Татјана, Марија, и Анастасија лекар
Боткин, слушкиња Демидова, лакеји Труп и Харинтонов – ђенерал
Краљевске војске у отаџбини Драгољуб – Дража Михаиловић, Велибор
Јонић, министар Недићеве владе, командант Србских добровољаца,
ђенерал Коста Мушицки...

Предвођени бољшевиком Јуровским, Јеврејином који се, променом
имена, “маскирао” у Руса, банда страних плаћеника стреља породицу
Романова која је владала Русијом преко три стотине година. Стрељање
је обављено из непосредне близине, на најокрутнији начин. Цар и
његови изведени су из спаваћих соба и убијени пре но што су схватили
шта се догађа. Њихова тела су масакрирана, бачена у неку од јама у
околини града и поливена соном киселином, да би били уништени сви
трагови злочина. За убиство је знао – и одобрио га – Владимир Иљич
Лењин, вођа бољшевичких хорди, немачки шпијун који је у Русију из
Швајцарске стигао да би сломио монархију и омогућио германској
солдатески опоравак на Источном фронту.

Предвођени србским изродом, крволочним Слободаном Пенезићем
Крцуном, припадници ОЗНЕ доводе на Аду Циганлију своје жртве,
страшно измучене у току истраге и после ње. Венералу Михаиловићу
чупана је брада и коса, а Крцун га је, пред само стрељање, уједао и псовао
му мајку србску. Страшно непочинство прикривено је уништавањем

трагова, а тело ђенерала Михаиловића бачено је у кречану. Мада, да ли је то била баш Ада Циганлија, још се не зна.

Године 1977, Борис Јељцин, садашњи председник “демократске” Русије, спроводи у дело наређење Леонида Брежњева: руши Ипатијевски дом у којем је смакнута Царска породица. Образложење: спречити монархистичка поклоништва и култ Николаја II. Јељцин је у то време био шеф Обласног комитета компартије.

Пролеће на Равној гори 1990. Јаке полицијске снаге спречавају обележавање почетка устанка против окупатора на чијем челу се налазио ђенерал Михаиловић. Образложење: Михаиловић је “ратни злочинац”.

Нема места за случајност у Царству свемогућег Бога, говорио је Свети Јован Кронштатски: 17. јул 1946. године од стране Тита и његових србских измећара – Минића, Пенезића, Ранковића – није изабран нимало случајно као датум стрељања људи осуђених на монтираном процесу “издајницима” и “сарадницима окупатора”. Јер, сви они су били људи верни србском краљу Петру II Карађорђевићу и сви они су се уздали у обнову монархије која би нам, после великог страдалништва нашег народа у Другом светском рату, поново омогућила процват националног бића, Михаиловић је Краљу и Отаџбини служио борећи се пушком и речју, као министар војни Краљеве владе, окупљајући око себе слободољубиву националну интелигенцију; Велибор Јонић је био сарадник ђенерала Недића који је, да би спасао Србство угрожено геноцидном политиком, жртвовао своју људску и официрску част, али без кога би у Србији и у НДХ било стотине хиљада Срба више побијено – Јонић и Недић су краљу служили чувајући његов народ од истребљења: ђенерал Коста Мушицки био је командант Србских добровољаца који су на својим грудима носили Косовски крст, заклињући се на верност Краљу и Отаџбини у борби против комунистичке опасности... С вером у Бога, за Краља и Отаџбину: Срби стрељани у ноћи између 16. и 17. јула знали су значење ове свештене поруке србске историје, и својом крвљу су то посведочили... Али, они нису били убијени само због

својих “злочина”; они су и убијени пре свега као монархисти. Мржња коју је титоистичка правда ФНРЈ показала према Карађорђевићима, одузимајући им сва грађанска и људска права у домовини израз је немоћног беса пред чињеницом да Карађорђевиће није било могуће извести пред “народни суд” и стрељати их, као што су то учинили жреци црвеног злодуха у првим данима Совјетског Савеза. Дража, Јонић и Мушицки стајали су пред стрељачким водом уместо Петра II и његовог сина...

Још једна паралела између Николаја II и Драже Михаиловића, то јест краља Петра; и руски цар и србски владар издани су од својих савезника, који нису ни прстом мрднули да их врате на престо. Николај је то платио животом, као и Дража, заточник монархије у Србији. “Савезници” су наравно, задовољно трљали руке: њима никад није одговарала православна монархистичка власт ни у Србији, ни у Русији. Лакше је било сарађивати с “другом” Лењином и “маршалом” Титом који су своје земље продали у бесцење, само да би могли да остваре циљеве “светске револуције”...

Цар Николај II ушао је у светски рат да би одбранио своју браћу из малене Србије: као владар Трећег Рима и легитимни наследник светог византијског престола, он је био свестан своје улоге у заштити Православља на целој земаљској кугли. Иако је био упозораван да ће изгубити своју власт, јер је његова домовина већ била нагризена спољашњим и унутрашњим отровима, он је реаговао племенито и витешки, не обзирајући се на шићарцијска предвиђања својих саветника. Колико је волео Србе, показао је и 1916, када је запретио да ће склопити сепаратни мир са Немачком ако се под хитно измученој србској војсци која је прешла Албанију не омогући опоравак и не обезбеди наоружање за ослобођење поробљене РОДИНЕ. Тај и такав ЧОВЕК био је трн у оку демоном економије поробљеног Запада, који је давно заборавио за чојство и јунаштво. Дакле, 17. јул 1918. године дан је тријумфа “беле Демоније”, како је Владика Николај назвао безбожничку Европу: тада су бољшевици пуцали у Небеско Царство, оличено у монарху који је

био слуга Небеског Цара, Господа Исуса Христа. А 17. јул 1946. значио је почетак србског слома.

”Промене”, мај-јун 1996.

ВАСКРШЊА СВЕТЛОСТ СТРАДАЛНИШТВА

Побусани понедељак, 15. априла 1991. године, дан када православни хришћани излазе на гробове својих ближњих да би их поздравили најрадоснијим поздравом ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ, да би им однели шарена ускршња јаја и да би у молитвеној заједници с њима прославили Богочовекову победу над смрћу. Након деценија таме у коју је Србија крочила од свог “ослобођења” 1944-45. године, најзад су свој Побусани понедељак дочекале и жртве “ослободилачких” комунистичких злодела у Београду. На предлог студената Богословског факултета Србске Православне Цркве, а у организацији Младе Србије, крај манастира Ваведења Пресвете Богородице на Топчидеру, над негдашњом, још увек, необележеном јамом, почео је помен крстоносним страдалницима србским, мученим и уништаваним од безбожника и богоборца који су, затирући све свето и честито, хтели да у народу заувек скрше златну лествицу Христову и светосавску, лествицу што спаја Небеску и Земаљску Србију.

У часу кад су отац Атанасије (Јевтић) и отац Жарко Гавриловић који су, између осталих, служили помен, запевали ускршњи тропар (ХРИСТОС ВАСКРСЕ ИЗ МРТВИХ, СМРТ СМРЋУ УНИШТИ И СВИМА У ГРОБОВИМА ЖИВОТ ДАРОВА), постало је јасно да победа ни овог пута није на страни убица, него на страни убијених, и да истина није на страни “кнеза овог света”, ђавола, и његових комуниста, него на страни Сина Божијег и Његових верника. Отворила су се небеса, и заплакала су. Док је помен крај Ваведења трајао, падала је киша. Благословене сузе квасиле су тле некад натопљену крвљу невиних. У рукама окупљених трепериле су свеће. Међу младим људима, којих је било понајвише, нашли су се и Борисав Михајловић Михиз, Никола

Милошевић, Милан Комненић, Коста Чавошки, Драгош Калајић, Павле Аксентијевић и други. Сви су се окупили око заједничког бола прошлости, али и око заједничке светлости, мучеништва која је од србског народа у целокупности његовог историјског трајања учинило народ надземни, вечно васкрсавајући. После помена и изливања вина на тле под којим почивају тела страдалника, беседили су отац Атанасије Јевтић, архитекта Предраг Ристић и историчар Антоније Ђурић, а чуле су се и речи потомака оних који су страдали од сатанистичке руке большевика. Отац Атанасије је, на основу многобројних процена и сведочења, изнео тврдњу да је Београд након одласка Немаца изгубио око 30 000 становника чија је кривица била у томе што нису хтели да се помире са варварским режимом и крвожедном идеологијом оних који нису “веровали у небеса, но у Маркса и Енгелса”. Са непокајаним зликовцима нема мирења, наставио је отац Атанасије, нити је национално јединство могуће с наследницима тих непокајаних зликоваца. Архитекта Предраг Ристић је био дечак када су вршена масовна стрељања у србској престоници, и он је један од првих који су се залагали за обелодањења истине о тим стрељањима. Антоније Ђурић је причао о многобројним зверствима “народнослободилачке војске” по Србији, о стратиштима која још увек чекају своје побусане понедељке и споменике. Говорио је о једном србском селу крај Горњег Милановца у коме су ОЗНАШИ после рата убили домаћина куће само зато да би у свом извештају претпостављеној комисији за утврђивање злочина “окупатора и домаћих издајника” могли да напишу како у том селу нема ниједне породице која није изгубила понеку мушку главу. Након сведочења деце и унука побијених, присутни су кренули на молитвено поклоњење жртвама убијеним у Лисичијем потоку. Поворка, на челу са оцем Атанасијем, кретала се Дедињем, подсећајући становнике овог дела Београда на то да су, можда, населили домове које сами нису градили, и да уживају блага која су стечена у време обрачуна са “класним непријатељем”, чија је једина кривица била у томе што није клицао другу Стаљину и пролетерској револуцији, што

није хтео да призна друга Тита за “највећег сина народа и народности”. Подсећање је било хришћанско, мирно; оно је значило позив на покајање и исцељење неисцељених рана на телу србском. Ко зна шта су људи позвани на покајање мислили? И да ли су у стању да победе своју “црвену” визију света подељеног на “партизане” и “непријатеље свих боја”?

У Лисичијем потоку помен је одслужен крај чесме коју је подигао Витешки Краљ Ослободилац Александар Карађорђевић, а с које су большевици уклонили спомен-плочу јер их је подсећала на времена части и поштења, за њих времена “мрачне прошлости”. Окупљени су молили Господа да у Свом Царству помене Александра Првог, Драгољуба Дражу Михаиловића, ђенерала Југословенске краљевске војске у отаџбини, министра Вујића, митрополита црногорско-приморског Јоаникија, богослова Луку Вукмановића чије је стрељање одобрио његов рођени брат Темпо, као и душе знаних и незнаних страдалника за КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ, опојаних и неопојаних, чија имена само Бог зна. Присутни су од Светих Новомученика Србских, побијених од окупатора, усташа и комуниста, искали молитвено заступништво пред Престолом Божијим и опроштај грехова нашег рода, опроштај без кога је немогуће обновити напаћено Србство у пуности његовог Богом даног назначења. Отац Атанасије је затим беседио о мученичкој смрти Краља Александра као о апокалиптичном тренутку србске историје, тренутку од којег је све кренуло у правцу каснијег покоља. Окупљени су добили Ускршњу посланицу Светог Архијерејског Сабора СПЦ у којој се говори о Голготи Срба у Другом светском рату као о преображајном, христоликом жртвовању у име Богочовечанске Истине и Правде. Подељена су шарена јаја, символ победе Живота над смрћу, грехом и ђаволом. Поново се чуло: ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ! ВАИСТИНУ ВОСКРЕСЕ!

Затим су поклоници аутобусима отишли на Бањицу, једно од највећих србских стратишта у Другом светском рату. Овде су комунистички “правдољупци”, недалеко од данашњег стадиона Црвене Звезде,

стрељали људе у јеку “класне борбе”, покушавајући да погромима уклоне непослушне (па макар Србију после тога населили Кинези – како су се “шалили” оновремени “Срби”, команданти и комесари, Титови измењари и улизице). Ту је говорила унука извесног Васиљевића, човека који је почетком рата од шиптарског зулума побегао с Косова у Београд, где је био службеник у Недићевој администрацији која је покушавала да спасе народ од непотребних погибија. Господин Васиљевић је помагао својој браћи колико је могао – и убијен је. Бољшевици нису имали ни трунке “буржоаског морала”, а о правичности и човекољубљу да се и не говори. Сатанизам нема обзира: из мржње према Богу и човеку рађа се само жеђ за уништењем.

Господ Исус Христос је једном заувек прорекао својим ученицима: “Ако су гонили Мене, и вас ће да гоне”. И то се пророштво испуњавало од речи до речи, од столећа до столећа. Безброј пута се поновила Голгота хришћанских народа. Настављачи дела оних који су, обузети демонском злобом, распели Спаситеља света, од римских цезара, преко Мухамедових следбеника и папиних крижара, до петокракаша свих врста, јуришали су на стадо Небеског Пастира с надом да ће га сатрти, и да од Цркве, стуба и тврђаве Истине, ни камен на камену неће остати. Али су се увек варали: превиђали су чињеницу да после Распећа долази Васкрсење, и после привремене смрти вечни живот Небеског Царства. Определивши се за ношење свог крста кроз таму историје, Срби су се увек опредељивали за Христа, Логоса Божијег, Распетог и Васкрслог Месију. У Њему су сви Србски страдалници налазили свој смисао и своју снагу. Помен жртвама комунистичког терора одслужен на Побусани понедељак 1991. године у Београду још једном потврђује тај смисао и снагу као вечну младост србског народа. ”Погледи”, јун 1991.

КРСТ ЗА НЕВИНО ПОСТРАДАЛЕ

Двадесет деветог августа по православном (тзв. “старом”) или

11. септембра по новом календару, на Усековање главе Светог Јована Претече, године 1997. поред помоћног “Борчевог” игралишта постављен је крст који је спомен свима изгинулим од братоубилачке руке у првим годинама “народне власти”, 1944. и 1945. Дан није случајно изабран; тада Црква слави највећег старозаветног пророка и првог новозаветног Мученика, Јована, Крститеља Христовог, који је, такође на правди Бога, и сведочећи правду Божју, био погубљен од безаконог цара Ирода. То је дан који поручује да у нашем свету, такав какав јесте, истина Божја мора бити гоњена и кажњавана од оних који је не подносе и који на сваки начин желе да је уклоне да их не би мучила савест.

Ту, поред Мораве, и ту, где је сада помоћно “Борчево” игралиште, налазе се кости људи довођених из разних крајева Србије и стрељаних јер су били “народни непријатељи” (а ко је “непријатељ” одређивали су “народни пријатељи и усрећитељи”, на челу са Јосипом Брозом Титом и његовим измеђарима, од којих је највећи број целата по крви био Србин). Стрељани су, поред Мораве, и многи Чачани... Не зна им се, наравно, ни гроба ни мрамора, а кости њихове још су под земљом, и по њима се гази, или, на срамоту нашу, игра фудбал.

Од почетка деведесетих, свештенство чачанске цркве на том месту сваке године на Усековање служи парастос умученима.

Подизан је ту био дрвени крст, али је ломљен од непознате руке. Без обзира ко је непознати, име му је Каин.

Идеја и организација постављања хришћанског знамена лета Господњег 1997. припала је госпођи Нади Ђурић, власнику фирме “Плазм-метал”, честитој православној хришћанки. Њена фирма је *метални крсти урадила*, “Елекџроваи” га је заштитио, а “Литопапир” је приложио плочицу са натписима.

На једној страни крста је тропар Васкрсењу Христовом: “Христос васкрсе из мртвих, смрћу смрт уништи, и свима у гробовима живот дарова”; на другој страни пише: “Помени, Господе, србске синове и кћери који су пали за Твоју правду. Вјечнаја памјат, вјечнаја памјат, вјечнаја памјат. Бог да им душе прости”. Око постављања крста помагали су

млади светосавци Чачка. И ове, 1997. године, свештеници немањихке задужбине служили су парастос за покој душа по чијим телима још увек ходамо и играмо фудбал, надајући се да ће нам бити боље, и да ће нам се, ипак, повећати стандард...

Крст је символ страдалне и победне Љубави, символ Бога који није остао на небу, да гледа смртнике како се муче на планети зла, него је постао Човек и пострадао и васкрсао ради нас људи и ради нашег спасења, обесмртивши нас. Крст постављен 1997. године, заслугом, пре свега, једне побожне и честите жене, подсећа нас управо на то да је једино што васкрсава и побеђује – Љубав. Крст позива на покајање и праштање: на покајање зове оне који су распињали, а на праштање оне који су били распињани. Јер и Христос, на Голготи, у предсмртним рукама, молио се Оцу своме: “Оче, опрости им јер не знају шта раде”...

На Усековање 1997. пред Крстом чачанске Голготе није било много људи. Углавном су дошли они који су били у храму на Литургији, да се моле Богу и Светом Јовану. Тог поподнева, Чачак је доживео предизборни митинг СПС-а са мноштвом полиције, и напетост која је могла да постане трагедија...

Прошли су политички избори у Србији, такви какви су били.

Србија има све мање избора, и све је уморнија од бирања које то није. Србија је земља са белом куглом, са дестинама хиљада наркомана, са стотинама хиљада избеглица, земља из које млади све више одлазе у иностранство, да се можда више никад не врате...

Једини избор за Србију која жели да има будућност је – покајање и праштање. Што се више Срба, Бога ради, покаје и опрости, то ће више слоге и љубави бити у нашем јадном, напаћеном народу. Крст подигнут поред Мораве на Усековање 1997. нека нас стално на то опомиње...

”Чачански глас”, 26. септембар 1997.

ДНЕВНИК МОЈЕ РУСКЕ БРИГЕ

Када су пре рата комунисти ударили у таламбасе демократије и антифашизма, један умни србски политичар приметио је да је у питању варка. Рекао је, отприлике ово: “Бољшевизам може да еволуира у тактици, али не и у стратегији. Његов стратешки циљ је освајање власти”. Ова оцена важи за бољшевизам док год га има и у ком год облику да се јавља. Најновији догађаји у Совјетском Савезу у пуном светлу показују нам да је то тако. У ноћи у којој пишем, ја не знам хоће ли КГБ-дружина успети да задржи власт после смењивања и хапшења Михаила Горбачова. То није ни битно. Битно је да многоглава комунистичка хидра у СССР-у још није мртва, и да је на добро познати начин дигла своје главе (тенкови, авиони, цензура, хапшења).

Државни удар

Мени ни Јељцин, ни Горбачов нису драге особе. И за једног, и за другог очито је да су у служби пљачкашких интереса Запада, настојећи да под фирмом оживљавања привреде и приватизације продају ресурсе своје отаџбине по багателним ценама. Промене које су уводили у друштво само су маска на лицу уморне социјалистичке стварности. Од почетка до краја у питању су људи који мисле комунистички (дакле, лоповско-преварантски), али који су на Западу омиљени јер ће у бесцење продати свој народ и државу. Слободе формалне демократије којом су замазиване очи милион гладних Руса, по систему “причај шта хоћеш, ми смо на власти” биле су један пол совјетске реалности; други пол су несташнице основних животних намирница, криминал у невероватном порасту, распад моралних, али и економских, вредности. Зато је државни удар логична последица свега што се збивало у овом гиганту на стакленим ногама. Али, ко је извршио државни удар? Док постављам ово реторско питање, дође ми да кукам од муке – државни удар су извршавали најцрњи (најцрвенији, свеједно) комунисти, такозвана “тврда линија (батинашки тврда)” којој, негде из сенке, председава шеф КГБ-а

Крјучков. Понављамо (*repetitio est mater studiorum*): “Бољшевизам може да еволуира само у тактици, али не и у стратегији. Стратешки циљ: остати на власти.”

Извршиоци државног удара су дојучерашњи “Горбијеви” сарадници. Они су промену, такозвану “перестројку” трпели док су могли, док год је то подносила њихова марксистичко-лењинистичка “класна свест”. Кад су Горбачев и Јељцин мало претерали (не у суштинским реформама, него у формалним методама “перестројке”), и кад је изгледало да ће се СССР срушити као кула од карата, у политичку арену су улетели комунистички тореадори машући пред разјареним биком локал-шовинистичких покрета у “првој земљи социјализма” црвеним барјаком компартије, позивајући се на послушност док траје ванредно стање (за неупућене: ванредно стање траје од 1917.). На власт се кренуло силом јер је комунизам отров који се храни свим соковима националног бића само због власти, и то власти метафизичке, власти над људским душама, оне која припада Великом Инквизитору. “Тврда струја” није могла да поднесе рушење мита о Лењину, мита о реалном социјализму, мита о победи пролетеријата; “тврда струја” није хтела да верује да је читав њен живот промашен, да су се до јуче погрешно заклињали на верност Марксу и Енгелсу, да су толике несрећнике утамничили због друкчијег мишљења и да су стотине милиона осакатили образовањем мајмуноликих креатура званих “људи новог кова”. Снаге које су извеле удар и завеле цензуру заувек припадају прошлости, прошлости ГУЛАГ-а и Лубјанке. Та прошлост, објављена као полицијски час, последњи пут риче руском народу. Али, немојмо заборавити – звер на издисају, рањена и са свих страна опкољена, најопаснија је. У њој постоји само нагон за уништењем, жудња да са собом у понор повуче што више ловаца који над њеном смрћу ликују пре но што она заиста наступи. Прерано смо се радовали паду комунизма у Русији: он још није мртав, мада је смртно рањен.

Злочини и мржња

Где год је крочио, комунизам је починио невиђене злочине. Однео је стотинак милиона живота у Совјетском Савезу; четири петине мушког становништва у Камбоџи, а колико ли је тек овде, међу Србима чији је једини грех био то што су бољи од партизанске руље фукара и пробисвета у освајању! Његош је упозорио да је “крв људска храна наопака”: ко се њоме опије, тај већу сласт не познаје. Комунизам, је сав заснован на мржњи према Богу и људима, према свему светом и честитом. Зато је његова суштина била и остаће (док год има комуниста) сатанизам (ма како се комунисти маскирали). Опет Његош: “Што се једном напоји сатаном, обећа се њему довијека!” Преобилно су се напојили – од 1917. до данас, од Петрограда до Пекинга; а то не сме да се заборави. Зашто? Зато што је опасност од повампиреног болшевизма реална (и крвава). Док год они имају силу, сваки народ у случају побуне против њихове тираније нашао би се у положају Румуна у последње дане Чаушескуове диктатуре. Ту су тенкови (сетимо се Тјенанмена); ту су водени топови и палице (сетимо се престоничког пролећа у нас). Зато стално треба понављати: болшевизам мења тактику, али не и стратегију. У часу кад је стратешки циљ, власт, угрожен, тактика је: побити све што се креће.

Тумор народног организма

Промена тактике јасно нам сведочи да су комунисти ТУМОР народног организма. Као и сваки тумор, они почињу да се развијају од уобичајених ћелија ткива које “полуде” у програмирању (усвоје Маркса, Енгелса, Лењина). Извесно време прикривају се у разним формама (преузимање националне симболике и демократске реторике, рецимо); а онда, изненада, партијска ћелија метастазира и усмрћује народни организам. Док год има макар једна нит малигног ткива у телу, дотле је реална опасност да се рак јави; тако је и са комунистима – док год их има у државним органима, војсци, полицији, они настоје да обезбеде АПСОЛУТНУ КОНТРОЛУ над друштвом и сваким човеком – једном

речју, да МЕТАСТАЗИРАЈУ. Типичан пример (опет!): СССР и државна врхушка која је извршила удар.

Шта ће се десити с Матушком Русијом, то само Бог зна. Уздам се у његову милост да ће тамо ипак победити дух православни, јер и Руси, баш као и ми, знају шта КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДА ЗЛАТНА.

Ноћ 19. августа 1991. године.

POST SCRIPTUM. Овај текст се може применити и на много познатије услове у нашој средини. Довољно је изменити неколико имена, припремати се за хапшење (ако сте опозиција) и чекати војни удар.

Дан после

Јељцин и “горбијевци” су победили; изгледа да точак историје не може да се врати уназад. У новим условима важи претходна анализа Горбачовљевог и Јељциновог карактера: то су ТАКОЂЕ КОМУНИСТИ (Јељцин се нарочито истакао у борби против руског монархистичког култа, рушењем Ипатијевског дома у коме је убијен Цар Николај Други с породицом). Али, ови комунисти су по укусу западних новчаних сила, и спремни су да се повијају на страну са које ветар дува. Сада се наставља лагано распадање Русије, овог пута под маском демократије. Ви се вероватно питате – шта ја хоћу? На чијој сам страни?

Наравно, ја сам на страни Православља и Монархије. Док се Романови не врате у Русију и не преузму престо, не верујем никаквим променама. Јер, сигуран сам, неће бити суштинске.

Post scriptum дана после

Уосталом, још увек постоји КПСС. Кад умире КП, остаје СС.

Ко зна шта носи дан, а шта ноћ?

Нека нам је Бог на помоћи.

Чачанско огледало, августа 1991.

ПРАВОСЛАВЉЕ И ЗИДАРИ НОВОГ ВАВИЛОНА

Код нас

Већ годинама се пише о масонерији и улози исте у стварању Новог Доба и новог светског поретка. Први велики мајстор обновљене “Велике Ложе Југославија”, Зоран Ненезић, у занимљивом фељтону објављиваном у новембру 1997. у дневним новинама “Блиц” писао је о улози масонерије у распаду бивше Југославије, тврдећи притом да је реч о “неполитичкој организацији”. Из фељтона смо сазнали да су “слобода, једнакост, хуманизам и толеранција већ вековима циљ и стремљење слободних зидара широм света и да је то и основа рада масона у Југославији” (званична изјава приликом обнављања Ложе, што су извршили немачки масони уз присуство гостију из Италије, Швајцарске, Грчке, Холандије, Аустрије, Енглеске, Канаде и САД.); сазнајемо да је о обнављању ложе Ненезић, почетком деведесетих, разговарао са Слободаном Вучетићем, Жељком Симићем и председником Србије Слободаном Милошевићем, који је, по његовом сведочанству, “изразио своје очекивање да ће државни органи, радећи у складу са својим овлашћењима, донети позитивно решење за регистрацију Велике ложе Југославија, и да не види разлоге за друго решење, посебно не за организацију са изразито хуманитарним и патриотским циљевима, како је он, по његовим речима, доживљавао слободно зидарство”. Успомене оновременог председника председништва СФРЈ, Борисава Јовића, обавештавају нас о томе да је Тито био масон, члан “реакционарне ватиканске ложе”, а да је масон био и Анте Марковић. Ненезић се у фељтону хвалио како га је председник Савезне Републике Југославије Добрица Ћосић својевремено овластио да преговара са масонима који су сенатори САД. Сазнали смо да је Милорад Павић, познати писац, масон (додуше, суспендован из Ненезићеве ложе, али је зато наставио да гради своју)...

Каква је то тајна?

Наш, XX век је донео откривање многих тајни, у прошлим столећима

скривених под маскама хуманизма и алтруизма; у нашем веку показало се да је смисао ових тајни у тајни безакоња, за коју Апостол Павле Солуњанима поручује да већ дејствује. Њено коначно исходиште, страшно је рећи, јесте појава антихриста, човека безакоња, који ће на земљи понудити “рајске” милине потрошачког друштва, тражећи заузврат да му се, сину сатанином, човечанство поклони као Богу. Као што је рекао Солжењицин: линија која раздваја добро од зла и дели Царство Христово од царства антихристовог не пролази кроз планине, градове и села онако како преко њих пролазе државне границе. Та линија иде кроз људска срца, бојна поља у бици између Творца неба и земље, Благог и Човекољубивог Бога, и кнеза овога света, човекоубице од почетка – ђавола. Тајне откривене у XX веку, сада кад се он ближи свом крају, након више од стотину милиона људских жртава које је однео, казују нам да су многа, наизглед филантропска, срца била са оне стране границе Царства Божијег, у тами заблуда и недела, лажи и смрти. Нови светски поредак кога на кожи осећају понајвише православни, плод је привременог тријумфа тајне безакоња чији се хуманистички заговорници више не крију иза паравана “ружичастог”, аскезе лишеног, Хришћанства, нити покушавају да умање своју улогу у савременој светској револуцији, од Француске буне наовамо. Наравно, реч је о масонима.

О њима се много писало: хваљени су и кућени, оспоравани и благосиљани. У православној Русији они су на живот државе и друштва утицали још од доба Петра Великог, а одлучно су се борили против монархијског државног устројства, сасвим по угледу на Волтера, Дидроа, Русоа, Дантона и Робеспјера, идеологе и егзекуторе Француске револуције. Њихова рушилачка делатност омогућила је свргавање Цара Мученика Николаја II Романова, извођење фебруарског преврата који је припремио тле за долазак большевика и најстравичнији рат који је поведен против Цркве Христове још од Диоклецијанових времена. Године 1925. Б. В. Астромов понудио је, у име тзв. Аутономног руског масонства, ГПУ и совјетској власти, позив на сарадњу. (Документ се налази у архиву

бившег КГБ СССР Лењинградске области, који је делимично објављен 1991. у историјском алманаху “Руска прошлост”). Астромов, секретар Аутономног руског масонства, вели ово: “Шта зближава Аутономно руско масонство са комунизмом? Пре свега, петокрака звезда, које је мали грб СССР-а и која је усвојена у Црвеној армији. Та звезда је у масонству врло поштована као симбол хармонично развијене људске личности, која је победила своје страсти, неутрализовала крајности добра и зла. Даље, комунизам је на своју заставу ставио опште **САМООПРЕДЕЉЕЊЕ И БРАТСТВО УГЊЕТАВАНИХ НАРОДА**. Руски масони такође позивају на такво братство, називајући себе грађанима света – и у томе се састоји нова сличност између два поменута правца. На крају, стремећи ка успостављању једнакости васпитања и животних услова, масонство се не разликује од комунизма, који је себи поставио исте задатке, при чему парола комунизма о **УНИШТЕЊУ ЛИЧНЕ СВОЈИНЕ** наилази на пуни одзив у масонству...” Астромов даље тврди да улога масонства у изградњи комунизма не би смела да буде много видљива, јер би се то руској интелигенцији учинило као слугерањство **ЧЕКИ**. Масонерија треба, сматра он, да своје чланове увери у законитост бољшевиизма, да помогне ширењу идеје интернационализма и у борби против клерикализма (читај: **ЦРКВЕ**). Ствар је, очито, више него јасна. Митрополит кијевско-галицијски Антоније Хриповицки је о погубној улози руске масонерије у борби против Православља писао још тридесетих година овог века. Међутим, шта је дубљи смисао слободног зидарства? Зашто оно ратује против Цркве, а проповеда слободу, једнакост и братство, човекољубље и неправду, што на први поглед много личи на идеале Еванђеља?

Масонство је, знамо, иницијатичка, тајна организација, чији је циљ да од обичног човека, који је “необрађени камен”, путем посвећења начини новог и бољег, онога који живи у складу са божанственим начелима. Слободни зидари, усавршавајући се у свом “занату, истовремено помажу напретку човечанства и стварању јединствене светске државе у којој ће све бити једно, без обзира на религију, расу

или националну припадност. Бити масон значи учествовати у зидању Соломоновог храма јединственог човечанства, борећи се против свега онога што ту изградњу омета (а то су, поновимо, разлике религијске, расне, националне). Зато су масони-екуменисти, то јест, они формално могу припадати било којој религији, али суштински, они верују у безлични Божански Разум (“Великог Архитекту Свемира”); зато се они, формално патриоти, залажу за укидање националних држава и стварање безличних конгломерата типа САД и ево, Уједињене Европе (један од експеримената у стварању Новог светског поретка био је и СССР, који је уништио националну Русију зарад комунистичког интернационализма). Што се пак, “божанских начела” којима слободни зидари стреме тиче, она не иду даље од обоготворења разума (француски револуционари су, рецимо, у Нотр Дам увели глумицу која је представљала “Богињу Разума”) и морализма од кога су много важније “братске везе” између самих масона, без обзира на веру и нацију. И то би било све: површна мистика посвећења, разум уместо Бога, светска демократска држава (све је дозвољено, па и највеће изопачености, у име демократије). Наизглед, наивно и за душе гладне и жедне Царства Божјег незадовољавајуће. Али, постоји граница која пролази кроз људска срца и која, без обзира на хуманистичко-алтруистичке циљеве масонерије, ову као организацију ставља насупрот Цркви. Зашто? Зато што је без Цркве, Тела Христовога, човек осуђен да сарађује са непријатељем Божјим и људским, кога је неко дефинисао као интелигенцију без љубави, логику без Логоса. На жалост, ту се крије тајна обоготворења разума: у савезу палог човековог разума са разумом бившег ангела који је, погордивши се, дигао устанак против Бога и, помрачен самољубљем, постао сатана. Он је још од Адама и Еве наговарао род људски да се не узда у Бога, него у своју интелигенцију, да не служи Богу, него самом себи (“човечанству”). Међу првим “слободним зидарима” били су зидари Вавилонске куле који су хтели да кулом досегну небо и “стекну себи име”, бунтујући против Творца до Кога се не може стићи зидањем пуке овоземаљске стварности, него преображавањем ума и

срца у чедно станиште Свете Тројице. Вавилонску кулу Бог је срушио, људске језике разделио и народе расејао као нежни Родитељ, не желећи да се Његова деца удружују у греху и злу, него у светлости и истини. “Слободних зидара” било је и доцније. Међу њима утисак највеће гордости остављају фарисеји, који су распели Богочовека Исуса, јединог правог Христа, зато што није хтео да оствари земаљски рај само за Јевреје, него је у небески рај позвао све који желе да Га следе. Њима је Господ и рекао: “Камен (Мене, Христа) који одбацише зидари (фарисеји и њихови потомци) постаде Крајеугаоник” (темељ Цркве, Богочовечанске заједнице која, за разлику од Куле вавилонске, људе сједињује по Духу Светоме, а не по духу гордости и злобе). И упозорио их је: “Ко на овај камен падне – разбиће се, а на кога он падне – сатрће га”. Јер је немогуће борити се против Христа а да се не бориш против себе и свог вечног спасења у Њему, Спаситељу нашем. Уз то, Царство Божије није никаква универзална демократска држава која човека своди на овај свет и утапа га у њему; Царство Божије је Царство оних који су постали синови и кћери Небеског Оца, царство преображене, нове твари, чије је срце – Васкрсли Васкрситељ, Богочовек. Он је пут, Истина и Живот, па зато за православне хришћане нема и не може бити компромиса с лажју. Јер, ако је Истина – Личност Богочовека, онда је лаж – непријатељ Бога и човека, ђаво. И ту отпада сваки екуменизам и синкретизам.

Из свега овога је јасно: они који верују у Име Оца и Сина и Светога Духа никако не могу бити поклоници “Великог Архитекте Универзума”; они који се причешћују Телом и Крвљу Христовом и живе у Цркви Божјој, у том, како Апостол Павле рече, стубу и тврђави истине, не могу бити чланови масонских ложа. Али, исто тако (а то се данас често превиђа, у име ревности која, очито, није по разуму) православни не смеју да у масонима виде људе које треба мрзети и желети им вечну погибију. Једини непријатељ човеков је ђаво који, сејући лажна учења и посвећујући заблуделе у несвете тајне своје гордости, настоји да што више потомака Адамових гурне у пропаст, нудећи им да се боре против

Христа и Цркве Његове. Знајући да је Христос победио ђавола и узео му власт над онима који Христу стреме, ми се не плашимо Лукавога и његових војски, а у онима које је Лукави обмануо препознајемо болесне и несрећне ближње за које се треба молити, а не мрзети их и клети. Православни хришћанин осуђује масонство, а за масоне жели да их Господ просветли и приведе Себи, учинивши их од зидара Куле Вавилонске живим камењем које, утврђено на Крајеугаонику, чини Цркву. Кривицу за брзо ширење лажних учења међу којима масонство спада у једно од најпогубнијих треба да тражимо пре свега у самима себи: јер, да смо ми били бољи хришћани и више светлели свету, та лажна учења би остала у тами сатаниног разума, а он, древна и лукава змија, не би имао кога да заводи. Што је више зидара Цркве Божје, истински слободних у Христу, то је мање зидара Куле вавилонске, лажно слободних у антихристу. Зато је свима који следе завете Светог Православља јасно: потрудимо се на себи, стекнимо мир у Духу Светоме и, како рече вољени баћушка Серафим Саровски, хиљаде људи око нас биће спасено. Ни масони, ако се покају и прибегну Христу, неће бити искључени из броја спасених. Јер, не заборавимо, Пастир Добри воли сваку Своју овцу, а нарочито је тражи ако је залутала. Његова љубав од нас иште да Му помогнемо у тражењу заблуделих, сведочећи да смо стадо Христово својим еванђелским животом и молитвом за обраћење оних који од Цркве отпадоше.

”Византијско огледало”, 1994-1998.

ТЕОРИЈА ЗАВЕРЕ И ПРОМЕНА ПАРАДИГМЕ

Једна од највећих опасности са којом се православна свест данас суочава је опасност кукавичког бежања пред стварношћу, а стварност је стравна, и зато кукавичлук може бити “природна” (по палој природи) реакција – у тзв. “теорију завере”. Основна идеја те теорије, агресивно редукционистичке, могле би се свести на тврдњу да је стање у коме се налазимо као православни Хришћани последица деловања свемогућих

завереника из политичког и окултног подземља, и да смо осуђени на то да заверу гледамо и да њима, завереницима, ништа не можемо, и да ће они, због наше немоћи, победити. Овакво становиште коментарисао је велики руски религиозни мислилац Иван Александрович Иљин у свом огледу “Светски узроци бољшевичке револуције”, анализирају и “теорију завере” у руској емигрантској публицистици која је повремено била преплављена “завереничким” књигама и памфлетима. Преносимо један део његовог чланка да бисмо боље видели о каквој кривотворини је реч ако се све припише “свемоћној завери”:

“Малограђанства и дилетантизма морамо се апсолутно клонити: јер оно не отвара очи за спасоносно разумевање и, самим тим, за лечење, него, напротив, завезује нам очи; оно умирује ум и распирује страст, умирује не путем схватања, него путем лошег сурогата. Управо су такви сви уобичајени емигрантски разговори о томе да је револуција просто резултат ЗАВЕРЕ, свеједно чије (једни веле енглеске, други немачке, трећи јеврејске; масони кажу католичке, католици кажу масонске.) Одатле: светом управљају завереници, свесилни, свемогући, који све вуку за нос. А нама остаје да јурцамо за последицама њихових поступака и да их, разобличавајући их, региструјемо – свуда подозревајући језуиту, масона, Јеврејина, Енглеза или Немца.

Тог вулгарног и демагошког приступа ја се сасвим одричем. Уопште не због тога што мислим да језуити и масони не утичу на догађаје; не, они несумњиво утичу – једни на једну, други на другу страну, најчешће сасвим супротну. Него се одричем зато што то није објашњење, него тобожње објашњење; то није позивање на узрок, него на једну од пројава узрока. Оно човека онесвешћује ударцем по његовој манији гоњења (а она, у заметку, постоји у сваком од нас); она вара човека, сугеришући му да је он тобож нешто схватио, мада је, у самој ствари, он одведен у мрачно ћоше и онесвешћен ударцем по темену. И ако је икад постао неспособан да схвата било шта о узроцима, то му се десило управо после ове операције која га је помутила. То би било исто као када би се болест тумачила бактеријама које су се покварено

договориле (да је изазову), а уз то су свемоћне (након чега остаје само да се све дезинфикује и да се дрхти да можда на столњаку, шпорету, бунди који нису дезинфиковани има на милијарде бактерија). Али бактерије нису узрок болести, оне су само њени изазивачи; разлог је у организму, његовој слабости, његовом функционалном растројству; бактериолошка анализа није дијагноза, дијагноза је дијагноза болесног организма. То је лажан задатак – јурити свуда са лупом и микроскопом и претварати физиологију и терапеутику у лов на бактерије (за то је неопходна санитарнија – и уз то учена и искусна санитарнија, то јест суптилан рад полиције, а не дилетантска и незналачка граја о свемоћи бактерија).

Речју: позивање на свемоћне, тајне и покварене организације – ништа не објашњава; оно прецењује снагу завера човечанских, и сугерише страх, не дајући познање. Јер – а то је главно – стихија живота је ирационална и невероватно сложена, а деловање завереника је ипак – људско деловање, деловање људске намере и самовоље. Живот се креће по тајанственим и сложеним законима природе – материјалне, психолошке, социјалне, привредне. Ако су језуита, масон, Јеврејин и Енглез у нечему јаки, они су јаки пре свега по томе што су проучили те законе и зато их могу успешно користити на своју корист – они знају законе људских страсти и слабости, законе власти, берзе и тржишта. Ти закони су заложени у природу; они су доступни свима, па и нама; зашто их ми не користимо тако вешто? Управо зато што или уопште ништа не мислимо или мислимо о томе да је сав проблем у туђој завери. Ми смо као покварени и лени пастири, који нити умеју да пасу овце, нити умеју да их шишају; и све несреће своје непостојаности, сопственог незнања, сопствене неумешности, бескарактерности и нечасности – сваљујемо на заверу вукова из шуме. И сваки пут кад се деси несрећа због наше колебљивости – потежемо објашњење о злој интризи подлих завереника. Сваки пут кад се појави опасност да ће људи видети нашу ружну њушку – почињемо да беснимо против огледала, које је зло, магијско и тајанствено. Стари сељачки метод – на

ђавола све сваљивати: “Ја сам вам – зналац, искусан, поштен, трезвен – али ми ђаво везује руке и ноге”. “Ђавоља работа”, “везује”, “води”. То демагошко позивање на Ђавољу Силу ја категорички одбијам: то није објашњење, него збуњивање; то није пут према снази и победи, није кретање по линији највећег отпора, него пут према слабости и поразу, кретање по линији најмањег отпора.

И, на крају, још једна реч: значи ли то да ја поричем деловање и утицај језуита, масона, Енглеза и Јевреја – у току рата и револуције? Не значи. Значи ли то да ја поричем сврсисходност и неопходност научног истраживања њихове делатности? Не, не значи. Шта ја поричем?

1. Компилаторско брбљање о томе из друге и треће руке, ненаучно и демагошко;
2. могућност да се тиме објасне узроци светске и руске револуције;
3. корист за руску националну ствар ако било ко почне да саморазобличавање замењује – тобожњим разобличавањима туђег злочинаштва, почиње да замењује озбиљну дијагнозу – бактериолошком манијом гонења (ти си бактерија, он је микроб, свуда су бацили; ти си језуита, он је масон, они су илуминати – и после свега тога: само сам ја праведник, који све то разобличава).”

Иљинове речи се могу применити и на остале проблеме са којима се Православна Црква данас суочава: од религијских до политичких. Хришћани не живе као тужиоци, него као оптужени; они су дужни да себе преиспитују кад виде да се зло шири око њих. Ако је Христу, по Његовим речима, дата сва власт на небу и на земљи (Мт. 28, 18), а Христос је у Цркви Својој, откуд то да власт имају “језуити, масони и Јевреји”? Имају је и могу је имати само ако се узме у обзир чињеница да се со која обљутава (со су, одлично то знамо, Хришћани), зато што није низашта, избацује напоље да је људи погазе (Мт. 5, 13). То јест, погажени смо зато што смо обљутавили, зато што у нама нема Духа Божијег, свесилног Утешитеља, којим свака душа живи и чистотом се узвисује.

Секте, кажемо, харају. Зашто харају? Зашто ми не стигнемо пре

секташа са благовешћу Васкрслога? Зашто наше парохије немају истинску топлину хришћанских заједница коју бисмо понудили уместо лажне топлине секташких групица, које уместо љубави Христове нуде тзв. “Love-bombing” (бомбардовање пропагандном љубављу)? Зашто наше образовне установе не дају теологе и свештенике који одлично познају Православље, али и замке секташтва и окултизма да би објаснили онима који питају? Још пуно реторичких “зашто” би се могло исписати, али од тога нема много користи. Потребно је делати да се стварност окрене Христу, а не да се ми окренемо од стварности у удобну “теорију завере”.

Двадесетих година овога века, кад смо имали мање мука него данас, отац Јустин Поповић је вапијао: “Подвижници су једини мисионари Православља; подвижништво је једина мисионарска школа Православља. Православље је подвиг и живот, зато се само подвигом и животом проповеда и мисионари. Развити подвижништво лично и саборно, – то треба да буде унутрашња мисија наше Цркве у нашем народу”. Његове речи и данас су од исте, можда још веће, важности. Крајње је време да их почнемо остваривати, па ће и снага “завере” бити много слабија. Јер, пред Лицом Божјим непријатељи се Његови развејавају као прах пред ветром и топе се као восак од огња. Ако Васкрсли обитава у васкрслима, зар ће смрт и смртопоклоници побеђивати?

Дакле, основна теза аутора ове књиге је – најдубља кривица за ширење лажне духовности лежи на православнима. Они су изгубили вољу са Савршеним и Свештеним; они су постали млаки и бљутави. С друге пак, стране, постоје чињенице које указују на то да, како рече Шекспиров Полоније, “у том лудилу има система”. И тај систем се назива “завером” од стране оних који га стварају.

Глобални покрет “промене парадигме” који се популарно зове Ново доба (“The New Age”) уопште не крије да је он својеврсна завера. У свом “Арканином речнику нових перспектива” (код нас преведено као “Речник езотерије”) Стјуарт Холројд пише следеће: “Акваријанска завера. Термин је сковала Мерилин Фергасон да значи лабаво повезану

групу, или мрежу, људи најразличитијих професија и активности чији је рад смислено оријентисан ка будућности и у складу са неколико помака парадигми које се дешавају у нашем времену. Ови људи нису заверници попут идеолога или терориста; њима није толико стало до рушења старог колико до стварања новог”. С друге стране, у свету је све уочљивија узајамна сарадња секти, без обзира на учење, кад је потребно рушити традиционалну, а већ “одживелу”, хришћанску парадигму. Тако, према писању немачког часописа “Берлински дијалог”, једне од најугледнијих стручних публикација посвећених питању нових религијских покрета, адвентисти у Русији остварују веома добру сарадњу са вођом руских будиста ламом Дашином, исламским муфтијом Равилом Гаинутидином, римокатоличким надбискупом Кондрушевичем... Са Сергејем Зујевим, председником Извршног комитета секте Харе Кришна, су у најприснијим везама. 22. фебруара 1996. донели су одлуку о сарадњи са бахајцима и сајентолозима (“Берлински дијалог” бр. 1/96.). Ко познаје учење адвентиста, зна да су они ексклузивисти кад је њихова догматика у питању – мухамеданце сматрају људима који не припадају свету Христовог спасења, римокатоличког поглавара, папу, оптужују да је претеча антихриста, боре се против источњачког окултизма којим Харе Кришна обилује, тврде да нису тоталитарна секта (попут сајентолога), против су Новог светског поретка који бахајци сматрају својим религијским циљем – али у пракси, кад је Русија у питању, сарађују са будистима, мухамеданцима, римокатолицима, евангелистима, кришнаистима, сајентолозима, бахајцима. Ова “непринципијелна коалиција” искључује, изгледа, само Руску Православну Цркву, која је још увек чуварка преживеле “православне парадигме”. Дакле – по старом војничком правилу! – марширати одвојено, туђи заједно. (Кад смо већ код марширања, новопротестантске секте извеле су 3. јуна 1995. године у Санкт-Петербургу “Исусов марш“; заједно су били јеховисти, адвентисти, мормони и муновци, као и низ мањих групација (“Берлински дијалог” 2/95). Свака од ових секти сматра да она друга погрешно тумачи Библију – али, кад треба наступати на Православље,

библијске размирице се забораве – и маршира се скупа.)

Мондијализам постоји и то се више ни не крије. Шта мондијализам, који има економске, политичке духовне циљеве, у својој суштини јесте?

Руски философ Владимир Симански још 1991. каже следеће: “Под мондијализмом треба поимати успостављање у стварности једне једине владе на планетарном нивоу, која ће бити израз власти најмоћнијих кланова највишег међународног капитала. Подразумева се да је чињеница да су економија, политика и култура у огромној мери под упливом лобија најбогатијих капиталиста – позната свима, и да је већина обичних људи прихвата чак као “нормалну” појаву. Али мондијализам – то је нешто и значајније и сложеније од обичног капитализма. Мондијализам, који постепено намеће своју власт над свим народима земље, коначно стреми према глобалној апсолутној и – по својој идеји – вечној власти над читавим човечанством. Било који народ, било који део планете, сваки човек појединачно – актуелна су или потенцијална жртва те хоботнице, која је својим пипцима шчепала читаву земаљску куглу. Он (Највиши међународни капитал, *нај. В.Д.*) у исти мах господари привредно, политички, социјално, културно, претендује на то да мења начине понашања и морал и да управља друштвеним и личним животом свих људи, све до контролисања мишљења. Ова тотална власт настоји да буде вечна и непроменива и већ намеће теорију тзв. “краја историје”. /.../ Треба поменути да су представници Највишег Капитала – космополити: то јест, они се неће колебати да напусте државу склону паду – пошто су из ње исисали сву крв – и да своју стратешку базу преместе у државу која је у успону. До јуче је таква база међународне касте банкара била Британска империја; сада су то – САД, а сутра се све поново може изменити”. У чему се, дакле, састоји идеологија мондијализма? Симански пише:

“Мондијалистичка идеологија је – директна наследница “демократског” просветитељства масонске обојености, плус интернационализам. Коначни циљ је – стварање једне државе на целој планети; још 1950. године Џејмс Вартбург је рекао: “Свиђало вам се то или не – имаћемо

једну светску владу – или на основу општег споразума, или применом силе”. То претпоставља уништење свега што може да буде препрека замисли хомогенизације, сведене на унификацију читавог човечанства. Као резултат, настаје нови Светски Поредак, то јест режим нарочите врсте:

– Космополитски: народи и нације се морају помешати, заборавити на своје расне и културне посебности, одрећи се сваке стварне независности.

– Религиозни: све велике религије морају бити ослабљене, сјаловљене, одбачене на историјску маргину. Ниједна Вера и никакво Учење од сада се не смеју супротстављати “истинама” које Мондијализам припрема за своје поданике.

– Демократски: количински фактор, који се да лако контролисати од стране оних који манипулишу средствима масовног информисања, од сада мора постати највиша мера добра и зла, мора заменити традиционалне изворе ауторитета: народне обичаје, духовна начела, мудрост стараца, породицу.

– Плутократски: тотална слобода тржишта биће свеопште правило. Треба напоменути да пројекти мондијализма сада више уопште нису тајна: позната је, на пример, књига Керола Киглија “Трагедија и нада” – прави манифест програмског карактера мондијалиста.”

Управо у тај се контекст уклапају Уједињене нације, које су створили победници Другог светског рата, и у чијем је стварању првостепену улогу играо Федерални резервни фонд и нарочито клан Рокфелера. Као што је изјавио Клод Мајер из Фонда, једна Светска Влада са монополом на нуклеарно оружје у случају устанка неке нације “могла би ту нацију да збрише са лица земље”.

По Симанском технички циљеви мондијалистичке стратегије су:

1. Успостављање, у што је могуће више земаља, таквог политичког система који би омогућавао постојање нестабилних, бесперспективних влада и установа – с тим да се политичка власт увек може подвргнути уцени или манипулацији, и да иста никад не би могла бити снажнија

од економске власти. Због тога су моћни међународни финансијски магнати у последња два века подржавали режиме тзв. “демократског парламентаризма”.

2. Јединствена и свемоћна светска војна сила, коју гарантује политичко-стратешка интеграција две супер-државе (САД и СССР, нап. В. Д.) На почетку, политичко-идеолошка, а затим и војна интеграција две супер-силе, показује се као неминовност, пре свега због немогућности да се издрже расходи даље трке у наоружавању (како обичном, тако и нуклеарним оружјем), расходи које диктира потреба суштинске равнотеже.

У светлости овде реченог јасно се схвата финансијска, техничка, па чак и помоћ у храни коју је Запад указивао Совјетском Савезу, почев од бољшевичке револуције и чак у периодима највеће напегнутости тзв. “хладног рата”, скупа са многим непојамним и необјашњивим уступцима Стаљиновом Совјетском Савезу.

3. Снижавање војничког духа и дискредитовање оружаних снага, које – у земљама што их контролише Систем – морају бити технички ефективне, али обавезно слабог угледа, лишене духа касте, да никад не би могле постати извор или инструмент побуне. Тиме се могу објаснити бескрајне антимилитаристичке кампање на Западу последњих деценија, и нарочито – програмирани војни порази у Вијетнаму на једној и Авганистану на другој страни – намењени лишавању оружаних снага две суперсиле, путем преживљавања понижења поразом, било какве способности мешања у игре високе политике.

4. Светска економска интеграција, која се остварује путем међусобне зависности у технологији, прехранбеној индустрији, изворима сировина и радне снаге између свих држава света – да ниједна од њих не би могла да достигне положај аутархије, то јест самодовољности.

Тиме се може објаснити садашња политика мултинационалних компанија – нарочито фармацеутских и прехранбене на југу планете – које настоје да “избаце” огромне масе људи у богате земље где благостање, смањење рађања и “нови морал” отварају врата бескрајном

дотоку “јефтине радне снаге” и у исти мах стратезима мондијализма нуде ефектна средства за уништење националног осећања.

5. Суштинска културна и психолошка истоветност, хомогеност, унификација светских маса; које су одређене да сачињавају јединствено неограничено тржиште, с тим да разлике у укусима не смеју да буду препрека за претерано диференцирану производњу и дугорочне инвестиције и програме.

Најопасније разлике, које су највећа препрека, су религијске, обичајне, и пре свега, етничке. За сада је само “церебрална” и у најближој будућности чак ни као хипотеза немогућа замисао, то јест мрачна маштарија мондијализма о “лонцу за топљење” (“melting pot”), свеопштем мешању раса, тоталној хибридизацији људског рода – заједно са наметањем општег језика.

6. Револуција морала, која одбацује социјалне улоге које су хиљадама година одређивале живот било ког људског друштва путем традиционалних и природних узајамних односа између поколења и између два пола, са наклоношћу према моралној попустљивости и масовном хедонизму – као средству отуђења и насилног одвајања појединца од његове заједнице, почињући од породице и завршавајући Отаџбином. Тиме се може објаснити пропаганда рок-музике, порнографије, сексуално васпитање у школама, одрицање очевог ауторитета и митологизација женске сексуалне слободе, уз понижавање и исмевање таквих традицијских вредности какве су чистота, девственост, верност и банализација љубави, као трагедијске и песничке компоненте постојања.

7. Свеопшта демографска контрола, све до достизања нулте стопе рађања. У суштини, немогућа на сиромашном Југу, та се контрола фактички остварује путем измене морала и легализације абортуса у развијеним земљама Запада – то погодује масовним миграционим мешањима, чији је резултат постојање друштава вишераским и, самим тим, све сиромашнијим у националном духу и осећању заједништва – што представља најупорније тачке отпора мондијалистичком

притиску.

8. Максимална експлоатација свих земаљских ресурса у безумној јурњави за моделом потрошачког благостања – истинског савременог “опијума за народ” – што служи анестезирању маса у богатијим земљама и хипнотисању становништва сиромашних земаља.

9. Све суптилније продирање у школске васпитне структуре и наметање васпитног модела нео-просветитељског типа чији је крајњи исход секуларизација (обезбожење) друштва и банализација постојања. У оквиру тога се може објаснити стална и непрекидна кампања против религиозности, Свештеног, Трансцендентног, трагедијског смисла живота, и против саме научне концепције непроменивости људске природе.

10. Денационализација народа – сатирање њиховог историјског Памћења – посредством насилне и масовне имитације америчких модела и образаца”. Ко прочита ове речи Симанског, јасно види шта се заиста дешава.

Једини начин супротстављања свим “новим светским поретцима” је - живот у Христу, у Цркви Његовој. Не треба заборавити да су се два “нова светска поретка”, Наполеонов и Хитлеров, сломили у судару са Русијом, којој је Господ помогао да одоли духу безбожне Француске револуције (рат против Наполеона) и Хитлеровом сну о “хиљадугодишњем Рајху”.

Опет и опет морамо се клонити сваљивања своје одговорности на “свемоћне заверенике”. Митрополит санкт-петербуршки и ладошки Јован нас трезвено опомиње: “Здраво схватање историјског развоја без сумње ничег заједничког нема са концепцијом “светске завере”, која скоро читаву историју човечанства разматра као резултат свесне и ка циљу усмерене делатности некаквих “јудео-масонских завереника”. Такво упрошћено тумачење историје, по правилу својствено врло агресивним и примитивним идеологијама расистичког усмерења, ако се практично примени, може да доведе до трагичних и непоправивих последица.

Не, зло, у ком год виду настојало да себе оствари, колико год уплива и власти имало у човечанству, никада није одређивало нити ће одређивати живот људи. Промисао свемогућег, непостижног, непознативог Божанства и слободна воља човекова – то су две силе које покрећу светски историјски процес!

Да, има људи, друштава, религијских система и целих држава које злоупотребљавају слободу моралног избора и приклањају се – свесно или несвесно – злу као свом духовном и делатном извору. Да, њихова политичка, социјална и религијска пракса је историјски континуирана и ретроспективно се може пратити до дубоке прошлости. Постоје и вековима разрађиване тактике те разорне праксе. Али – не постоје, нити могу постојати силе у свету које могу да управљају током друштвених збивања.

Силе зла у савременом свету стичу све већу власт. Али се то не збива зато што су њихови носиоци на неки нарочит начин умни и кадри да предвиђају. Не, зло расте у оној мери у којој ми сами (!) одступамо од Заповести Божјих, добровољно одсецајући себе од Извора добра и правде, праведности и љубави. То није резултат “завере”, него жалосна последица светске отпадије и може се правилно схватити само у оквирима хришћанске есхатологије, а не у примитивној потрази за “завереницима” који су свему криви.

Међутим, то нас не лишава обавеза да се, по мери својих снага, боримо са злом у свим његовим формама, између осталог и социјално-организованим-политички, економски или религиозно...” Једном речју: завера постоји само у мери у којој ми заборављамо Бога. Јер, смисао историје је у спасавању људи кроз Цркву. Што се мање људи спасава, то је “завера” све моћнија. Живимо побожно – то је једини начин да се историја продужи!

”Од утопије до кошмара”, “Светигора”, Цетиње 1998.

НА ПУТУ КА УЈЕДИЊЕНОЈ ПЛАНЕТИ (Скица за историјски портрет мондијализма)

Књига “Нови светски поредак” о којој ће бити речи дело је Пета Робертсона, оснивача мреже хришћанских телевизија Америке. За САД је обављао и дипломатске дужности. Ово његово дело, веома информативно, писано једноставним, али занимљивим језиком и стилем, нашло се на бестселер-листи “Њујорк Тајмса”.

Идеологија и магија Новог светског поретка

Кад се завршавао Заливски рат, на почетку деведесетих председник САД Џорџ Буш објавио је наступање новог светског поретка као “светске заједнице народа” (“global communitz of nations”) која је, тврди Робертсон, “прецизан, систематски и строго испланиран механизам за управљање народима и нацијама” (11. стр. предговора). Употребом снага Уједињених нација у Југославији и Камбоџи на до сада непознат начин, који готово сасвим укида суверено право народа на решавање својих унутрашњих проблема, отпочела је нова фаза глобалне контроле.

Мондијалистички тоталитаризам дуго је припреман: неколико фарсичних покушаја да се његова инаугурација спречи нису били ништа друго до вешто организовани међучиновани за овај невиђени “teatrum mundi” – спектакл, а циљ тих “међучинова” био је једноставан: појачати напетост код наивчина из публике и уверити их да све, ипак, иде “по лоју”. Након неуспелог пуча у СССР-у који су, тврдили су хорски сви медији, извеле снаге већ изумрлог комунистичког режима, репортер CNN-а Мери Томпсон је, приликом јављања из Бушовог летњиковца Кенебанкпорт, Мејн, 21. августа 1991. изјавила: “Председников Нови светски поредак (у даљем тексту НСП, *нај. ауџ.*) поново је у седлу, сада јачи но игда”. Робертсон неумитном логиком доказује да је пуч био пука игра која је имала за циљ да оживи посусталу “перестројку” и доведе у жижу збивања Јељцина, још послушнијег “западњака” од Горбачова, који је у то време већ обавио своје: уништио је источноевропско војно-

политички блок, допустио Немачкој да се уједини, а негда моћну државу претвори у безначајни “Савез Независних Држава”. Како се могло догодити, пита се Робертсон, да искусни КГБ- овци, стари партијски кадар, који су пуч изводили, направе гомилу дилетантских грешака које не би направили ни аматери? За време “пуча” сви аеродроми остали су отворени, нису прекинуте везе са светом, Јељцин се појављивао на ТВ-у, опозициона штампа је излазила и нико није ухапшен. Погинула су свега четири човека и запаљено једно оклопно возило. Као што је Заливски рат био погодан тренутак да се најави тријумф НСП-а, тако је и московски “пуч” послужио творцима истог да покажу како НСП – незаустављив.

Многи НСП замишљају као доба непрестаног мира, склада, правде и напретка. Популарни “Битлс”, Ленон, седамдесетих је снимео мега хит “Imagine” (“Замисли”) у коме је певао о времену када на планети неће бити држава, религија, небеса, пакла; нестаће идеали због који би човечанство гинуло, сви ће живети само за “овај дан” и свет ће бити “један”. Тај “рајски свет” је царство хедонизма – без вере, националног поноса и суверености, без ичега вреднога због чега бисмо се борили. То ће бити мравињак бесловесно срећних потрошача. Зато није ни мало случајно што Брок Чисолм (стр. 7), бивши директор Светске здравствене организације, тврди: “Да би се успоставила светска влада, потребно је из умова људи уклонити индивидуализам, лично достојанство, оданост породичним традицијама, национални патриотизам, верске догме”. Свако ко жели независност, биће сматран отпадником у новој светској цивилизацији: без обзира да ли је у питању Ирак, Сомалија или Србија. Каква се страшна тајна крије иза сна о планетарном мравињаку можемо схватити као се сетимо глобалистичког медијског пројекта рок-концерта Live Aid. Рок-звезде су, желећи да “помогну” гладнима Етиопије, снимале песму “We Are the World” (“Ми смо свет”) у којој се, између осталих, налазе стихови – најаве НСП-а: “Време је, да по угледу на нашег Бога, претворимо камење у хлебове (“As God has shown to us, bz turning stones to bread”). Наш Бог, Господ Исус Христос,

није претворио каменове у хлебова, на захтев Кушача – Лукавог (Мт. 4, 3-4). “Бог” Live Aid-а очито није Христос, него Његов Кушач. Што се тиче коначног исходишта ове медијске гротеске, новац скупљен од концерта није отишао међу гладне – у виду хране и лекова; домогли су га се етиопски властодршци – комунисти и за њега купили оружје.

Робертсон сасвим исправно уочава парадокс “усређитељских идеологија” кроз векове (стр. 17): “Све екстремне политичке идеологије света – било да су екстремно леве или десне – дошле су од привилегованих класа. Они који су желели да одреде начин на који ће живети сиротиња никада нису трпели истински, нити су чак видели праву беду. Британски социјализам био је изум аристократије. Комунизам је био чедо германско-јеврејских интелектуалаца. Велике идеје не стижу нам од становника предграђа, но од идеалиста и сањара из салона”. Збигњев Бжежински, од врсте таквих “идеалиста и сањара”, *spiritus movens* Трилатералне комисије, саветник Џимија Картера и један од најпознатијих идеолога НСП-а 1970. написао је књигу “Између две епохе” у којој је најавио “планетарну свест” као “персонализовану рационалистичко-хуманистичку поглед који ће постепено заменити институционалне верске, идеолошке и националне перспективе које су преовладавале у модерној историји.”

Нови светски поредак очекиван је неколико пута у 19. и 20. веку. Године 1848. објавио га је “Комунистички манифест”, 1917. председник САД Вудро Вилсон, 1938. Хитлер је рекао да ће “националсоцијализам своју револуцију искористити за успостављање НСП”, 1968. Нелсон Рокфелер, угледник најбогатије породице света, такође је говорио о њему... 11. септембра 1990. Буш, председник империјалне западне државе, рекао је да ће НСП бити “ера у којој ће све нације света, исток и запад, север и југ, моћи да просперирају у хармонији... Свет у коме ће владати закон смењује закон џунгле” (стр. 39). Доба НСП је доба међузависности (кључни појам креатора нове Вавилонске куле); по Жаку Аталију, то је епоха слична епохи појаве нових религија. Атали, главни Митеранов саветник, пишући за часопис “Нове перспективе”, најавио је да ће се

свет у наредних десет година изменити више но у било ком историјском периоду до сада. Наступање поретка новца, хипериндивидуализма и материјализма имало је и свог “пророка мира”: Атали каже да је, по далекосежности утицаја, дело “миротворца” Горбачова једнако делу Лутера и Мухамеда.

Власт “идеалистичко-сањарске” елите која жели да по сваку цену “усрећи” човечанство одлично је симболизована на новчаници од једног долара. На њој је приказана пирамида са тринаест редова цигли које означавају масе (неуобличену материју алхемијског процеса коју треба преобразити у “злато”); изнад је “око у троуглу” које симболизује владајућу елиту... Натпис на латинском “Novus ordo seclorum” значи “Нови светски поредак”: његово место на доларској новчаници јасно указује на чињеницу да је НСП веома дуго припреман пре но што је почело његово коначно остварење. Фред Барнс разматра појам НСП-а, тврдећи да је у Белој кући та реч постала света, и да је писци Бушових говора рутински убацују у излагања председника кад год он беседи о војној или спољној политици (стр. 40). Па ипак, Бушова секретарица за контакт с медијима Мерилин Фицвотер узнемирена је таквом фреквентношћу појма НСП јер је он веома сродна Хитлеровом “новом поретку” (стр. 41). Свест о епохалности која свагда прати изјаве теоретичара међузависности има у себи нечег од пророчког патоса. Објављујући да ће начело кооперације бити основно начело новог света и тврдећи да ће “светска заједница” моћи да контролише све регионалне сукобе, харвардски професор Стенли Хофман каже да ће после хладног рата настати свет који неће личити ни на једна претходни (стр. 45). Сигурност с којом Хофман то тврди може се упоредити са сигурношћу дубоко верујућег човека који свете списе своје религије сматра у потпуности богонадахнутим.

Робертсон истиче веома важну улогу светских ратова који су глобалистима служили за рушење старог и зидање новог поретка. У Првом светском рату нестале су моћне европске монархије: Руска, Немачка, Хабзбуршка и коначно је ишчезла Отоманска империја.

Одмах након тога, ради успостављања “мира у свету” и “бољег споразумевања” међу народима, створена је лига народа. Други светски рат је уништио немачки империјални строј и половину Европе бацио у канџе комунизма (занимљиво је напоменути да су под власт безбожних режима дошле углавном државе са снажном верском и националном свешћу – од Пољске до Србије). Након страшне кланице овог глобалног сукоба, родиле су се Уједињене нације, зачетак будуће “светске владе”. Пошто је окончан “хладни рат”, објављено је да наступа НСП. Европска интеграција је зора новог дана...

Мендел Хаус, саветник америчког председника Вудроа Вилсона који је и сам маштао о глобалном јединству још пре Првог светског рата написао је утопистички роман “Philip Dru, Администратор: Storz for Tomorrow”. У њему је предложио стварање једне светске привреде и армије – светске социјалистичке државе којом треба да управља англо-саксонска финансијска олигархија. На челу глобалне империје треба да буде диктатор, кога ће саветовати дванаест оданих мудраца. Хаус је предвиђао да ће у стварање ове утопије водећу улогу играти САД и Лига народа која ће бити инструмент за достизање циља. Да је Хаус и радио на остварењу свог пројекта, сведочи и чињеница да је он један од оснивача “Савета за иностране односе” (у даљем тексту СИО), незваничне организације политичара, научника и привредних моћника, који и дан-данас управља спољном политиком Сједињених Држава.

”Просветљени” и Нови светски поредак

Првог маја 1776. године (први мај – главни празник светских комуниста; 1776. година стоји на доларској новчаници), баварски језуита Адам Вајсхаупт основао је илуминате. Циљ ове тајне дружине био је НСП који ће срушити религијске институције, државне међе и којим ће управљати “мудраци”, заједница “илуминираних” (просветљених). Вајсхаупт је успео да се убаци у руководства европских тајних друштава и да тамо постави своје људе. Робертсон доказује да је Француска револуција која се завршила Наполеоновом диктатуром

дело Вајсхауптове дружине (стр. 68). Када су њихови планови пропали у вишим круговима Немачке и Француске, илуминати су ушли у револуционарне организације и наставили да делују. У предговору немачком издању “Комунистичког манифеста” Маркс и Енгелс наглашавају да је комунистичка лига, звана “Лига праведника” (која је била тајна), њих још 1847. овластила да напишу манифест који ће бити теоријско-практички програм партије. Године 1885. кардинал Хенри Манинг доказивао је да “Манифест” није дело “отаца научног социјализма”, но тајних друштава чији су ова двојица били послушни пиони (стр. 69). Јуџин Х. Метвин и Сол Педфöver, истраживачи тамне стране марксистичке доктрине, наглашавају велики утицај који је на Маркса и Енгелса извршио “црвени рабин” Мозес Хес, пропагатор француске револуционарне мисли. После сусрета с 23-годишњим Марксом, 30-годишњи Хес бележи: “Маркс је веома млад човек који ће задати последњи ударац средњовековној религији и политици” (стр. 70).

Циљеви илумината учлањених у разне јавне и тајне организације били су: укидање приватне својине, националних влада и националне суверености, стварање светске владајуће елите, као и борба против јудео-хришћанског теизма (стр. 71). Робертсон њихов политички програм, објављен као “диктатура пролетаријата”, види у Октобарској револуцији. Не треба заборавити да је у ту револуцију волстритски банкар Јакоб Шиф уложио двадесет милиона долара у злату, помажући бољшевицима. Кад то знамо, постаје нам јаснија изјава енглеског политичара Бенџамина Дизреалија да светом владају тајне силе. Опасност политичког окултизма, међутим, већини ни данас није јасна; довољно је сетити се Хитлера и његовог пројекта “Трећег Рајха”, па видети како се тај окултизам може излити у стравичне облике уништења.

Многи антифашисти су, читајући књигу бившег Хитлеровог следбеника Хермана Раушнинга, превидели да је он, још пре почетка Другог светског рата, о немачком фиреру говорио као о човеку болесна ума,

опседнутом идејом о стварању магијског “натчовека”. Хитлер је био заражен магијом и окултним: Дасти Склер, изучавајући овај проблем, тумачи читаво устројство SS-реда, као и ноћне партијске митинге националсоцијалиста, као вешто примењене паганске ритуале који су извирали из таме германског незнабоштва. Фирер је био члан “Друштва Туле”; окултисти Карл Хаузхофер и Дитрих Екарт творци су идеја о аријевској расној премоћи. Милиони Словена, Јевреја и Цигана жртвовани су на олтарима повампиреног молоха да би се сан о “хиљадугодишњем Рајху” остварио што пре.

Комунистичка игра

Робертсон показује и доказује да су вође САД и западних савезника намерно препустили трећину човечанства комунистичким екстремистима да би расточили народе који су се нашли у ропству. Када је међу творцима НСП оцењено да је циљ (раслабљивање националног организма и растакање државотворне свести) постигнут, игра је завршена.

Он помиње случај бившег КГБ-овца Анатолија Голицина који је, побегавши на Запад, 1984. године објавио да постоји пројекат “либерализације” источноевропских тоталитаристичких режима припремљен да би “замазао очи” наивним посматрачима. У делу “New Lies For Old” (стр. 83) Голицин је рекао да ће се појавити совјетски Дубчек који ће отпочети спектакл звани “перестројка” и “гласност” – биће дозвољена слобода штампе и говора, Запад ће подржати реформе, доћи ће до разоружања, а наступиће и уједињење Немачке. Да је реч о вешто режираној представи “демократизације”, довољно се можемо уверити и из чињенице да су главни вођи процеса “ослобођења” совјетског друштва били бивши челници КГБ-а Горбачов и Шеварнадзе. Голицин је у својој књизи истакао да ће већина новоформираних партија које ће се борити за власт у условима парламентаризма бити пуке кулисе иза којих ће се скривати стари бољшевици.

У овом *dance macabre* који се нуди као “поредак мира и благостања” велику улогу игра међународни капитал оличен у неколико

моћних мултинационалних компанија које воде политику највећих најутицајнијих светских држава. “Савет за иностране послове” основао је клан Рокфелера, чиме њихова компанија на тај начин одлучује о свим кључним унутрашњим и спољним политичким потезима Сједињених Држава, а огроман уплив има и на рад УН. Познати дипломата Сајрус Венс био је дугогодишњи члан СИП-а, председник Рокфелерове фондације. Нелсон Рокфелер, један од богате браће, био је саветник председника Никсона. Чланови СИП-а су активно помагали источноевропске и азијске комунистичке режиме: Мак Артур је спречен да ослободи Кину од Мао Цетунгових хорди, а познати СИП-овци Алцер Хиз, Декстер Ворд и Овен Латимор су откривени као совјетски шпијуни и чланови большевичких ћелија КП Америке. Колико је утицај СИП-а на обликовање модерног света велики, види се и по томе што је државни секретар САД, Едвард Сетинус, још 1938. основао “Комисију за изучавање проблема послератне епохе” (стр. 101); у то време Други светски рат још није ни почео! То значи, закључује Робертсон, да су га мултинационални економски моћници већ били припремили.

Године 1970. млади пољски интелектуалац Збигњев Бжежински, одушевљен либерално-левичарским идејама, предвидео је економски успех Јапана и Европе, али и престанак хладноратовских криза и почетак политике “светског поретка”. Рокфелер га запажа, доводи у САД и с њим оснива Трилатералну комисију чији су циљеви управљање светском привредом и мирна еволуција глобалног политичког система. Бжежински је био учитељ председника Џимија Картера кога је (још пре но што је овај постао председнички кандидат), учланио у Трилатералну комисију. Картер је, слично Рузвелту у Другом светском рату, био болећив према комунистима: Никарагву је препустио њиховој тиранији. Што се тиче циља организација типа СИП-а и Трилатерале, њега је јасно дефинисала група аналитичара предвођених Хенсон Болдвином, у студији названој “Цена моћи” и рађеној за СИП одмах након Другог светског рата: “Наш коначни циљ, који ће се остварити након неколико деценија или неколико столећа, мора бити уједињени

свет” (стр. 145).

Духовност Новог светског поретка

Робертсон објашњава зашто је намера креатора школских система западних земаља, а пре свега САД, стварање “студента отвореног ума”. То је студент који верује да је све релативно, да нема апсолута, као и да је глобално социјалистичко друштво једино решење за проблеме човечанства. Створивши такву креатуру, неспособну да се бори за било какав узвишени смисао, творци НСП-а ће имати послушне грађане “глобалног села”; стога не чуди податак да је Маркс у овом тренутку омиљени интелектуалац универзитета у САД.

Ален Блум, угледни професор старог кова у својој студији “Сумрак америчког ума” изрекао је мноштво болних опаски о будућим академским грађанима своје отаџбине. За њега су они израз “нихилизма на амерички начин”, људи чије су душе препуне бљеска шареног ништавила медија, затрпани децибелима дивље музике, подијуми по којима плешу аудиовизуелне утваре, жељни “недозреле екстазе” која је, на овај или онај начин, дрога (успех, слава, рокенрол, филм, наркотици, секс – циљ је увек “недозрела екстаза”, опијеност по сваку цену). Овакви потомци не могу бити ничији преци, трагичан је закључак Блумове књиге. Они дефинитивно уништавају традицију.

Ни духовност религијског покрета Запада није далеко одмакла од хедонистичке жабокречине образовног система. Робертсон, као и већина протестантских теолога Запада, упозорава на све већу популарност синкретистичког правца Њу Ејџ (“The New Age”), који наговештава да ће се све религије ускоро ујединити и да ће им се на чело ставити месија новог Доба, цар читаве планете – лажни “христ Мајтреја”. Њу Ејџ има веома много следбеника у целом свету (процене се крећу од неколико десетина до неколико стотина милиона), с обзиром на то да није реч о једној секти, већ о добро организованој мрежи различитих група (почев од далекоисточних верских дружина, преко “зелених” и феминисткиња до тзв. “либералних” протестантских заједница).

Основне претпоставке Њу Ејџ доктрине су:

1. Исус је само просветљена личност, и није последњи Месија;
2. “Бог” је безлична космичка енергија;
3. Човек је по природи божанствен, и треба да постане свестан тога;
4. Све религије и верска учења слична су и воде истом циљу;
5. Основа нове духовности је древна мудрост Далеког Истока, Вавилона, Египта и Грчке: реинкарнација, карма, парапсихологија, култ природе, шаманизам, вештичарство (Америка има религију вештица – “WICA”), астрологија, хиромантија, иницијатички култови, итд;
6. Нема греха и зла. Најважнији су мир и љубав. Њу Ејџ има много следбеника међу популарним личностима масовне културе, као и велику медијску пропаганду. Позната глумица Ширли Меклејн у ТВ серији “Out On A Limb”, стојећи на обали Пацифика, вришти: “Ја сам бог, ја сам бог, ја сам бог” и поучава гледаоце како да мантрају да би достигли просветљење.

Тал Брук, разочарани следбеник Саи Бабе, у књизи “Када свет буде један” вели да је Њу Ејџ најидеалнија синкретистичка религија за Нови светски поредак. Она укључује све религијске доктрине осим аутентичног хришћанства. За њу не постоје појмови огреховљености људске природе, ни суда Божијег; циљ јој је да у вери човека у светост која се да досегнути механички, неком од окултистичких техника (стр. 167).

Оваква бледуњава, незахтевна религиозност лако се усваја у Америци. Према подацима Џејмса Ричлија са института Броунингс, објављеним у књизи “Религија у јавном животу Америке” преко деведесет посто Американаца верује у “Нешто”, али свега четрдесет процената иде у неку од цркава. Он тврди да главна вера у САД није хришћанство, како се углавном мисли, него “теистички хуманизам”. Популарност зен-будизма, Харе Кришне, сајентологије, курсева о чудима, спиритизма итд. довољно нам говори да се управо на песковитом темељу таквог хуманизма најлакше зидају учерице од сламе модерних верских учења.

Њу Ејџ има и своје политичке претензије. Идеолог покрета, окултисткиња Алиса Бејли, вођена духом Цвал Кхулом, који се представљао као “дух тибетанског гуруа”, такође је најавила НСП на чијем челу ће стајати Месија “збратимљеног” човечанства. Преко Уједињених нација треба увести универзалне законе: регулисати коришћење мора, атмосфере, привреду, земље, шуме, енергетске потенцијале, индустрију, а војним снагама светске владе контролисати ратове и агресије. Водећа улога САД је ту веома битна: оне НСП-у дају свој језик (енглески), идеологију, животне ставове. Тако се ствара уједињена планета.

Да овакви покрети нису нимало безопасни, сведочи нам чињеница о успеху “сексуалне револуције” која је двадесетих година овог века била сматрана идејом малог броја болесних умова. У исто време у коме је Александра Колонтај, Лењинова верна секретарица, учила совјетске жене да имају сексуални однос с неким не значи више од “испијања чаше воде”, америчка револуционарка Маргарет Сејнцер основала је друштво “Планираног родитељства”. Пропагирала је промискуитет међу тинејџерима и упућивала их да неспутано истражују област полности. Уз то, предвиђала је стерилизацију која ће обухватити све ниже расе: Црнце, Јевреје, становнике Јужне Европе, хришћане-фундаменталисте и ментално заостале (стр. 221). Остали ће се размножавати да би створили вишу, господарску расу... Доиста, идеје Вилхелма Рајха, учитеља “оргазмичке револуције”, Колонтајеве и Сејнцерове сада су постале “опште добро” светске цивилизације, а сексуално васпитање је већ поодавно заменило веронауку. Човек је издељен на “ерогене зоне” и престао је да љубав поима ван контекста полног чина. Њу Ејџ захуктало нуди своја решења...

Шта то значи? Јесу ли се остварили циљеви илумината? Према Робертсону, циљеви тог друштва били су следећи (стр. 108):

1. Рушење монархија;
2. Укидање приватне својине;
3. Растакање патриотских и националних осећања;

4. Разарање брака и породичног живота, као и државно, а не родитељско, васпитање деце;

5. Укидање свих религија...

Докле се с подухватом стигло, закључите и сами.

Епилог

Робертсон одлучно тврди да ће НСП бити тоталитаран и да су приче о демократији само маска иза које се крије тзв. “терор људских права”. Нико неће смети да говори против “мањина”: исламских фундаменталиста, анимиста, хомосексуалаца, педофила. Процес је већ почео; амерички суд је донео пресуду по којој се управа вашингтонског римокатоличког универзитета Џорџтаун обавезује да свим хомосексуалцима омогући школовање, како не би дошло до “полне дискриминације” (стр. 213).

Квази – религија Њу Ејџа, култ самодовољног, “божанског” Ја такође води у понор самоуништења човечанства. Ту, где хришћанске вредности нису битније од аустралијских урођеничких култова или шаманистичких екстаза, духовност је практично уништена. Стигло се до религије Светског Инквизитора, “газде” који управља великим мравињаком препуним несвесних, безумно срећних креатура чији је једини циљ задовољство било какве врсте (од материјалног до верског).

Овај аутор сасвим је у праву када каже да ће, усвајањем аутодеструктивне духовности НСП-а, свет разорити сам себе: од култа, наиме, зависи и култура. Верујући да постоје парије, Индуси не лече своје болесне несрећнике; верујући да су у пацовима реинкарниране душе предака, они не врше дератизацију, иако пацови шире заразу (стр. 219). Ако бисмо створили светску владу у којој би неки исламски фундаменталиста типа Хомеинија био министар одбране, а следбеник оријенталног фанатизма типа Гандија министар здравства, како би та влада функционисала? Једном речју: идеја “збратимљеног” човечанства није ништа друго до утопистичка бајка. Али с обзиром на то у чијим се рукама налази светска моћ (очито, властодршци модерних империја

маштају о уједињеној планети) те бајка би могла постати крвава.

Робертсон вели: Христос је нудио слободу, а утописти желе човека да присиле на срећу. Обзидани делима својих руку, они су Бога заборавили и човечанству припремају тоталитарно ропство: уместо “крystalног дворца” они ће своје следбенике довести до масовне гробнице. Јер без Христа, Живота Вечног, судбина људска је гробна тама.

Теолошки погледи 1-4/1992.

ЖИВОТ У ДОБА АНТИ-ЛАЗАРА

УВОД

Чланци сабрани у овом делу књиге појављивали су се у православној и националној периодици од 1991. до 2002. године. Како нам је било, то знамо само ми; мислим да делим искуство већине читалаца ако кажем да се осећамо много старијим него што јесмо, и да се ја, који сам по годинама тридесетогодишњак, осећам да сам стар преко педесет година. Од самог почетка било ми је јасно да је рат који се водио на територији бивше СФРЈ био планиран тако да га Срби изгубе. Али, не само то – Срби треба да буду проглашени и за ратне злочинце, криве за све несреће на Балкану од досељавања Словена до НАТО-агресије на СРЈ 1999. године. Наравно, овим уопште не желим да кажем да сам имао неке “пророчке” способности и визионарска умећа; сваком православном Србину, који зна шта је светосавски и светолазарски завет са Христом, било је јасно ко је човек коме су певали: “Слободане, ти си комуниста, волимо те ко Исуса Христа”. Још у јуну 1992, после студентског протеста, писао сам у “Књижевним новинама”: “А Нови светски поредак? Већ се довољно показао: умирање беба у србским Крајинама легитимисало је творце овог поретка као људе који свим непослушницима (дакле, народима који желе да буду самостални и државотворни) спремају већ поменуто пустош и затирање. Очито је да им у Србији не смета Слободан Милошевић (трпели су и Тита док им је то одговарало): на нама се

врши оглед разарања националног достојанства, а Милошевић је (као и Хусеин у Ираку) пуки изговор.” А 1996, у чланку “Етика последње одбране”, забележио сам и ово: “Знам и зашто је покренут и вођен овај рат: да би се, преко неких “паравојних формација”, пљачкаша маскираних у “четнике” и “добровољце”, вешто режираних злочина над цивилима непријатељске стране коначно облатио образ србског народа и обесмислио његово вишевековно мучеништво Христа ради; да би се, преко вашарске вулгаризације, обезвредила православна и национална симболика; да би се, кад се све оконча, Србска Црква извела на суд заједно са Светим Савом и Светим кнезом Лазаром, и била оптужена, да је, она, својим светосављем, распирила ратни сукоб. А можда ће, уз малу помоћ правдољубаца из Хага и Брисела, открити да је наш Патријарх, са епископима и свештенством, наоружавао србске екстремисте (који, узгред буди речено, полако, без ичије бригае, скапавају у спортским халама и сеоским месним канцеларијама, заувек протерани из земље Јанковић Стојана.)” Јер, у Србији 1996. године није тешко било бити “пророк”: требало је замислити најгори могући развој догађаја, и знатно да ће бити горе од тога – горе, наравно, по Србство и његове небеске и земаљске циљеве. А 5. октобар 2000, када је, упркос жељи Запада да код нас изазове грађански рат, народ, својом самосвесном и достојанственом србском борбом, срушио један трули режим, послужио је светској олигархији Новог поретка за устоличење на власти у Београду једне нове, анационалне и антинационалне власти, која разградњу државе наставља, само користећи другачију реторичку маглу...

Пред читаоцем је низ чланака православног Србина који се политиком бавио не као припадник било које партије, него као једна од чланова народа Божјег, Цркве Христове, која је једини смисао и циљ постојања човека и народа на овом свету, лествица ка вечном и непролазном животу, Христово стадо у вучјем веку. За мене је политика борба за срећу и напредак полиса, а не оно што у Србији гледамо од 1945. наовамо, и што ћемо, све док се Богу не вратимо, гледати као страву

издаје и продаје свега што нам је Свети Сава оставио. Упркос томе што сам писао, често оштро и можда прејако, о оном злу које нас је снашло, и за којим смо, несвесни Бога и себе, ишли, ово није глас (бар се надам да није) пуке критике, него вапај за Истином, која је Христос, и Љубављу, Која је Богочовек и Спаситељ наш. Надам се да ће и читалац стећи такав утисак.

2003. године

О АНТИ – ЛАЗАРУ ИЛИ ЛАЖНИ ЦАР КАО ПОВОД ЗА ДЕНАЦИФИКАЦИЈУ

Сваки народ који је успоставио завет са Богом (од старозаветног Израиља до данас) налази се у непосредној опасности од пропасти у случају да се тај завет фалсификује, и да се кривотворина представи као истински смисао историјског постојања заветне заједнице. Израил је своју трагедију доживео када је свог Месију почео да доживљава не као Месију за све народе, него као “шовинистичког јатаганлију” (Владика Николај), који треба да му обезбеди власт над другим народима света. И зато је Христос Бог распет, и зато је Варава (Бараба) изабран на Пилатовом референдуму. У суштини, Израил се определио за лажног, привидно свемоћног, цара, а одрекао се Цара над царевима, чија је слава била у смирењу (Свети Јован Златоусти о Христу каже: “Зато Га и називам Царем видећи Га да страда, јер је цару својствено да страда за своје поданике”). Коначна трагедија Израиља запечаћена је седамдесетих година првог века, када се народ дигао на устанак против римских окупатора верујући да је дошло доба месијанске политике, време господарења над светом. “Јудејски рат” Јосифа Флавија о томе изврсно говори. Они који су повели народ, осим часних изузетака, били су разбојници са личним интересима. Народ су подбуњивали против власти, користећи сикаријевце (бодежаре), који су правили смутњу пре него што је устанак почео – убијали и бежали; користили су такође и лажне пророке, који су говорили да ће Јахве помоћи праведну борбу против римског окупатора. Народ је устао, и преко милион људи је

погинуло, а немилосрдни Римљани, предвођени Титовим легијама, уништили су Јерусалим и оскрнавили Храм, уневши у њега своје паганске идоле.

Највећи Рус и највећи Србин XIX века, Достојевски и Његош, слутећи шта чека њихове народе на путу отпадије од завета, покушали су да књижевним делима упозоре на опасности од кривотворења Богом откривеног смисла историјског постојања. Достојевски је у “Злим дусима” дао основну идеју револуције: Верховенски предлаже Ставрогину да постане “лажни цар” револуционарног покрета, јер преврат не може без мистике. Потребан је неко такав, “човек новог кова”, “звер са веселим трбухом” (Ниче), онај који је “са оне стране добра и зла”, да би у свести народа претвореног у паликуће и убице постао замена за Христа Који је, како вели Тјутчев, “под теретом крста прошао сву руску земљу, благосиљајући је”. Петар Верховенски то и вели – ја сам обичан разбојник, а не револуционар; а ти, Ставрогине, ти треба да будеш наш “царевић Димитрије”. Његош је своје упозорење понудио у делу “Лажни цар Шћепан Мали”, описујући историјски догађај прихватања неког самозванца за цара Црне Горе. У овом спеву сви су у прелести: од народа до патријарха Василија, и сви мисле да ће варалица обновити Душаново царство. Једини који не пристаје на игру националне митоманије јесте игуман Теодосије Мркојевић, који мора да трпи оштре прекоре за то што не дели одушевљење “цијела народа”, потонулог у епски занос. (Шта је епски занос без Христа, и у какве поноре води, читати код др Жарка Видовића у књизи “Његош и Косовски завјет у Новом вијеку”.)

И тако се десило: и Срби и Руси добили су лажне царе. Руси Лењина и Стаљина, који су обоготворавани (“Лењин је живео, Лењин је жив, Лењин ће живети” и “Стаљин је Лењин данас”), а Срби Јосипа Броза и Слободана Милошевића. Порекло свесмиреног Цара, Богочовека Христа, једно је од главних јеванђелских тема – и апостоли Матеј и Лука га детаљно излажу, да се види Ко је Христос, одакле долази и каквој историјској заједници припадају Његови преци. Порекло лажних царева

који су разарали Русију и Србију било је мутно и нејасно, и о њиховим животима пре доласка на власт није се знало скоро ништа (обратимо пажњу на чињеницу да се Брозово порекло и до данас мистификује, да прве године Милошевићеве власти протичу без икакве информације о томе ко су му родитељи и шта је било с њима.)

Прескочићемо причу о Јосипу Брозу и генијалној (у злу, наравно) стратегији убијања србског Завета комунизмом и југословенством (која се одвијала у две фазе: прво побити све који могу да послуже као узор заветне несаломивости и утерати страх у кости народу, а затим поткупљивати и подмићивати обилатим новцем који је стизао са Запада.) Наша трагедија последњих десет година била је таква каква је била захваљујући прихватању партијског анаратчика Милошевића за националног вођу и остваритеља националних циљева. И нико не зна како је до тога дошло, а мора се знати (јер, како би рекао др Жарко Видовић, без свести о злу нема историјске свести.) Дошло је, како све и долази кад је прелест у питању, због прихватања једне лажне помисли, лажног става према свету. Наиме, када је у сукобу две комунистичке фракције на Осмој седници Савеза комуниста Србије победио, Милошевић је схватио да мора да заигра на карту на коју до тада нико од комунистичких лидера Србије није играо – на карту националних осећања. Интернационалистички модел “братства-јединства” био је истрошен, па се морало приступити стварању “националне приче” у коју је све могло да се уклопи од Немање, преко Карађорђа, до Тита, и у којој су се на истој страни нашли јунаци Солунског фронта са злочинцима Крцуном и Ранковићем, тобож “борцима за србску ствар” под Титом. Овакво окретање националном и злоупотреба родољубља за остваривање интереса комунистичке олигархије није било непознато у историји комунизма. Довољно је сетити се да је Стаљин (који је, свега неколико година пре тога, претио да ће сломити кичму “великоруском шовинизму”), када је Хитлер дошао под Москву схватио да мора другачије. И шта се десило? Почео је да се обраћа народу са “браћо и сестре”, назвао рат “Великим отаџбинским”, јединицама давао имена

руских светих ратника Александра Невског и Димитрија Донског и, што је најважније, почео да уводи војно свештенство, а Руској Цркви, сатераној у катакомбе, омогућио да се, макар мало, појави у друштвеном животу и позове народ на борбу против Хитлера. Рат је представљен као борба Словена и Германа, рат “Ивана против Фрица”. И то је трајало све до 1945, чак и мало дуже; а затим је све било по старом – интернационала, “религија је опијум за масе”, попови – црностотинаши, итд. Концлагери су опет радили за “великоруске шовинисте”. Исту варку применио је и Милошевић: национална прича, “Нико нема што Србин имаде”, “није мала, трипут ратовала/ и опет ће, робовати неће”, Цркви дати понеки термин на ТВ-у, причати што више о “културно-историјским споменицима”, о борби за “Српство”, трулом Западу, завери Ватикана. Треба, међутим, уочити да сам Милошевић никада није говорио у стилу “србског националисте”. Он је, увек и свагда, причао о демократији, равноправности свих народа и грађана, о свом стремљењу европским интеграцијама, итд. Његова супруга је у својим књигама и јавним наступима увек била југоносталгичар, и са мржњом се освртала на појаве “великосрбских претензија” (нарочито је мрзела Србе у Босни и њихов рат за слободу.) Милошевић је прећутно допуштао постојање паравојних формација, и свим силама се трудио да их представи као “четнике” (слике безумника са ножевима у зубима обишле у свет); те “паравојне формације”, за које се зна да су их надзирале тајне службе, могле су касније да му послуже као сјајан изговор – тобож, то нисам ја (Холбруку је, каже сам “прљави Дик” у свом “Путу у Дејтон”, стално говорио како нема никакве везе са Арканом, и како му не може ништа); ја сам демократа, а ово су четници, против којих смо се ми и моја идеолошка сабраћа борили и у Другом светском рату. Они који су чинили ратне злочине у име “Србства” тиме су служили као оруђа једне прљаве, несавесне личне политике. Служили су још и нечему другом – али о томе касније.

Са чиме је србски народ ушао у период распада земље, који се дуго припремао међу националним елитама бивших југословенских

република, пре свега Хрватске и Словеније? Ушао је са мамурлуком пост-титоизма, са свешћу да постоје некакви национални интереси које до тада нико није ни помињао, са свешћу о томе да је неопходно кренути путем духовног препорода, вратити се Цркви, са мутном представом да смо некад имали краља и отаџбину. Његов једини капитал је био чињеница да је у Другом светском рату Србство значило мучеништво, и да је преко милион и по људи страдало само зато што су били Срби. Ми, Срби, јесмо нешто посебно. Али шта? Шта је то што нас чини другачијима? И тада је дошло доба “демонског месије” и његових “посластица” (Његош).

Одмах су се нашли лажни пророци-јасновидеоци који су јадном и слуђеном народу рекли: “Па да! Ви сте изузетни, ви сте једини, ви сте “Срби, народ најстарији” (чак и Исус био Србин, како пише у издању ИПА “Мирослав”, књизи “Најстарији језик Библије”)! Ви сте надумна жртва, ви сте невино јагње, ви сте народ жртвени, ви сте заслужили “речи у времену последњем” – јер сте ви “небески народ!” А да се Власи не би досетили, нико им није рекао да су духовно и национално ослабљени, да им треба покајања, да у политику не смеју улазити усијане главе, него трезвено и опрезно, да амерички “нови поредак” само чека неки народ који би истрчао да би они могли да га ударе по глави и покажу како ће проћи сви “национализми” у периоду у ком “људска права и демократија” (читај: мултинационалне компаније којима нису потребне границе држава и посебности народа) морају да владају у целом свету. Слободан Милошевић је непријатељима нашег народа дошао у прави час: пустили су га да примењује своје национал-бољшевичке трикове да би једног дана могли да кажу: “Цео србски народ је национал-бољшевички!” Требало је пустити да се у име србског народа чине злочинци да би се једног дана рекло: “Они нису жртве, они никад нису ни били жртве! Они су увек и свагда били четници, убице – кољачи, дивља хорда са Балкана, вирус који треба уништити” (Дејвид Гомперт). Није кривац само Милошевић, него и цео србски народ; нису кривци лажни вођи и гуруи – гуслари лажног цара, него су

криви Његош и Андрић, епска народна поезија и, наравно, то њихово самоубилачко величање борбе против целог света, звано “култ кнеза Лазара”. Са Милошевићем, из историје заувек треба избацити и Светог Саву; са национал-большевизмом у Србији заувек треба убити и идеју православне нације као заветне заједнице. (Др Жарко Видовић такву нацију дефинише овако: “Небески народ је народ сабран у Цркви, свијен око ње, као коло (хорос) око Цркве, као духовна заједница која се држи искључиво на снази верског САОСЕЋАЊА, као ВЕРСКА ЗАЈЕДНИЦА”). Наши непријатељи су увек знали шта је наша највећа снага: тако је 1917. Хрват др Иво Пилар, под псеудонимом “Сидланд” у Бечу објавио књигу “Јужнословенско питање и свјетски рат” (прештампаана у Павелићевом Загребу 1942.) У њој он каже да снага опстанка Срба није ни у држави, ни у војсци, ни у ратничком духу, него (и једино) у култу Светог Саве. И то су сви наши непријатељи знали: од Синан-паше, који спаљује мошти Светог Саве, преко “добронамерника” Јосипа Јураја-Штросмајера, који под видом “југословенства”, циља на унијаћење Срба, па све до Хитлера који лично издаје наређење за хапшење патријарха србског Гаврила (Дожића) и епископа жичког Николаја (Велимировића). Зато је и Титова власт настојала да надзире Цркву – почев од забране веронауке у школама и литија по селима, па све до покушаја мешања у избор србског патријарха. Милошевићев однос према Цркви није био ништа друго до покушај инструментализације. Увек је настојао да путем медијске манипулације представи Цркву као свог савезника: и у рату (мада је патријарх србски Павле говорио да, по цену злочина, нама не треба ни велика ни мала Србија), и у миру (покушај придобијања неких људи из Цркве). Мора се признати да је било појединаца у Србској Цркви који се нису најбоље снашли и нису на време прозрели игру дедињског лажног цара. Али званични став Цркве и ставови њених најчаснијих представника били су потпуно јасни. Већ 1990. јеромонах (сада владика) Атанасије Јевтић назива Милошевића “неподношљиво арогантним”, а ђакон (сада свештеник) др Радован Биговић каже да је атмосфера у Србији захваљујући

Милошевићевом режиму “загађена” (“Православље” 1. децембар 1990.) Владика горњокарловачки Симеон у јуну 1990. упозорава да Европа неће екстреме – ни фашизам (Туђмана), ни марксизам (Милошевића), и да “све иде ка уједињавању, а ми ка дезинтеграцији”, што је опасан процес. Од тада, скоро да није било сабора, ни редовног, ни ванредног, и да се створи влада “националног спаса и поверења”. На ванредном заседању у Острогу 1993. (крај октобра – почетак новембра) речено је “да ничија столица није важнија од судбине и слободе целог народа” и да нико “нема монопол над народом и будућношћу наше деце”. И касније је било тако – сетимо се да је полицијски кордон приликом студентских протеста 1996/97. пробијао митрополит Амфилохије, а да је патријарх Павле са Архијерејским Синодом одлучно подржао борбу студената за признавања народне воље на изборима. Први који је после бомбардовања НАТО-а тражио да власт одступи и преда надлежности влади националног спаса био је Свети Архијерејски Синод. Мада би се могао написати аналитички оглед о борби СПЦ против ауторитарног режима, из свега је јасно да Црква није била “милошевићевска”, него да је, еванђелски одговорио, упозоравала на опасност једне квази-србске власти, и сведочила да се на злу самовоље не може градити држава.

Лажни цар Србије је јасно ставио до знања да је безбожник почев од слетања на Газиместан хеликоптером, без одласка у Грачаницу на литургију, и без целивања моштију Светог кнеза Лазара, преко истог таквог “десанта на Хиландар”, до оног најважнијег: одбијања да потпише закон о враћању имовине Србској Православној Цркви. (Милошевић је одбио да, поред већ поменутог, потпише и закон о ограничењу права на абортус.)

Ако је све то тако, зашто онда “независни интелектуалци” тврде да је Милошевић био некакав “националиста” или, чак, човек који је желео да оствари “Велику Србију” као “идеал” Србске Цркве? Ствари су ту врло просте. “Независни интелектуалци” су довољно политички писмени да знају да овакви њихови ставови немају везе са стварношћу. Али, они желе да са “прљавом водом избаце и дете”, то јест да Цркву

заувек уклоне из јавног живота, приписујући јој чак и “ратне злочине” (или подстицања на ратне злочине). То они зову “денацификацијом”, као да су Срби, који од 9. марта 1991. непрестано ратују против једног личног режима, исто што и Немци 1945: народ који треба “ослободити” од нацистичких мисли и осећања. Црква као чувар заветне заједнице србског народа, као чувар “национализма Светог Саве” (Владика Николај) биће најјача препрека новом интернационализму, “политички коректном” мондијализму и духовној лажи квази-религије Њу Ејда. Она чува памћење Срба – и зато је треба жигосати, а, ако је могуће, извести на Хашки суд. О томе је, у зиму 2000, јасно рекао “Женски лоби” из Београда, протестујући поводом одлуке Светог Синода СПЦ, да се забрани причешће непокајаним лекарима – абортерима, с обзиром да канони Цркве такве проглашавају, ако се не покају, као достојне епитимије за убице. Женски лоби је тада проучио: “Трговина између СПЦ и режима је белодана. Тргујте, господо попови, али се немојте зачудити ако се и ви нађете на хашким списковима/.../”.

Повест о нашем лажном цару је јасна. Он је радио следеће:

1. Бранећи своју власт, употребљавао је националну симболику и злочине тајних служби и паравојних формација пребацивао на “четнике” (“србочетнике”, рекли би Хрвати.)
2. Бранећи своју власт, покушавао је да себе прикаже као бранитеља Православља – наравно, никад непосредно (непосредно је био демократа и “грађанин”), него стварањем одговарајуће друштвене атмосфере.
3. Запад је свесно допуштао да Милошевић то чини, правећи с њим уговоре и договоре, све на штету србског народа (прво је био “балкански касапин”, па је постао “дејтонски миротворац” и “јаки човек са Балкана”, да би се, у жеку НАТО-ваздушни удара и тровања Србије уранијумом, нашао као оптужени за ратне злочине и хашком списку.) Идеологија најновијег “новог поретка” је јасна: Срби не могу бити народ-жртва из Другог светског рата; у суштини, они су народ – злочинац, који је крив за последњи рат на простору бивше Југославије, и који, као Немци, заувек мора да плаћа ратну одштету и носи кривицу

за “геноцидност”. (С тим у вези је одлука америчког човека у Републици Србској, Милорада Додика, да јасеновачки архив, који је био у србској Градини, преда музеју холокауста у Вашингтону, а Музеј холокауста га предаје Хрватима, који ће, јасно, све документе о Јасеновцу јавности селективно приказивати – зато је већ формирана читава “хисторијска школа”, која почиње од Туђманових “Беспућа повијесне збиљности”). Све ово интелектуалци на платним (или хонорарним) списковима разних “фондова за отворено друштво” знају. Баш зато, свим силама настојавају да, у име борбе против Милошевића, сруше оно вредно у нашем народу.

”Црквени живот” 1/2002.

ПУСТОШ И ЗАТИРАЊЕ

Страшно племе, докле ћеш спавати?

Његош

1. Док је, након говора у име Удружења књижевника, Матија Бећковић одлазио из Сале хероја Филолошког факултета, организатори су, у знак поздрава, пустили Ленонову песму “Дајте шансу миру”. Њени звуци одјекивали су просторијом, неки од студената су певали, а мени је на памет пала мисао: “Овако је све изгледало и у Сарајеву пре почетка грађанског рата”. И те мисли се нисам ослободио ни касније, кад је студентски протест достигао веће размере и проширио се на остале универзитетске центре Србије. Зар није тамошња младеж такође певала Ленонову песму? Зар је ико нормалан у Босни и Херцеговини желео да ратује? Па, ипак, у вртлогу грађанског обрачуна нашли су се сви; од Мостара до Сарајева настаде оно што се библијским језиком зове ПУСТОШ И ЗАТИРАЊЕ.

2. Очито је: студентски протест 1992. није ништа друго до покушај да се Србији каже како излаза ускоро неће бити. Али, велики део Србије то не схвата. Веле: због медијске пропаганде. Доиста, по бескрупулозности и бестидности телевизијско ругање студентима (наравно, мисли се

на званичну, државну ТВ) достигло је врхунац: оптужени су да једу храну намењену пацијентима београдских болница док ови гладују! Па ипак, медијска пропаганда не може оправдати толику заслепљеност многих Срба. Не може зато што велики број њих већ осећа страшне последице блокаде: радници се отпуштају с посла, плате су бедне, нема лекова, нема бензина, нема наде да ће се стање под властодршцима икад битије поправити. (Не говорим о беди наше обезбожености, не говорим о томе да смо сведени на дводимензионалне потрошачке душице које не виде даље од стомака – говорим управо о “стомачним” разлозима за крах телевизијских илузија међу Србима). То, што Србија није на ногама последица је хедонистичког кукавичлука: код многих постоји утопија звана “Само да рата не буде”, а то што ћемо живети испод сваког људског нивоа, то што рата, ако се наставе санкције “светске заједнице”, не може а да не буде – ником ништа. Нисмо ми више онај исти српски народ; изгубили смо слободу боголикости, ону крстоваскрсну силу која је Светог ђакона Авакума навела да запева, пре но што су га Турци на колац набили: “Срб је Христов, радује се смрти”. Јер, смрт за наше претке није била смрт, него капија Вечности. Изгубивши Вечност, изгубили смо и снагу да се одупиремо лажима и неправди.

3. А НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК? Већ се довољно показао: умирање беба у српским Крајинама легитимисало је творце овог поретка као људе који свим непослушницима (дакле, народима који желе да буду самостални и државотворни) спремају већ поменуто пустош и затирање. Очито је да им у Србији не смета Слободан Милошевић (трпели су и Тита и њега све док им је то одговарало): на нама се врши оглед разарања националног достојанства, а Милошевић је (као и Хусеин у Ираку) пуки изговор. У току студентског протеста ми се, барем из разговора с његовим учесницима, учинило да многи тако мисле.

4. Српски народ је, по ко зна који пут у својој историји, у улози многострадалног Јова; први пут, међутим, он одбија то да схвати и да прими крст на своја плећа. Вапај Београдског универзитета стога ми

се чини, без обзира на различите “опције” које су нудили учесници протеста као излаз из кризе, као чин који има бар мало јововског у себи. То је вапај с ђубришта посткомунистичког очаја.

”Књижевне новине”, јун 1992.

ШИБИЦАРЕЊЕ

Све очитије постаје да је садашња власт у Србији систематски издавала интересе нашег народа: наш национални организам очито је, захваљујући делатности те власти, на умору. Осврните се око себе: свуда пустош и затирање... Рушитељски циљеви скоро потпуно су остварени: ако је економија у питању, народ је опљачкан (девизе су прво отеле државне банке, а затим и пробисветске дружине зване “Југоскандик” и “Дафимент банка”); ако је друштво у питању, криминал је легализована форма борбе за опстанак, људи су навикли да све врсте превара сматрају уобичајеном појавом, свуда влада неповерење и несигурност, многи Срби су медијски кретенизовани; ако је национално у питању, многи су увучени у злочине, јер су их комунистички вођи убедили да је то “за добро Србства”. Уместо трезвеног односа према свету развијени су инат и гордост (“Срби небески народ”), створена је идеологија “крви и тла” и раширена мржња према инакомислећима; они који су кренули у “демократске” воде, да би избегли СПС-национализам, заборавили су свако родољубље, пљују на све светиње, желе либерализацију дрога и сексуалних изопачености, уместо народа сањају индивидуалистичку руљу... Али суштина СПС – победе је у рушењу истинског Православља. ТВ шири окултизам, астрологију, отворени сатанизам; нуде нам гастрономско (за Божић се једе ово, а за Ускрс оно) “Православље”. Уче нас да смо православци само зато што смо Срби...

Идем улицом, гледам пролазнике и тешко ми је: како не схватају да је све ово бедно шибицарење? Знате шта је шибицарење? Неки мангуп, уз двојицу – тројицу помоћника, дође на прометно место, стави три кутије од шибица на тле и једну куглицу. Затим брзим потезима

премешта куглицу из кутије у кутију, па пита окупљене да погоде где је куглица скривена.

Ко погоди, добија паре (увек се игра у девизе!) У први мах, неко и “добија”, неко и “погађа”: али тај “неко” су шибицареви асистенти, који су ту да би “навукли” присутне на учешће у игри. Кад наивчине наседну, вешти шибицар помера куглицу тамо-амо, да би на крају, кад погађач треба да каже где је она, куглицу на неприметан начин склонио у десну шаку. Шта год да изаберете, погрешили сте: КУГЛИЦА ЈЕ КОД ШИБИЦАРА, А НЕ ПОД БИЛО КОЈОМ КУТИЈИЦОМ. Зар се то не дешава са нама? Власт – шибицарска; асистенти – лажна опозиција, с којом власт дели добит; наивчине – Срби. Увек нам нуде погрешна решења; шта год да изаберете, грешите: куглица је код њих... Ако и даље будемо тражили решења у хоризонтали, без покајања и повратка Богу, нема наде.

Ови који вуку Србију у понор су као вирус СИДЕ; вирус ове опаке болести у лази у саму срж ћелије - у њене гене – и врши њихово “репрограмирање”, које читаво тело ослабљује, лишава имунитета и припрема за смрт од било какве бољетице.: не умире се, наиме, од СИДЕ, него од болести које нападају неодбрањени организам (ТВС-а, саркома, запалења плућа, итд.). Ушавши у наше духовне гене, расточивши нас изнутра, обрekli су тело Србства смрти и пропасти...

Да нам је суза да оплачемо свој пад!

Да нам је светлости да сагледамо своју таму!

Да нам је десног Крста, да се покајемо!

Сигуран сам: само нас Бог може спасити. Али то увек значи: потрудимо се да би, како каже Свјатјеши Павле, Бог имао коме да помогне.

1993.

”СВЕТОСАВСКИ” ВААЛ

. Идол је свако дело човеково и свака твар Божија којој се људи клањају уместо да се клањају Богу Живоме и Истинитоме. Бежећи из наручја

Очевог, Адам се погрузио у твар. Његови потомци су га често следили у томе. Чак и када је нови Адам, Господ Исус Христос, Својом Личношћу открио пуноту Богопознања, бекство у твар и обожавање твари нису нестали него су остали као могућност пада. Идолатрија је била забрањена и у Старом Завету, па су Израиљци ипак правили златну телад и приносили децу на жртву демону Молоху којим су заменили Господа над војскама. Идолопоклоницима су били и фарисеји, распињачи Христови, којима је субота била важнија од Бога – зато нису ни могли да схвате да је Он Љубав, а не мртва законска форма. Идолопоклоника је, нажалост, било и у Цркви Васкрслог Месије – јеретика, људи који су се клањали свом разуму и због тога падали у наказну догматику и још наказнију етику, расколника, који су фарисејски желели да буду изнад саборних правила црквеног живота, а архи-идолопоклоник, човек који је самим собом “заменио” Христа, римски папа, “подвигоположник” је свепогубног, хоминистичког идолопоклонства које је читаву Западну Европу гурнуло у таму обновљеног паганства. Идолатрија је, знамо, СМРТ: клањајући се твари, а не Творцу, човек се клања човекоубици од почетка - ђаволу. Јер је он, “древна, лукава змија” иза сваке службе идолима – идоли су маска његовог присуства.

2. И сваки народ, крштен у Име Пресвете Тројице, кад отпадне од пуноте Тројичног Живота, постаје идолопоклоничка и губи свој лик, и сваки народ, кад заборави Оца небеског, клања се – оцу лажи, сатани. Као што су Израиљци имали свог Ваала против кога су непрестано грмели пророци Вишњег, тако и нови Израиљци, православни, сродивши се са стихијама овог света, граде своје Ваалове и престају да опште с Небеском Отацбином. О једном таквом “ваализму” који се у последње време јавио у Срба покушава да говори овај текст.

3. Изашавши из идолопоклоничког лудила титоизма, нашли смо се на раскрсници: “Куда даље”? И ускоро је уследио позив: вратимо се прецима. Вера наших отаца треба да буде и наша вера. А отац Србства, “најлепше српско дете” (тако га је звао Владика Николај), био је, јесте и биће – Свети Сава. И заиста: **данас многи Србин верује да је светосавац;**

и, гле – до јуче забрањени и прогоњени Први Архиепископ Србски, поново је нека врста мере и провере Србинове. Међутим, ту настаје велики проблем: како обесвећени и распамећени ум народа схвата светосавље? Како га схватају вођи народни – политичари? Како га схватају умници народни – песници, сликари? Какав дух влада народом који тврди да је “светосавски”? Бићемо горки, али не и огорчени (у милости Божјој је наш, тек започети, духовни преображај): ово што се данас дешава са Србством, светосавским се не може назвати. Јер, опет се клањамо делима својих руку, опет се клањамо својим апстракцијама, опет верујемо у лажна божанства, опет нам је Ваал дражи од Господа над војскама. Додуше, тај Ваал се облачи “светосавски”, помодно, како то само он, лукави, и уме. Али, препознајемо га, јер одбија Христа. А истинско СВЕТОСАВЉЕ је светосавље Христом, оним због кога је млади Растко Немањић одбио владарску титулу и посветио се монашком подвигу; одбијајући да Господа препозна као Извор и Увир светосавског духа Србства, најновији Ваалови пророци нас наново воде у Земљу Нетођију. Настојећи да наведемо нека од лица савременог нам, “светосавског”, Ваала у Срба, избегаваћемо преопширне дефиниције и готове закључке: текст који се нуди повод је за размишљање.

Идол страдалништва

Србски народ је један од најстрадалнијих, дакле најкрстоноснијих народа земаљских: то је чињеница која се не може превидети. Али, у данашње време многи (углавном из приземних политичких побуда) покушавају да докажу како је наше страдалништво увек НЕЗАСЛУЖЕНО и како смо ми, Срби, народ који пати само зато што је такав какав јесте. Истина је да смо пропатили много пута, али наша страдања су увек имала свој смисао: страдали смо зато што смо Христови (најчешће), *али смо сѝрадали и заѝо шѝо смо оѝѝали од Христѝа (ѝедесетѝ година комунистѝичке сѝраховладе ѝриѝремиле су и ѝредраѝне саблазни у Цркви, и безбожни инѝтелекѝѝуалци, и млакосѝѝ вере у народу). Па и садашње наше невоље имају свој корен у нама*

– као православно хришћани, ми смо дужни да се кајемо због НАШЕГ зла, а не да увек друго оштријемо, без обзира на то и то, објективно, имамо непријатеља. Дакле, није крив само Вајкан, само Туђман, нису криви само Хрвати, Муслимани, Македонци, Шпанијари, Италијани, Немци, Енглези, и не могу се све муке наше садашње иренутика сваливати на Јосипа Броза. Криви смо, на првом месту, ми, јер смо отишли од Бога Живога, и не хитамо да му се вратимо. Речено је да ће се много изражити од оних којима је много дао – а Србима је Бог подарио многа привремена и вечна блага која смо, следећи своју оћеховљену самовољу, презрели и одбацили. Јесте, расцепили смо: али није свако расцепе сасоносно. Расцепе које има смисла јесте расцепе појаној разбојника, разбојника с десне стране Христове Крсти. А непојани разбојник, онај који је на Господа Страдалника хулио, без обзира на своје муке, није наследио живот вечни. Страдалништво не сме бити идол и оно није логосно само по себи, него тек у заједници с Распетим и Васкрслим Месијом.

Идол крви и тла

Одбивши појанање као промену и обнову ума и срца, многи су настојали да се из одеће комунистичког безумља одмах “пребаце” у одећу Србства, поистовећујући се с његовим погрешно схваћеним спољашњим формама. У томе су нарочито предњачили припадници и челници владајуће странке у Србији који су, без икаквог истинског и отвореног раскида с прошлошћу своје безбожности, одједном почели да се представљају као заточници и гласноговорници целине србског народа. Већом медијском манипулацијом, Православље су представили као ПРИВЕЗАК националној осећања, као неку врсту фолклорној украса. (Довољно је гледајући програме званичне телевизије кад се тумаче верски празници: у студију се увек нађу неки “стручњаци” који сву веру србској народа своде на обичајности пајанској иија). Бадње вече се гледа кроз носни јеловник, а Божић је дан кад се “једе печеница”, иренос Свете Литургије је “културно-

уметнички програм”, а “учени” новинари ТВ Србије још увек и мешају “мису” и “литургију”; уместио “монахиње” кажу “часне сестре”. Званичници су, да би сачували своје позиције, обећавали Србској Православној Цркви брда и долине – од тога, засад, није било ништа (сетимо се само Закона о повратку имовине СПЦ). Али су зато веома успешно (опет преко медија) у великом делу србског народа успели да подстакну примитивне, кафански-шовинистичке осећаје, и да нас “увере” како бити Србин САМО ПО СЕБИ значи – бити ПРАВОСЛАВАЦ. Није важно крштење, ни пост, ни молитва, а о Светом Причешћу да се и не говори. По КРВИ, сви смо ми племенити и добри; бранећи своје ТЛЕ имамо право да будемо ЗЛИ (то јест, “с оне стране добра и зла”). Бежећи од Крста, идеолози власти су све време настојали да изврше ДЕОНТОЛОГИЗАЦИЈУ националне симболике. (Познат је случај измишљеног “грба кнеза Властимира” и – још ружнији – случај “некрунисаног” двоглавог орла које је државна комисија предложила као нови грб Србије, “заборављајући” да круна с крстом над двема орловим главама означава симфонију Цркве и Државе). Што је најтужније од свега, они су почели да фабрикују своју “мистику” и “пророштва”. Појавила се “пророчица” Вава; откривен је деда Милоје, а донедавно извесни “Милојко Кременац” тврди да је Православље “оживело” своје и да ће Руси и Срби ускоро створити нову, “словенску” религију. Да би се монархистичке тежње Србства каналисале у баруштину лажи и обмане, измишљен је некакав Алексеј Долгоруки Романов-Немањић, који је Србима обећао да ће вратити “главу Кнеза Лазара” и тиме омогућити експанзивну обнову Србије. Укратко: у Србији се даље ЛАЖЕ. Не само на политичком плану (то је већ познато), него и на ДУХОВНОМ. Покушавајући да се одбране од неминовности доласка истинске духовности многи настоје да, по свом “лику и подобију” сакроје Православље за “новокомјоноване” Србе. Наравно, ту нема ни трага истинског Хришћанства – реч је о вулгарној митологизацији, фолклоризацији и расуштаствљењу Истине Свете Ортодоксије. Намерно се прећуткује чињеница да је наша СЛОГА

(која једино и спасава), по речи Владике Николаја, “богословска и божанска”, а не земаљска и трулежна. То је слога око Светог Причешћа, а не око привремених националних интереса. С обзиром на чињеницу, очиту свакоме ко се озбиљније суочи са стварношћу нашег тренутка, да властодршци медијски манипулишу нашим народом (штампа, радио и ТВ углавном су у њиховим рукама) нужно је да сви верујући, од највиших јерараха до лаика, чланова народа Божјег, ОДЛУЧНО објаве да је “званично”, “државно православље” само КАРИКАТУРА, и да се идеологија “крви и тла” никако не слаже с Откривењем предатим Цркви Божијој. Примитивне митологеме које се нуде као сурогат за Христа и Светог Саву не смеју се толерисати (сетимо се да није свако родољубље хришћанско, и да је етнофилатизам осуђен као јерес). Православна Србија је Србија Светог Предања, а не Србија кафанског шовинизма и “кухињског православља” (посна и мрсна јела споменули смо као једну од главних преокупација новокомпонованих тумача наше вере). Јер, ако властодршцима и њиховим партијским сателитима успе да УНАКАЗЕ прави лик светопредањског живота наших предака, биће потребно много времена да се покварено поправи и очисти од лажи.

Идол политике

Кад се заборави Небеска Отаџбина и кад се све снаге усмере на освајање земаљских добара, настају велике невоље по један народ. Кад се изгуби из вида Црква као САБОР НЕБА И ЗЕМЉЕ, људи се отуђују једни од других и постају себични. А кад се истинска слобода (слобода у Христу) замени апсолутизовањем друштвених права, људи непрекидно теже да своју самовољу наметну као модел живота својим ближњима. Једном речју: кад се све ово деси, *йџолиџика* постаје срж националног живота. И то није политика схваћена као средство да се овде, у “долини суза”, живот наш учини лакшим, него политика која је самој себи циљ и оправдање, политика обезбожена и обешчовечена. Таква се и код нас појавила чим је почело “вишестраначко” надметање. Мноштво ПАРТИЈА (од

којих већина прича о слози и саборности) настојале су (и настоје) да докажу како су само оне истински израз нашег националног бића. Све би се ове партије (искључујући владајућу) условно могле поделити у две групе – ”демократске” и ”државотворне”. Демократске партије судбину Србства виде као заувек решену у оном тренутку у коме ће у нашу Отаџбину стићи друштвене слободе и привреда западног типа; државотворне су, пак, залажу, за територијалну целокупност Србства и повратак традиционализму (не Православљу у пуности његовог значења, него Православљу схваћеном идеолошки). На жалост, и једна и друга линија веру наших отаца тумаче произвољно, на начин који им одговара. *Демократска сѝруја Хришћансѝво уѝлавном схваѝа сенѝименѝалистѝчки (свеће и цвеће), и неки од њених “лидера”, не ѝознајући довољно оно о чему ѝричају, на сав ѝлас објављују да је будућности ѝправославља екуменистѝчка (један од челника ѝѝозиције, ѝзнаѝ ѝо својим орѝторским заносима, већ мноѝо ѝѝта ѝврдио је да ће се ѝправославци и римокатолици ускоро ујединѝти, а једном је, сасвим смело, усѝврдио како је разлика између ѝправославља и ислама само у “архѝтектѝури”).* Што се “државотвораца” тиче, они пате од аномалије зване “свето ратништво”. То јест, прећуткујући чињеницу да су Свети Ратници православне Цркве били истински побожни витезови Христови, слуге и мученици за правду Божју, они настоје да сакрализују “ратништво” само по себи; у том контексту, и држава сама по себи, држава земаљска, значајнија им је од Царства Божјег које је, као залог, у сваком човеку. Православна Црква не сме се одвајати од политике у некаквом апсолутном, “етеричном” смислу; она, као Мати, мора брижно бдети над својим чедима и учити их да је “земаљско за малена царство, а небеско увек и довека” и да се због земаљског небеског не сме губити. (Свјатјеши отац нашег рода, Патријарх Павле, много је пута то истакао). Политичарима србским треба објаснити да пароле **ДЕМОКРАТИЈА ИЛИ СМРТ** и **СВЕ ЗА СРБСТВО – СРБСТВО НИ ЗА ШТА** немају темеља у Светајни Богочовека Христа и Његове Цркве. Јер, није Демократија живот, него је Христос живот. То једно;

а друго – наша народна пословица вели: “Све за образ, а образ ни за шта”.

Док се Богу не вратимо, никакве нам земаљске среће бити не може. А колико смо оваквим партијашењем далеко од тог циља, показује следећи случај. У један србски манастир дошла, пре избора у децембру 1990, група локалних вођа партија које се декларишу као националне и светосавске. Била служба, била нафора, а после свега сели они за трпезу са игуманом, па надугачко и нашироко почели да причају како ће, ако они добију изборе, у Србији све кренути на боље. “Може бити”, вели отац игуман, “али увек треба знати да без Православља ништа неће ићи”. Тек ту почеше да говоре челници: кад они дођу на власт, Србија ће одмах постати православна, каква је и била. Отац игуман их погледа, па пита: “Добро, браћо Срби, а пости ли који од вас посте које је Црква прописала?” Настаде тајац. Нико ни не погледа у монаха, а камо ли да проговори. Опет он: “У реду, не постите. А хоћете ли, ако желите добро свом роду, у име Божје, почети да постите?” Опет мукло ћутање. Нико не одговара. “Онда”, закључи игуман, “пишите да је пропало. Нема ништа од победе на изборима”. И заиста; коментар је сувишан.

Идол екуменизма

На жалост, и међу нас се, на чисто црквеном плану, увукао опасни “модерни” дух, дух противан Духу Светоме који је говорио кроз свете апостоле Христове и велике оце Цркве. То је дух екуменизма којим савремени нараштаји покушавају да замене истинску бригу и љубав према инославним хришћанима и незнабошцима. Под изговором да треба ујединити православне с давно одељеном браћом (римокатолици, протестанти, па и представници других религија) *de facto* се тврди да не постоји ЈЕДНА, СВЕТА, САБОРНА И АПОСТОЛСКА ЦРКВА ПРАВОСЛАВНА. Та тврдња (“учење о гранама”, итд.) јесте СВЕЈЕРЕС која разоваплоћује Ваплоћеног Логоса Божјег, настојећи да му одузме Његово Тело – Цркву којој, по благодати Божјој, припада

и србски народ. Тиме се директно насрће на Истину. А можемо ли ми, грешни и мали, против Истине? Можемо ли да разоримо оно што Апостоли и Оци установише и предаше нам као благо свештених догмата и канона? (Правила, рецимо, 45, 46 и 64. Светих Апостола, Правила 32, 34, 37, 38, 39. помесног Лаодикијског сабора; Правило 84. Шестог васељенског сабора, итд. Не правила као правила, но сам Дух Божји противи се томе). Тешко нам је против Бодила, против Христа, праћати се. Не смемо се никаквим земаљским разлозима правдати, ма шта о томе мислили, Истина Христова је изнад свега. Недавно су, на жалост, у једној нашој епархији држане ЗАЈЕДНИЧКЕ МОЛИТВЕ са римокатолицима и представницима муслиманске вероисповести (а отац Јустин Богомудри каже да је апостолска забрана молења с јеретицима “ЈАСНА И ЗА КОМАРАЧКУ САВЕСТ”). Разлог ових молитава: мир у бившој Југославији. Али, не можемо тако мир добити. Господ је миродавац, по Свом нелажном обећању. Мир се задобија само поштовањем Његових животворних заповести и чувањем Светог Предања, а не сентименталистичким, наопако схваћеним, екуменизмом. Господ је преко пророка Исаије рекао да НЕМА МИРА БЕЗБОЖНИЦИМА. Ако се не чува истинска православна побожност, ако се не мисли и не дише Духом Истине, ТЕШКО НАМА: тек тада неће бити мира, тек тада ће нас муке и невоље снаћи. Екуменистичка идолатрија, рекосмо већ, отровнија је од свију других, јер је болест не душевна-телесна, него духовна. Ако и духовно оболимо, заборављајући ко смо и одакле смо, АВАЈ НАМА! Размишљајмо о томе док није прекасно, проверавајући своје мисли мислима Апостола и отаца наших, мислима Светог Саве нашег који је с иновернима сарађивао на плану културе, али не и култа.

Уместо закључка

Као што често сатана узме лик ангела светлости, тако се често и идолатрија маскира светошћу и честитошћу. Неколике од тих маски покушали смо да стргнемо у претходним поглављима овог нашег текста,

тек назначујући могуће правце размишљања. Занимљиво је, рекосмо, да се највећи број погрешних тумачења истина наше предачке вере маскира под именом Светог Саве, Оца и Пастира србског. То је велика опасност за све нас, јер ако се лаж прихвати за Истину, Истина – Исус Христос – може се од нас удаљити и оставити нас у идолопоклоничкој, свепогубној тами нашој.

Искрено се надамо да овај скромни, муцави текст нико неће схватити као злонамерно критизерство, већ као вапај који се морао пробити у свет, по сили унутрашњег притиска.

Жеља је наша да се васколико Србство заиста нађе на путу Божјем, и нада је наша да ће тако бити; верујемо да они који Светосавље тумаче погрешно, хоминистички, не чине то из зле намере, већ по инерцијама прошлости.

Нека би Свечовекољубиви Господ презрео сва наша сагрешења, и благословио нас на даље православне подвиге. Јер, само у Њему и Њиме наћи ћемо Пут, Истину и Живот; и само у Његовом присуству нападаће сви идоли, дела руку људских.

Логос 1-4/ 1994.

МОМЦИ ОБРИЈАНИХ ГЛАВА У БЕЗГЛАВОЈ СРБИЈИ

Србију су преплавили момци обријани до главе. Они су, фактички или у намери, криминалци. На ТВ “Политици” је приказивана серија “Црни бисери”. Водитељ је доводио младе и откачене, њихове родитеље, родбину и пријатеље. Они су постали идоли поколења: о животу не мисле, мисле о брзини, о оружју, о надмудривању с полицијом. Бунтовници без разлога, али бунтовници које свака безбожничка власт воли: што више таквих криминалаца, радикалних нихилиста, то народ дуже у ропству. Кнелета (да ли га се још увек неко сећа?) је лако створити и убити; он је глинене голуб очајања. Кад једном народу, једној младости, идеал постану криминалци, власт не треба да се боји. Она се боји веронауке у школама, а људи какав је Кнеле – нека

се хиљаде. Некад омладинске бригаде, а сад омладинске банде. То је од истог духа: бригаде су зидале Вавилонску кулу комунизма, а банде разграђују, разносе остатке грађевинског материјала. Тако то бива; као што каже Свети Владика Николај – ако су родитељи ратовали против Бога, деца ће ратовати међусобно. Кад родитељи сахрањују Бога (а то су, по доласку Тита на власт, Срби радили широм својих земаља), њихово потомство се рађа духовно мртво, са гробним задахом из уста. Смрт је болест од које смо оболели, господо поротници. А од ње нећете наћи лека у апотекама. Смрт удишемо, једемо, пијемо; смрћу гледамо и мислимо. Зато нам је све теже: хтели бисмо да живимо, макар још мало, да бисмо уживали у пуним самопослугама, у летовањима и зимовањима; хтели бисмо да гледамо ТВ и слушамо турбо-фолк... Али, не вреди. Прошла је младост безбрижна, док је друг Тито путовао по Африци, а сваки црнац из Бантустана знао да каже “Југославија”. У Београду, престоници чији је образ увек морао да буде светао, како је мајор Гавриловић 1915. заповедио свом пуку и нама, више ни црнци не студирају, бар не у оноликом броју. *Sic transit gloria mundi!* (Један познатик, згађен југоносталгијом свих боја, а црвеном од србске крви, каже: “Уздам се, не као Дучић, у Бога и Србство – видиш и сам шта је од Србства с ове стране Дрине остало... Ја се уздам у Бога и мржњу Хрвата, верујући у њену демонску силу, која никад не може да се помири са обновом заједничке србско-хрватске државе... А што се нас тиче, ми смо толико отупели да ме ни Четврта Југославија не би зачудила”).

Криминалци...

И чудовишна, несхватљива јавности, убиства: прошле године, у јесен, у селу Вучковици код Гуче, девојка је дошла након што је у њу ушао дух, и рекла је родитељима да је она – “бог”, тражећи да јој се обраћају са “Госпode Боже”. Одмах после тога, наредила је оцу и мајци да спале њену баку, тврдећи да је бака – “сатана”. Три дана су мучили несрећну старицу, а затим је, играјући голи око ватре, спалили...

А дечко с митраљезом, који убије целу породицу, да би на крају убио

самог себе? Седми разред основне школе, леп као уписан, узима митраљез и пуца. Нико не зна – због чега. Било је то нормално, живахно, свима драго дете. Место: Павино поље код Бијелог поља.

Недавно је другарица потписника ових редова имала страшно искуство: после бденија које је, у патријаршијској капели, служио Патријарх Павле, а очи Светог Симеона Мироточивог, она је пошла кући. Насред ноћног Београда пришао јој је младић страшног погледа (и он је, веровали или не, био у цркви!) и рекао: “Шта ви, православци, мислите, ко сте? Мислите да ће вам тај ваш Бог помоћи? Ми, сатанисти, ћемо вас научити памети... Ускоро ће овуда крв тећи потоцима”. Срећом, ту се нашао један добронамерник, који је девојку заштитио од насртаја, и отпратио је до куће.

Вероватно се нико не сећа Александра Милеса, једног од првих јавно разоткривених сатаниста на територији бивше Југославије. Он је осамдесетих дејствовао у Загребу – крао вредне књиге из Свеучилишне библиотеке и уништавао их. Кад су му судили, најавио је такође да ће овом земљом крв тећи потоцима...

Сатанисти у многим местима Србије све су јачи... Скрнаве светиње, боре се против Бога, жртвују псе и мачке... Ко је следећи?

Безбожни људи (а многи Срби су, авај, више или мање безбожни – вера им се своди на ношење славског колача једном годишње у цркву) никако не могу ово да схвате. Наравно да не могу – реч је о тријумфу демонизма, који долази након комунизма. Нећемо веронауку у школу – ево нам ђавоиманих момака и девојака, бивших “Титових пионира”. Да ли ће ико (осим на Страшном Суду Божијем) одговарати за милионе покланих душа, за милионе затрвених савести, за милионе дрхтавих, голуждравих груди која су од мајчине утробе пуњена отровом лажи, преваре, мржње? Хоће ли иједна од родитељки одговарати због небриге и немара према синовима и кћерима, због часова проведених пред огледалом у спремању за изласке, проводе и уживања, за бестидно кикотање и блудничење, док су деца остајала сама, заборављена, без ичије бриге и топле речи? Хоће ли икад одговарати они очеви

који су васпитавали своје наследнике да обмањују, да немилосрдно грабе напред, учећи их да се по новцу мери колико је ко вредан? А наставници и професори, чије су руке огрезле у крви дечјих душа, који су пунили умове својих ђака Марксом и Лењином, “скоком из царства нужности у царство слободе”, који су се ругали причешћеној деци и, да би доказали своју “класну свест”, на Велики Петак мазали деци уста сланином? Знам да су све ово реторска питања. Али момци обријаних глава, момци који пуцају и не мисле, разни сатанисти и лудаци, јесу страшни одговори на та питања.

И чудимо се зашто грми на Светог Саву.

(Чудили смо се свега два дана, а затим – заборавили... Отишли да шверцујемо цигаре, укључили ТВ на коме плешу полуголе дивљакуше, “звезде наше естраде”, наставили да читамо хороскопе и верујемо у враџбине и магију...)

“Гром загрме на Светога Саву, /усред зиме, кад му време није,/ потресе се земља од Истока,/ да се Србљи на оружје дижу,/ ал’ се Србљи дигнут не смједоше...”, каже видовити слепац наших гусала, Филип Вишњић. Али овог пута гром је грмео да би Србе позвао на духовни устанак, на коначно отржење од пијанства грехом и смрћу... Грмео је због 150 000 абортуса годишње само у Србији, због толиких наркомана, због феминисткиња које су се ругале свему светом и честитом, истичући парољу: “Мање Цркве, више презерватива”... Грмео је због трулежи у нама и око нас, због разорених породица, због окретања Срба сектама и празноверју које је попримило масовне, стравичне размере... ”Погледи”, 1995.

ТАЈНА КРВИ

Људи могу бити браћа само по крви: читава нам историја Цркве (а права историја и није ништа друго до историја Цркве) то сведочи. Три су врсте крви којом се људи братиме: Христова, родбинска и туђа. Братство по крви Господњој је једино важно, нераскидиво, нетрулежно;

само Богочовеком смо свагда ЈЕДНО; само евхаристијска Чаша је извор и увир неуништивног заједништва. Ако смо браћа тек биолошки, осујећени смо, побеђени унапред – смрт нас чека иза сваког братског загрљаја, а утроба која нас је родила, како је говорио Свети Јустин Ђелијски, рођена је сестра гроба. Међутим, постоји и ТУЂА КРВ, крв по којој се људи могу братимити – не у Христу, не по мајци и оцу, него по скупа извршеном убиству, по злочину који вапи до неба, по безакоњу учињеном у име нашег МИ... Страшно је говорити о овој тајни, али се мора.

Не смемо прећутати оно што се збива око нас.

А знамо шта се збива. Знамо за свесажижући пламен рата који букти на територији оне чудовишне творевине која се звала Југославија и коју као да је сам демон смишљао да би постала гробница духовна и телесна за милионе људи. Знамо за крв која тече овим тлом већ трећи пут у XX столећу – сваки пут извирући из најдубљих тмина подљудског, зверског, необјаснивог.

Југославија је, вољом светских антихришћанских снага, настала да би била заједница Јужних Словена све три вере: православне, римокатоличке и муслиманске. Јужни Словени су, знано је, “браћа по матери” – у исто време су се јавили на Балкану, слично говоре, сродне су им расне особине. Највећи број мухамеданаца и незанемариви број римокатолика биолошки су још присније повезани са православцима него са својим браћом по вери – они, наиме, потичу од потурчених и покатоличених православних Срба. Рекло би се: лепа прилика за заједништво. Али... Али, када је лаж југословенства (као и свака лаж - недуговечна) показала сву своју гнусност, када је Југославија пропала (и прва, и друга), видело се да нема братства. Из дубине душа слеђених мржњом и злом шикнуло је кољачко лудило геноцида. Дојучерашња “браћа по матери” на најчудовишније начине кренули су у поход против православних: маљеви, каме, гасне коморе, пећи, бајонети, меци, конопци, челик, воде, дрвеће – све је требало претворити у оруђе уништења оних који су се крстили са три прста и причешћивали

Јагњетом Божјим*. Ту је зачето братство по туђој крви, оно братство које је тако скаменило душе хрватског и мухамеданског живља и онемогућило му да схвати страшно, надземаљско зло које су починили његови. И непокајано зло се поновило у језама сумрака Титове Југославије.

И данас тече крв. На жалост, чак и Срби, негда хришћански витезови, обезбожени и разсветосављени, не умеју да остану на благодатним висинама своје чојствене прошлости: иако мање него “тамо”, и међу њима има зликоваца, људи који цвеле нејач и убијају невинне. Број ових одрода, верујемо, није велики: али их има... По први пут међу Србима јавили су се и идеолози “крви и тла” који доказују како је “боље ми њих, него они нас” и нуде нам да се зратимимо на ТУЂОЈ КРВИ... Они презиру крв Господњу, изливену за нас на Крсту, Крв која је молила Оца да опрости свима што је пролише, јер не знају шта раде; они одбацују крв Светих Мученика од апостолских времена до данас, па и крв Светих Србских Страдалника и за веру заточника – косовских, оних под турским ропством, оних из светских ратова, логораша, утамничених, узника, на кочеве набијених, покланих, спаљених...

Зашто? Шта ововременог човека наводи да буде жедан туђе крви?

Ирски књижевник Џејмс Џојс је, уочи Првог светског рата, објавио збирку прича “Даблинци”. У једној од прича, под насловом “Мртви”, он даје дијагнозу времена у коме живимо. Главни јунак повести, човек који је годинама мислио да воли и да је вољен, схвата да се варао. Стојећи крај прозора и гледајући како снег веје у сутон, прекривајући природу и дела људских руку, с болом који нема снаге да се извије у крик, понавља у себи: “Сви смо ми мртви”... Авети... Утваре...

Мртви јер остали без Христа, Живота Вечног и Истинитог...

Мртви јер изгубили су заједницу Тела Господњег...

Мртви јер лутамо ван Цркве, Дома Очевог...

А да би мртви оживели, потребна је КРВ. Сетимо се само Одисејевог силаска у ад. Да би призвао врача Тиресију, чији се дух налази у тами, он мора да закоље овцу и овна: тек тада, занете свежим мирисом и

топлином проливеденог руменила, авети долазе да стану пред Одисеја. Јасно је, дакле: кад човек постане аветан, раз-средиштен, он се у постојање мора вратити изливањем/ кушањем животворне течности. Зато оволико убилачког нагона у савременицима. Двадесети век би се, више од било ког другог столећа, могао назвати КРВОЖЕДНИМ. Не само да се ратовало, него се УЖИВАЛО у ратовању; не само да се зло чинило, него се у злу учествовало свим бићем својим. Признајмо ову тешку истину: без причешћа Христом, људи се причешћују тамом и сатаном. У рату, у невољи, у граничним стањима стварности не помаже морал, бонтон, беле рукавице, углађеност: тад, кад звер у нама риче и лудује, само Господ може спасити душу да не издахне у чељустима те звери. Данашње човечанство, одбијајући да се врати Христу, све више се утврђује у свом братству по злочину; убијајући невине и растржући пророке, гонећи од себе сваки траг светлости Господње, оно мисли да служи Богу...

Страдалник наш, Исус Христос, Јагње заклано од постања света, јесте најпоузданији Сведок да се страдањем и саможртвовањем достиже царство Небеско. Ако хоћемо да ходимо у светлости живих, не заборавимо значај Крви Његове: њоме окупани и умивени, одолећемо тами “краја века”.

1993.

ШТА СЛУШАМО И ШТА НАМ СЕ ДЕШАВА

Од стања музике у једном народу зависи стање тог народа. То су знали сви древни мудраци: од Платона до Конфучија. О томе учи Православна Црква. Психијатрија зна да благотворна мелодија помаже у лечењу душевних болести – то се зове музикотерапија. Наш велики песник, Момчило Настасијевић, говорио је да је јадан народ уништен ако му униште матерњу мелодију...

Србски народни пој је израз србске душе, оне дубоке и сетне душе која, кад запоје “Ој, Мораво”, пева у ствари о нечем неизрецивом, о томе да

“нешто тајно има/ на земљи и на небесима” (Данојлић). Србска песма је чедна, као и србска игра, коло, у коме нема истицања појединца, него је реч о саборном прегнућу свих који су се у коло ухватили.

Када је у Србији победило безбожништво и када се, како каже Владика Николај, завршила “историја Србадије а почела историја мангупарије”, тада је један од првих задатака нове културне политике био обрачун са матерњом мелодијом. Настала је тзв. “новокомпонована музика”, која је споља још помало личила на ону изворну, али се по духу од ње разликовала. Пример: у песми “Одакле си, селе?”, у којој младић и девојка разговарају, она каже да је од Крушевца, и да се то види по њеном оделу. Предратна верзија (младићеве речи): “Што одело каже, не би веровао/ да ти нисам, селе, у очи гледао”. Послератна верзија: “Што одело каже, не бих веровао,/ да те нисам, селе, сву ноћ миловао”. Тада, после рата, у складу са новим “моралом”, певало се: “Мој колега, демократија је,/ љуби цуру, не питај чија је”.

А затим су и мелодије и ритмови измењени; поруке песама постале су отворено нихилистичке. Рецимо: “Узми све што ти живот пружа, данас си цвет, сутра увеле ружа”. Нема ничега осим овог и оваквог живота, живота после кога наступа вечито ништавило...

Почетком деведесетих, када је свеукупни распад Србства наступио, пронађена је коначна формула за музичко слушавање србског народа, турбо – фолк. Комбинација дивљих азијатских ритмова и мелодија и елемената рок ритмова, уз вулгарно чулно облачење и понашање извођача и извођачица (народски речено – певаљки), од којих многи не би умели да певају да им није савремене технологије претварања гласовног ничег у гласно нешто, дала је домаће чудовиште за “забаву милиона”. Наше певачице, разноразне Цеце, Драгане, Јами, Карлеуше почеле су да се надмећу у непристојности и простаклуку; и то надметање траје до дана данашњега. Кажу да турски дућани у Стамболу одјекују од турбо-фолка са србијанских простора: Турци су у србској музичкој индустрији препознали себе и своје наслеђе...

А текстови? Апстрахујмо срамотне асоцијације и разне врсте сексуалне

разузданости... Поменимо разне врсте сатанистичких “шећерлема” које се продају као “народна музика”. Једна, на пример, пева: “Умри мушки на мој знак,/ не плаши се, буди јак/, слава мртвима!”; а други додаје: “Ако има пакла,/ Ја ћу тамо бити,/ са ђаволом црним коло ћу водити./ Коловођа ђаво, а на кецу ја,/ судбина се моја од рођења зна”. Замислимо једну такву песму коју неко наручује на весељу – испраћају у војску или на свадби! То је, сада и овде, горе од сваког блек-метала и рок-сатанизма. Јер је масовније..

Основна особина ових “народњака” је бахатост. Што је народ самоуверенији и бахатији, то му је пропаст ближа, каже Свето Писмо. Тако је Баја Мали Книнца, уочи пропасти Србске Крајине, певао: “Живјеће овај народ/ и послије усташа. Јер и Бог је Србин,/ небеса су наша”... Сада тај исти Баја пева: “Не верујем својим очима/ ти и ја пред олтаром/ Циганка нам све погодила”...

Није мали грех певати богохулне и скарадне песме и веселити се уз бестидну, дивљу музику; није мали грех одрећи се себе и своје матерње мелодије; није мали грех окренути леђа Богу, а лице ђаволу, и скакати уз песме које као да пише и компонује сам сатана. Комунистички покровитељи Драгачевског сабора трубача, безбожници који су желели да нашу народну традицију преиначе, ставили су овај вашар крканлука и трубљење до бесвести усред Госпојинског поста – ни то није мали грех... И ко зна колико других греха, знаних и незнаних, мучи душу овог јадног, напаћеног и превареног народа! Али, за све грехе постоји лек: **ПОКАЈАЊЕ, ПРОМЕНА И ОБНОВА УМА И СРЦА, ПОВРАТАК БОГУ И СЕБИ**. Били смо племенити и ваљан народ, који је умео и да се весели и тугује; постали смо народ располућен, лишен вертикале, народ немоћан да препозна и разликује истину од лажи. Од нашег покајања зависи хоћемо ли поново бити оно што смо били; ако не будемо, ако се не уразумимо и не схватимо да смо се стрмоглавили у бездан лажи и наopakости, нема нам спаса. Дванаест је већ одавно прошло. Ако нисмо успели да се уразумимо да подне, онда бар узнастојмо да избегнемо поноћ.

Одрецимо се музике која није наша и обновимо матерњу мелодију.

ТУРБАН-ФОЛК

Новокомпонована народна музика је била једна од начина за обезбожавање србског народа. Ова тврдња би се могла многима учинити чудном, необичном, претераном, кад не бисмо знали да у системима који су и Источној Европи дошли после атеистичких револуција није било ничег случајног у борби против Бога и закона Божијег. Наравно, свему су помогли медији, захваљујући којима је, да парафразирамо нацистичког зликовца, пропагандисту Гебелса, сто пута поновљена лаж постојала – “истина”. Читави ТВ-проекти су прављени да би се у народу уништили трагови патријархалног, хришћанског морала прошлости (једине прошлости с којом је Србима могућа будућност). Тако су се, у “Љубави на сеоски начин”, изругивали чедности, намећући селу постулате тзв. “сексуалне револуције”. Све је било веома суптилно: потписник ових редова се сећа како је на зиду у једној од сеоских кућа у ТВ серији стајала “куварица” са извезеном прасећом главуцом и натписом “У Србији се не пости”. Фалсификовани су народни обичаји. Текстови новокомпонованих “народних песама”, створених ради манипулације бесловесним масама (јер кад остане без Логоса, Слова Божјег, Христа, човек обесловеси), пропагирани су нови поглед на свет, нови, још страшнији од идеолошког, хедонистички атеизам: “Узми све што ти живот пружа,/ данас си цвет, сутра увела ружа”, “Мој колега, демократија је,/ љуби цуру, не питај чија је”.

Турбо-фолк је метастаза “новокомпонованог духа”, коначно разрођење са матерњом мелодијом. Дивљи, сурови ритмови, бестидно понашање на концертима, још бестиднији ТВ-спотови и, као врхунац пропасти, речи и рефрени, типа: “Кока-кола, малборо, сузуки,/ дискотеке, гитара, бузуки,/ то је живот, то није реклама./ Ником није лепше него нама” (за то време, Срби у Србској и Крајини гину, Србија материјално и морално пропада); “Превара, прељуба, то је живот мој”; “Због тебе

би вила изгубила крила/ и светица свака постала би лака,/ па како не бих ја?"; "Ми смо вештице, најбоље другарице"... Скоро да нема песме у којој се име Божје не користи у најцрњем могућем контексту, а стихови стихоклепаца турбан-фолка исказују честе симпатије према ђаволу. Тактика "заглупљуј, па владај" функционише боље него икад; сви ТВ и радио-програми пуни су духовног отрова. Најопакији учинак хедонистички атеизам турбо-фолка има на душе малишана: деце од пет, шест, десет година, који и не знајући шта све то значи, певуше текстове "естрадних звезда".

Наравно, музика није једини, али јесте један од битнијих проблема с којима Православна Црква треба да се суочи, посвећујући Богом јој поверени народ и водећи га ка путу спасења. Она мора да тај народ извуче из духовног блата и пропасти у коме се сада налази, и да га поведе ка Сунцу Правде, ка Христу, а би да парафразирамо Светог Владуку Николаја, историја мангупарије поново постала историја Србадије. Са матерњом мелодијом србског искона данашње, ослабљене и збуњене Србије може повезати једино Света Мајка Црква.

ЗАШТО СРБИЈА НЕ ВАСКРСАВА?

Руски књижевник Леонид Андрејев написао је причу "Бен Товит". Она говори о човеку из јеврејског племена који је, баш док су распињали Господа Исуса Христа, патио од зубобоље. И та га је зубобоља толико обузела да је заборавио на све, осим на самог себе, па се љутио кад су га чланови породице молили да баци понеки поглед на Праведника Кога су водили на Голготу. Највећа патња у историји рода људског, патња која је покренула све стихије, у души Бен Товитовој није изазвала никаквог "мрешкања". Јефтино, ћифтинско занимање својим "проблемима", егоистичко презирање туђег, истинског страдалништва – то је тема приче "Бен Товит". То је, нажалост, и једна од тема овог скромног размишљања о савременом стању Србства.

Некада се живело и мислило друкчије, поручују нам златна столећа

србске историје. Живело се и мислило *саборно*: Срби су се сабирали увек и свагда, око малих и великих послова, око садашњих и будућих задатака. Пре свега, сабирали су се у храмовима на служби Божјој, на Светој Литургији која је молитвено обједињавала живе и упокојене; сабирали су се затим и на мобама, прелима и поселима, на вашарима и зборовима; сабирали су се кад литија пролази кроз село, кад се двоје младих сједињују у светињи брачне заједнице, кад се деца крштавају, али и кад неко од сељана умре. Док је овако било, *сабором* се дисало и мислило, осећало и стварало. Овај дух сабраности и сабраћености у Христу, народу је, преко свог омиљеног слуге Светог Саве, подарила Света Тројица, источник и утока сваког заједништва, небеског и земаљског. Тако је било и у златном Средњем веку, за време благоверних Немањића; тако је било и у тминама турског ропства. Огањ саборне љубави запалио је пламен Карађорђевог устанка и Милошеве војне за слободу. Кроз двери православног заједништва тријумфално су пролазили Срби док су им на челу били честити владари из династија Петровића, Обреновића, Карађорђевића. Силна духом и врлином била је Србија која је преживела Голготу – 1912 – 1918; толико силна да јој је Господ даровао и остварење вековног сна: уједињење свих србских земаља.

Тај свештени начин живота почео је, међутим, да ишчезава чим се мир колико-толико утврдио. “Човекоубица од искони”, ђаво, вечити сејач раздора међу људима, и међу Србе је унео смутњу уздижући посред њих идола политике. Политика је престала да буде средство којим се народни мудраци служе да би својој браћи омогућили опстанак и напредак на балканској ветрометини. Постала је *сѝрасѝ*, због које се лаже и краде, а суседи туку и крве, због које се заборавља и “род и помози Бог”. Српство се партијски поделило и завадило; заборављено је Свето Предање по коме само слога Србина спасава. У таквом чемерном партизанству (реч “партизанство” означава острашћено партијашење) почео је Други светски рат, рат у коме нисмо гинули само телом, него и душом. Из тмине су изронили безбожни Каини који су у име идеологије

почели да уништавају све свето и честито у народу. Није случајно да су они, сатанисти прерушени у ангеле светлости, себе звали партизанима – доиста су били плод предратног странкаштва, приземног и плитког у борби за овдашњицу, за царство земаљско. А кад су они, што силом, што преваром, а што због грехова народних, освојили власт, почела је Голгота наша, невиђена ни у најстрашније дане ропства под Турцима. Турци су, наиме, насртали на тело Србиново – на његову државу и друштвене слободе; безбожни тирани су пак, поред свега осталог, убијали душу Србства – веру и Цркву.

Тако је било годинама, до недавно. И мада још увек трагова владавине тих тирани има, и мада њихови потомци настоје да, како-тако, “закрпе” стари систем, ипак је нови дах заструјао Србијом. Народ се пробудио из летаргичног сна и почео да се сећа своје старе славе: призвали смо у свест Немањиће и њихове задужбине, Карађорђа и Петра I; вратили смо се славској свећи и жити, а велика већина је престала да православље посматра с подозрењем, као “опијум за масе”. Усправише се погрбљени, почеше да гледају слепи, чули су мелодију предака они који су до јуче били глуви. И заиста: да је овај полет одолео искушењима партијашења и плитког политиканства, где би нам био крај? Али... али, није се одолело. Партије су никле као печурке после кише, и Србство је, уместо повратка Христу и Светом Сави, почело да се клања “лидерима” ове или оне странке.

Није било покајања. Није било обнове ума и срца. Није било узајамног целивања рана. Уместо да је светилник и водила препорода, Црква је осуђена да буде “фолклорни привезак” (странке, свака на свој начин, “тумаче” православно хришћанство, заборављајући при том да су га Свети Оци већ вековима раније протумачили и предали нама). Организам народни разболео се на смрт. Превидевши чињеницу да се налазимо на духовно-историјској прекретници, кад се морамо под хитно одредити коме ћемо се приволети царству, нашли смо се очи у очи с распадом Југославије и били смо гурнути у крвави рат за који ни у ком погледу нисмо били спремни. Рат се разбуктавао, држава се растакала,

Отаџбина губила своје синове – а Србима никако да падне на памет да призову Господа Свога и покајнички завапе за опроштајем. Сада је Србство на коленима: више но икад, остављени смо од дојучерашњих “савезника” (колико искрених?) и више но икад у прилици смо да изгубимо земље и крајине за које су се изборили наши стари. Колико би биле кобне последице таквог губитка, нека свако сам просуди: довољно де рећи да су многи Срби из Хрватске протерани заувек, и да они више немају куда да се врате. Довољно је рећи да Запад не жели да види снажну државу Србију, јер му у интеграционим процесима одговарају само државе – марионете, играчке “новог поретка”.

Ове је то тако, сложићемо се. Ми смо у очајном стању, рећи ће многи. Не пише нам се добро, уздахнуће доброхотан човек. Али, упркос свести о дубини нашег пада, све се зауставља на повременом хукању и одмахивању руком. Суштинске бриге као да нема; као да се трагедија Србства дешава неком другом, а не нама. Нисмо узалуд рекли на почетку да је једна од тема овог скромног рада и та равнодушност према страдању наше Отаџбине, рођене из молитава и крви безбројних поколења. Многи од нас се понашају као Бен Товит из истоимене приче Леонида Андрејева: као што је овај ћифта више мислио о својој зубобољи но о страдању Невиног Месије, тако и **ми** више мислимо о својој убогој свагдашњици, но о заветима предака и светињама које су нам поверене на чување. У Београду митингују преварене девизне штедише; неке партије воде борбу за “улазак у Европу” и тврде да Србија не сме бити “православни Иран” (као да је православље икада имало теократске претензије). Властодршци с умишљених висина своје гордости осећају се и даље као “спаситељи” и “усрећитељи” (од како су почели да се боре за “идеале комунизма” па све до данас, они увек – и увек упркос чињеницама – верују да су “избавитељи”). Омладина је збуњена, али и прилично равнодушна: раслабљена свим врстама чулне распуштености, без јасне религиозне оријентације младост Србије лута, од данас до сутра, од задовољства до задовољства, занемарујући светосавско и светозаревско одређење својих предака. Млади

троше своју снагу на пролазно, на земаљско. И тако даље: ко ће све побројати? Буја порнографија, отварају се коцкарнице, крађа у тзв. “приватном бизнису” је “нормална” ствар. Рађа се све мање деце, а све више плодова се пабацује; породица се заснива на климавом темељу “сексуалних” или економских интереса, уместо на Крајеугаонику – Христу Господу. Саборност је пуки појам богословске науке, а све мање живо осећање и жила-куцавица Србинова. Дошло де доба онога што је Владика Николај звао “вучјом себичношћу”. А вукови никад не могу да буду стадо, поготову не Христово стадо. Вукови се удружују само у чопор.

Зашто Србија не васкрсава? Зато што је пуна мртвих душа које одбијају да прескоче сопствене илузије и врате се у наручје Небеског Оца. Зато што јој чеда не верују као Мајци, него желе да је искористе и одбаце као прљаву крпу, продајући њену светлост у партијским борбама и јурењу за влашћу. Зато што Срби не желе да виде у каквој су смртној опасности, него свако кука због своје “зубобоље”.

И докле тако? Тако ће бити, и још теже, све док се не покајемо и умијемо Крвљу и Телом Христовим, па, чисти и у правду одевени, не похитамо на Сабор земаљске и Небеске Србије.

Хиландар, 1996.

СРБИЈА У ПРОВАЛИЈИ

(Нарицања над вестима)

Увод

Небеска Србија: има ли појма коме су се више изругивали у последњих десет година но што је овај? Ту синтагму србском језику је подарио Свети Владика Николај Велимировић, указујући у свом делу “Србски народ као Теодул” на смисао Небеске Србије: “Ту су оци наши и праоци свети/ што са крстом часним достигоше мети”. Небеска Србија је србско насеље Небеског Јерусалима, града у коме обитава безбројан народ од сваког језика, колена и племена (Отк. 7, 9)

Небеска Србија су сви спасени и Богом прослављени Срби и Србкиње, краљеви и ратари, епископи и витезови, мајке и сестре, супрузи и супруге, мушкарци, жене и деца, подвижници, мученици, исповедници, који свагда бдију над нашом земаљском Србијом и гледају идемо ли и ми за њима у Царство Божије... Зашто су пљували по тој и таквој Небеској Србији?

Постоји много разлога. Пре свега, непријатељи србски су желели да јој се наругају и обесмисле њено присуство у нашем народу; затим су је злоупотребљавали комунистички властодршци, кријући своја непочинства иза борбе за “Православље и Србство”; и, што је најважније, људима није било јасно шта је та Небеска Србија, Србија покајника и молитвеника, Србија исповеђених и причешћених слугу Божјих, а не Србија партијашка и идеолошка, Србија без Христа и Светог Саве...

Уместо Небеске Србије, понудили су нам окултистичку, водолијашку, “астралну Србију”, Србију обновљеног паганизма, Србију пуну лажних пророка и фантазера, који су тврдили да су Срби Богом изабрани самим тим што су Срби, да им не треба покајање, да ће се цео свет кајати пред њима, да је победа њихова, и, ево, одмах ту, на домаку. (Тако је, авај, својевремено схваћен и србски пријатељ Енрико Јосиф, који је покушао да споји хришћанство и јудаизам са патетиком својственом уметничкој занесености.)* У тој “астралној Србији”, Србији и Црној Гори Новог Доба на домаку, живимо (умиремо?) до дана данашњег, гледајући страву и несрећу какве није било у нашој историји.

Али, никад и нигда не треба заборавити речи које нам је упутио Владика захумско-херцеговачки Атанасије, беседећи о пострадању Срба из Крајине на Цетињу 4. августа 1998. и сведочећи о најновијим мученицима нашим: “Нека би нас они водили и штитили, руководили и покривали и нека нас не поколеба подсмевање такозваних србских интелектуалаца да смо небески народ. Њима је то за поспрдњу, а нама није, нама је утеха. Само ако смо небески народ можемо опстати на земљи... Нека би нас свети Мученици штитили, руководили, од зла

бранили, на добро упућивали. Небеска Србија је израз којим ми не национализујемо небо, него онебесујемо ову земљу коју нам је Бог дао, као дар Божији, да на њој стекнемо небо.”

Пред читаоцима је поглавље књиге које говори о тој лажној, ненебеској Србији, која тоне у злу и злочину. Нека буде опроштено приређивачу на чињеницама које је унео: срео их у новинама, које излазе данас и овде. Ово је и тужбалица и нарицање и вапај Богу за помоћ: “Помоз’ Боже, јаднијем Србима”, како би рекао Његош.

Опште пропадање

Постајемо сметлиште света.

Познати анти-нуклеарни делатник, Дејан Димов, у интервјуу датом “Блицу” 8. априла 1997. тврди да Србија постаје нуклеарно ђубриште Европе. Радиоактивни отпад, вели он, смешта се у Алексиначким рудницима, у јамама Соколских планина, Суве планине, итд. Бивша Југославија је добијала 1.300.000 долара за чување нуклеарног отпада. Димов каже: “Грађанима на овом простору одређено је да буду чувари европског отпада.”

На Србима се врше чудовишни, менгелеовски огледи.

Према писању “Јавности” од 31. августа 1996. године, цивилна заштита округа Добој открила је око хиљаду јаја црвене змије-отровнице, непознате овом простору, близу Озрена, која су, по свему судећи, донели “миротворци”. НАТО је, бомбардујући Србе, користио бомбе са осиромашеним уранијумом. Последице радиоактивног зрачења се већ осећају. У Дервенти се, рецимо, рађају телад са генетским деформацијама, недостатком коже, краћим језиком; ојдребило се ждребе са једним оком на челу, јарићи-хермафродити. Пчеле страдају од “америчке куге”. Пропада лековито биље, суше се крушке. Багрем цвета без мириса и пчеле не слећу на њега. Авиони НАТО-а пуштали су јак мирис запршке што је изазивало штисање, сузење очију, теже дисање, надражај на повраћење, главобољу...

Природа је све угроженија. Нема лета без катастрофалних пожара. Према писању “Новости” од 13. августа 1996. од почетка те године

у Подгорици је било 910 пожара, а у првој половини августа 115. Југ Србије и Војводина у августу 1996. нису имали ни капи воде. Пожар подметнут у Делиблатској пешчари, око избегличког насеља, однео је 2000 хектара најбоље шуме... Као да се живи свет буни против људских безакоња: тако су, по писању “Новости” од 25. маја 1994., у Кисељаку, бањи код Смедеревске Паланке, вроне непрестано насртале на људе и децу.

Србски народ и његове земље су осуђени.

Према подацима објављеним у “НТ плусу” од 22. новембра 1997., Савезна Република Југославија је, да би угодила Америци (која и платила извођење операције), морала да уништи 700 тенкова и 60 авиона. Избеглице, наша браћа која су побегла испред усташког ножа, живе у најгорим могућим условима. Како живе? Извод из чланка “Демократије” (16. август 1997.) о избеглицама у Војводини: “Нико не жели да реагује на њихову несрећу, нити им ико помаже”. “Дневни телеграф” од 20. октобра 1997. објављује податке Хелсиншког одбора Србије: 175 хиљада Срба – избеглица чека визе за Канаду и Аустралију, чека да заувек оде одавде и да, после два – три поколења, нестану као Срби...

Пропада се неумитно, огромном брзином. По писању “Политике” (15. април 1996.), у Београду има преко 100.000 алкохоличара, од чега је 70% млађе од 30 година старости. “Сведок” од 13. маја 1997. каже да је у Србији све већи проценат силовања деце и инцеста.

У Врању су се два брата сукобила секирама и ножевима. Разлог? Жена једног од браће направила је кајгану од шест јаја, превидевши да три јајета припадају другом брату. Тако пише “Свет” (2. септембар 1996.)

За то време се лудује. После Тита – бога комунистичких Срба, за кога генерал Стеван Мирковић у “Демократији” од 27. октобра 1997. каже да је био “Исус Христ 20. века”, на ред је дошла Кораима Торес, јунакиња сапунске опере “Касандра”, коју је Србија дочекивала у августу 1997. У хали “Пионир” у Београду било је 5000 обожавалаца. Девојчице су се такмичиле за место двојнице Касандре. Оља Ивањицки, позната

сликарка, је у причи о овој Циганки из циркуса нашла сродност са повестима Достојевског. “Демократија” од 18. августа 1997. описује масовну идолопоклоничку хистерију: “Било је то клањање божанству званом Касандра... Цича, вика, урлици, гурање, жеља да се приђе што ближе и дотакне или бар види Касандра”. Да би се, пишу “Новости” од 14. септембра 1997. на БИТЕФ-у одиграла представа “Демони”, коју су изводили Каталонци и у којој је ђаво са бицикле испаливао ракете, “космополитски” Београд је издвојио грдне паре...

У том истом граду, у коме немају свој споменик Свети Преподобномученици Пајсије и Авакум, набијени на колац од Турака 1814. на Стамбол-капији, 12. јула 1996. откривен је споменик мајмуну Самију. Тим поводом, члан некад популарне групе “Седморица младих”, изјавио је: “Поносан сам што стојим поред овог споменика Самију, јер сам се ја читав живот мајмунисао”.

Блуд и разврат

У “Премудростима Соломоновим” Бог је, преко Духом Светим надахнутог писца, упозорио људе да семе се блудне постеље мора бити сатрвено (Прем. 3, 16). Ако се србски народ не обрати и не покаје, он више неће моћи да живи на Божјем свету – не зато што Света Тројица тако хоће, него зато што Срби тако желе, љубећи више нечистоту него Њега, Свеца Израилевог.

Србске новине су пуне огласа за телефонски разврат. Са једне стране слушалице је несрећник који жели да се наслађује поганим речима, а са друге стране снимљен глас неке јавне жене, која све то, наравно, ради за новац. Траке са снимљеним гласовима проститутки налазе са на телефонским бројевима најудаљенијих претплатних зона, па су телефонски рачуни који стижу огромни. И србска штампа такве огласе објављује! Довољно је погледати било које новине: “Политика Експрес” од 25. априла 1996. нудила је огласе “Секси девојака”, “Клуба еротике”, “Врућих линија”, “Перверзног”, “угледна” “Политика” је 22. марта 1996. читаоцима оглашавала разговор са “похотним девојкама”

и “тврди секс”. Каква је штета од овакве пропаганде блуда? Огромна, и душевна и материјална. Бројеве телефонских јавних кућа често окрећу деца и млади, који тако бивају развраћени и касније постају манијаци и потенцијални злочинци. Материјалне штете такође нису занемарљиве. Тако је, на пример, 12. јуна 1997, по писању новина, радник ваљевске пијачне управе “Полет” направио 150 хиљада динара телефонског рачуна, телефонирајући да би од 20 часова увече до пет изјутра водио “еротске разговоре”. По србским градовима продају се порно-беџеви са укусом жваке (“Новости”, 19. јун 1997.): после дизања горњег слоја, појављују се нага женска тела.

Сви медији пропагирају разне облике поремећености. На ТВ Политици је редовно ишла серија “Галерија тајни” коју је водила “уметница” Биљана Вилимон, често се појављујући скоро сасвим обнажена. На питање новинара “Демократије” (12. – 13. април 1997.) зашто се тако понаша пред камерама, она је одговорила: “У овом хаосу голотиња је једина нормална”. Хвалила се како је у емисији са војним коментатором Мирославом Лазанским “била потпуно гола, са танком хаљином и голим сисама”. “У венчаници са голим грудима била сам на модној ревији Верице Ракочевих “Снови” /.../ Пошто још нисам “пролупала”, трудим се да на неки начин будем и психијатар, указујући људима шта је све то око њих ненормално”, закључује Вилимонова о својој улози међу данашњим Србима.

Иста ова “Демократија” од 31. октобра 1997. извештава нас и о новим методама “политичког просвећивања” омладине. Познати клуб “ЖЕ” представио је тих дана студентски часопис “Излаз”, што је окупило студенте и са левице и са деснице, као и представнике студентског парламента; ту је био и један професор Факултета политичких наука. Суштина збивање је била у стриптизу који је извела стриптизета Нели. Певачица Иштар (“Блиц”, 8. 9. новембар 1997.), која је почетком новембра 1997, посетила Београд, уз обнажено тело и трбушни плес изазвала је вриштање публике у “Сава центру”...

Секси-шопови раде пуном паром. “Демократија” од 6. јула 1997. даје

извештај о продаји у секси-шопу “Слатки снови”, чији су сувласници брат и сестра. Ту се, поред порно-касета, продају и бичеви за садисте, опрема за блудничење особа истог лола. Власница каже: “*Све су њо нормални људи* (подвлачење наше, *нај. њрир.*). 70% су мушкарци. Раније су се стидели, сад је све постало нормално”. Брат себе сматра не само трговцем, него и филантропом: “Да се не лажемо, сви уживају у сексу и ја сам јако срећан ако бар неком учиним живот срећнијим него иначе”.

У београдској дискотеци “Џунгла” две девојке, оскудно одевене, служе текилу из базена.

У клубу “Лаки страјк” у Београду изводи се мушки стриптиз. У “Блицу” од 8. септембра 1997. године наводе се изјаве неколико посетитељки, девојака. Једна каже: “Атмосфера је супер, ретко где се девојке овако опусте баш зато што младића нема, али и зато што ови момци изгледају боље од других. Досадило ми је оно, класика, дискотека, ово је промена која треба Београду”. Друга додаје: “Људи гледају филмове, зашто то не би гледали уживо? Ово није перверзија.” Двадесетогодишња девојка вели: “Девојке хоће месо да виде... Мушко месо”. Тридесетосмогодишња гошћа, удата: “Гледала сам мушки стриптиз у америчким филмовима, па сам хтела да видим како то изгледа на Балкану. И, могу вам рећи, изгледа европски. Муж не зна да сам овде, можда ми не би дозволио да дођем”. Једну мајку, жену од педесет година, довеле су ћерке. Новинар “Блица” је анкетирао многе од посетитељки (било их је око четири стотине). Закључак новинара: “Ниједну није била срамота да каже где је била”.

Све могуће изопачености бујају, и нико их не спречава. Према писању “Политике” од петог јануара 1995. године у парку испред Економског факултета, у улици Гаврила Принципа, у дворишту Основне школе “Гаврило Принцип” проституише се не мање од десет трансвестита, који долазе у додир са преко хиљаду и двеста људи месечно. Стравична насиља са блудном позадином све су чудовишнија: према писању “Политике” од 1. септембра 1996. године, у насељу Мали Лесковац на

Карабурми било је силовано трогодишње дете; земунски монструм, који је већ био на суду због силовања малолетнице, пуштен је да се брани са слободе и тада силовао десетогодишњу девојчицу.

21. новембра 1997. “Блиц” је објавио податак да у Београду има више заражених СИДО–м него у свим суседним земљама (осим Румуније). Уместо да се проповеда чедност и брачна чистота, по Србији се воде кампање за “безбедни секс” и коришћење кондома. Према писању истих новина од 28. новембра 1997. у Србији има од 6000 до 10000 инфицираних, а 700 оболелих, при чему, како каже др Драган Делић, директор Института за инфективне и тропске болести, СИДА више није само болест ризичних група (полно изопачених, наркомана, хемофиличара): она је, очито, болест блудног, Богу противног, живота...

Србија тихо, лагано умире.

“Политика” од 26. фебруара 1996. године износи податак да, према попису 1991. у Београду има више од 25% самачких домаћинстава. 33, 7% посто породица било је без деце, а само 4% породица имао је троје или више деце. Исте новине од 2. септембра 1996. запазиле су да све више опада број ученика уписаних у први разред основне школе: године 1987. било је 81000 првака, а 1996. 69 200. У Крагујевцу, срцу Шумадије, где има од 10 до 20000 стално незапослених, године 1990. родило се 2271 дете, а 1995. године 1841 малишан.

Почетком седамдесетих, пише “Политика” од 17. јануара 1997. у Србији се венчавало 82 000 парова, крајем седамдесетих – 75000 парова, а осамдесетих 60000 парова. Свака десета жена није мајка. На један порођај долазе три абортуса.

Познати стручњак др Марко Младеновић веома често упозорава на последице таквог стања. Тако је, у интервјуу датом “Јавности” 24. децембра 1994, Младеновић навео податак да 1991. године у сваком седмом насељу Србије није рођена ниједна беба, а године 1992. умрло је 795 људи више него што је рођено. Наводећи да ће за осамдесет година, без рата, Шиптари стићи до Београда, др Младеновић се упитао: “Да ли је могуће да истог дана када је скупштини поднет апел за оснивање

Савезног друштвеног савета за обнављање становништва, у медијима у Србији већу пажњу привуче рођендан мајмунчета Зорице у београдском ЗОО–врту?”

Кад је Патријарх Павле у Божићној посланици 1994. подсетио Србе да изумиру, “Жене у црном” организовале су протесте (“Политика”, 5. јануар 1995.). Пароле су биле: “Нећу да родим дете које ће држава слати у рат!”, “Мање Цркве, више презерватива!”, “Нећу да држава одлучује о мом телу!”

Нестајање нашег народа није само последица недостатка услова за подизање деце. То је, у најдубљој основи, победа самоубилачког нагона над жељом за животом. Човек са највећим бројем деце, Циганин Владан из села Близоњски Вис у ваљевском крају, има осамнаесторо синова и кћери, а његова супруга је умрла рађајући му синове – близанце. Његова деца надниче за зимницу и огрев, а отац каже да су му она највеће богатство и да их ни за шта на свету не би дао. Владанов син Славиша је поносан на свог оца: “Нешто се радити мора. Увек смо васпитавани поштењу и вредноћи. Оца и мајку никад нисмо изневерили. Срећни смо што имамо такве родитеље”(“Блиц”, 5. 11. 1997.). За то време, Србија умире.

Читав свет је заробљеник демона блуда. Тако је у Шведској 1996. откривен злочинац Марк Дитро, који је са мрежом сарадника злостављао малу женску децу, а затим их убијао. Према подацима из Стокхолма, где је почетком септембра 1996. држана конференција о злостављању деце, обрт од овог злочинства је у свету неколико милијарди долара годишње, а на улицама Источне Европе има око сто хиљада деце од којих се многа проституишу. Према писању “Блица” од 7. септембра 1998. британска полиција је открила ланац за дечју порнографију у 21. земљи света, и то преко “Интернета”. У мрежи је могао да учествује свако ко је имао хиљаду (!) фотографија злостављања деце, а ако их није имао, могао је да понуди своју децу да буду злостављана (!) Најмања жртва светских педофила било је дете старо две године (!) Сатанизам модерног света огледа се и у продаји деце из породицишта.

Према писању “Новости” (28. април 1995.) на Украјини је откривено да је сто тридесет беба продато у иностранству ради пресађивања органа. У продају беба био је умешан и украјински министар здравља.

Злочина ове врсте има све више и код нас. 43-годишњак из околине Горњег Милановца је, на пример, силовао своју дванаестогодишњу кћи (“Новости”, 5. септембар 1997.)

То уопште није чудно ако се зна да и дневне и недељне новине редовно рекламирају све могуће гадости и изопачености. Тако је читани “Блиц” од 28. августа 1998. објавио текст о Џасмин Сент Клер која је, да би оборила светски рекорд, спавала у низу са триста мушкараца, зато што “воли да буде у центру пажње” и јер јој је то “забавно”.

“Недељни телеграф” је у специјалном броју у јануару 1997, посветио своје стране “Сексу у Србији”. Прављен је интервју са Зорицом Марковић, порно-звездом; говорило се о домаћем порно-филму. Сузана Перовић је признала да мора бити “лудо женствена или је нема”; правили су разговоре са студентима и пензионерима... Према анкети, највећи број испитаника је са полним односима почео од 15 до 17. године (36,7%); на питање – “шта је за вас перверзија”, 34,2% испитаника је одговорило: “Ништа!”

Исидора Бјелица, која је годинама себе представљала као “православну књижевницу” је такође изјавила да ужива “у узбудљивом брачном кревету”. Овој тенденцији ширења духовне смрти придружио се (у броју 2237, из 1994.) чак и “Политикин забавник”, лист за децу, који је објавио огroman текст посвећен мушком полном органу.

Ништа више није табу: “Блиц” од 13. априла 1998. објавио је чланак о некој васпитачици из Старе Пазове која је, са мужевљевом дозволом годинама блудничила са туђинима. Муж се хвалио својом женом, и ставио до знања читаоцима да није љубоморан, пошто и он слично ради. Књига “Пут у брак из секса” је, каже “брачни пар”, највише позива телефонске подршке добила из Црне Горе (!)

Оно што нас чека (а Господ то, сигурни смо, у земљи коју се освештала стопе Светог Саве неће дозволити, и Србија и Црна Гора ће пре

нестати но што ће то бити) јесте легализација полне изопачености хомосексуализма, мушког и женског, што је у Старом Завету било кажњавано смрћу, а у Новозаветној Цркви дугогодишњим одлучењем од Причешћа, и то само ако се починиоци ове гнусобе покају. У часопису студената Филозофског факултета у Београду “Ейдос” (мај 1996, стр. 6–8), објављена је анкета која је истраживала проценат уживалаца марихуане и склоност хомосексуализму. Обухваћено је 228 студената Филозофског, Филолошког, Природно-математичког и Машинског факултета. Чак 54% испитаника ужива марихуану, а чак 22% упражњава неку врсту хомосексуализма, при чему је од тог броја 80% особа женског пола (девојкама их сигурно не можемо назвати.) Ипак, радује став већине која је против изопачености; аутори анкете су, међутим, радикалне противнике хомосексуализма назвали “нацистичким”.

У земљи у којој има 10000 заражених СИДОМ (“Блиц”, 28. новембар 1997.), хомосексуалци све више траже своја “људска права”. Један од летњих бројева “Европљанина” 1998. био је посвећен овом питању. Дата је кратка историја покрета изопачених у нас, од оснивања “Групе за афирмацију геј и лезбијских људских права” “Аркадија” 1991. године. Један од циљева те групе био је “декриминализација” противприродног блуда, који је, као противприродни, у закону Србије престао да важи 1994., на незнано чију иницијативу.

Домаћи изопаченици имају подршку лекара (др Слободан Јакулић: “Хомосексуалност је урођена ствар”); позивају се иа “просвећену Европу”, која је њихове везе легализовала у Данској, Шведској, Норвешкој, Холандији, на Исланду, и на Европску заједницу која од сваке земље што жели да јој приступи тражи доношење закона са већим правима за изопаченике (Кипар је то, као православна држава, одбио, и Европска унија га није примила у своје редове). Виши саветник Института за европске студије Мирослав Прокопијевић недвосмислено поручује потомцима Светог кнеза Лазара каква их Европа чека: “Још су у старој Грчкој моралне слободе човека биле далеко веће него сад.

Наравно, после тога је наступио период тероризма хришћанских шизми (подвлачење наше, нај. њир.) и тоталитарних друштава која су хомосексуално опредељење сматрала неприродним”. Прокопијевић содомију сматра “демократском слободом”.

Шта је кључни циљ изопаченика у свим земљама, па и код нас? Могућност да гаје и васпитавају децу у духу својих поганих обичаја. Адвокат Центра за женске студије, Мирјана Вагнер, с тим у вези каже: “Последњи степен освајања геј и лезбијских слобода јесте прихватање могућности да они одгајају децу/.../ Холандија ће бити прва, а онда ће то полако да иде”. Душан Маљковић, сарадник пројекта за борбу против хомофобије Фонда за хуманитарно право: “Желим да усвојим малу ћеркицу Јапанку која ће се звати Анаис, по мојој омиљеној списатељици Анаис Нин. А син ће ми бити мелез и зваће се Хенри по Хенрију Милеру. Можда усвојим и трећу девојчицу – то морам још да видим са својим љубавником, која ће се звати Џун, да тако постигнемо тај троугао. Наравно, ово је све испоетизовано, али је веома желим децу и верујем да ћу их једнога дана имати”. (Читаоче, Хенри Милер и Анаис Нин су амерички порнографски писци; Нин је упражњавала инцест са оцем; Милер, Нин и Џун су скупа оргијали, што је Милер описао у својим делима – замисли усвојену децу са таквим именима, и замисли могуће намере изопаченог ума.)

Један од вођа овог покрета, Дејан Небригић, каже да је код нас “хомофобија невероватна”. Али оно мало здравог у души и телу србског народа може бити уништено кад уђемо у “просвећену Европу”, што је циљ свих наших политичара – од оних на власти до оних у опозицији. Јер, “најпросвећенија” европска земља, Шведска, у својој престоници Стокхолму (“културна престоница Европе” 1998. године) у јулу је организовала “Јуро–прајд”, дан поноса первертита свих земаља. Господ, Мајка Божија и Апостоли су на сликама неке Елизабет Олсон били представљени у најхулнијем могућем светлу, али суд је “хомосексуалну уметност” узео у заштиту, упркос протестима многих Швеђана.

До пре неколико година, гласови первертита се нису могли чути у

државним медијима. Али, и то се мења. “Политика” је 29. јуна 1998, након текста о потреби да се, због беле куге, у Србији стимулише рађање, донела велики чланак о томе како су мушки и женски изопаченици Београда у суботу, 27. јуна, у улици Краља Петра 87, обележили “Међународни дан поноса лезбијки и хомосексуалаца”. Већ поменути Дејан Небригић, који је тих дана био премлаћен, изјавио да “бити геј у Београду значи као бити прасе у Техерану”.

Душан Маљковић, председник *Евројској удружења младих Србије* (подвлачење наше, *нај. љрир.*) изјавио је: “Затворена хомосексуалност у кући није реализована. Зато је потребно изаћи на улицу и марширати”. Говорила је, наравно, и Лепа Млађеновић, вођа женске организације “Лабрис”, која се залагала за легализацију хомосексуалног брака. Ова феминисткиња, активиста покрета “Жене у црном”, објавила је у америчком часопису “Off Our Backs” (март 1993.) текст који нам јасно указује на политичка опредељења домаћих изопаченика: “Срби су силовали неколико стотина хиљада жена у Хрватској и Босни, и још ће их бити силовано. Многе од њих су биле силоване и неколико пута, многе су биле убијене, жене свих узраста и националности, само што ратне статистике то нису забележиле... Неке од нас (феминисткиње из Србије, *нај. љрир.*), мада малобројне, не можемо да се идентификујемо са “србским народом”. Ми смо се раније сматрале “Југословенкама”, па се самим тим никад уопште нисмо ни идентификовале са Србима. Сада, када нам се намеће српска националност, ми увиђамо да нема ничега, баш ничега, што би феминисткиње привукло том националном идентитету”. Млађеновићка је у праву – оне немају никакве везе са Србима...

“Лабрис” на свом рекламном листићу нуди низ поклича борбе за “Њу Ејџ” Србију, у којој ће изопачености бити “нормалне”. Ево неких: “Лезбејска егзистенција је наше људско право... Говоримо себи и другима да свака жена ама право да воли жене и да то није девијација... Облици присилне хетеросексуалности су културно наслеђе цивилизације, мушко насиље над женама којим се обнавља зависност жене од мушкарца, и

све институције друштва од породице до државе (подвлачење наше, *нај. људ.*)... Хомофобија је политички термин који је раван расизму.” Знак покрета изопачених су дугине боје (“право на различитост”), а дуга је омиљени знак Новог Доба. “Лабрис” тражи законе по којима би све врсте дискриминације према изопаченима могле бити кажњиве... Пошто је за лезбејке нормална породица један од облика “мушке репресије”, оне су покренуле и “СОС телефон за жене и децу жртве насиља”. Тиме је понуђена заштита женама ако их мужеви први пут туку, ако им намећу своју вољу, ако им забрањују да имају пријатељице, ако сузбијају женске жеље и способности, ако их омаловажавају и називају погрдним именима. “СОС” је против насиља над женама, али и против милитаризма; као и против “дискриминације на основу сексуалног опредељења”.

Православна Црква у Срба мора бити спремна да се суочи са врло скорим изазовом јавног пропагирања противприродног блуда. Борба против овог зла мора бити одлучна и непрестана, да се Господ не разгневи и не пострадамо као Содом и Гомора, у шта се полако претвара читав свет.

Злочини

”И предаће брат брата на смрт, и отац дијете, и устаће дјеца на родитеље и побиће их” – говорио је Господ ученицима Својим, наговештавајући им последња времена (Мк. 13,12). И кад читамо новине, као да читамо вести из апокалиптичног пакленог гротла, отвореног да прождере наш народ...

“Новости” од б. јула 1996. објављују вест о детенцету од годину дана и девет месеци, А. Р. из Косјерића, које је постало мученик од како се родило. Прво су га родитељи запустили, не бринући о њему. Лекари су спасили живот бебе, која је поново дошла у руке родитеља, јер их је суд осудио само условно. На крају је отац (!!!), који је изјавио да “не подноси плач”, малу Ану бацио о земљу, и она је умрла од повреде мозга...

“Блиц”, 17. новембра 1997: у селу Рамаћа код Крагујевца полицајац је

убио ташту, таста, супругу и себе. Иза њега је остало двоје деце...

“Политика Експрес”, 15. фебруар 1996.. У ваљевском крају: пензионер секиром искасапио жену, закопао је у ђубришту. Кћи је убила оца и мајку. Дечак је покушао да обави крађу. Кад се власник радње појавио на вратима, дечак му је секиром одсекао главу, опрао руке од крви и отишао на бурек... Очух, ударајући дете у главу песницама, убио га је...

Новинар, који је о овоме писао преноси запањеност стручњака:

“Многа убиства отварају питање: да ли је човек изгубио и онај такозвани биолошко-инстинктивни осећај. Поређења ради, када у борби један вук надјача другог, поражени се окреће на леђа и победнику “нуди” најосетљивије делове – врат и стомак. Скоро без изузетка, јачи се задовољи једним победничким урликом. На жалост, људи баш тада касапе”.

“Новости”, 2. март 1996. године: у београдској основној школи “Ђуро Стругар” убијен је 16-годишњак. Убица је имао 15 година и био је ђак ОШ “Ратко Митровић”. Директор потоње школе каже: “Разговарао је са мном са најбезазленијим осмехом на лицу, а у џепу је држао пиштољ”.

“Новости”, 5. септембар 1996: у Зајечару, двојица браће, један од 32, други од 35 година, дошли су у сукоб након што је један од браће дошао кући припит и подметнуо оном другом нож под грло, а овај је тада пуцао у њега. Отац Љубомир каже да се претходно никада нису свађали.

“Експрес”, 22. новембар 1995: у лозничком насељу Крајишници, уочи славе, Аранђеловдана, човек је убио оца, мајку и сестру своје невенчане жене, а њу је тешко ранио...

“Новости”, 3. јануар 1996.: 26-годишњак из села Вранићи убацио је бомбу у кафану “Божов цер”. Бомба је убила невиног тридесетогодишњака, а ранила четворицу...

“Политика”, 15. април 1996... Злочини у Новом Саду: малолетни Л. А., који је већ имао досије, у лифту је, из чиста мира, пуцао у извесног Ђорђа Бороша, и тешко га ранио. На души је већ носио неколико силовања... На питање да наведе разлог злочина, није знао да одговори... Један

дечак је бајонетом искасапио Амери Видовић (45), да би узео само 100 динара. Ни он није умео да објасни зашто...

“Новости”, 1. октобар 1996... Дечак С. П. (13 година) у Суботици је чуо разговор између своје мајке Илинке и комшинке Прање Павловић, која је рекла да су јој деца из Немачке послала нешто девиза. Ученик седмог разреда, који до тада није имао никакву криминалну прошлост, због 235 марака убио је своје комшије, Марка и Прању, који су га много волели. Мајци је рекао да није имао разлога да их убије, али, кад је чуо за марке... Циљ му је био да купи справе за бодибилдинг...

Злочина је све више. Према студији мр Вукомана Голубовића (“Новости”, 20. август 1996. године), од 1981. до 1990. године у Црној Гори је било 121 убиство, а број убистава је у сталном порасту. Према изјави професора Душана Дуњића, са Института за судску медицину (“Блиц”, 24. новембар 1997.) осамдесетих је у Београду било од 30 до 35 убистава годишње, а сада их је од 150 до 200.

Оно што је најстрашније – повећава се број деце која врше најгора кривична дела. Као да се испуњава оно што је ђаво рекао Светом Андреји Јуродивом – да ће у последња времена деца у злу превазићи одрасле. У “Политици” од 15. априла 1996. објављена је изјава Драгољуба Ђирића, начелника Службе за сузбијање криминала нишког МУП-а: “Међу њима имамо и тринаестогодишњака који је већ од своје десете године мајстор за браве. На постоји брава, катанац или систем, који не може да обије, откључа, покраде. У последњих шест месеци имали смо и неколико случајева да су у крађама, ушуњавањима у станове, трафике и продавнице, учествовала деца од по осам година.” У Краљеву је у 1994. и 1995. години било 297 случајева малолетничке делинквенције, 60 више него у 1993. години. У већ поменутом Нишу је 1994. у криминалним радњама ухваћено 620 деце, а 1995. 660 деце. Директор нишког Центра за социјални рад, Добрила Здравковић, каже да је чак 36% малих криминалаца из “нормалних” породица. Чедо Вељић, стручњак за ову проблематику из Подгорице, каже да је 1994. године 291 малолетник осуђен због кривичних дела, што је четири

пута више него 1990. Дешава се да деца до 14 година имају по 50 (!) кривичних дела...

“Дневни телеграф” од 4. септембра 1997. године наводи податке београдског Центра за социјални рад да у престоници буде откривено 5000 малолетних преступника годишње. У односу на период пре последњег рата, број малолетних делинквената је порастао за сто одсто. Добривоје Радовановић са Института за криминолошка и социолошка истраживања каже да од укупног годишњег броја криминалних дела годишње, 18% изврше малолетници (скоро петину). Насилни криминал малолетника порастао је за 86% у 1996. години. Разбојништва се плаћају 200–500 марака.

Добривоје Радовановић сматра да је један од корена ове појаве учешће у криминалним актима, као и наркоманија, али додаје: “Најгори корен је психопатско понашање. У питању је чисто задовољство, агресивност без јасног мотива. Односно, кад су у питању психопате, све, од покрета руке и речи, до трептаја ока, они схватају као провокацију и никада се не зна да ли ће се њихов упад у стан завршити само малтретирањем породице, или ће бити силовања и касапљења”.

У “Политици” од 27. фебруара 1996. сличну изјаву је дао др Слободан Јакулић: “Психопатских личности има на сваком кораку... Пре десет година, на пример, уопште није било оваквих кривичних дела. То говори да су се десили велики потреси у друштву.”

У свету постаје све страшније живети. Оно што се дешава код нас, дешава се свуда. Земља дрхти од безакоња. Најчудовишније ствари се дешавају... “Експрес” од 19. марта 1995. доноси вест да су у граду Артјому, у Русији (северно од Владивостока) ухваћени чудовишни “љубавници”, Олга и Павел, који су убијали и јели људе...

Свет је зрео за Страшни суд Божији.

“Наша борба” (28. мај 1996.) донела је вест о Савијеру Готјеу, новинару “Фигаора”, убијеном 19. маја исте године. Готје је открио да се италијанска мафија бавила кријумчарењем људских органа из ратом захваћене Босне на Запад, и то преко једне тршћанске болнице. Људи

су убијани у рату (заробљеници, жене, деца), да би њихови органи стигли богатим чудовиштима којима је било потребно “освежење” посусталих телесина. Готје је чак разговарао са једним од убица. Он каже: “ Питао сам га да ли су попут свиња убијали људе којима су потом извлачили органе. Са потпуним презиром и цинизмом ми је одговорио да су их тукли до смрти, штаповима – мушкарце, жене и децу, како не би изгубили ни кап крви”... Због свега што је знао, а пре но што је објавио коначне податке, Готје је убијен...

Слабе, осетљиве, вере у Бога Живога лишене, душе, очајници и немоћници, све више дижу руку на себе: само у Епархији жичкој је 1997. надлежном епископу било упућено преко стотину захтева за вршење опала самоубицама (ко зна колико породица такав захтев није ни упутило.) Сатана се највише радује том греху, јер, како је говорио Блажени Августин, самоубица је једини убица који се не може покајати... Господе, смилуј нам се!

Мртви питају...

Када човек уђе у костурницу Хиландара, дочекају га лобање и кости монаха који су се ту вековима подвизавали, умивајући сузама светогорску земљу; из очних дупљи у вас гледају најдубље тајне постојања, и њихове очи вас питају: “Ко сте? Јесте ли наши? Познајемо ли се?” И даље: “Постите ли? Молите ли се Богу? Примате ли Свето Причешће? Како живите? Колико деце имате? Чувате ли чедност и чистоту? Волите ли своју Отаџбину?” Исто питање се чује на србском војничком гробљу у Солуну; исто питање код цркве Ружице, где леже остаци бранилаца Београда 1915; исто питање на Крусима и Мојковцу; исто питање на Дрини и Колубари... И стара гробља, са споменицима на којима су слова већ избрисана, питају: “Ко сте ви што газите нашом земљом?” Шта ћемо одговорити? Како ћемо пред њих изаћи?

Руски религиозни филозоф Симон Франк у тексту “Мртви ћуте” каже следеће:

“Мртви ћуте. Њихова безбројна армија не устаје из гробова, не урла на

митинзима, не пише резолуције. Па ипак, та армија мртвих је велика политичка сила читавог нашег живота, и од њеног гласа зависи судбина живих, можда многих поколења. За следе и глуве, за оне који живе само у овом тренутку, не сећајући се прошлости и не предвиђајући будућност, за њих мртви не постоје, и помињање њихове снаге и утицаја за њих је само бесмислено празноверно бунцање. Али они, који умеју да виде и чују, ко су свесни да садашњица није самодовољна, није од прошлости откинут живот садашњег дана, него пролазни трен живе пуноте, засићене прошлошћу и бременима будућношћу, знају да мртви нису умрли, него су живи. Каква год да је њихова судбина тамо, са оне стране границе овога света, они живе у нашим душама, у подсвесним дубинама велике, надличне народне душе... Њихове душе јасно говоре о једном – о Отаџбини, о заштити државе, о части и достојанству земље, о лепоти подвига и срамоти издаје. У тој дубини народног духа они се немо буне против издаја са предумишљајем и без предумишљаја, против демократизованог мародерства, против несавесног пировања на њиховим гробовима, против разграбљења родне земље, окупане њиховом крвљу. Али наша дужност је – пажљиво послушати тајанствени, час добронамерни, час страховити смисао њиховог ћутања”.

Преци ће нам судити. И потписнику ових редова, и сваком читаоцу, и сваком Србину под капом небеском, без обзира да ли је он покушао да побегне од Србства и да се сакрије у мишју рупу космополитизма, Њу Ејџа, комунизма или у блатну јаму блуда и криминала... Нико се не може сакрити од мртвих који ћуте, и кроз чије очне дупље у нас гледа Суд Божји.

Једино што нам је остало ако желимо да избегнемо гнев наших покојника, чија смо сва дела продали и поплували, јесте покајање и враћање Христу. Ове, 1998. године, на Спасовдан, навршило се тачно седамсто седамдесет седам година од како је Свети Сава, овенчавши Светог Стефана за краља, створио србску државу; том приликом, обраћајући се окупљенима, одржао је знамениту “Беседу о правој вери”.

молећи све Србе свих векова да положи сву наду своју на Бога и држе се праве вере Његове. Тај завет, завет Србина чије тело од 1594. није међу нама, али који је душом живљи од свих нас живих заједно, јер живи у Богу Живоме, једини је лек за наше болести и једина правда за наша безакоња.

Вратимо се Завету Светог Саве и Светог кнеза Лазара. Сјединимо се у правди и истини са својим покојнима, и ничега се не бојмо: Бог наших отаца биће и наш Бог, наш хранитељ и бранитељ. Тада се нећемо плашити НАТО-бомби, ни самих себе. По речима Светог владике Николаја:

“Дај Боже да се Срби обоже, сложе и умноже!”, на своје вечно спасење, а на славу и хвалу Оца и Сина и Светога Духа. Амин.

”Царство празнине”, Светигора, Цетиње 1998.

УОЧИ НАЈЛУЂЕ НОЋИ

Срби су се, после Другог светског рата, навикли да славе празнике чији смисао не знају, или не желе да знају. И сви ти празници и даље су присутни: 1. мај, “међународни празник рада”, који је установила комунистичка интернационала (комунизам је само у Русији у овом веку однео, у име “диктатуре пролетеријата”, стотинак милиона људских живота); 7. јул, дан када је Србин пуцао на Србина на вашару у Белој Цркви (први Србин је био “Шпанац”, припадник комунистичке интернационале, а други Србин је био обичан жандарм, избеглица испред усташког ножа); 29. новембар, када је у Јајцу створена Титова Југославија, због које изгубисмо Далмацију, Банију, Лику, Кордун, Славонију, Западни Срем, и због које ћемо, ако се овако настави, изгубити Косово; 8. март, “Међународни дан жена”, у ствари – комунистички празник жене – револуционарке, опет подметнут од стране интернационале. И све то у земљи у којој ни Божић ни Васкрс нису државни празници, у којој Свети Сава није државни празник, у којој дан пробоја Солунског фронта није државни празник, у земљи

чија химна није “Боже правде”, него “Хеј, Словени”, у земљи која се само условно назива Србијом, али чији становници су “равноправни грађани свих народа и народности”. И Срби пристају на такве празнике, Срби се мире са таквим празницима: Срби... Уосталом, ко пита Србе?

Суштина празника, сваког празника, јесте религијска: празнује се и слави продор неке другачије, више стварности у ову нашу, свакодневну, у стварност уобичајених брига и напора. Сетимо се само Шантићеве песме “Претпразнично вече”:у њој, поред садашњег тренутка, присуствује и песниково детињство, и доба Страхињића бана (о коме уз гусле пева његов отац), и доба Христовог рођења у Витлејемским јаслама. Када славимо Божић, ми учествујемо у радости свега што постоји и што дочекује Сина Божијег у људском лику: када славимо Васкрс, учествујемо у Христовој победи над смрћу: када славимо Савиндан, лицем у лице се срећемо са оцем наше Цркве и отаџбине: на Видовдан се причешћујемо са кнезом Лазаром, и његовом светом и честитом војском... А када славимо послератне празнике? И ту је исто: славимо тријумфалне моменте једне лажне религије која “не верује у небеса, но у Маркса и Енгелса”, религије која је деци предлагала да Тита воле више од маме и тате, а читавом србском народу као браћу достојну загрљаја наметала србомрце и србоубице.

У те и такве наопаке празнике, спада и календарска нова година (по грађанском календару), коју су први међу православним народима почели да славе Совјети када су окупирали Матушку Русију. И ова, заиста најлуђа ноћ, потпуно је помрачила празничну свест нашег народа, па је он и даље слави, не питајући се зашто и како.

Покушаћемо да у неколико редова објаснимо лудило те ноћи (барем међу нама, Србима):

– Свуда у хришћанском свету, и код православних, и код римокатолика, прво долази Божић, па Нова година. Само код нас се честита овако: “Срећни новогодишњи и божићни празници!” И кад прође римокатоличка нова година, а после православног Божића, Срби славе “србску нову годину”, што је, по свему судећи, јединствен пример

у свету – две нове године и обе – славља! Могло би се ускоро десити да се прославља и кинеска нова година – вероватно би и за њу било заинтересованих.

– Кићење јелке на Западу обавља се за римокатолички Божић, а не за Нову годину; кићење јелке за Нову годину по грађанском календару код нас нема никаквог смисла. Док јелово дрво код римокатолика симболизује Богомладенца Христа (као и бадњак код нас), јелке за нову годину у Србији не значи баш ништа;

– Да би се за ту једну, најлуђу ноћ, окитила јелка, у Србији, у којој се голети шире, немилосрдно се сече на хиљаде младих стабала која се потом бацају у ђубре; бадње дрво, за србски Божић, само је грана или гранчица храста, који остаје на свом месту, да расте у висину и ширину;

– Када се слави најлуђа ноћ, православни Срби улазе у последњу седмицу пред Божић, у којој је пост најстрожи, јер се и тело и душе спремају да дочекају Христа. Док Србија крка печење и опија се, православни посте, држећи се завета Светог Саве, што су радили и наши стари, све док у ову напаћену земљу нису дошли Титови “ослободиоци” који су донели нове законе и нове празнике;

– У најлуђој ноћи србска сиротиња ће, да би се показала и доказала, трошити својом муком стечени новац, било спремајући свечану вечеру за кућни провод (уз телевизијске емисије за испирање мозга), било одлазећи у хотеле и ресторане са програмом за дочек. За то време, искрено ће моћи да се веселе само они који су, захваљујући томе што су на власти, заиста стекли богатство и моћ;

– У најлуђој ноћи ће се пуцати из свих оружја, и опет ће бити рањених, и не дај Боже, мртвих;

– У најлуђој ноћи ће опет бити пијаних, који ће се данима трезнити, и питати – шта су то дочекивали;

– У најлуђој ноћи ће се славити долазак нове, још неизвесније и црње, следеће године...

Потписник ових редова је сигуран да ти редови неће променити ништа

битно у односу према Новој Години коју Срби славе пре Божића; он зна да ће осми март и даље бити “дан жена” уместо православног празника Материца. Па ипак: “Наше није да убеђујемо; наша дужност је само да изложимо, а убедити се – то је ствар оних који слушају / читају”, како је говорио Свети Јован Златоусти. Биће сасвим довољно ако овај скромни текст било кога подстакне на размишљање. крајем 1998.

ДЕДА МРАЗ И БОЖИЋ БАТА

Данашњи човек се веома мало разабера у свету модерних митова, митова који су настали као последица радикалног посветовњачења некад хришћанске културе. Ти митови су дошли да би заменили словесну стварност Хришћанства, његове благовести о појави Бога међу људима и о могућности да човек, од грумена иловаче, постане усвојено чедо Небеског Оца. Зато их је каткад потребно тумачити и објашњавати, показујући шта се иза тих митова крије. Једном речју, пут је од мита ка Логосу, од самовољног тумачења света ка Смислу космоса и историје, Христу.

Сваке године, у оквиру прослављања календарске Нове године, деци се деле (у фирмама и другде) новогодишњи пакетићи. Пакетиће је, као и увек, делио Деда Мраз. Потписник ових редова се сећа свог детињства, и нестрпљивог хитања у Дом културе, где је била општа подела пакетића, уз претходно приказивање неког цртаног филма и, наравно, фотографисање са неизбежним Деда Мразом. Пошто се фотографије углавном чувају, највећи број наших суграђана и сународника има слику са овом личношћу. Нико се ни не пита како се она појавила међу нама.

Давање поклона деци и на Истоку и на Западу одувек је било повезано са хришћанском традицијом. Господ Исус Христос је говорио: “Пустите децу да долазе к Мени и не браните им, јер је таквих Царство Божије”; деца су, због своје чедне поверљивости, непрестаног живљења у садашњости,

лаког праштања увреда, постала хришћански узор одраслима. Црква је увек наглашавала да се срцем и духом треба преобразити у дете да би се ушло у Царство Небеско. Хришћанско васпитање и на Западу и на Истоку подразумевало је да ће деца бити награђена за своју доброту од Вишње Стварности. И тако је, на Западу, уочи Божића настао обичај да се деци под новогодишњу јелку остављају поклони које, док деца спавају, доноси велики светац – Николај Чудотворац, један од најомиленијих ликова светског хришћанства. Николај – србски Свети Никола – на Западу је представљен у црквеној кардиналској одећи (пошто је био владика). Деца се изјутра буде, и под божићним дрветом налазе дарове. Код Срба су деца дарове добијала за предбожићне недељне празнике – Материце и Оце. Претходно, она су имала своју недељу – Детињце. И мајке и очеви су се деци “одрешивали”, као и деца њима, неким, макар најскромнијим, знаком љубави. Родитељи су канапчићем везивали децу, а и деца њих, показујући тиме да су везани нераскидивошћу која потиче одозго, од заједничког Оца Небеског, Који је и дао заповест: “Поштуј оца својега и матер своју, да ти добро буде и да дуго поживиш на земљи”.

Па добро, откуд новогодишњи поклони и Деда Мраз? На Западу се Деда Мраз појавио као секуларна варијанта Светог Николе – у оној мери у којој је Запад заборављао своје хришћанско предање, и у којој су мултинационалне компаније, типа Кока Коле, саздавале комерцијалне митове, за бољу прођу сопствене робе. На Истоку је Деда Мраз уведен у Совјетском Савезу, опет као замена за Светог Николу и божићне дарове деци. Одатле је стигао и међу Србе.

Други загонетни лик коме се треба обратити је извесни Божић Бата. Откако су Срби почели да се враћају православљу (макар и традиционалистички), почело је усрдније слављење Божића, уз уношење сламе и бадњака. Поред божићне трпезе, требало је обновити и обичаје – спремање чеснице и улазак у кућу млађег мушког чељадета, тзв. полагајника. У ревности да се што пре обнови оно што је заборављено, неко се сетио и дотичног Божић Бате: мушког детета

у србском народном оделу, које се појављује на ТВ–у и у сликовницама о Божићу.

Сама реч “Божић” је деминутив од “Бог”, то јест “Богић”. Тако су Срби просто тепали Богу Који је постао Човек од Духа Светога и Марије Дјеве и родио се, Свебогати, у убогој витлејемској пећини да људе поведе ка небу. Има једна народна песма која гласи: “Часне посте запостисмо,/ нову грађу изнесосмо/ белу цркву саградисмо./ У њој поју светитељи:/ Свети Петар и Никола./ Две им сеје отпевају: /Анђелија Светом Петру, а Марија Николају./ Ту се дала бела стаза/ по њој шета Божја Мајка/ води Бога за ручицу”. Мајка води Бога за ручицу; Бог постао дете! Томе се радује свака православна душа.

Али, откуд божићњи бата?

Сви који су окретали свети хлеб овог дана, чесницу, знају да се том приликом пева песма: “Божић, Божић бата/ носи киту злата/ да позлати врата/ и обоја побоја/ и сву кућу до крова”. Овде “ бата” није именица, него презент глагола “батати”, што значи “ступати, корачати”. То јест: Божић долази да би нам донео радост, и златом те радости позлати сву кућу “до крова”, и сва срца до врха испуни милошћу. “Слава Богу на висини, и на земљи мир, међу људима добра воља”, кличе Црква у Божићне дане. Нема, дакле, никаквог бате; али зато и бате и секе, и очеви и мајке, и деде и бабе дочекују Богића, Бога Који је постао наш брат и позвао нас свом Небеском Оцу. Знајући ту тајну, међу Србима је све, вековима, било “свето и честито, и миломе Богу приступачно”.

”Црква и време”, Очев дом, Београд 2000.

4. ЈУЛ, 7. ЈУЛ, 29. НОВЕМБАР

Године 1941, те кржаве године србског народа, у Србији су комунисти запалили пожар своје револуције, на чијем пепелу и ђубришту још увек седимо, чекајући свој нестанак са лица земље, што ће се и десити ако се не покајемо и не вратимо Богу Живоме. У Београду је 4. јула, у кући Рибникаревих, Хрват (?) Јосип Броз Тито, белосветска

протува и агент Коминтерне, који је управо стигао из Загреба, са знањем усташких власти (као што су Немци послали Лењина у Русију 1917.) позвао “народе Југославије” на устанак против “фашистичког окупатора и његових слугу”. Комунисти су, на челу са својим вођом Брозом, чекали да “устану” све док Немци нису прекршили споразум Рибентроп – Молотов, и 22. јуна 1941. напали Совјетију. До тада су своје чланство позивали на лојалност према окупатору, а од тада су радили у интересу “светске револуције”. Три дана касније, терориста србског порекла, Жикица Јовановић – Шпанац, који се за комунистичке интересе борио у Шпанском грађанском рату, пуцао је на вашару у Белој Цркви (на Јовањдан) у два србска жандарма, Богдана Лончара и Миленка Бранковића, и отпочео крваво каиновско коло партизанске борбе. А најцрњи антипразник био је 29. новембар, дан стварања АВНОЈ–а, који је својим границама дао основу за пострадање Срба у ратовима деведесетих година овог века. То је дан када је на престолу србске пропасти устоличен Тито. То је дан друге Југославије, а свака Југославија је, како каже Владика Николај, била и остаје пркос Богу и Светом Сави. Безбожни властодршци, наследници Титови у Србији, и даље славе те празнике: 7. јул као дан устанка и 29. новембар – не више као дан Југославије, него као дан када је УКИНУТА МОНАРХИЈА, то јест кад је, 1945, почела да функционише ФНРЈ.

Србине, кад год безбожници то славе, сети се шта је комунизам учинио твом народу. Пред читаоцем је текст Милке Баковић–Радосављевић, из књиге “Комунисти и нацифашисти – они су исти”, као подсетник на оно најбитније:

Гледали смо и слушали смо...

Гледали смо како, у борби заробљене, изнемогле, гладне и болесне, борце Драже Михаиловића, везаних руку, комунисти ударају кундацима својих пушака и тврдим, поткованим ђоновима својих нових цокула;

Гледали смо како им револверима разбијају зубе, док им се крв из уста и носа слива низ груди на поцепане, уз тело прилепљене, дуго неопране,

поцрнеле кошуље;

Гледали смо како их везане, два и два у строју, као овце, терају на кланицу у оближњем шумарку;

Гледали смо како им чупају косу, браду и бркове. Јесте, и бркове;

Гледали смо како им разбијене вилице висе на танком концу коже унакаженог крвавог лица;

Гледали смо мајке, жене и сестре у црно завијене, јер им се никад из Босне нису вратили: синови, мужеви и браћа;

Гледали смо погружене старце, необријане и у црним кошуљама, јер су им комунисти побили синове и, назвали их “народним издајницима”;

Гледали смо...

Слушали смо пригушене јауке из затворских ћелија, одјек тупих удараца и саркастичан смех комуниста, уз повике при сваком ударцу по већ испребијаном телу неког мученика:

“Ово ти је за Краља!” Ударац. “Ово ти је за Дражу!” Ударац. “Ово ти је за твог Бога и твог Исуса Христа!” Ударац. “Ово ти је за капиталистичку Америку!” Ударац. “Ово ти је... “Ово ти је...” – све док је несрећна жртва при свести;

Слушали смо јавк и плач, од страха избезумљеног, и беспомоћног очајног народа: земљорадника, радника, интелектуалаца;

Слушали смо тужно нарицање ојађених мајки – српских мајки чији су пород уништили комунисти;

Слушали смо, годинама смо слушали јецај и уздахе робља, ни дужног ни кривог, по комунистичким казаматима – дугим низом година смо то слушали, а не данима, или месецима, или једну или две године;

Слушали смо... Јесте, све смо то гледали и слушали...

Ми и сада то исто видимо и чујемо. Не можемо да заборавимо. Сlike на екрану наше свести не бледе. Напротив. Оне су јасне, сасвим јасне са крвавим детаљима, испребијаним и измученим телима, браће несрећне наше. Чујемо их и у сну и на јави. Чујемо, много гласова чујемо. Колико их је побијено “ради остварења комунистичке револуције”, како су рекли, и Милован Ђилас, и Александар Ранковић, и још неки. Колико?

Чудно питање. Пет, десет, педесет хиљада? Више. Сто хиљада? Више. Дупло од тога? Можда. Ко зна? Нико то није записао. Није смео. Душе наших мученика зову нас и поручују нам:

“Кажите свима, а нарочито србској омладини, кажите им истину о нама.

Ми не тражимо освету, јер смо хришћани.

Реците целом народу српском: људима, женама, деци – реците им:

Да не верују комунистима; да не прихватају њихову, неискрено, пружену руку јер ће им баш та иста рука, чим јој се прилика укаже, ударити нож у леђа, мучки и подло, као и увек до сада. Реците им:

Да комунистима не дају никакву подршку која ће им помоћи да се одрже, дуго да се одрже на власти; и, реците им да окрећу главу од њих и, да им кажу да су они, комунисти, ИЗДАЈИЦЕ СВОГА РОДА – СРПСКОГА НАРОДА. Реците...”

”Црква и време”, Очев дом, Београд 2000.

РАТНИ ДНЕВНИК ПИСАН ПОШТО ЈЕ ПРЕДСЕДНИК СРЈ ПРОГЛАСИО ПОБЕДУ И МИР

О, Косово, грдно судилиште,
насред тебе Содом запушио!

Његош

Најстрашнија особина Срба: нико не признаје да је крив. Сви су у праву. Сви су, увек, безгрешни. Сви су, увек, победници. Сви увек све знају. Црква (Синод Србске Цркве) позвао је, по зна који пут, човека који нас је доведе довео да напусти своје место вође. Али он то неће учинити – зато што је, као и сви Срби (част изузецима, то јест покајницима) увек у праву. Он је победио. Он је сачувао Косово. То ће, себи и другима, понављати до бесвести. Зато што је свака лаж, чак и најбестиднија, Србину безбожнику милија од суочавања са собом и последицама својих поступака...

* * *

Једна побожна жена, док је трајало бомбардовање, каже ми:

– Видиш, снашла нас је судбина деце коју смо убијали абортусима. Као што она нису могла да се бране, нити су видела лица својих убица, тако ни ми нисмо могли да се бранимо од авионских бомби, нити смо видели лица НАТО-пилота...

* * *

Човек, у својим тридесетим годинама, прича ми како је почетком деведесетих напустио Београд и дошао на село, јер је слутио шта ће бити. Дуг живот на селу, међу сељацима, довео га је до закључка:

– Кад су се одрекли вере, Срби су постали каиновски народ. Србин не завиди ником, осим свом брату, и не мрзи никог, осим свог брата. С туђином је увек лепо, али брата би заклао...

* * *

На почетку рата, неко је опљачкао благајну епархије жичке, све што је епархија годинама штедела.

Један инвалид, настрадао као добровољац у рату у Босни, са метком поред кичме, на почетку рата је оставио свој ауто испред Дома здравља – да прими инјекцију. На његовим колима, великим словима, пише: РАТНИ ВОЈНИ ИНВАЛИД. Неко је дошао до кола, отворио их и узео торбу његове жене (такође инвалида), са три хиљаде динара убоге инвалиднине.

Један човек, згађен моралном поквареношћу нашом, усред бомбардовања ми рече:

– Није чудо што нас гађају, него што маше.

Страшна реч, али после свега што смо учинили као грех пред Богом и ближњима отела се овом човеку...

* * *

НАТО нас је бомбардовао немилосрдно, антихристовски.

Бог нас је, преко НАТО-а, посетио, између осталог, и због наших греха; али НАТО није ратовао против нас због наших греха, него је ратовао против нас због онога што је Христово у нама.

НАТО је једно од оруђа долазећег антихриста. Све њихове бомбе и

авиони су били ту само да би уплашено човечанство рекло: “Ко је као звер и ко може ратовати с њом?” (Отк. 13, 4).

* * *

Шпијунске летилице непријатеља личиле су на звезде.

Од марта 1999. више не знам шта су звезде, а шта шпијунске летилице.

* * *

Шта је србски војник?

То није пржибаба и паликућа, убица и злотвор. То је витез вере, као мој брат у Христу Небојша који је у писму својим родитељима из косовског гротла, молио да однесу прилоге у два манастира, и рекао им шта да однесу. Све време се молио Богу и носио свој крст са љубављу.

На несрећу, мало је било таквих. Али, даће Бог, биће их...

* * *

И овде је страшна правда: оно што је грађено за време Тита, често новцем Запада, рушено је немилосрдно од тог истог Запада. Можда зато да би се Србима ставило до знања како се пролази кад се са ђаволом саде тикве.

* * *

Какво изругивање: преговори о повлачењу србске војске почели су у граничном месту Блаце (мало блато), у кафани “Европа 93” (символично, зар не?), а наставили се у Куманову, под шатором. То је оно исто Куманово где је србска војска 1912. однела кључну победу у Првом балканском рату (за Косово – Куманово, певало се онда). Шатор је и 1912. и 1999. био француски. Сатанисти Запада нам ништа не заборављају.

* * *

Ратна реторика владајуће коалиције на почетку рата била је жестока, са пуно погрда на рачун агресора – у суштини, реторика бесне немоћи. Државни медији су се утркивали у изразима типа “Тони Блер, клонирани бедник и потрчко Била Клинтон”, “Крволочни којоти са Запада”, итд. Неки из “Индексовог радио-позоришта” су, на

основу мелодијског предлошка старе србске народне песме “ја сам ја, Јеремија” направили ругалицу Клинтону, Блеру и другима. (То је већ виђено. Тако су, за време рата у Хрватској, браћа Бајић на основу песме “Копа цура виноград”, направили ругалицу у којој су Стипи Месићу поручивали: “Ао, Стипо, Стипице, остаћеш без брадице”, а Туђмана позивали “на посело у Борово Село”. Сада Туђманова војска и полиција контролишу све негдашње србске земље, од Книнске Крајине до Барање и Западног Срема. Ни Борово Село више није србско) највеће гадости и непристојности које до неба вапију ношене су на “митинзима подршке политици мудрог руководства”; Клинтону су штампали чак и умрлицу. Ево израза из страначких саопштења коалиције (СПС-ЈУЛ-СРС-СПО), објављених у листу “Време” 12. јуна 1999.: ЈУЛ: “Југославија је мета фашистичког мутанта који је рођен крајем овог века”; “НАТО агресија на нашу земљу значи да су злочиначки и помрачени умови своје личне и државничке фрустрације решили да искале на СРЈ”; о Клинтону: “Можемо да разумемо да је неко луд, и да неко луд може да буде на челу Америке, можемо да разумемо да такав неко поткупи беднике или нађе истоврсне лудаке да оствари свој циљ...” СПС: “лају и уједају, али ми нећемо дозволити да нас уплаше и бранићемо нашу земљу”; “страшне сабласти светског безумља”; “у ерупцији невиђеног безумног рушилачког погрома, НАТО зликовци су покушали да убију глас истине”; “Уопште се не може ставити знак једнакости између Клинтона и Хитлера. Боље је рећи да је предност на злочиначкој страни Клинтона”; СПО: агресија НАТО-а је “највећи државни и национални тероризам”, “акт слепог криминала”; НАТО је “бахата војна армада”; “Србију и СРЈ никаква сила не може да присили на губитак било ког дела територије”. Радикали су говорили: “Помахнитале НАТО звери под командном најзлоглашенијих светских убица Била Клинтона, Тонија Блера, Веслија Кларка и њиховог слуге Хавијера Солане”; “кукавичко лице и геноцидне намере удружене сатанистичке камариле”; “ми ћемо се бранити све док траје агресија и нећемо допустити долазак страних трупа на југословенску територију”; “Усијане вашингтонске главе на

челу са лудим саксофонистом Адолфом Клинтонотом”...

И шта је остало од те реторике?

СПС и ЈУЛ хорски тврде да је КФОР нешто пожељно, јер је са КФОР-ом победила правда – на Косово су стигле Уједињене нације. И тврде да смо победили. И тврде да је Косово у Србији. И тврде да су за повратак у Европу и свет (Момир Булатовић из Социјалистичке народне партије, као савезни премијер кога Црна Гора не признаје, о циљу уласка у Европу говорио је на Савезној скупштини поводом укидања ратног стања.) Више нема тешких речи о НАТО-у као нацистима и Хитлеру – Билу Клинтону...

Ако се овако настави, ускоро ће испасти да су СПС и ЈУЛ одувек били за то да САД, Немачка, Велика Британија, Француска и Италија окупирају Косово (то јест, да дођу као “мировне трупе”).

Дис је у песми “Наши дани” говорио: “И поразе прогласисмо за победе”.

Џорџ Орвел је у “1984.” видео “договор” тоталитарне државе која мења смисао речима да овлада умовима својих поданика.

Ни Дис, као песник, ни Орвел, као романописац, нису могли ни да наслуте каква ће бити моћ једног телевизијског манипулисања који људе доводи до таквог заборав да се они не сећају шта се до јуче причало (а причало се да никакве стране трупе, никада, не могу ући на нашу територију.) Пред телевизијом, тим чудовиштем које све прождире, нестаје било какав здрав разум. Тако РТС говори о хиљадама Срба – избеглица које се враћају на Косово, јер им КФОР гарантује безбедност; проблем је у томе што тај исти РТС претходно ни реч није рекао о Србима који су, пред ОВК, побегли са Косова. Како се враћају на Косово ако нису отишли са Косова?

* * *

Једног мог пријатеља, правог богомолника – мисионара каквих је било у доба Владике Николаја, Служба државне безбедности (ОЗНА која све дозна, као што би рекао “песник”) је на самом почетку рата ставила под надзор због садржине летка који је он одштампао, позивајући

народ на покајање и упућујући му утеху да у Богу има наде. Зашто су га пратили? Зато што је у тексту летка написао да НАТО јесу зли, али да ми не страдамо само због њиховог зла, него је Бог, пре свега и изнад свега, допустио да страдамо због наших грехова. Будним чуварима система, чији је бенигни архетип капетан Јеротије из Нушићевог “Сумњивог лица”, није промакло то да би овај летак могао донети узнемирење грађанству, “одлучном у одбрани домовине на челу са својим Врховним командантом”. Само да се Срби не сете својих греха; јер, од самог почетка, од 1989, главна лаж овог режима састојала се у непрестаном понављању тврдње да смо ми безгрешни, пуни врлина, да нас сав свет мрзи и да ми носимо, сами по себи, “небеску правду”. Зато веронауку никад нису увели у школе – хтели су да на сваки начин код деце спрече развијање осећања греха и умећа покајања. Зато су и овог Србина – мисионара и сејача семена речи Божје (“Покајте се, јер се приближило Царство Небеско” (Мт. 4, 17)) саслушавали као “сумњиво лице”.

Док су се бавили тиме, хрватски новинар и шпијун Антун Масле је њиховим колегама “побегао” из затвора. Уз то, Хашим Тачи, политички представник “Ослободилачке војске Косова”, слободно шета по Косову, и обећава да ће Срби бити заштићени у будућој независној косовској држави. А Хашим Тачи је на потерницама србијанског МУП-а. Нико га не хапси, нити му на сенку стаје, иако југословенске власти тврде да је очуван суверенитет Србије на читавој њеној територији.

* * *

Размишљајући над позивом Светог Синода Србске Цркве, који је тражио да се, ради свенародног добра, са власти повуку они који су нас доведе довели, да се створи Влада националног поверења и спаса, да Срби, где год им је могуће, остану на Косову и Метохији у својим кућама и покрај својих светиња, подвлачим црту:

– Задесила нас је највећа голгота у XX веку. Што због својих превеликих греха (одрицања од Бога и Светог Саве, уништења хришћанске породице, милионских чедоморстава и “беле куге”, служења лажи

комунистичког утопизма), што због воље светских моћника, чији је циљ антихристовски “нови поредак” у коме нема места за православне народе и њихову традицију, Срби су, крајем овог столећа, протерани са својих вековних постојбина (Србске Крајине, Баније, Кордуна, Лике, Барање, Славоније, Западног Срема, великих делова Босне и Херцеговине, а ево, авај, сада и са Косова). Непријатељи србски ликују и радују се нашој пропасти, а наш народ, у слому и полому, тражи ко би га утешио, и не налази. Ушли смо у XX век са две међународно признате србске државе (Краљевинама Србијом и Црном Гором), а излазимо из њега без србске државе, расточени и расејани по свету, на стубу срама. Зашто је то тако? “Каквом смо мером мерили Бога и наше претке, таквом мером нам је одмерено”, каже Свети Владика Николај.

– Несрећа кроз коју пролазимо није “победа”, ма како би властодршци желели да је представе. То је, историјски и политички гледано, пораз, али пораз из кога се може извући поука ако његове узроке и последице сагледамо. Косово је, и онда, кад је њиме ходио Свети кнез Лазар, и данас, “грдно судилиште” (Његош), судилиште наших душа и савести. Оно нам поручује: покајте се, отрезните се, уразумите се, вратите се Богу и себи, и не бојте се – опет ће заблистати србски народ.

Косовска етика поручује свима који су на власти: ако желите добро свом народу, заборавите лично добро и личну корист. Свети Јован Владимир, краљ србски, умео је да се преда бугарском цару Самуилу да би спречио погибију свог народа; Свети Симеон Мироточиви је, као велики жупан Стефан Немања, умео да се савије пред моћнијим византијским царем и да робује да би његов народ био слободан; Света кнегиња Милица је могла да своју кћи да на султанов двор, да би сачувала србску државу. Човек је онолико велики колико уме да се жртвује за ближње.

Косовски завет поручују србској војсци: ви нисте изгубили рат, него битку. Благо ономе ко је био јунак у борби и човек у предању између две борбе. Ако ко није био човек, ако је учвело нејач и погазио образ

неделом, нека се покаје и исповеди, како су то чинили наши свети преци; нека зна да “зло добра донети не може”. Народ и појединац су онолико велики колико умеју да се кају и праштају. Држава мора казнити починиоце злодела.

Косовска и видовданска истина упућена Србима: не падајте у очајање! Иако је, како би Марко Краљевић рекао, опет дошло да “после нашег кнеза честитога,/ сад Арапи по Косову суде”, ми смо народ Божји у оној мери у којој хоћемо то да будемо. Косовска реч нашим непријатељима: и за њих ће, ако се не покају и не уразуме, Косово бити “грдно судилиште”. Сви који су мач дизали од мача ће изгинути, по речи Спаситељевој (Мт. 26, 52). Што је отето, то је проклето, а Косово је било, јесте и биће србско, како је било кроз векове. Но, не заборавимо ми, Срби, да је освета Господња и да ће Он вратити (Рим. 12, 19); а наше је да делима љубави и правде побеђујемо зло и мржњу овога света.

* * *

Да ли је било србских злочина на Косову, према Шиптарима?

Наши непријатељи кажу да јесте; али, не кажу само они. Као и у сваком рату на овом простору, злочина је било. И било је убијања невиних. И било је паљења кућа и пљачкања туђе имовине. Свега је тога било.

Али, ко је то чинио?

То сигурно нису чинили синови часних и поштених србских очева и мајки, мобилисана деца наша – мученици. То су чиниле тзв. “паравојне формације” и разни мародери – плаћеници, за које нема ничега светог. То су чинили безбожници, вођени безбожницима, којима је допуштано да на тај начин “чисте терен”, и да своју душу и образ србског народа заувек погане.

Али, то нису Срби, као што поунијађени или исламизовани Срби пристају да буду Срби. То су комунисти и деца комунизма, који су се одрекли Христа и Светог Саве, и који славе србоубице Крцуна и Ранковића као “велике патриоте”. То су потомци (ако не телесни, оно духовни) оних изрода који су убили 150 000 Срба кад је Тито дошао на власт 1944. и 1945. То су они који су чупали браде србским

свештеницима, и “сахрањивали” Бога. Само такви могу да уништавају све пред собом, и да се хвале тиме како “бране Србство”.

Србски народ таквих јавно треба да се одрекне, и да се каје пред Господом и Светим кнезом Лазаром зато што су се такви међу нама запитали.

Николај Берђајев је писао да је, са доласком бољшевика на власт у Русији, настао нови “антрополошки тип”: млади људи, леденог, мртвачког погледа, у кожним капутима, лица лишених доброте и меког израза који је, како вели руски философ, био својствен чак и лицу пијаног Руса. Овај нови антрополошки тип у Србији... Ако такав тип победи, ако он у народној души однесе превагу над оним другим, над питомошћу и добротом чак и према непријатељу, Срби ће заувек нестати са лица земље.

* * *

Колико су безбожници погазили и понизили србски народ! Првога дана агресије НАТО-а на РТС-у емитовали су “Козару”, “Сутјеску”, “Отписане” и друге комунистичке – партизанске пропагандне филмове, очито желећи да покажу да је ова наша борба у традицији њихове “народноослободилачке борбе”, да су Срби и даље “Титови партизани”. А затим су, док се све рушило, док су на стотине невиних гинуле, организовали да се скаче на трговима, уз ритма “музике за плес”: “Наша борба захтијева,/ кад се гине да се пјева”. Тај титоистички “*dance macabre*” над згариштем Србије по ко зна који пут је доказао оно о чему Игор Шафаревич пише у књизи “Социјализам као појава светске историје”: циљ социјалистичко-комунистичких идеја, онај унутарњи, скривени, јесте смрт човечанства (у нашем случају – србског народа). То скакање и играње по трговима није оно што вели игуман Стефан: “Плакање је пјесна са сузама”. То није: “Нека буде што бити не може”. То није: “Срб је Христов, радује се смрти”. То је безумље људи који су устали против Бога, и који су над лешевима својих жртава у грађанском рату 1941-1945. певали и играли... Многи који су у томе учествовали су очито, по законима “естраде”, која је сва у рукама Титових духовних

синова и кћери, били принуђени на то, иначе, кад се све заврши, не би могли да снимају своје касете и ЦД-ове. Ипак, срамота и брука тог нихилистичког плеса никад се неће моћи избрисати, као ни чињеница да власт Титових потомака није хтела да услиши глас србског патријарха који је молио да се прекине са тим безумљем док народ страда.

* * *

Све идеје које су, са неким православним народним вођством или макар србском влашћу са трупком здравог разума, могле да буду једном остварене трошене су у дневно-политичке сврхе. Једну од њих, идеју савеза Русије и Белорусије са Србијом са Црном Гором властодршци и њихови послушници из тзв. “опозиције” заувек су компромитовали. Уопште, митологизација “руске војне помоћи”, прича о томе како “долазе Руси”, која је представљала кључну пропагандну причу РТС-а, као и одлука скупштине о приступању савезу Русије и Белорусије доводила је до још дубљег потонућа у мочвару лажи оног дела народа (а то је знатан део) који не зна да Русијом не влада Борис Јељцин, човек у хронично пијаном стању, него русофобска мондијалистичка клика, чији је једна од представника и Виктор Черномирдин.

Уз то, не треба заборавити да Ричард Холбрук у својим мемоарима “Пут у Дејтон” каже да се Слободан Милошевић, док је преговарао о препуштању босанских Срба окупацији НАТО-ваца, ругао Русима и њиховом политичком утицају. Главни партнер у преговорима, једини са којима је желео да постигне “мир”, били су Американци. Руска обавештајна служба је податке о томе сигурно знала, и знала је да је прича о приступању Србије и Црне Горе савезу Русије и Белорусије само реторичка магла за употребу у СРЈ.

Што се тиче одбрамбених система С-300, које су Руси могли да нам пошаљу, а нису, и ту је ствар јасна: Руси би нам те системе послали да је војска и држава и њихова, а не јељциновско-мондијалистичких господара хаоса. Уз то, директор фирме која је производила те ракете, још на самом почетку рата, изјавио је да је његова фирма ове заштитне системе нудила СРЈ пре седам-осам година, али им је тада речено да

СРЈ “нема пара да их купи”. А где су народне паре? Где су паре улагане у војску? Како је могуће да није било пара за оно што би србско небо и земљу заштитило од НАТО-бомбардера?
1999.

КОНАЧНИ ИСХОД АНТИ-ЛАЗАРА

Највећа опасност за Србе православне вере била би да сву своју несрећу свале на “заверу међународне заједнице” и “новог поретка”. Чињеница је да Нови светски поредак, заснован на власти новца и манипулисању медијима, постоји, али православни, како рече један руски филозоф, не живе као тужиоци, него као оптужени. Пре свега, као они који оптужују саме себе, и у својој неправди и безакоњу траже узрок сопствене пропасти. “Ако будете слушали, добра земаљска јешћете, ако не будете слушали, мач ће вас појести”, рекао је Господ Свом народу још у Старом Завету.

На нас, Србе овог поколења, Србе на крају XX века, пала је тама и сенка смрти небивала у досадашњој историји. Вођени од утварних вођа у понор, верујући утварама сопствене “небескости”, не тражећи покајање и обнову ума, нашли смо се на дну понора, и, поломљених костију, као да немамо снаге ни да јаучемо, а камоли шта друго. Понекад, у безумљу, неко похули на Вишњег, и пита, гневно: “Да има Бога, зар би допустио да оволико страдамо?” Заборавља се да су Срби, слуге србоубице Броза, после Другог светског рата “сахрањивали Бога” по Црној Гори, Србији, Крајинама; заборавља се да су главни Титови целати били Србијанци Ранковић, Крцун и други, заборавља се да су фабрике и градови зидани без благослова, да су цркве рушене и скрнављене и то рукама Срба отуђених од свога Христа и свога имена.

Педесетих година, Срби су у једном месту на Косову, срушили спомен-храм са костурницом изгинулих у Првом светском рату. Од остатака цркве направили су клозете (!). У Црној Гори, по Лици и Кордуну, у

Источној Србији, на Косову у храмове је затварана стока.

А данас?

Где смо данас?

Проћердано је све за шта су се Срби борили вековима: националне територије, углед народа и државе. Изгубљена је Србска Крајина, као и многи делови Србске Босне и Херцеговине. Изгубљено је Косово;

– Важне србске установе, попут Универзитета и Академије, скоро да су разорене и потпуно лишене угледа;

– И политичку и економску моћ имају левичари (безбожници), следбеници пропалих идеја Маркса, Енгелса и Лењина, безбожници који Србској Цркви не враћају имовину и не уводе веронауку у школе (упркос томе, има црквених лица склоних сарадњи са таквим безбожницима);

– Судство, полиција, парламент, влада често личе на карикатуре из Домановићевих приповедака;

– Срби су у свету проглашени за агресоре, творце геноцида и комунистички народ;

– Читав народ је осиромашен, а обогатила се левичарска (безбожничка) економско-политичка “елита”: многи људи примају плате недовољне за хлеб, пензионери претурају по контејнерима, банке типа Језде и Дафине однеле су Србима огромне паре које ће бити враћене или само делимично или уопште неће бити враћене; без посла је око два милиона људи, више од сто хиљада способних и паметних, школованих, емигрирало је из земље, бежећи од недостатка будућности достојне човека;

– Организовани криминал хара; често се не откривају починиоци убистава, чак и неких од челних људи државе;

– Стање на улицама, пуним насиља, је страшно; скоро нико се не осећа безбедан;

– Народ је све болеснији: влада туберкулоза, болест беде, лекова је мало, а и оне којих има, сиротиња не може да купи, јер неки коштају као трећина плате или пензије, па и више;

- Србија биолошки изумире: већа је стопа смртности од стопе рађања; абортусе врше и девојчице од 14–15 година;
- У Србији има педесет хиљада званично регистрованих наркомана, на хиљаде заражених вирусом СИДЕ; само у Београду има близу стотину хиљада алкохоличара;
- У Србији буја проституција, несметано се растура порнографија, дневне новине објављују огласе за телефонски разврат;
- У Србији има око двеста секти;
- У Србији окултно-сатанистичке књиге преплављују полице књижара;
- У Србији харају разни “пророци”, “видовњаци”, астролози, “црни и бели магови”, који добијају медијску пажњу и популарност;
- Народ је уморан од живота у лажи и страху, разочаран и сломљен, узајамно подељен и посвађан; над нама лебди авет грађанског рата.
- Свет за Србе вели да су народ који “коље”; “спроводи психологију терора”; “упражњава расни геноцид”; “спроводи ужасе невиђене у Европи од 1945”; у коме “пулсирају јаке мрачне теме србског национализма: религија, идеологија, огорчење и смрт”; “без вере и части, банда разбојника и терориста”; народ “затрован и запао у опасну параноју”; “носиоци опасног вируса који се мора избрисати” (сви цитати преузети из књиге Зорана Петровића –Пироћанца, “Избрисати србски вирус”, која се бави медијским ратом против Срба вођеним на Западу); тако о нама суде САД и Европска Унија.
- Србији су, после страшног бомбардовања, косовску земљу одузели НАТО–силници, уз свесрдну помоћ домаћих властодржаца (који, као велике патриоте, издадоше пола србских земаља, а другу половину здушно користе само за своје богаћење), који су учинили све да се косовски проблем годинама озбиљно не решава;
- Србин не може слободно у Девич, не може у Дечане, не може у Грачаницу; Србина у косовске светиње морају да прате војници окупаторских војски; Пећку Патријаршију од зулума и похаре Арбанаса штити КФОР.

Суштина збивања међу Србима после Другог светског рата је “тајна безакоња” (2. Сол. 2.7). Закони земаљски су сасвим туђи Закону Божијем; уз то, закони земаљски се свакодневно мењају у складу са вољом безаконих законодаваца. Али, корен сваког безакоња је у људском срцу, у одступништву од Бога.

Да ли нам је “крива” међународна заједница што не постимо, не молимо се Богу, не причешћујемо се? Да ли је крив “нови поредак” што хулимо на име Господње и кршимо све Његове заповести? Да ли су масони криви понеком србском епископу, свештенику и вернику зато што Христу служе млако и подвојена срца?

Наша пропаст је у нама самима, и само од душа наших може кренути преображај и препород. Света србска косовска земља одавно је ишчезла из наших несветих, грехом опогањених срца, и зато није нимало чудно што се о тој земљи сада расправља на светским политичким пијацама, и што се та земља обећава туђинима, који њоме никада нису владали. Србија је пропала и порушена земља, земља незнађа и туге. Ништа ту не мењају шарене медијске кулисе и политичка “Потемкинова села”. Код нас је апокалиптично зло већ скоро тријумфовало. Једина нада је Христос, Онај Коме свештеник, на крају сваке Литургије, каже: “Слава Теби, Христе Боже, надо наша, слава Теби”. Ако се не вратимо Њему, пропашћемо бесповратно.

”ТРЕЋЕ ОКО” У “ЗОНИ СУМРАКА” / ПУТЕВИ КОЈИ СУ БЕСПУТИЦЕ

ШТА СЕ КРИЛО ИЗА “ТРКЕ ЗА МИР”?

Назвавши миротворце блаженима, Господ је указао на то да није сваки мир од Бога, јер је, како Сам рече, Син Божји донео и мач којим се раздваја добро од зла, светлост од таме, истина од лажи. О томе хришћани посебно морају водити рачуна у ове тешке дане посветовњачености, заборава еванђелских вредности, духовних

обмана и прелести. Данас, када су многи лажни пророци изашли у свет, нарочито је потребна обазривост, да се не би, под видом миротворства, поверовало вуцима у јагњећој кожи. За православне, мир је плод познања Истине, а Истина је нико други до сам Господ Исус Христос, Који за Себе каза да је Пут, Истина и Живот.

Овај свет у злу лежи

Ове године, у свету већ уобичајена “Трка за мир”, у организацији Уједињених нација и под покровитељством многих значајних личности политике, спорта и културе, пролази кроз многе државе света, да би, направивши круг око наше планете, поново дошла у САД, одакле и креће. Наизглед, сјајан повод да се искажу добре жеље и упуте речи у нади да се превазиђу ратови и друштвени сукоби. Неко би можда рекао да је ту, међу посматрачима или покровитељима трке, место и православним хришћанима (као што је то, нажалост, сви смо тога сведоци, и било 20. маја 1993. године у Београду). Али, да ли је баш тако и шта, уствари, стоји иза ове манифестације?

Иза ове манифестације стоји глобалистички религијски покрет звани “Њу Ејџ”, веома популаран на Западу. Главни инспиратор и покретач “Трке за мир”, индијски гуру Шри Ђинмој, један од лидера светске “Њу Ејџ” мисли, човек је чије се мишљење код појединаца у Уједињеним нацијама веома уважава. Он је, уједно, главни организатор далекоисточних медитација за људе који раде при УН (амбасадоре, представнике и делегате, као и остало особље). Овај “учитељ мира и љубави” толико је популаран, да га је и бивши председник СССР-а, Михаил Горбачов, посетио када је боравио у САД и са њиме срдачно разговарао желећи да чује његове “духовне поуке”.

Шта је, уствари, “Њу Ејџ” и какво је његово учење?

Овај покрет извире из теософије, једног од праваца нововековног европског окултизма. Он не представља само једну верску организацију или секту. У тај покрет укључене су многе религијске и друштвене групе: почев од “либералних” протестаната, преко далекоисточних секти (типа трансценденталне медитације и “Харе Кришна”), до

друштва за заштиту животиња, феминисткиња и оних који се боре за права сексуално изопачених. Бројност покрета је изузетно велика, и процењује се да има милионе чланова и симпатизера.

Укратко, следбеници “Њу Ејџа” уче:

1. Бог је безлична космичка енергија, тзв. “космичка интелигенција” у коју човек може да урони откривајући своју божанственост;
 2. Човек је по природи божанствен, и он то треба да зна;
 3. Нема греха, зла и таме: све је у “Богу”; рај и пакао не постоје;
 4. Христос није једини месија, нити је Бог. Он је само “просветљени” човек;
 5. Изласком из астролошког знака “Рибе”, који је трајао две хиљаде година, наша планета излази из области хришћанства и улази у доба религије “Њу Ејџ”, која припада астролошком периоду “Водолије”;
 6. Све религије су једно, уче о истом и коначан њихов циљ је стварање “раја на земљи”;
 7. “Њу Ејџ” заговара стварање “новог поретка” и јединствене светске државе којом ће управљати “Христ Мајтреја”; по њима, Мајтреја је месија свих вера;
 8. Мајтреја ће ујединити све народе и њихове религијске разлике поништити; они који се успротиве, биће гоњени;
 9. Основу “Њу Ејџ” покрета представљају оријентална учења о карми и реинкарнацији, затим астрологија, магија и окултизам, који се сматрају “путевима просветљења”;
 10. “Њу Ејџери” се баве и спиритизмом, који они зову “каналисање”, што, уствари, представља директно општење са духовима којима медијум допушта да уђу у његово тело и да из њега опште са светом.
- Многи симпатизери “Њу Ејџа” веома су угледни политичари и јавни радници: председник Аустрије Курт Валдхајм, покојни немачки канцелар Вили Брант, бивши амерички секретар при УН Џорџ Шулц, Тед Тарнер, власник мреже кабловских телевизија Америке, глумица Ширли Меклејн итд. Њихов утицај на ширење покрета је знатан, поготову као се зна да су многи политичари у Уједињеним нацијама,

који су само заокупљени стварањем “новог поретка”, блиски учењу овог покрета. То доказује и чињеница да у згради УН постоји посебна просторија за медитацију, која је украшена окултистичким симболима и да су за своје потребе ангажовали овог званичног гуруа, већ поменутог Шри Ђинмоја.

Неопходност примене Божјег мача

Сва учења “Њу Ејџа” у директној су супротности са Православљем. Ми знамо да је Бог – Света Тројица, а не “космичка енергија”; да је Христос – Син Божји и једини Месија; да је човек позван на обожења кроз Цркву, а не да је по природи Бог; да су грех и зло последица слободне одлуке, и да рај и ад постоје као места на којима душа пребива после смрти, у зависности од свог стања, а да ће, после Другог Христовог доласка, и рај и пакао бити вечни, у зависности од тога како је човек одговорио на љубав Божију. Православље одбацује и астрологију и магију и све врсте “медитација”, сав окултизам – источни и западни, знајући да је творац свега тога ђаво, лажов и отац лажи. Такође, сан о “рају на земљи”, рају без Бога и против Бога, опасна је утопија која човечанство кошта много патњи, почев од Вавилонске куле до данас (узгред буди речено, комунизам и нацизам такође су били покушаји стварања “новог поретка”).

Шта је, дакле, “Трка за мир”?

Једна од окултистичких политичких манифестација, чији је циљ да се прикаже тријумф “доба Водолије” над “добом Рибе”, тј. тријумф неопаганства над хришћанством. Бакљом, тим древним симболом паганског “посвећивања у тајну”, описује се магијски круг око читаве планете и тиме се најављује скоро “уједињење човечанства” под једним “новим месијом” – Мајтрејом. Мајтреја, како кажу “Њу Ејџери”, долази ускоро да би био крунисан за земаљског цара.

Према томе, православни хришћани у “Трци за мир” нису смели на било који начин да учествују ни по коју цену, чак ни као посматрачи, јер овде је, наиме, реч о превари која нема никакве везе са истинским

миротворством, заснованим на Еванђељу.

Сетимо се да Свети Цар Давид каже: “Блажен муж који не иде на веће безбожничко” (Пс. 1, 1). “Трка за мир” је такво веће, на коме хришћани нису имали шта да траже.

”Банатски весник” 1-2/1993.

САТАНИЗАМ У СРБИЈИ

Вјеро права, кукавна сирото!

Његош

Наше време је захтевно: оно тражи херувимску будност и видовитост еда би се могло одолети искушењима савременог безбожја. А херувими су, зна се, прекривени духовним очима; облећући око престола Славе и појући Светој Тројици, они истовремено гледају и у наш грехом обременени свет, молећи се Творцу да спасе и заштити мало стадо верних чеда Цркве. Тако и ми: ако смо хришћани, морамо на души својој отворити свако око, и гледати како у Христа, тако и у свет. Јер све што се у свету дешава значајно је за Цркву Бога Живог, стуб и и тврђаву истине.

Када су до нас дошли документа о деловању сатаниста на територији Србије, били смо зачуђени, али и благодарни Господу што нам је омогућио да стекнемо увид у дубине пада којим је једна део нашег народа пао. Стављајући неке од тих података пред браћу хришћане, ми се молитвено надамо да ће живе ћелије црквеног организма, од епископа до верујућих мирјана, поступити у складу са озбиљношћу и захтевношћу ситуације коју ти подаци тумаче.

Сатанистичка секта о којој говоримо себе назива ORDO TEMPLI ORIENTIS (Ред источних темплара). Основао ју је енглески *црни мај Алисџер Кроули*. Из породице протестантских секташа “Плимутске браће” он се од младости занимао магијом и окултизмом. Веома брзо је почео да упражњава вештине које је Господ још у Старом Завету забранио јер омогућују демонима да онога који се њима бави

одвуку у вечну смрт. Почетком века, Кроулију се јавила “космичка интелигенција” Аивас (очито демон) и издиктирала му тзв. “Књигу закона” за Ново доба у коме ће хришћанство бити замењено оживљеним паганизмом. Основни принципи “Књиге закона” су “Ради оно што хоћеш и нека ти то буде ЈЕДИНИ ЗАКОН” и “Љубав је закон, под контролом воље” (помињање љубави овде је само параван; битна је воља, али не воља Бога Оца, него сатане, “кнеза овога света”). Касније је Кроули призивао зле духове (један од њих, Хоронзон, умало га није убио). Путовао је по Далеком истоку да би своје враџбинске вештине усавршио. Једно од магијских имена му је било “То Мега Терион 666” (Велика Звер 666-име антихриста из Откривења Јовановог). У месту Чефалу на Сицилији основао је тзв. Манастир Телеме (Слободне воље) где је упражњавао најгнусније облике сексуалне магије која је у себе укључивала и мужеложништво... Дрогирао се, био симпатизер Хитлера... Умро је као душевни болесник...

Све би ово личило на кошмарну биографију суманутог несрећника да није било људи који су Кроулија следили. У Енглеској и САД они су наставили да шире његове идеје. На жалост, стигли су и у Србију. У београдским књижарама могу се наћи “Изабрана дела” овог манијака, као и *шарој-карте* за гатање и књиге о хороскопу које је он правио. Многи млади (мада има и старијих), поводећи се за некаквом изопаченом “модом”, купују те књиге са отворено сатанском симболиком (на насловници “Књиге лажи” насликан је ђаво, све са роговима, како се злобно смеје читаоцу).

У Србији делује и неколико центара ОТО-а. Седишта су им: Нови Београд, Вршац, Зрењанин, Трстеник и Ниш. Они су активни (наравно, далеко од очију јавности): изводе обреде, издају интерна скрипта, итд. У светском гласнику ОТО-а “Магична веза” (број издат у лето 1992.) вршачки логор (камп) који се зове “Лаштал” извештава, преко свог челника да је до октобра 1990. извео девет “гностичких миса” којима су присуствовале непосвећене, али заинтересоване особе... 22. септембра 1990. све ложе бивше Југославије имале су скуп у Вршцу (Иначе, ОТО

је своје центре имао у Љубљани, Иванић-граду, Завидовићима, Сплиту, Пули, Марибору, у Сарајеву, Цељу). Какво је учење ОТО-а?

На “крштеници” “гностика”, вели се да кроулијевац верује у Оца Живота, чије име је “ХАОС”, у једну Мајку земљу у којој су сви зачети и у којој ће почивати, а њено име је БАБАЛОН (то јест, Вавилон; ови несрећни људи су, дакле, уместо Цркве, изабрали Вавилонску Блудницу за своју мајку), у једну Змију и Лава, чије је име Бафомет (то је сам сатана; као змија, познат је још из Едемског врата; а Бафомет је једно од његових имена, које се призива у вештичијим обредима). Кроулијевац сматра да припада “Гностичкој Католичкој Цркви” и “заједници светаца”; у својој ритуалној пракси, кроулијевци имају “мису” и некакво “крштење”. Дакле, погледајмо њихове ритуале, онако како су описани у интерним документима секте.

У обреду који се, у част паганске богиње секса и плодности, обавља пред идолом Изиде, након цртања црномагијске петокраке (пентаграма) и призивања “Елохима”, “Маг ватре” кади по идолишту. Призивају се древна египатска “божанства”. Чита се Кроулијево тумачење екстазе у којој се, по њему, човек сједињује с космосом. Жрец објашњава да је култ “мајке богова” обухватио Изиду, Астарту, Афродиту (све ове богиње описиване су као блуднице), и да је исто молити се Богу, Алаху, индуском Атману или своме Ја. Прославља се Дионис, бог античких баханалија, свирач Пан (с козјим роговима и папцима). Изиде се назива и “Даницом” (једноставно, Луцифером). У току обреда Елеузине (Сатурнов тип), Мајстор храма пита брата Акваријуса зашто су се присутни скупчили. Она каже: “Шабатај” (т. ј. ради црног сабата, вештичијег обреда). Затим Мајстор пита: “Да ли су браћа нахрањена?” Акваријус каже: “Лешевима своје деце”. Након тога, изводи се ритуално убиство једног од присутних, магијски именованог као Каприкорн (јарац) Акваријус, након чега Мајстор храма вели: “ТАКО ЋЕ ПРОЋИ СВИ ОТПАДНИЦИ” (ово убиство је симболично, али довољно убедљиво изведено да би уплашило оне који мисле да побегну од сатаниста). У обреду описаном у делу “LIBERI

VEL LAPIDES LAZULI” “бог” је описан као Пан с којим се може имати телесни однос. Посвећеник тврди да је спреман да се ради Пана принесе на заклање и да му је дао тело и душу. Пан је “господ славе и прљави пас”; рај је описан као место где су “Добро и Зло браћа”. Док се клањају богу оргија Дионису, Менаде (женског пола) позивају га да “сатре свет” и да се сви прикључе “слаткој оргији сјаја”. У тзв. “LIBER СНЕТН” ово се поручује члану секте:”Ово је тајна Светог Граала, који је света посуда наше Даме, Вавилон Мајке Гнусоба, Невеста хаоса, која јаше на нашем Господу Звери. Исцедићеш своју крв која је твој живот у златни пехар њеног блуда... Убиј себе у жару предавања нашој Дами... Ишчупај мајку из свога срца и плуни у лице свога оца. Нека твоја нога згази стомак твоје жене, и нека беба на њеним грудима постане плен паса и лешинара. Јер ако то не урадиш ти својом вољом, онда ћемо то учинити ми упркос твојој вољи. Тако ћеш стећи свету тајну Граала у храму Гнусоба... АКО УЧИНИТЕ САМО КОРАК НА ОВОЈ СТАЗИ МОРАЋЕТЕ НЕИЗБЕЖНО ДОСПЕТИ ДО КРАЈА”. Преглед ових ужаса завршићемо ставом кроулијеваца према хришћанима, описаном у једном обреду који је издала вршачка ложа “Панова оаза” (датум 7.11.1989.). Обред је написао сам Кроули: “Заједница вештих магичара привикнутих на усклађен рад може бити способна да изводи спонтане оргије. Наведимо стварни пример новијег датума: пошто је за једну сврху била потребна КРВ ХРИШЋАНИНА, купљен је млад певац и крштен у Римској цркви од човека који је магијски био инкарнација свештениковог бића, пошто је био син свештеника, па је стога од рођења поседовао моћи које му припадају. Тај певац Петар Павле (такво име му је дато, нап. аут.) је према томе крштен хришћанин за све магијске радње. Наређено је да се птица затвори. После тога магичари су преузели карактере својствене Ироду, Иродијади, Саломе и Целату, извели призор плеса и одрубљивања главе, говорећи стихове драме Оскара Вајлда, у којој је Петар Павле имао улогу Јована Крститеља”. Брате хришћанине, теби и себи постављамо неколико питања. Зар је дотле дошао народ Светог Саве? Зар су потомци светих Немањића и

Светог цара Лазара спали на то да служе ђаволу и да, у недостатку хришћана кољу петлове? Каква је држава која толерише оснивање оваквих секти по Србији? Какви су родитељи који деци дозвољавају да падну у руке ђавоиманих следбеника лудог Кроулија? Да ли знаш да кроулијевци с територије бивше Југославије и даље одржавају везе и сарађују? Неки под именом “отац Кхонсу”, мајстор Абрахадабра леже у Словенији, 19. септембра 1991. обавестио је, као старешина свих југословенских кроулијеваца, своје потчињене да се скуп одлаже због рата, али да сви треба да се моле својим “боговима” да их заштите јер ће, након ратних искушења, југословенски кроулијевци остварити своје дело. (Замисли, брате Србине, какво је то дело)

Шта Србска Православна Црква предузима да своје вернике, а пре свега младе, упозори на овакво очајно стање духа у Србији? Зар смо заборавили да због поклонења ђаволу Господ може казнити народ који такве ствари трпи унутар себе, поготову ако је тај народ био православан?

“Су чим ћемо изаћ пред Милоша и пред друге српске витезове?” Са Светим Савом или са (не дај Боже!) Кроулијем?

”Светигора” 1992.

ЊУ ЕЈЦ НА ВРАТИМА БАЛКАНА

Лажни месија је рођен

”Њу Ејц” већ има Мајтреју, једног од многобројних лажних месија нашег тамног, грехом и лажју отрованог времена (*Саи Баба, Махаришии Махеш Јоџи, Суні Мун Мун*, итд. само су неки од самозваних “спаситеља човечанства”). Његов гласноговорник је британски Јеврејин *Бенџамин Крим*, који десетинама година настоји да увери свет како је долазак Христов већ “наступио”. У својој књизи “Нова појава Христа и учитељи мудрости” он тврди да је, после припреме, Мајтреја из духовних области Хималаја дошао у Лондон где се до детаља упознао са проблемом савременог човечанства коме сада нуди

решење економских, политичких, школских и верских недоумица. Његова решења су “космичка по ширини” и “свеобухватна”: зато ће га људи примити као “Господа љубави”. Крим тврди да је садашњи папа последњи, и да ће после њега на “Свети престо” Рима доћи сам Мајтреја. Ватикан је, сматра он, већ спреман: *Иван Павао Друи* је већ стигао да се моли са представницима свих религија. Године 1987. и 1993. у Асизију он се молио, поред хришћана, са јудаистима, мухамеданцима, будистима, шинтоистима, па чак и са индијанским врачевима.

Кад је посетио Африку, папа је присуствовао вуду - ритуалима, који су само за њега, приређени у граду Котону, који се сматра светским вуду-центром. Кад Мајтреја буде дошао, нова светска религија ће установити нове ритуале, од којих је најважније заклинање у току пуног месеца у априлу, мају и јуну (тада су најчешће одржавани “Вештичји сабати”). Неће бити никаквих апокалиптичних догађаја: свет ће се ујединити у “миру и љубави”, а свети *Јован Бојослов* је “измислио” антихриста. Иначе, “Њу Ејџ” поклоници тврде да је антихристов број 666 – број “сила и божанске моћи”.

Мајтрејини “подвизи”

Покрет Новог доба је још 1982. године објавио да је Христос ту. У “Тајмсу” од 24. априла те године, као и у многим другим светским новинама, објављено је да је “месија” са нама и да у свима буди мир и радост “Новог светског поретка. Крајем јула 1985, Мајтреја је у Лондону држао конференцију за штампу за 22 новинара, представника источних и западних медија. У августу 1987. Крим је најавио да ће, захваљујући деловању “Учитеља” у свету наступити разоружање и детант. У децембру Американци и Руси су се састали и постигли договор о разоружању.

“Учитељ се 1988. појавио у Кенији на скупу црнаца – протестаната које је “духовно лечила” екстрасенс *Мери Акаица*. Мајтреја је “дошао са неба” према писању “Кенија тајмса” од 22. јуна 1988. Био је то човек са брадом, одевен у белу одежду какву носе Семити (Јевреји и Арапи).

Он се представио као “Исус из Назарета” и тобож исцелио двадесетак људи, док му се неколико хиљада црнаца молило као Христу. Затим је нагло ишчезао у ваздуху. У Америци се од 1988, године све више срећу јавни написи “Христ се вратио”, а 1993. у Москви и Петрограду, уочи јудејске Пасхе, такође су се могле прочитати сличне поруке.

Није случајно да лидери “Њу Ејџа” планирају да Мајтреју устоличе изазивањем глобалне економске кризе, али и рата који, по *Алиси Бејли*, оснивача “Покрета за Ново доба” треба да однесе трећину човечанства, тј. све оне који “одбијају интеграцију”. Православнима је јасно: Мајтреја је један од демонских кепеца који глуматају Исуса Христа истинитог. То објашњава његове, засад несхватљиве, везе са моћницима овог света. Не заборавимо, водолијашком покрету припадају на Западу многи људи, од утицаја, почев од *Џорџа Шулиа*, бившег државног секретара САД у УН до *Тега Тернера*, шефа кабловских ТВ-мрежа и челника CNN-а. Покрет обилато помажу *Рокфелери* и *Ројшилди*.

Православни знају да се Христос неће јављати ни у каквим радио и ТВ-преносима, нити ће се откривати на “конференцијама за штампу”. Он ће доћи са ангелима и архангелима и васкрснуће из земаљског праха све људе, од Адама до оног потоњег, да би свако примио плату по Његовој Љубави и Правди. А дотле, “чувајте се да вас неко не превари”!
”Погледи”, 26. децембар 1994.

КО НАС ГЛЕДА “ТРЕЋИМ ОКОМ”?

”Јеретичке књиге не читати”, поручује Мати Црква свим својим верним чедима. А зашто? Зато што се кроз јеретичке књиге, часописе и брошуре долази у додир са мњењима страсних, демонским учењима заведених, људи, који су проповедали науку неблагословену од стране Господа Исуса Христа и Његових Апостола. На тај начин, против нас се “наоружава дух хуле” (Свети Исак Сиријанац), дух чији је циљ да нас, лажју и обманом, удаљи од Оца и Сина и Духа Светога, Творца, Спаситеља и Утешитеља нашег. Без Бога и Његове заштите ми

постајемо лак плен злих духова и вршитеља њихове воље. Зато је сваки православни Хришћанин дужан да себе и друге чува од неправославних учења и вештина (астрологија, магија, окултизам, спиритизам, вера у реинкарнацију, у лажна чуда, у “летеће тањире”, итд.). Ту нема толеранције. Православци не могу бити толерантни према лажи. Они воле људе који греше или су у заблуди, али њихове заблуде, управо из братске љубави, не смеју толерисати, него их морају разобличавати, молећи се Богу за оне који су поверовали “оцу лажи”. Поготову је тако данас, кад нас заплускују таласи тамног и злокобног мора новог паганизма, који се, на све могуће начине, шири преко медија.

Један од типичних гласноговорника “нове религиозности” је и “Треће око”, које издаје НИП “Новости”. Овај часопис излази већ шест година што сведочи о његовој читаности међу духовно запуштеним потомцима Светог Саве. Основна “тактика” његових издавача и уредника (у чије намере и жеље не улазимо, јер нас занимају резултати тих намера) јесте: “од свега помало, за сваког понешто”. Има ту и Православља, и окултизма, и индуских верских учења, и прича о “феноменима на граници науке”. Пошто су бројеви “Трећег ока” слични као јаје јајету, анализираћемо онај од 8. фебруара 1994. да бисмо показали колико је читање ове трећеразредне “верске литературе” опасно за сваког ко жели да иде путем у Живот Вечни.

У тексту “Храст окићен благодаћу” читамо о сликару Милосављевићу који се “исцелио медитацијом” испод неког “чудотворног дрвета” где је имао визије светаца са икона, након чега је почео да ради мозаике и слике по римокатоличким црквама у Италији; затим се пренесе поруке једне од савремених синкретистичких секти, тзв. “Универзалног живота”, која проповеда “Христа” чије се учење састоји у томе да су биљке и животиње – човекова браћа и да се душа после смрти сели из тела у тело; видимо у том броју такође слику “демонског урагана” који је лично на “ђавола”; сазнајемо како су Американци на Месецу нашли – “људски скелет” и како је естонски фотограф банчио са “ванземаљцима”... Информишу нас о Бразилцима – “потомцима Атлантиђана”, о “тајнама

пирамида”, о окултном у животу Марка Твена, о људима који изненада, само од себе изгоре, астро-медицини... “Треће око” вам нуди и тест по коме ћете утврдити да ли сте “запоседнути злим духом” (!!!) и, ако јесте, како обавити “егзорцизам”... Рекламирају се сви могући видови магије, враћања, скидања чини, лечења биоенергијом, радиестезијом, итд. “Видовита Буба” (фризерка из Београда) одговара читаоцима... Врхунац бестидности је, међутим чињеница да “Треће око” у овом броју објављује и једну од поука светог Аве Доротеја, као и текст Теимураза Авалијанија о негативном дејству екстрасенса коришћених у политичке сврхе, који је прво објавила “Светигора” за Божић 1992. (наравно, без навођења одакле је текст преузет!). Циљ је јасан: уверити наивног конзумента да је оно што се појављује у “Трећем оку” “хришћанско”, “православно” – то јест истинито. Обиље духовног отрова које читалац гута заслађује се са мало меда, да би обмана била успешнија. Човек који не познаје своју веру на тај начин може да помисли како истом Богу служе и Свети авва Доротеј и “пророчица” Габријела из Вирцбурга, чије су сладуњаве визије “Христа” који се читаоцима обраћа са “Ја, Христ, исправљам и продубљујем реч” (то јест, “поправља застарело Еванђеље” четворице Еванђелиста) послужиле као основа за секту “Универзални живот”.

Православни треба да знају “Треће око” шири, маскирајући се каткад “православљем”, духовно штетна учења (од астрологије и хиромантије до вере у реинкарнацију). Нама који живимо Црквом Божјом не треба ни “Треће око”, ни “шесто чуло”. Ми имамо Христа.

”Светигора”, број 29, 1994.

КО СЕ БОЈИ ПОГЛЕДА?

Осврт на текст г. Владимира Димитријевића

По ко зна који пут г. Владимир Димитријевић јавно жигоше наш лист. Нисмо се на то освртали сматрајући његовим правом да мисли својом памећу и по властитој савести шта му је воља. Међутим, након

учесталог успутног проказивања, овог нам је пута г. Димитријевић посветио цео текст у “Светигори”, па нас напросто приморава да читаоцима ставимо на увид његове оптужбе и свој коментар. Нека се све види.

Пођимо редом. Г. Димитријевић је, признајемо, у понечему потпуно у праву. “Треће око” далеко је од савршенства. Грешни смо, па и грешимо. Хвала свакоме ко нам укаже на неку грешку, јер нам помаже да постанемо бољи. Али, засад се не можемо одрећи огласа, јер лист нико не дотира, а они су цена самосталности. Ми не примамо рекламе црномагијаша, сатаниста и сл. али и међу онима који се код нас (само) оглашавају има персону сумњиве репутације, непровереног умећа и обично јаке жеље да брзо стекну иметак на туђој заблуди или несрећи. Тога смо свесни. Надамо се дану када ће нам тираж обезбедити довољно новца да се можемо одрећи реклама.

Разуме се, и у редакцијским текстовима има недомишљеног, погрешног, непрочишћеног... Али, није то из зле намере, него из нашег незнања или непажње. Сваки број је отисак наше тренутне професионалне и духовне свести. Не можемо бити изнад себе, али желимо да постанемо бољи него што смо сада. То је процес. А заједно са нама у том процесу учествује и сваки читалац који то жели. Зато се молимо да наше грешке не нанесу штету никоме, да изгубе делотворну моћ на путу до читалачке свести.

Г. Димитријевић, међутим, цео наш лист види као голему и опаку грешку и извориште духовног отрова (заслаћеног са мало меда).

Два схватања

У чему је наша несагласност која г. Димитријевића толико узрујава да нехришћански оштро суди, да се просто обрушава на новине које, како се чини, лично доживљава као непријатељске? Изгледа да је основна разлика у томе што ми не знамо Истину, а г. Димитријевић верује да је зна. Ми трагамо за њом, понекад и тамо где је нема, али свесрдно и искрено, стичући искуства и знања која нас, мало-помало, уз

Божју помоћ, приближавају циљу. Резон г. Димитријевића је, међутим, једноставан: православље (које он пише великим почетним словом) једина је истина; ја сам православац; дакле, ја знам истину.

Све остало, по тако сведеној логици г. Димитријевића, погрешно је, дакле лажно, дакле јеретичко, дакле изопачено. Не само магија, звездочатство, пророштво, католицизам, секташтво, екуменизам, рационализам, комунизам итд, него и ванземаљске цивилизације – макар и само хипотетичне.

Православље, како га схватамо ми, тежи да истинитошћу суштине свог учења обухвати и охристиви све – не остављајући ни једну чињеницу, појави или биће изван себе. Православље г. Димитријевића је одељено, затворено, испуњено страховима, напрегнуто и усмерено на откривање непријатеља, завера и подвала. Оно не љуби него жигоше. Привидно је доследно чистоти свог наслеђа, а заправо је ускогрудо и нетрпељиво. Уместо да привлачи, оно растерује. Уместо да позива, оно прети. Уместо да тумачи, оно осуђује.

Такво православље срцу не нуди радост и топлину, смиреност и поуздање, него зебњу и кривицу. Оно тиме поткопава саборност своје природе саздане на љубави као темељном јеванђеоском принципу.

Таквом схватању вере својствено је и не баш похвално мишљење о верницима. Сумњива му је њихова способност расуђивања, па им намеће “пастире” који их штите од опасности. Кад се г. Димитријевићу омакне “човек који не познаје своју веру”, у тој логичкој бесмислици садржана је суштина односа према онима које он, ето, брани од “Трећег ока”. Какав је то верник који не зна у шта и зашто верује? Управо такав да ја мислим за њега. Он не мора (јер није у стању).

Следећи неспоразум г. Димитријевића са нашим листом лежи у томе што га он доживљава као православљем маскираног носиоца штетних учења. У поднаслову га чак карактерише као “вучју штампу у јагњећој кожи”. Да ли су ова или она учења корисна или штетна – то не можемо овде расправити јер би нам биле потребне многе странице, па опет је питање да ли би неко некога убедио. Али, “Треће око” се никада није

маскирало ничим, па ни православљем.

Пут у веру

Покренут је пре непуних пет (а не шест) година лист за парапсихолошке и окултне теме, за текстове са границе досега науке, за приче о несвакидашњем и тајанственом. Али, уређивачи су увидели да у томе постоје бела и црна страна и решили су да их не мешају. Определили су се за једну. Тако је начињен први корак у постепеном преображавању листа ка суштаственим питањима живота, ка његовој мистици и Богу као извору, смислу и циљу постојања. Тражили смо у свим религијама оно светло заједничко језгро, њихов божански заједнички именитељ којег мора бити ако су истинске. Разгртали смо наслаге обичаја, обреда, култова – свега онога што су људи, по свом науму и памети, надавали ономе божанском и тако једној истини дали много видова, па се око њих вековима гложили и тукли. Открили смо да су за тим чистим језгром трагали многи црквени оци. Верујући да нам је Христос говорио у свим временима, сигурни смо да нас не оставља саме поготово данас, пред коначницом која се ближи. Зато преносимо неке од Његових актуелних објава – оне које су, по нашој способности расуђивања, веродостојне и савршено усклађене са суштином његовог учења на земљи.

Тако смо од безбожника постали верници, а окултни лист претворили у поглавито духовни. То што се дешавало члановима редакције дешавало се и већини сталних читалаца. Није ли то Божје дело – јер ради се о десетинама хиљада људи?

Ко би нас толике пробудио и из полутаме упутио ка светлости да не беше тог Божјег средства које г. Димитријевић самоуверено анатемише?

А кад смо тако просвећени – рећи ће г. Димитријевић – шта ће нам астрологија, Бубини одговори (узгред, Буба није фризерка, а шта и да јесте?), летећи тањира, биоенергетичари итд.? Па управо зато што су те теме тренутни духовни лимит многих људи. Оно што г. Димитријевић назива “нашом маском” и чак “врхунцем бестидности”, за ове тек пробуђене душе први је истински дотицај Божје речи.

Већина наставља даље. Многи свештеници (разних конфесија) потврдиће да су неке вернике стекли преко “Трећег ока”. По некима то, као и г. Димитријевићу, због нечег, није право, али чињенице су чињенице.

Ми, ето, верујемо да је “Треће око” једно од Божјих средстава у овом времену за упућивање неосвештених људи ка путу живота, док г. Димитријевић сматра да наш лист људе са тог пута одвраћа.

Ми имамо у виду оне који су изван досега не само црквене праксе, него и црквених гласила. То су душе у које ваља спустити капљицу Божје истине, али како? И ко? Ако бисмо лист прилагодили идеалу г. Димитријевића, остао би управо без тих читалаца, садашњих и потенцијалних, а они без икаквог духовног контакта. Тешко да бисмо их онда могли сврстати чак и међу људе “који не познају своју веру”, јер никакве вере не би ни имали, нити би знали колико су тиме осиромашени.

Надамо се да ће г. Димитријевић искрено промислити о овом проблему, па макар задржао свој толико пута понављани суд. У сваком случају, ми се на њега нећемо љутити.

А “Светигору” и даље, као и толико пута до сада, препоручујемо читаоцима, јер то заслужује. Њеној редакцији се извињавамо што је, баш у оном броју од 8. фебруара, техничком грешком изостављен назив часописа из којег смо пренели један текст.

Видан Арсенијевић

Треће око 124/1993.

ОДГОВОР Г. ВИДАНУ АРСЕНИЈЕВИЋУ, ШЕСТ ГОДИНА ПОСЛЕ

Уредник “Трећег ока”, г. Видан Арсенијевић, љутио се на мене због “неправославне” оштрине суђења. Г. Арсенијевић је обећавао да ће грешака бити све мање, да ће престати рекламирање сумњивих “исцелитеља”, да ће “процес постајања бољим” бити успешан. Но,

нажалост, ништа се није променило, осим што сада, као оснивач, иза “Трећега ока” стоји Савезна влада СР Југославије. И даље редакција “Трећега ока” меша православне текстове и чланке о свецима са “откровењима” људи самообманутих, и даље астрологија и астронумерологија, и даље радиестезија Михаила Барте, и даље веровање да “сви путеви воде ка Богу”, и даље бескрајно ризично “пророковање” будућих догађаја... И ништа се у мом односу према “Трећем оку” није променило за ових шест година, нити је могло да се промени: “Треће око” је, с обзиром да збуњује људе и нуди им окултне вештине као један од путева ка “Вишој стварности”, “вучја штампа у јагњећој кожи”, без обзира што г. Видан Арсенијевић себе сматра добронамерним човеком и православцем, и без обзира на то што ја не сумњам у његове добре уредничке намере, док у његову православност, с обзиром на уређивачку политику “Трећега ока”, основано сумњам. Овде се, наравно, нећу задржавати на анализи Арсенијевићевог става о “светлом заједничком језгру” свих религија; седам књига циклуса “Православље и секте”, које сам за жСветигору” приредио, посвећено је анализи, између осталог и таквих ставова. Задржаћу се само на два броја “Трећега ока”, која су нашем народу понуђена док је трајало бомбардовање НАТО-сатаниста, 4. маја и 2. јуна 1999. године.

То је било време изразите напетости и неизвесности код људи, који су били, са једне стране, изложени бомбама Американаца и њихових савезника, а са друге стране помамном пропагандом режима који нас је, на челу са својим вођом, довео до где јесмо. “Треће око” је “ухватило ритам” времена и догађаја, па је одмах почело да објављује “повољне прогнозе”. У броју од 4. маја 1999. извесни А. Здравковић и С. Поповић предвиђали су повољан уплив планета на нашу ситуацију, мада ће наши непријатељи “покушавати да освоје оно што се не може освојити” од 28. маја до 18. јуна (и не само да освојише, него и споразум потписах у Куманову). Такође, оптимистични астролози нудили су наду у финансијску помоћ Запада и од 11. августа изузетно повољан период у хороскопу Југославије. Извесној Ј. Ш. којој се “Свети Василије

Острошки” (Боже, опрости) јавља већ годинама, поручено је, сасвим у стилу саопштења коалиције СПС-СУЛ-СРС: “Косово нико нема право да прода, нити може да се купи /.../ Бог ипак није напустио Југославију, велике су шансе да се спасе”. Г. Видан Арсенијевић је у свом уводнику подржао скакање и певање јадних, преварених људи на трговима (“Наша борба захтијева,/ кад се гине, да се пјева”, зар не?) овим речима: “А када је реч о масовном манифестовању отпора агресору на нашим трговима и мостовима, у последње време из црквених кругова стижу повремени приговори певању, као не баш доличном понашању у часу кад су нам животи и домови угрожени. Сложио бих се са тим када би певање било израз безосећајности према сународницима који пате, гину или оплакују своје најближе. Али, оно то није, напротив. Оно нас сједињује и оснажује у отпору опакој сили која руши и убија”. После уобичајених тема “Досије Икс” типа, појављује се Београђанка М. Б. која “астрално путује” и “чује гласове” разних откровења, примајући “светлост кроз темену чакру”, па је чула читав низ небеских порука типа: “Ако останете овакви као што сте сада – уз песму, заједништво, љубав за своје Косово, нема тих снага по злу и оружју које вам могу нанети зло ширих и већих размера”; “За кратко време од седам дана ви сте силама зла, новца, капитала и мрака задавали ударац за ударцем”; “Косово поље, некада само мит, сада је на путу да постане светиња! Из Космичког записа враћено је у отежалој форми да га прочистите, и као чисту васељенску форму вратите у ред и баланс космичких енергија”. У броју од 2. јуна 1999. објављена је визија Земунке Н. З, која је видела “откинуту главу, положену на страну, која је обливена крвљу”. Била је то глава, погађамо, Била Клинтон. Затим је видела Стефана Немању и деспота Стефана Лазаревића, па, на крају, и самог “Христа”. Клинтон је, обливен крвљу, побегао далеко од “Христа”... Здравковић и Поповић су видели нама пријатељску Кину са Марсом, богом рата древних Римљана, нарочито доминантним крајем јула (ЈУЛ-а?) 1999. (Да, Кинези су нам баш помогли, нарочито војно.) Јово Марић је сабрао читав низ “предсказања, визија, објава” о Косову. Једно припада

доктору Чоу, оснивачу неке корејанске новопротестантске секте, да ће се садашњи светски систем до краја овог миленијума распасти, и да ће почети глобални сукоби уз учешће 200 милиона кинеских војника. Извесни Антон Јохансон предвиђа велике катастрофе у Америци, и руско освајање Балкана. Пропаст Америке предвиђа и “Мадона” која се јавила медицинској сестри Ени Ортега Кирквуд из Тексаса и рекла да ће нестати извесни делови Америке, али и цела Енглеска и Француска. Г. Марић, сауредник “Трећег ока”, на крају је одабрао визију 74-годишње бака Каће, којој се од 1962. јавља “Света Петка”. Бака је уснила Црнаца, крупног и кудравог, који је прошао кроз њену собу и рекао јој: “Па, добри сте ви Срби”. Тај Црнац из визије није био нико други до Џеси Џексон, “борац за људска права”, који је ослободио три америчка пилота. (А бака Каћа је веровала да ће он помоћи нама, Србима.) Наслов Марићевог текста је “Агресори ће нестати са лица земље”. Београђанка – визионарка, која је стално у контакту са “гласовима”, “астрално” је улазила у НАТО-авион, па чак и у базу Авиано...

Шест година је прошло од љутње г. Арсенијевића на мене, а “Треће око” је све више у “зони сумрака”, као и јадни србски народ, који никако да се врати Богу и себи...

Јул 1999.

ЕПИДЕМИЈА ОКУЛТИЗМА

Окултно, мрачно, скривено, забрањено...

Одједном, изненада, појавило се оно на светлости дана, и све више и више људи, иа хиљаде и стотине хиљада, упражњава окултне “вештине”, а милиони и десетине милиона иду за њима, слушајући **их**, примајући њихове савете и “хуманитарну помоћ”...

Тако је у свету: НТ Плус од 1. новембра 1997. објављује да је **ЊА** 23 године чувала тајну о извођењу операција магијско-видовњачке природе, а нарочито даљинског (телепатског) опажања. Кад су тајне

обелодањене, почела је и њихова комерцијална примена. Извесни Томас Танкијевич у Немачкој понудио је својим суграђанима курс за даљинско (телепатско) опажање по цени од 7200 марака. Он им чак нуди могућност да помоћу ове методе открију “Света Граал”. “Експрес Политика” за период од 30. децембра 1995. до 2. јануара 1996. објавила је вест да су Американци на крају, ипак, одустали од пројекта “Звездана капија”, у који је уложено 20 милиона долара, а који је био заснован на комбинацији екстрасензорике и окултне шпијунаже. У Русији се огледи и даље врше, а на челу пројекта је извесни др Игор Смирнов. “Политика” од 30. јуна 1996. донела је вест о томе да гђ-а Хилари Клинтон, супруга америчког председника Вилеама Џ. Клинтона, учествује у спиритистичким сеансама, призивајући, између осталог, и дух Елеоноре Рузвелт, супруге америчког председника Френклина Д. Рузвелта. Своје обраћање члановима Асоцијације за одбрану породице започела је речима: “Хоћу да вас обавестим да сам се, пре него што сам овде дошла, консултовала са Елеонором, и да ми је она одобрила да вам се обратим”.

Русија је, такође, опседнута окултистичким пројектима. У фељтону “Чуда руске парапсихологије, који су крајем фебруара и почетком марта 1992. објављивале “Вечерње новости” наведен је читав низ података с тим у вези. Још је Стаљин користио услуге видовњака Волфа Месинга, који је предвидео рат између Немачке и Совјетског Савеза. Данашњи чаробњаци, попут Јурија Лонга, траже да магијским моћима оживе Лењина (?). Поменути Лонго је, помоћу извесног рок-музичара Тарасенка, у кога је ушао дух, призвао “Стаљина”. Док се Тарасенко грчио, на питања гледалаца који су присуствовали сеанси, одговарао је “Стаљинов дух”, који је изјавио да се не каје због онога што је учинио, и да би желео да се поново врати на земљу. Московски “Медиасервис” се бави акупунктуром и “лечењем ћелавости” помоћу парапсихологије (!). Познати екстрасенс Кашпировски хипнотише људе путем телевизије, тврдећи притом да може да лечи људе од злоћудних и доброћудних тумора. Људи узимају фотографију Алава Чумака да би помоћу ње

“заразили” (њихов израз!) воду, коју потом користе за “исцељење”. Др Владимир Лебедев, који је истраживао дејство хипносеанси Кашпировског, утврдио је да 43% деце која су гледала овог мага преко телевизије падало у хипнотички сан, а да је код 7% уочена мучнина или “психолошка дезадаптација”.

Оно што се дешава у свету, понавља се и код нас. Миља Вујановић, која се “удала” за звезду Регулус, и која је одржавала редовне везе са индијским магом Саи Бабом (“Баш сам центар /астролошки – *най. ѝрпр./* отворила на рођендан Саи Бабе. Не постоји ништа што се случајно дешава. Добила сам недавно вибути прашак и пар цветова од Саи Бабе”, изјавила је Миља Вујановић у “Тајнама” бр. 33), касније је постала званични телевизијски “пророк” србског режима, редовно се у току 1993, појављујући иа Трећем каналу државне телевизије, и “проричући” тријумф Срба у рату у Босни и Хрватској, као и пропаст свих који се против нас боре – од Америке до Немачке... У “Дуги” бр. 513/1993. Миља Вујановић је “предсказала” да ће се средином 1994. Уједињене Нације распасти, да ће амерички народ устати против председника Клинтона, и да ће његов родни крај, Арканзас, бити потопљен. Шта ће се, по Миљи, десити са Американцима? “Имаће монструозне пчеле, караконцуле ће им излазити из трбуха... Бежаће масовно из својих уништених градова у земљу Србију, ту Божију башту, тај центар света. Тражиће масовно ваше држављанство”. Што се, пак, Срба тиче, Миља је “прорекла” да ће се њима, као Христу, “извињавати бар две хиљаде година...”.

У те дане, “Дуга” је писала и о тзв. “Групи 69” која делује при Војсци Југославије и чији је циљ примена парапсихологије у војне сврхе. Писац чланка је сматрао да су, захваљујући телепатском дејству” “Групе 69” у јавности били компромитовани Ђани де Микелис, Андреј Козирјев, Манфред Вернер, Тургут Озал, као и лордови Карингтон и Овен. Чланови групе, заљубљеници у дело Николе Тесле и поштоваоци књиге “Писма тибетанских мудраца”, верују да се непријатељима СР Југославије, приликом званичних посета Београду, појављивао “грч

на лицу”, што је, по њима, била последица “сукоба њихове негативне енергије (која носи подмукле и лицемерне намере) са енергијама добродошлице и енергијама мисли присутних екстрасенса које делују као нека врста огледала”. Треба претпоставити да је ова група људи у Војсци Југославије имала добре намере, али оно чиме су се бавили не би пало ниједном србском витезу и војсковођи, од Светог кнеза Лазара и Милоша Обилића до војвода Живојина Мишића и Степе Степановића...

”Човек је виши од звезда”, Светигора, Цетиње 1998.

ПОСТОЈИ ЛИ МАГИЈА?

Да ли магија постоји? “Тајне” су у новембру 1994. издале специјални број посвећен “магији и прорицању”. Ту су се могла наћи најразличитија сведочанства о магијским деловањима, почев од влашке магије која је нека врста “нашег” вудуа. Баба врачара је, пише тамо, магијом убила младог Стојана Србуловића, ударајући бритвом по води из које је текла крв. Петрија Илић из Ждрела је била хајдучица и врачара, која је хајдучким непријатељима набацивала смрт бајањем. Баба Миља, гледајући у белег од одела или кућног прага, дреши мушкарце и жене који су “везани” враџбинама. Јанко Дуровић је врачао помоћу духова – “шојмана”, а кад је издахнуо, његов сат је престао да ради. Милутин Перовић сарађује са Љиљаном Бранковић: што он види, то Љиљана исцељује – виле су га среле у детињству, и прогласила за “вилоса”, који “види више и даље од другог света”. (Чланак о “влашкој магији” писао је Никодије Спасић, који је повремено сарађивао и у неким црквеним листовима; изгледа да он Православље не разликује од враџбина и гатања!)

У истом броју објављен је текст Драга Париповића о “церемонијалној магији”, чији је циљ “непосредно искуство божанства” (постајања богом), мада се могу израђивати и талисмани. У чланку о љубавној магији, “Тајне” су понудиле обредну формулу коју девојка изговара

драмајући воћку у цвету, да би била вољена: “Ја тресем шљиву, шљива тресе земљу, земља тресе деведесет девет ђавола. Девет да дође, а деведесет нек’ остану; и да поведу вола са шест рога, па да иду код драгог, да га доведу код мене, да му се преврне памет на рог, те да нема мира да стане, ни да спава, ни да се одмори”. Препоручује се гледање особе која се жели кроз шупљи предмет: почев од прстена мртвог човека, преко шупљег колача пробушеног ногом мачета које још није прогледало, до шупљег колача умешеног од самртничке свеће, девет зрна кукоља и девет зрна љуља... Кафа, у коју су урезана два срца, од голуба и голубице, уз каранфил, сипа се у шољу кроз мртвачев прстен, да би жртва заувек била заљубљена у жену која ту кафу кува...

У истом броју рекламиран је и Љубомир Тодоровић, који скида магију и проклетство, и кога Стојанка Ђурковић, његов “пацијент” (уз неколицину других), назива “својим спаситељем”. Оријентални маг Селим Љуљановић говори о талисманима као енергетским батеријама.

Драган Пуач наводи субјективне осећаје и објективне феномене који указују на то да је неко под дејством магије: “тескоба и нелагодност при удаљавању са неког места; снови са тежином на грудима; осећај страха и депресије; нервна и физичка исцрпљеност; слом живаца; префорсирано самозадовољавање; појава трагова на телу (модрица, огреботина и томе слично); мирис распаднутог меса тамо где га нема; смрад фекалија и канализације; трагови слузи по стану; отисци на снегу и у песку који нигде не воде; звук звона који се не да објаснити, као и нагла појава ветра ниоткуда”.

Како изгледа вуду-напад? Скупља се длака, одећа или делови одеће особе којој се жели нанети зло, да би се с њом ступило у магнетни додир. Затим се жртвује животиња која представља особу којој се жели наудити. Помоћу предмета узетих од жртве, на исту се преносе болови све док ова не умре... Пуач као заштиту од црне предлаже “белу магију”, па чак и медитације о, како он каже, “Исусу Христосу”, који је, наравно, представљен у “кабалистичкој” перспективи...

Да ли магија заиста постоји? Чијом силом магови, врачари и чаробњаци делују? Како Црква штити своју децу од сила зла?

Основни став Православне Цркве јесте: магија постоји. Силе озлобљене људске воље удружене са демонском силом могу чинити зло другом човеку, под условом да тај човек није заштићен благодаћу Божијом. Магија нема никаквог дејства на оне који посте, моле се, причешћују Телом и Крвљу Господа Исуса Христа, редовно се кају и исповедају код свештеника за своја сагрешења, који воде частан и честити хришћански живот. Свепобедни Богочовек је њихова заштита: силе демонске им не могу naudити...

И још нешто, нешто што заувек треба запамтити: нема “беле” и “црне” магије. Свака магија је злотворна. Да не бисмо говорили без аргумената, ево шта о најпознатијим маговима света, племенским шаманима Азије, вели Мирчеа Елијаде у својој студији “Шаманизам”, описујући обред посвећења за мага у сибирском племену Јакута: “Након што га духови жизаберу’ стари шаман води свог ученика на једну падину или у неку равницу, облачи му шаманску одећу, даје бубањ и палицу и са његове десне стране ставља девет невиних младића, а са леве девет девица. Потом, обукав своју одећу, пролази иза кандидата за мага и изговара одређене формуле које овај понавља. *Најпре захтјева да се одрекне Боја и свеја шито му је грајо, и да обећа да ће чистиав животи свој йосветиштии ђаволу, а овај ће му заузврати исјуништии све жеље*” (подвлачење наше – прим. В. Д.) Потом учитељ – шаман показује места на којима пребива зли дух...”

Мислимо да је ово што смо рекли сасвим довољно да се схвати да је суштина сваке магије – служење ђаволу.

”ПРОРОЦИ” ДЕВЕДЕСЕТИХ И РАСПЕТО СРБСТВО

Пред нама је бездан, у који ћемо сигурно пати ако наставимо путем којим смо кренули – путем окретања леђа Богу а лица ђаволу; многи су тога свесни, али мали број жели да се са чињеницом суочи.

Зато наш народ, збуњен и ојађен, што својом кривицом, што заслугом сопствених вођа у понор, настоји да заборави чињенице и да се окрене варкама, од којих су, као и увек кад је у питању историја народа који је склопио Завет са Богом, најопасније варке лажних пророка.

Невиђени духовни хохштаплерај, најсуровије преваре и лажи – то је оно што нам се дешавало (кад су “пророчанства” у питању) од краја осамдесетих, а дешава се и данас. Боли су нам духовне очи толико да није ни чудо што смо слепи. Само би их Сунце Правде, Христос, могло умити Својим зрацима, да поново прогледамо. Све док нам то не пође за руком, безнадно ћемо тумарати са краја на крај сопствене пропасти.

У руке нам је дошао упутни текст социолога из Војводине, Жолта Лазара, “Празноверје и друштвене промене”. Као научник, он се определио да анализира часописе типа “Трећег ока”, “Нострадамуса”, “Хороскопа”, обраћајући пажњу на “пророчанства” и “визије” домаћих “тајновидаца” у доба нашег највећег полома – као што смо већ рекли, од краја осамдесетих до данас. Његова истраживања ћемо укратко изложити, додајући им понеко наше запажање.

Жолт Лазар каже: “Повратак примитивној магији код нас је заправо нови талас веровања у уроке и заштитничку моћ амајлија /.../ Судаћи по рекламним порукама у “Трећем оку”, једном од најчитанијих специјализованих часописа за прорицања, врачања, духовну еволуцију и просветљење, исцелитељство, парапсихолошке феномене, магију и квазирелигијске појаве, масовнија употреба амајлија у Србији оживљава већ почетком 1990. године. До 1996. огласило се најмање тринаест разних произвођача талисмана, који су нудили предмете чија је основна намена углавном заштита од разноразних “негативних утицаја” и призивање среће (посебно на пољу материјалног богатства и сексуалне привлачности.)”

Шта се све оглашавало? Јаков Блажевић из Мостара је јуна 1990. нудио “херметичко-спиритуални инструмент: УИД и ПЛОЕА за комуницирање са мртвима”. Неки “Енон, син божји” из Крагујевца

нудио је амајлију која помаже у проблемима са здрављем, љубављу, послом. Године 1992. “Галија” из Краљева објављивала је овакав оглас: “Распеће Христово – унесите у Вашу кућу свемоћну снагу КРВИ Божијег Сина! Унесите Љубав и Мир! Величина 45 x 30 цм! Плаћање унапред!” И Распеће су покушавали да сведу на “талисман”.

Крајем 1991. “Треће око” је донело текст Бошка Стојановића “Кад вас нападну менталним машинама” у коме се страдања Срба у Хрватској објашњавају дејством хрватских магова на Србе. На текст овога Стојановића, реаговао је читалац који је сам признао да је хроничан болесник (болује од запалења торако-лумбалног дела кичме), али који каже да осећа како на њега делује црна магија, и да је зато болестан. У истом броју “Трећег ока” (24. март 1992.) Стојановић је дао низ савета како препознати и штитити се од црне магије, а затим рекламирао своје *“неутрализаџоре, одводнике и остале ориџиналне аџарџие реџисџиrowане код Савезноџ завода за џаџиенџие проверене на хиљадама случајева у дугогодишњоџ пракси”*.

И лавина је кренула. Године 1992, 7. априла, “Треће око” је објавило оглас једног Немца, који је за 150 марака по комаду нудио ритуале “Братства летећих белих вештица” преведене на србски: ту су били ритуали за привлачење идеалног љубавног партнера, скидање чини, елиминисање брачног неверства... Саветовалиште “Еудне стазе” нудило је помоћ у добијању детета по жељи – мушког или женског пола. Од јануара 1991. до децембра 1995. на страницама “Трећег ока” огласило се педесетак пророка, видовњака, исцелитеља и агенција за прорицање судбине, заштиту од црне магије, скидање чини, итд. Жолт Лазар запажа да се то сасвим уклапало у општу друштвену ситуацију – рат на територији бивше Југославије, привредни, политички и морални слом, итд. Он каже: “Све то упућује на закључак да је слика “неправедног и ничим изазваног кажњавања, Србије и СР Југославије од стране међународне заједнице”, коју су изградиле и формирале штампа и медији у рукама владајуће Социјалистичке партије Србије, прихваћена и као начин сагледавања индивидуалне судбине. По угледу на санкције

Уједињених нација, чије је и наметање и скидање представљено као нешто изван њихових моћи, грађанину Србије је сугерисано да су и његова властита животна дешавања подложна разним звезданим, судбинским и магијским силама. Часописи попут “Трећег ока” доста дуго су га охрабривали у томе текстовима као што је, на пример, и овај: “Изненађујуће је колико код вас има несреће”, изјављује и изван бугарске позната пророчица, “мама” Кети Иванова. Она сматра да је велики број наших људи “под утицајем злих сила и магије. Код нас (мисли се на Бугарску - Ж. Л.) је магија – “безазленија”, ради се обично о љубавној, а код вас су многи људи под упливом магова који се баве најтежом и најпогубнијом – магијом која убија. Не чудим се рату који је избио у Југославији” (“Магија је ваше зло”, “Треће око”, 2. мај 1995.) Жолт Лазар је уочио колико је владајући режим користио астрологију и “прорицање” за своје циљеве, дајући на трећем каналу РТС-а Миљи Вујановић, све до 1993, емисију “Хороскоп” у ударном термину. То је, наравно, коришћење астрологије у пропагандне сврхе. Он затим прелази на анализу “пророчанства” која су се тицала наше несреће од 1990. наовамо.

Године 1990. “пророци” су тврдили да до рата неће доћи. Јуна 1990. “Треће око” објављује “пророчанство” “видовњака и исцелитеља” из Башаида, Небојше Бочевећа, који каже: “До рата у Југославији неће доћи! Објавите то! Многи од оних који нам нису пријатељи желели би да код нас дође до сукоба међу народима, али им то неће поћи за руком. У свету има осам електротелепата (?) који поседују способности идентичне мојим. У Југославији нас је троје. *Ми нећемо дозволити да дође до сукоба на територији Југославије!* (подвлачење наше, нап. В. Д.)

Видовњакиња Нада Субић – Иванишевић је говорила да Југословени не треба да страхују, јер ће се ситуација у Хрватској изненада смирити; Љубица Јанићијевић, чије је пророчанство објавило “Треће око” 4. јуна 1991, за себе је изјавила да је предсказала Џорџу Бушу председниковање у САД док он то није ни слутио, а устврдила да за “Југославију не

види ништа погубно”. Београдски центар “Гама” је, преко анонимне пророчице која је читала тарот-карте, објавио да ће “Југославија за спољашњи свет остати целина”.

Веома је занимљив “пророк светлосне формуле”, Спасоје Влајић. Он је августа 1991. прорицао конфедеративно уређење бивше Југославије, заокрет Хрвата ка југословенству, неосвојивост Книна, владавину Драгољуба Мићуновића, разумност Алије Изетбеговића и прекид рата у Босни и Херцеговини. Влајић је био припадник песничког правца сигнализма (бар тако вели за себе), а дуго се занимао са “скривене основе говора”. Спајајући кабалистику, кибернетику, математику и метафизику, дошао је до књиге “Светлосна формула” чији је циљ да “путем симболичке функције језика укаже на танано енергетско-светлосне основе духовних праслика које су у средишту Јунгових поставки о колективно несвесном”. “Речи су боје – боје су речи” – то је његов основни став. Мноштво формула, комбинованих са историјским анализама, даје Влајићевим списима “науколикост”, сасвим довољну да опсени полуобразованог читаоца. Влајић каже да су нијансе добра, скривене у речима и именима, “плава, бела жута (златна)”, а нијансе зла “црвена, црна, зелена”. Затим почињу конкретне анализе.

У “Новој (мета)физици на основама светлосне формуле” Влајић доказује да су исламска имена углавном “зелене боје”, што се нарочито види по именима вођа иранске “исламске револуције” (Хомеини, Хамнеи, Рафсанџани, Монтазери), који су сви “зелени”. Зелен је и пакистански вођа Зија Ул Хак, као и име државе – Авганистан. Зелени су били и нацисти: Хитлер сав зелен, Розенберг зеленожут, као и Гебелс, Химлер – зеленоплав, Ајхман – зелен, итд. У Влајићевој “Светлосној формули” сазнајемо да су имена Павелића, Степинца, Рожмана, Шаторова и осталих не-Срба зелена, дакле, зла, али исто тако и имена ђенерала Драгољуба Михаиловића и Милана Недића, који су се за србски народ борили. Ако су они “зелени” (зли), ко је златан? Послушајмо самог Влајића: “Велико путовање кроз време и ризницу духовних праслика наговести узлазни ток којим симболи

слободарске мисије србског народа прерастају у један виши садржај слободе, равноправности, братства и јединства. Многи су разлози да се – спутавајући тврдоглавост прошлости и брзоплетост садашњости – светлосна нит Растко – Сава, Раде – Петар, тананим енергијама усмери и улије у највиши симбол нове Југославије Броз – Тито који има све услове да постане непресушни извор делотворног зрачења које ће својом човечношћу надмашити границе овога тла”. Другим речима: дело Светог Саве (Растка) и владике Његоша (Раде – Петар) на србском тлу наставио је нико други до Јосип Броз Тито, чија је боја “златна” (Михаиловић и Недић су – “домаћи издајници”, сасвим у складу са компартијском историографијом и историософијом, зелени од зла, мржње и осталих негативних особина, што још више наглашава Титово “злато”).

Да се вратимо осталим “пророцима”, које је Жолт Лазар поменуо у свом тексту. када је рат у Хрватској избио, Зорица Цветковић каже да звезде показују жељу Хрватске да некуд оде, и да ће тамо бити тешких конфликата. Она је најавила, крајем 1992, (кад је инфлација већ почела!), велику инфлацију за 1993: извесна Теа је тврдила да је основа наше кризе – “снажна економска блокада”...

Уместо озбиљности и покајања, Србима је нуђен суманути оптимизам лажних пророчанства. Почетком новембра 1991. “Треће око” је објавило тобожње пророчанство Светих Врача из 15. века, које је чувала “једна породица”, о томе како ће Србе од непријатеља спасити велика војска коју ће водити “војвода Михаило” са Истока, а српско ће царство ујединити, и “сви ће се чудити колико је велико”. Појављивала су се и пророчанства неког “Милојка Креманца” (опет у “Трећем оку”), који је тврдио да се србски народ неће спасити својим заслугама, него силаском “духа – помоћника са неба”. Драгослав Стојановић је наговештавао да ће Нови светски поредак, поредак Звери, сломити на Србима (“Треће око”, 16. јун 1992. године). Почетком јануара 1992. “Треће око” је објавило визију неког “руског чаробњака Михаила Булгакова” који је наговестио да ће се између “Лаба и Ситнице поново

појавити Косовка девојка”, 28-годишња пророчица чије име почиње на В, а која ће пророковати до своје 34. године.

У то време нарочито је био популаран “поморавски пророк”, тзв. “Деда Милоје” (по свему судећи, мистификација Павла Матића, који је књигу о њему “Биће тумбање по целом свету” објавио 1991. године). Књига је била веома читана, а “Политика експрес” је редовно преносила њене садржаје “широким народним масама”. Матић је о Деда Милоју посао као о “здухаћу” (митско биће србског фолклора, “видовити чувар неке области”), који има моћ да уништава нечисте силе. Овај “здухаћ” се очито начитао помодне окултне литературе, па је тврдио да сваки човек има “заштитну ауру”, после чијег “проваљивања” се умире: проповедао је реинкарнацију и одбацивао Страшни суд, који су “измислили попови да владу с народ”. Такође, био је против васкрсења (“Не мош’ телу да се пресуђује”). Тврдио је да ће Бог ђаволе и неваљалце ускоро отерати на други свет, а они који остану ће живети у рају на земљи. Пошто свега тога нема у Светом Писму, Милоје здухаћ је тврдио да православни немају праву Библију, јер су им је отели католици – у правој Библији, коју ћемо добити тек пошто се “поколемо с католици”, нема ништа о Страшном суду. Човековом судбином управља Усуд: “Ако ти он одреди да има да пасеш зелену траву у живот, има да пасеш!” И Милојев “бог” је некако чудан, то јест: “Са судбину не управља Бог, него анђели. То јес, они су растеретили Бога од ти послови”. Суштина, међутим, ових откривења није била толико мистичка, толико дневно-политичка. Наиме, и Матићев лист “Нострадамусов магацин” и књига “Биће тумбање по целом свету” устима “Деда Милоја” уносили су хвалоспева тадашњем председнику Србије, Милошевићу, који је “један плави”, што “прича на народни језик”, и коме Срби “песме певају” (у то време је била популарна песма: “Слободане, ти си комуниста,/ волимо те ко Исуса Христа”). Овај “месија”, наговештавао је здухаћ, има да се “бори с Германи до последњу кап крви”.

Крајем 1991. “Треће око” је, захваљујући већ поменутој Зорици Цветковић, најавило наступање нове ере, јер у Библији пише (?) да ће

на нашем подручју владати ђаво који ће се звати Тито. На пут ће му стати анђео који ће се родити у години почетка ђаволове владавине, а тријумфовати кад на престо дође Патријарх Срба који је завршио “венецијанску школу”. Зорица Цветковић је тада записала: “Као што је познато, Патријарх Павле је у Филадельфији завршио такозвану венецијанску црквену школу” (?) На чијој је страни пророчица? На страни истог оног кога је проповедао Милоје здухаћ: “Слободан Милошевић има изузетно јаку ауру, као заштиту. Иако не верује у Бога, његов добри анђео га успешно чува, јер је јачи од оног злог (при том није јасно на шта се ово “злог” односи: да ли на неког злог човека, на неког уопштеног злог анђела или на личног злог анђела Слободана Милошевића, од кога исто тако његов лични добри анђео треба да га чува – примедба Жолт Лазара). Било је записано да ће доћи на чело Срба и да ће им у судбоносним догађајима помоћи”.

Клео Патра, мушкарац који је извршио операцију промене пола, у “Хороскопу”, издању куће “Политика”, 22. јуна 1992. је изјавио: “Сад још сви хоће да смењују Милошевића: не треба га смењивати! Немојте мислити да сам ја у СПС-у. Ја сам у странци Милана Парошког кога ценим и поштујем, али верујте ми да су нам данас потребна три Слободана Милошевића, а не један!... Међу опозицијом, која покушава да свргне Милошевића и да евентуално изазове грађански рат биће много похватаних и ухапшених.” Он је тада изјавио да свакодневно контактира “са највишим круговима у влади, не само републичкој, већ и градској. “Ретко кад почну да раде нешто а да претходно не консултују мене...” Званичници ову изјаву никад нису демантовали. Срж таквих пророчанстава исказао је “саговорник” Милоја здухаћа, Павле Матић, у “Нострадамусу” од фебруара 1992, године: “... Ни деда ни ја не радимо за комунисте, већ подржавамо оног који тренутно једино вреди, то јест Слободана Милошевића! Ни деда Милоје ни ја не можемо да смислимо продане душе, издајнике Србства и србског народа и превртљивце”.

Жолт Лазар у свом истраживању није поменуо, али није наодмет подсетити: у то време је “тролудак од Мачве” (тако сам себе зове),

сликар Милић Станковић, јавно причао како ће Србији кренути набоље кад се глава Светог кнеза Лазара донесете из Турске у Србију и припоји телу које почива у Раваници. Чак је и сам патријарх Павле морао да изда саопштење да се глава Светог кнеза налази уз његово тело...

Војвођански социолог је, на крају своје анализе, истакао да му циљ није био “злурадо ликовање науке над пророцима који су испромашивали”, него указивање на друштвену условљеност таквих “пророчанстава”. Он свој текст закључује овако: “Привлачност њихових пророчанстава није толико у позитивној слици будуће судбине, колико у каквој-таквој извесности коју нуде, док се њихова прихватљивост за владајући режим заснивала на стварању потпуно ирационалне слике друштвене стварности, која је доста успешно уљуљкивала способност критичког сагледавања исте”.

”Човек је виши од звезда”, Светигора, Цетиње 1998.

Тапи и Милић од Мачве

Познати домаћи хипер-реалиста, Драган Малешевић – Тапи, чврсто је уверен да је и он један од наших месијанских фигура. У интервјуу датом “Дуги” (бр. 1619), под насловом “Покорићемо свет сликама”, изјавио је: “Ја имам директан улаз у сва знања о масонерији и тајним друштвима”. Пошто верује у реинкарнацију, тврди да се против тајних друштава бори већ вековима. “У последњем животу сам био Србин и опет сам овде као Србин са специјалним задатком”. Његови пријатељи и он се у менталном рату боре против црне магије. “Биће добро са Србијом 1999. Биће добро. Живнућемо”, “пророкује” он у интервјуу.

Што се Милића Станковића, од Мачве, он је већ десетлећима на “бранику Србства”. За њега су Срби “Срораби”, који су живели још пре пропасти Атлантиде. Све што је вредно у историји света, било је србско. Његова становишта веома су сродна становиштима Миље Вујановић (кажу да су једномишљеници). У часопису “Флеш“ 15. новембра 1993. године, Миља је тај сорабски култ објаснила овако: “Православље је вера Богу најдража. Дубоко верујем да је Исус био Србин, о чему пише

др Олга Луковић-Пјановић, о чему је много говорио и г. Милојевић. Сви апостоли имају српска имена: Јован, Павле, Петар, Лука”, каже она. На упозорење да је астрологија забрањена у Старом Завету, а Миља се њоме бави, она ноншалантно одговара: “Да, али то је у Старом Завету. Након њега је дошао Исус и Нови Завет... Ја сам са десне стране (Божије)...”

Док Србство тоне, без покајања, идеолози овог покрета покушавају да нас увере како смо ми највећи и највеличанственији народ у историји. Усред рата деведесетих, који је однео Србску Крајину, један певач је, сасвим у духу овог покрета, певао: “Живјеће овај народ, /и послје усташа./ Јер и Бог је Србин, /Небеса су наша.”/

Један од најпознатијих пророка “Астралне Србије”, већ поменути Милић Станковић, заслужио је своју титулу непрестаним комбиновањем хришћанства и паганизма, при чему је то “православље” било само љуштура иза које се крио паганизам. Чињеница је да је Станковић многе ствари радио намерно, егзибиционистички, као Салвадор Дали, да би привукао пажњу јавности на себе; али ипак, његов утицај на обликовање нове, светосављу туђе свести, није нимало занемарљив. Ходећи србском земљом са штапом који га је 1969. одликовао Дејвид Рокфелер (сам Милић вели: “Кратак штап опточен слоновачом добијен у Женеви од Давида Рокфелера”), сликар је непрестано имао визије које су га одвлачиле од Христове, богочовечанске стварности.

Тако је, на пример, у вези са римокатолицизмом његова визија следећа: “И у приватним и у официјелним разговорима увек сам истицао да ја, као заклети православац, немам ништа против да седиште Христове цркве буде управо Рим (што православни никад неће прихватити), али да папе обавезно носе дугу браду и православну камилавку, а не некакво бело кече, попут Шиптара”. Дакле, по Станковићу, разлика између папе и православног епископа је само у “бради и камилавци”. “Милић луди са лонцем на глави” (назив једне његове слике) усрдно се бавио окултизмом. По његовом сведочењу, у тајне га је иницирао извесни Дара Персијанац, и то у сликаревој кули. Бавећи се анимаша-

јогом и шастра-јогом, Милић је осетио себе у “племену медитативне буктиње”. Појавио му се спектар боја, као знамен отварање трећег ока на челу.

Докле је дошао? Он сам, држећи штап, сведочи: “У деветом степену спознаје може се преузети улога мудраца са штапом. Дакле, ту смо – пред нирваном”. Из те перспективе много је јасније зашто он каже да је православна литургија “најчистији поредак медитације”.

“Тролудак Милић” (назив једне његове слике) има своју повест о Србима, који су живели под влашћу сунчаног бога Ра, а Ра је осветљавао рај, и народ био мудра раја. Логос има везе са “брложити”, Срби су са Атлантиде, Атлантик је Атлантић и Антић. “Тврдим, јер осећам, да православна Литургија води из прадавних атлантидских времена”, каже он, а на слици “Чекајући Христа” Христос се распада, и Христов монограм, сатанистички је окренут наопако.

”Царство празнине”, Светигора, Цетиње 1998.

КРЕМАНСКО “ПРОРОЧАНСТВО”

Најпознатије србско народно пророчанство дакако припада браћи Митру и Милошу Тарабићу, родом из ужичког села Кремана. Пророчанства је својевремено бележио прота Захарија Захарић... Ко их не зна? Од онога о убиству краља Александра Обреновића 1903. године до онога да ће “Срба остати толико да стану под једну шљиву”. Шта је са рукописом проте Захарије, не зна се; пророчанства Креманаца код нас су позната пре свега преко књиге “Креманско пророчанство” Драгољуба Голубовића и Дејана Маленковића (“Нова књига”, Београд 1986.), које нам је прилично сумњива из разлога које ћемо навести... Дакле, не знамо шта су Тарабићи стварно рекли и учинили, али знамо да је књига о њима у најмању руку веома проблематична.

Милош Тарабић је, кажу аутори, био човек кога су посећивале “виле и вилењаци”³⁸; говорио је да у “гори гледа и све види и чује”, а није знао да објасни како и шта. Милош је чуо гласове, а касније му је покојни стриц

Митар долазио око поноћи и казивао шта ће бити у будућности.

Нарочито су занимљива наводна пророчанства о судбини Срба у Другом светском рату, у коме је Стаљин најављен као црвени цар, а предвиђени су и људи са звездом на челу. У грађанском рату, говорио је, према Голубовићу и Маленковићу, Милош, док буде трајао: “Душмани ће ово гледати и смијати се српској омрази. *Ондакар ће се у народу њојавиџи један човек њлавијех очију на бијелом коњу* (подвлачење наше, нап. аут.). Он ће, мало-помало, сјединити завађену браћу. И на његовом челу сијаће звијезда. Он неће бити по вољи душманској војски, те ће га она гонити ће гођ стигне, по шумама, ријекама и морима. Но, тај ће човек скупити велику војску и ш њоме на Биоград ударити. Протјераће душманина из земље, те ће нам царевина бити већа него икад што је била”.

Голубовић каже да Србија није постала царевина, али се ујединила са браћом са севера и југа, а Тарабић је имао “реално виђење” Титове улоге у братоубилачкој борби, пошто је Тито окупио људе под геслом “братство и јединство”. Оваква верзија пророчанстава сасвим се уклапала у верзију СУБНОР-а, који је 1981. године у Чајетини издао књигу “Златибор у рату и револуцији 1941–1945.” Борци су објавили да је на питање проте Захарије има ли народу спаса у Другом светском рату, Милош Тарабић одговорио: “Ваља им пресејћи јабуку напола, “попречице”, па ће ондакар угледати ће им је спасење”. Кад се јабука пресече попола, угледа се, наравно, петокрака – “знак спасења” за Србе.

Тарабић је још говорио: “Вријеме мира и изобиља трајаће дуго. Водиће се много колена који ће живјети и умријети у миру, а да рат буду дознавали само преко мудријех књига, ријечи и разних приказа... Наша царевина ће ојачати, и ће год се буде чуло име наше, сви ће нас цијенити и вољети...” А кад ће Србија најбоље живети? “Србија ће најбоље живјети када се на њено престоље попне човек плавих очију, на бијеломе коњу, који будне у Србију дошао и донео у њу неку нову вјеру”.

После трећег рата, који ће бити страшан, Тарабићи су, наводно, наговештавали долазак “аранђела Мијаила” (кога је Милић од Мачве насликао као Михаила Горбачова). Земља ће у то доба бити “права рајска башча”, и сви ће људи бити једног језика и једне вере...

Када се све ове “пророчке поруке” дешифрују, добија се следеће. Грађански рат међу Србима спречио је Тито, човек чије су јединице само 1944. и 1945. у Србији убиле око 150 хиљада људи, представника “трулог режима” и “сарадника окупатора”, човек чији су измеђари у Црној Гори направили “пасја гробља” и отворили јаме – безданице да би у њих бацили на хиљаде људи; “мир Србима” је донео онај чији су следбеници убили око три стотине православних свештеника, онај чије су слуге “сахрањивале Бога” и од школа направиле кланице дечјих душа, изгонећи веру и поштење из ђака, онај чији су идеолози пропагирали “слободну љубав” и брак као “интересну заједницу”, онај који је отео земље Србима и исцртао кобне границе, онај који је спречавао сваку пројаву србског родољубља, надahнитељ Устава из 1974, покровитељ свих србских непријатеља – са звездом на челу, древним сатанским симолом, онај за кога се не зна да ли је заиста био то за шта се издавао да јесте, човек из нигдине који нас је одвео у нигдину... Књига Голубовића и Маленковића се тако показује као обична прокомунистичка пропаганда, што се нарочито види из визије “хиљадугодишњег титоистичког мира”, када ће многе генерације на нашем простору живети лепо, а о рату ће дознавати само из књига... Није прошло ни педесет година од рата у коме је страдало преко милион и по Срба, и после кога је Тито настојао да затре све трагове усташког и комунистичког геноцида над овим народом, кад је опет избио рат, у коме су углавном гинули синови-јединци и у коме су на стотине хиљада Срба протерани са својих вековних огњишта. Србија је “најбоље живела” у доба “пророка нове вере”, безбожника Тита, пророкују Голубовићеви и Маленковићеви Тарабићи, када се, по цену тупо ситог живота, многи одрекоше свог имена и своје крсне славе, плујући на све свето и честито у историји свог народа. То је било

“срећно доба” – када се вера продавала за вечеру, и поштење за печење, и крсти за масне прсте...

Последња визија “новотарабићеваца” је хилијастичка слика некаквог царства “аранђела Мијаила” (не Христа), када ће свуда бити “једна вјера и један језик”. Да то можда није “нови поредак”, који није успео комунистима, а који ће, вероватно, успети новим мондијалистима, творцима Њу Ејџа? Уосталом, и њихов знак је петокрака...

”Човек је виши од звезда”, Светигора, Цетиње 1998.

”ТРЕЋЕ ОКО” У “ЗОНИ СУМРАКА”

Да је неко пре стотинак година чуо како ће изгледати Србија и Црна Гора у наше дане, не би могао да верује. Чак ни Радоје Домановић у својим сатирама није могао да представи свет који ће потомци Светог Саве и Светог кнеза Лазара саздати својим рукама и умовима, грозничавим од празнине безбожја. Дошло је доба у коме је један од најтежих задатака сваког појединца да сачува духовно и душевно здравље, с обзиром на чињеницу да се то здравље угрожава са свих страна.

Драган Попадић, професор психологије на Филозофском факултету у Београду, у свом тексту “О менталном здрављу народа” (“Република”, бр. 1. 233 за годину 2000.) навео је читав низ примера који показују како масовна пропаганда сујеверја и окултизма може да разори душевно здравље народа. Једна од битних ствари коју је Попадић уочио је чињеница да иза пропаганде овог типа стоје “структуре” које су у држави и друштву веома заинтересоване за очување своје моћи. Попадић каже: “Много пре што су се новине типа “Зона сумрака” појавиле, “Политика” је увела редовне астролошке рубрике, као и редовне лекције за још неупућене читаоце о кинеским и разним другим хороскопима. До 1994. г. “ТВ Политика” је приказала 80 видовњака, белих и црвених магова, астролога, нумеролога... Шта мислите, ко је (16.3.1992. г.) био покровитељ јединственог парапсихолошког подухвата

– преноса мисаоних слика из Новосибирска у Београд? Није ни “Зона сумрака”, ни “Чудо”, већ “Политика”. Домаћин и водитељ програма био је уредник “Политикине” научне рубрике, извесни Станко Стојиљковић /.../. Почетком 1992. године – сетите се драматичности и озбиљности тадашње ситуације – “Политика” објављује фељтон у преко 20 наставака преко целе стране о чудима парапсихологије у бившем Совјетском Савезу. /.../ Кад и 15. наставак овог необичног фељтона, читаоцима бива представљен један “необичан човек”, који је баш тада гостовао и у студију ТВ Политика у серијалу “Чуда парапсихологије” – “магистар беле магије” Лав Гершман. Он ће све до данас остати један од медијски најприсутнијих саветника обичног света и прогнозера будућих догађаја. /.../ Предвиђања по правилу имају умирујућу функцију, откривајући читаоцима светлу будућност и дајући подршку режиму. Типичан пример је вест из “Политике” од 22. новембра 1992. год.: “Вуковарски астролог Сока огласила се и ових дана. Каже да ће се Република Српска Крајина угасити као самостална држава, односно утопиће се у савезу србских држава, чији ће главни град бити у – Охриду! Та велика држава биће монархија, а монарх ће бити из лозе Немањића по мајчиној линији. У будућности свет ће овај рат прогласити светским, а Хрвати ће бити православне вере и славиће, као и Срби, крсну славу”. Пророчица Вава, опет у “Политици”, од 4. септембра 1995. год., “види” како ће се Србија за само две године економски опоравити. У “Политици” сте још 1992. године могли наћи хороскоп новог устава СРЈ, и читалац је ту могао прочитати како се сви астролози слажу да нас чека светла будућност и да неће бити напада на нашу земљу. Што се домаћих ратова тиче, “све би требало да буде готово” до марта 1993. године кад почиње обнова и изградња, а 1996. године обнавља се слога бивших југо-република. /.../ Оваква “Политикина” традиција не прекида се ни у 2000. години. У тексту “Шта су нам прорекли видовњаци” (“Политика”, 15. 1. 2000. г.) ауторка Љиљана Милосављевић нас сасвим озбиљно информисе о низу пророчанстава за 2000. годину која сва поткрепљују једно друго а која су, сва од реда, умирујућа. Извесна баба Вука предвиђа да ће

Милошевић остати да влада док ће “Клинтон пасти као гњила крушка”. Видовита Зорка поручује да Милошевићу нико неће моћи да науди, а да ће Косово опет бити наше, што поткрепљују прогнозе Ванге 4. /.../ да ће се трупе КФОР-а повући са Косова, а да ће Србијом владати “и то врло успешно, мудри људи међу којима ће бити и једна жена”. Попадић даје дијагнозу таквог стања: “Исцелитељи телефоном – шаљу лековиту енергију, пророци “виде” животе забринутих питалаца и експресно им проричу будућност и дају им животне инструкције угодно ћаскајући са *водоцијелима*, пророчице слажу тарот-карте уз кандила и иконе светаца, заговорници окултизма приказују се као *ајџоли* православља, текстови попримају све гротексније форме (свемирска бића свим читаоцима “Трећег ока” желе срећну нову годину!)”. Настављајући се на Адорнову тврдњу да је окултизам “метафизика глупака”, систем мишљења негован у Србији на крају 20. века могао би се назвати метафизиком лудака. Уочавајући повезаност режима са овим “пророцима” и “видовњацима”, Попадић упозорава на могућност развоја догађаја која се десила у секти “Храм народа”, вођеној самоубилачки расположеним Џимом Џонсом, који је за себе веровао да је месија. Секта је 1979. године извршила колективно самоубиство. “Нема разлога да се верује како такви механизми не би могли да делују и у друштвеним групацијама знатно већим од Џонсове секте,” каже овај професор психологије...

Заиста, шта чека земљу и народ чији најугледнији писци пишу приручнике за гатање у виду романа, а објављују и астролошке приручнике у виду романа? Шта чека земљу и народ у којој књигу “одломака дијалога са Космичким разумом”, аутоматског текста писаног у трансу и објављеном под насловом “Онтолошке приче”, препоручује и један православни (?) теолог? Шта чека земљу чији ликовни уметници у Музеју савремене уметности у престоници излажу своје слике настале на основу тарот-карата (од 18. до 29. марта 1993. године своје тарот-визије излагали су многи значајни, а аутор каталога, Зоран Настић, посетиоцима је препоручивао да читају

Кроулијево тумачење тарота, “Тотову књигу”)? У “Досијеу Икс” од 28. августа 1998. г. пише о “паранормалним” искуствима наших естрадних звезда: Жељку Самарџићу се умрли рођак јавља преко телевизора, Брена је посећивала Вангу, “видовити Ноно” је примао у посете Драгану Мирковић, Миру Шкорић, Хани; Кеба се бави астрологијом, Зорица Брунцлик гледа у шољу и карте, Наташа Поповић-Швелидзе верује у реинкарнацију и комуницира са мртвима... Ненад Гавриловић из Београда продаје некакав “византијски крст” (замена за неуспелу обману са “крстом суштине” фирме ГОДРАС). Овај “крст” помаже ако се у њега гледа једном дневно, по двадесет минута. (Иначе, ово нема никакве везе са вером православних у силу Крста Господњег; реч је о медитирању на мандалу, сличном медитацијама тибетанског будизма. И сам Гавриловићев “крст” личи на индуистичко-будистичку мандалу.)

И тако даље, и тако даље... Овако је било некад, пред пропаст Израиља: лажни пророци су видели лаж и учили људе лажи. Но, и онда, као и данас, важило је, важи и важиће док је света и века: “Православни Хришћани треба да иду за Богом Својим куда год их Он поведе. А то значи – данас на Голготи, а сутра, ако се не уплашимо и не одступимо од Животодавца, у Небеском Јерусалиму. Против зла лажних духовности борити се мачем речи Божије, против мржње љубављу, против таме светлошћу – Христом, Јединим Човекољупцем.

”Православни пут”, Видовдан 2000.

АПОКАЛИПСА, ДАНАС И ОВДЕ

КАКО СХВАТИТИ АПОКАЛИПСУ?

Избави ме, Господе, од обмана бојомрскоја и злоја антихристја, чији је долазак близу, и заклони ме од замки њејових у скривеној иустинији сјасења Твоја. Дај ми, Господе, снају и храброст чврстој исповедања Имена Твоја Светија, да не одстиујим од Тебе збој стјраха

ђаволскоја, да се не одрекнем Тебе, Сјасишћеља и Искушшћеља моја, нишши Твоје Светје Цркве. Но дај ми, Госјоде, ѿлач и сузе збој ѿрехова мојих, и ѿшшћеди ме, Госјоде, у часу Сшрашноја Суда Твоја. Амин.

Молишва Светјој Анашћолија (Млађеј) Ошшћинској

Постоје две, подједнако опасне, крајности када се говори о последњим временима: једна је порицање било каквог разлога за бављење овом темом, под изговором да се православних, који “имају Литургију”, то не тиче; друга је пак бављење само том темом, нека врста “проповедања антихриста” и потпуног превиђања да историјом не управља ђаво, него Бог.

Прва заблуда је последица заборављања чињенице да је Црква од почетка пратила “знаке времена”, држећи се непосредне заповести Христове: “А од смокве научите поуку: Када се гране њене већ подмладе и олистају, знате да је близу лето. Тако и ви кад видите све ово (знамења краја историје, нап. В. Д.) знајте да је близу пред вратима” (Мт. 24,32–33). Христос је, један по један, навео све сигнале који упозоравају на коначну битку Светлости и таме у историји. Војници Христови, свако у свом времену, те сигнале морају знати, јер су то трубни знаци без којих нема боја. Ко год избегава да се са тим суочи, и тврди да се то нас “не тиче”, вара самог себе.

Друга опасност, подједнако велика као и прва, је “проповедање антихриста”, близине његовог царства и смака света. Овај нездрави апокалиптицизам обузима многе умове и срца православних који су то само споља. Њих ништа друго не занима него јурење за знаком 666, читање новина у којима пише шта се дешава “у свету и код нас”, мирисање “у ваздуху” великих катастрофа које се приближавају, итд. Ова перспектива каткад може да личи на секташку – адвентистичку или јеховистичку, на пример. “Православни паничари” су толико обузети тријумфом зла да они уопште не примећују Божје победе у свету, оваквом какав јесте. Рецимо, XX век је донео најкрвавија гоњења Цркве од када она постоји. Само у Русији комунисти су убили двеста хиљада епископа, свештеника и монаха и преко шездесет милиона

верника. Рекао би човек: смрт и безнађе. Али, Црква је у овим жртвама комунизма добила толико новомученика и исповедника колико их није имала у целокупној досадашњој историји. Небеса су пуна људи убeљених крвљу Јагњетовом и крвљу својом. Јасно је да у том прогону није победио сатана, него Бог, Промислитељ и Судија Праведни.

Отац Серафим Роуз је уједном свом предавању о знацима времена рекао: “Ми не пратимо знамења времена само да бисмо видели када ће доћи антихрист. То је споредно. Гледамо знамења времена да бисмо сазнали када ће Христос доћи.

Христос је Цар и Господ непобедиви, а сви непријатељи Његови развејаће се у прах и пепео. Неће нас спасити знање о “броју звери”, него познање Бога Живога и Истинитога. Све што се дешава треба схватити као победу наше вере, уз напор, по мери својих сила, да се у тој вери остане.

Чињеница је да Нови светски поредак жели да збрише са лица земље све верске, националне и историјске разлике и да од света направи “међународно тржиште”. Тако је на скупу у Берлину, одржаном 3. и 4. јула 1998. године, у организацији “Бертелсман фондације”, Клаус Кинкел, после говора Владике рашко-призренског Артемија, истакао да Европска Унија није никаква “хришћанска заједница” (на чему је србски епископ настојавао) и да ће Срби бити губитници и у будућим догађајима. Кинкел, министар спољних послова Немачке, сигурно је добро знао шта говори.

Уопште, у документу “Додатно усавршавање Европске Уније”, понуђеном на овом скупу, Украјина, Русија и православно Словенство проглашене су “СИВИМ ЗОНАМА”, неуклопивим у “Уједињену Европу”. Србија је (како записује Владика Артемије у брошури “Савремена документа/ Берлинска конференција, јули 1998. године”): проглашена ЕНКЛАВОМ – РЕЗЕРВАТОМ у уједињеној Европи. Срби су парије у поретку који се саздава.

По речима Светог Игњатија Брјанчанинова, отпадију, Богом допуштено, не можемо зауставити својом немоћном руком. Али зато

свако, не допуштајући себи да посустане у трагању за вечношћу, може да се труди да не учествује у тој свеопштој отпадији.

Најлакше (и најнеистинитије) од свега било би прогласити долазак антихриста у свет нечим што се збива захваљујући развоју самог света, који се све више отуђује од Бога и препушта сатани. Али, сви Свети Оци сведоче: долазак антихриста ће, пре свега и изнад свега, бити плод отпадије самих Хришћана, који ће у последња времена од вере сачувати само “обличје побожности лишено силе” (2. Тим. 3,5). Када у Цркви преовлада световни начин мишљења, када верницима, свештенству и епископима буде свеједно служе ли Богу или мамону, када истину замени лаж и угађање Христу се претвори у угађање смртницима (моћницима земаљским) – тада ће и доћи антихрист. Господ Христос Се није молио за свет, него за Цркву дату Му од Оца (Јн. 17,9). Управо међу следбеницима Распетог и Васкрслога појавиће се епидемија свесне и несвесне јудинске издаје, коју ће син погибије претворити у свој привремени тријумф.

ПЛЕШУЋИ СА ДЕМОНИМА

Када се завршио Други светски рат, у некој од британских душевних болница, дрогиран и помрачена ума, умро је један од најпознатијих ликова нововековне подземне, окултне историје, енглески црни маг и сатаниста *Алистер Кроули*. Живот му је протекао у призивању духова, ритуалним сексуалним оргијама, у употреби наркотика којима је настојао да постигне “виша стања свести”. Себе је звао “Велика звер 666”; допринео је оснивању црномагијских удружења у Немачкој из којих се родио дух националсоцијализма (SS одреди имали су типично устројство окултистичких и езотеричних удружења, а Хитлер је чврсто веровао у делатне силе магијских операција). Још у младости, Кроули је најавио XX век као век коначног рушења хришћанских вредности и наступања новог доба – доба у коме ће човек бити бог самоме себи. На почетку столећа, он је дао формулу

предстојеће епохе: *“Ради оно што хоћеш и нека ти то буде једини закон”*.

Када су популарни “Битлси”, након почетног периода у коме су свирали типичне рок-мелодије и сентименталне песмице кренули у новом експерименталном правцу, објавили су албум *“Клуб усамљених срцаца наредника Пејера”*. На омот плоче ставили су ликове модерне политике, науке и поп-културе; објаснили су да су им ти ликови узор и надахнитељи. Међу њима се налазила и сличица великана оновременог сатанизма – Алистера Кроулија. Није нимало случајно што је Џон Ленон у току продаје “Белог албума” отворено исповедио очекивања свог бенда и своје, рекавши: *“Хришћанство ће нестати; уназадиће се и распасти се. Нема потребе да о томе причам; у праву сам и историја ће то показати. Ми смо сада популарнији од Исуса Христа. Пишем се што ће пре нестати – рокенрол или хришћанство”*. Очито, “Битлси” нису били обична четворка која свира да би забављала младе. Ови “добри момци из суседства” су вршњацима хтели да пренесу и друкчије садржаје.

Уосталом, и сам рокенрол је од почетка схватан као револуција, као рушење свих устаљених поредака и вредности, а пре свега религије и породичног живота. Настао је као “бунтовништво без разлога”; шаржиран нихилизмом индустријске цивилизације, он је, још пре но што се појавио, имао свог првог идола – глумца Џемса Дина, који је, сумануто возећи ауто, погинуо, сасвим у складу са својом девизом: *“Живи брзо, умри млад, буди леп леш”*. Црпећи своју музичку подлогу из магијских ритмова америчких црнаца, рок је од почетка био усмерен на буђење сексуалног нагона и агресивности у младим људима, нудећи им слободу од свих друштвених и природних закона, управо у складу с паролом: *“Ради оно што хоћеш и нека ти то буде једини закон”*. Мик Џегер, вођа популарних “Стоунса” (извођача песама типа “Симпатија за ђавола” и “Плешући са господином Ђаволом”), једном је отворено рекао: *“Ми увек радимо на томе да управљамо вољом и мишљу људи, и већина осталих бендова ради исто”*. А познати амерички шездесетосмашки

анархиста Цери Рабин у својој књизи “Учини то” објашњава какву је улогу имао рокенрол у револуционарним настојањима да се разори традиционална америчка породица која је колико-толико штитила позитивне духовне и друштвене вредности у САД: “Елвис Присли је пробудио наша тела... Ритам је извлачио на површину све суздржане страсти. Задње седиште аута било је позорје сексуалне револуције, док је радио у тим колима био медијум субверзије. Рокенрол је означио почетак те револуције”.

“Битлси” су, очито, револуционари. Као и сви револуционари, они су проповедали материјализам (човек је плод материјалне еволуције и његова духовност је практично безначајна); секуларни хуманизам (човек је самом себи сврха; нема никаквог другог, вечног, бољег и лепшег света); нихилизам (постојање је безвредно, и ништа у постојећем друштву не вреди да би опстало); хедонизам (срећа човека је у тражењу тренутних задовољстава – од хране и пића до полног односа и наркотика). Зато је Ленон у својој песми “Замисли”, насталој након “Битлс” периода, певао: *“Замисли да нема религија... да нема раја и њакла... и да сви људи живе само збој овој данас”*.

Пре но што су “Бубе” оформљене, Ленон и Макартни су се интензивно дружили. Боравећи на “привременом раду” у Хамбургу, заједно су посећивали јавне куће, банчили и оргијали. У домовину су се вратили са венеричним болестима. Године 1964. Боб Дилан их је “навучао” на марихуану. Кад је бенд основан, у игру су ушле и теже дроге. Године 1967. Макартни је отворено признао да је са уживањем пробао LSD и да га је учинило “бољим човеком и грађанином”. Ускоро су и на својим плочама почели да приповедају употребу дрога. Песме типа “Жута подморница” и “Револуција бр. 1 и бр. 9” настале су као последице наркоманских халуцинација. А песма “Луси на небу с дијамантима” указује на LSD (“Lucy in the Skz with Diamonds”). Публициста Вилсон Брајен Кеј је сасвим у праву кад у књизи “Сексплоатација медија” пише: “Битлси су популаризовали и озаконили халуциногене дроге које користе тинејџери широм света. Они су највећи пророци и

проповедници дроге свих времена”. Читава песма “Хеј Цуд” (“Неу Jude”), по његовом тумачењу, односи се на опис употребе хероина. Цуд је Јуда издајник пошто хероин издаје човека који га користи као што је Јуда издао Христа, гурајући наркомана у лудило и смрт. Стихови које пева Макартни “Let her into your heart” значе следеће: “HER” је ОНА, ДРОГА, а “HEART” није право срце, него израз из сленга и значи пумпицу за убризгавање дроге. у стиховима “Битлси” онеме који се “навлачи” на хероин препоручују да се не боји и да ће, чим дрога уђе под кожу, све бити боље, и тако даље. Паметном доста.

Поред ширења наркоманије, “Битлси” су много допринели и популарности далекоисточних паганских култова међу младима Запада, култова који су у директној вези са индивидуалистичким егоизмом хипи-револуције и многобројним “мировњачким” покретима савремености. Њихов гуру (учитељ) био је оснивач трансценденталне медитације Махариши Махеш Јоги, а помогли су и полету “Харе Кришна” поркета. Ругајући се хришћанству, они су били заговорници незнабожачких учења о медитацији и реинкарнацији чије је продирање међу младе Американце и Европљане остављало веома лоше последице; пре свега, губљење осећаја за сопствене верске традиције, здравог поимања стварности и примање оријенталног, фаталистичког и пасивног односа према свету. Поред свега овога, “Битлси” су на плочама први користили сублиминалне поруке (тонске записе који се перципирају несвесно, јер су снимљени посебним техникама); те поруке су, тврде стручњаци, биле сатанистички усмерене.

Живимо у 1992. Млади света и даље слушају рокенрол: популаран је хеви-метал који негује култ ђавола и антихристовог броја 666; Мадона је снимила спот “Еротика” у коме се отворено приказују све врсте сексуалних изопачености; црначки репери псују белце и такође певају о сексу. Наркоманија цвета – у моди је синтетички кокаин звани “крек”; он корисника убија брже него било која од до сада познатих дрога. Уз све ово, популарност оријенталних секти је већа него икад. У Београду, поред “Харе Хришне”, “трансценденталне медитације”, разних врста јоге,

Саи Бабинић присталица, постоје и отворени следбеници Алистера Кроулија који његове књиге објављују у луксузним издањима и продају их нашој верски неупућеној омладини...

А почело је од музике “Славећи” тридесетогодишњицу ливерпулског бенда, сетимо се шта је о значају музике за складан и духовно-морално правилан живот једног народа рекао мудри Платон у свом дијалогу “Држава”: “Добро се треба чувати сваке промене у музици, јер су то опасне ствари... Незаконитост кришом лако уђе у музику. Она се полаганом насељава и кришом прелази на карактер и на способности, затим постепено јача и прелази у живот грађана... док на крају не преокрене читав јавни и приватни живот”. Духовна обнова србског народа, обезбоженог и расрбљеног, мора и ово имати у виду.

РОК–МУЗИКА И ОКУЛТНА РЕВОЛУЦИЈА

Још су Платон и Конфуције знали да од стања музике у једној држави зависи стање те државе. Преко музике се преносе неизрециви садржаји који продиру до дна душе. “Музика има моћ да обликује карактер”, говорио је у “Политици” Аристотел. У “Млетачком трговцу” Шекспир вели да је човек који не воли музику “душе мрачне попут Ереба”, и “да му не треба веровати”. Француски романописац Анатол Франс тврдио је да су “песме обарале краљеве и царства”... Тако је било вековима; тако је и у XX столећу, столећу које је донело нову, револуционарну музику.

Рок-музика је настала у САД од црначког ритма и блуза и белачког кантри–вестерна. Постоји предање да је најпознатији блузер пре Другог светског рата, Роберт Џонсон, продао душу ђаволу да би свирао “немогуће” музичке деонице. Било како било, Хендрикс му је посветио хит–песму “Вуду дете” (“Voodoo Child”), указујући на чињеницу да су основни ритмови рокенрола преузети из црначке вуду–магије, коју су робови из Африке пренели са собом на северноамерички континент. Она је наставила да постоји упркос томе што су примила западно

Хришћанство као своју нову религију.

Почетак рока био је енергија, ритмичко извикивање хедонистичких парола спојених са “шећерним” изгледом певача попут Елвиса Прислија. Утицај новог звука био је огроман, и концерти су све више личили на призоре масовне хистерије. Међутим, овај рок је ипак био релативно доброћудан, са љубавним порукама сентименталног типа. Тако је било педесетих; шездесетих, међутим, рок–звезде почињу да се занимају за друге врсте порука које се преко музике могу послата слушаоцима. Њихови менаџери и људи који су стајали иза музичке индустрије схватили су то као одличну прилику да се манипулише масама младих, и да се њихов метафизички и друштвени радикализам усмери ка стварности која би била безбедна за владавину “светске закулисе”. “Секс, дроге и рокенрол” требало је да послужи за испирање мозга; “Живи брзо, умри млад, буди леп леш” (изрека Џемса Дина, “рокера пре рока”) значило је: улудно трошити сву енергију жеље за другачијим, бољим светом, и ући у “паралелни свет” у коме ћеш бити безбедан по естаблишмент. У том паралелном свету можеш и да се убијеш; нико те у томе неће ометати. Рокери и њихови надахнитељи су схватили оно што је Френк Запа исказао у часопису “Life” од 28. јуна 1968: “Начин на које звук делује на људски организам безбројни су и суптилни... СНАЖНИ ЗВУЦИ и јако осветљење данас су НЕВЕРОВАТНА ОРУЂА ЗА ИНДОКТРИНАЦИЈУ”. У правцу чега? Чиме је требало индоктринирати младе? Духом Новог доба, “Доба Водолије”, у коме ће хришћанске вредности бити замењене антихришћанским. “Чини оно што хоћеш и нека ти то буде једини закон”, говорио је Алистер Кроули; чувени хеви–метал фестивал у замку Донингтон (Велика Британија) имао је ову поруку као мото који најбоље изражава срж рок–идеологије.

Поруке насиља и безнађа биле су увод у суптилнију индоктринацију. Наравно, 99% младих људи те поруке је примило као “добар штос”. Али, онима који су их слали циљ је био да их 1% схвати озбиљно, а да 99% других изгуби чуло за разликовање добра и зла, и да им зло

постане симпатично, баш као “добар штос”. Ево два преведена текста, да видимо како злочиначке поруке постају “штосне”:

Група “Slayer” (“Кољач”), у песми “Пакао чека” (“Hell Awaits”): “Без видљивог мотива. Само убијај, убијај поново. Преживи моје брутално касапљење. Ловићу те до краја”.

“Rigor Mortis” у песми “Касапљење тела”: “Не брини, кучко, нема разлога за бригу. Само лези и опусти се. И кад достигнеш врхунац (оргазма), узећу своју секиру. Са пет лаких удараца, исећи ћу те у шест слатких комада. Касапљење тела док страст буја”.

“Кржави Еди”, маскота групе “Iron Maiden”, је вампир који ужива да касапи жртве секиром. Масовни злочинац, сатаниста Ричард Рамирез, који је на најсуровији начин убио 30 људи (пример: убио је човека у брачној постелји; силовао, поред мужевљевог леша, његову супругу, а затим и њиховог осмогодишњег сина), на суду је изјавио да га је на ово, између осталог, надахнула песма групе “AC/DC” насловљена као “Night Prowler” (“Ноћно вребало”): “Нико те неће упозорити, нико неће вриснути: “Напад!”, и нећеш осетити челик док та се на зарије у леђа. Ја сам твоје ноћно вребало”.

Истраживање објављено у часопису “USA Today” од 11. октобра 1985. године показује да су међу омиљеним песмама 700 младих хеви-металаца 50% истих биле о убијању, 32,5% о сатанизму и 7,4% о самоубиству. Шила Дејвис, предавач стихотворства на универзитету Њујорк, вели да је “боље посветити озбиљну пажњу садржају поп-песмама и вредновати не само оно што стихови тих песмама кажу друштву, него и то шта – могу да му направе”.

Самоубиство, врховни чин самопредаје сатани, величао је Ози Озборн (песма “Suicide Solution” – “Самоубилачко решење”: “Самоубиство је једини излаз”); група “Suicidal Tendencies” (“Самоубилачке склоности”) у песми “Самоубиство је алтернатива”: “Смучио ми се живот – усисава ме, смучило ми се и уморан сам, смучио сам се самом себи – не желим да живим, смучио ми се живот – умрећу, самоубиство је алтернатива”. У песми “Fade to Black” “Металика” пева: “Изгубио сам вољу да живим,

просто више немам шта да пружим; више ничег за мене нема, чекам крај да будем ослобођен”.

Доктор Вос, који је спровео истраживање међу тинејџерима, а тицало се њиховог занимања за самоубиство, убиства и сатанизам, дошао је до тврђења 40% испитаника да песме могу да воде самоубиству или злочину. Ево неких изјава младих људи које је доктор анкетирао: “Видео сам да се десило другару из одељења – песма их може гурнути преко ивице”; “Песме и речи су јако моћне; нарочито ако потичу од бенда кога они цене”. Доктор Вос своје истраживање закључује овако: “На овом месту мог истраживања, рекао бих да, док не сазнамо како овај тип музике заиста делује на адолесценте, за родитеље је животно важно да надзиру оно што њихова деца слушају”.

Свему овоме придружује се и дрога. Од ње су умрли (између осталих) Брајан Џоунс из “Стоунса”, Сид Вишиз из “Секс Пистолса”, Денис Вилсон из “Бич Бојса”, Џими Хендрикс, Џенис Џоплин, Џим Морисон, Бон Скот из “AC/DC”, Френки Лајмон, Фил Лајнот из “Thin Lizzie”, закључно са Куртом Кобејном из “Нирване”, који је дрогиран, пуцао себи у главу.

Куда све ово води?” Ми смо на путу за нигдину, придружи нам се!”, певала је група “Talking Heads” у песми “Road to Nowhere” (албум “Little Creatures”).

Пол Кантор из “Jefferson Starship” каже: “Циљ наше музике ја да пробудимо јаз између поколења, да отуђимо децу од родитеља”...

Мик Џегер вели: “Не постоји нешто такво као што је поуздана, породично усмерена рок-песма”.

У ~~Niki Sixx~~ из групе “Motley Crue” вели : “Никад нисмо планирали да будемо било чији узор понашања. Али кад смо то већ постали, настојимо да својим фановима дамо нешто у шта би веровали. На другом албуму рекли смо им да “дозивају ђавола”(“Shout at the Devil”). Многа људи мисле да је то... песма о сатани. То није тачно. То је о супротстављању ауторитету, без обзира да ли је реч о вашим родитељима, вашем професору или вашем шефу. Мислим да је то јако добар савет. Али сам

сигуран да ће сваки родитељ који то чује мислити да је реч о издаји”. Мржња према Хришћанству саставни је део идеологије многих бендова. У песми “Опседнути” каже: “Опседнут сам свиме што је зло. Захтевам смрт вашег Бога... Седим на десној руци Господара сатане /.../ “Jethro Tull” у “Химни 43”: “Ми смо своји сопствени спаситељи, а ако Исус спасава, боље му је да спасе себе”.

У “Књизи о правом Френку Запи” естрадагантни рокер вели: “Најбољи савет свима онима који желе да подижу срећну, ментално здраву децу је: држите њу или њега што даље од цркве”.

Да ово заиста утиче, ево примера. Фан групе “Slayer” часопису “Sun” (маја 1989.) послао је писмо следећег садржаја: “Мрзим вашег Бога, Исуса Христа. Сатана је мој господар.

Жртвујем му животиње. Мој бог је “Slayer”. Верујем у речи њихових песама”.

Томи Саливен, дечак од 14 година, слушајући хеви–метал, почео је да води сатанистички дневник. Пошто је мајка покушавала да га спречи у слушању музике насиља и мржње, Саливен ју је искасапио скаутским ножем и побегао; нађен је касније, у врту суседа, са пререзаним венама. Обесио се.

Да демони могу да учествују у компоновању, показује пример америчког медијума Розмари Браун, која је објавила књигу “Недовршена симфонија: гласови са оне стране”. Она верује да њу запоседају “душе” великих композитора прошлости – Шопена, Моцарта, Баха, Листа, Дебисија, Рахмањинова, Брамса, Шумана, итд. Кад је “душа” опседнута, она свира и записује ноте – компонује музичке комаде који по стилу невероватно личе на стилове оних композитора које Браунова помиње. Ове “душе” је уче окултним вештинама и веровању у реинкарнацију. Композитор Сирил Скот, који је био окултиста (теозоф) и који је на основу комуникације са духовима написао две књиге (“Утицај музике на историју и морал” и “Музика: њен тајни утицај кроз векове”) од духа са којим је општио сазнао је да су они јако заинтересовани за развој западне музике. Дух му је препоручио да изучаваоцима окултног

стави до знања колики је уплив музике на скору окултну еволуцију човечанства. Велики посвећеници света духова рекли су Скоту да планирају музичку будућност.

Ево шта он о томе каже: “Музика ће у будућности бити коришћена да људе доведе у приснији додир са дусима (“девама”); људи ће бити кадри да примају позитиван утицај ових бића посећујући концерте на којима ће дуси прикладном свирком бити дозивани... Научно прорачуната музика која је у питању, имаће, било како било, двоструки циљ: призивање дева (духова) и у исти мах стимулацију код слушалаца оних психичких способности које ће их учинити свеснима присуства (духова) и способнима да одговоре на њихов утицај”. Скот је књигу завршио поруком свог духа – водича : “Данас, кад улазимо у ово НОВО ДОБА, тражимо, пре свега путем медија пријемчивих за НАДАХНУТУ МУЗИКУ, да проширимо дух (окултног) јединства и братимљења, и да тако убрзамо (духовно) вибрирање ове планете”. И духови су такве “надахнуте музичаре” нашли, и почели су да их наводе да пишу “по надахнућу”. У књизи Дејва Ханта, једног од највећих изучавалаца окултизма у САД, “Америка: нови чаробњаков шегрт” о томе се каже следеће: “Многе од великих рок звезда биле су дубоко увучене не само у окултизам, него и у отворени сатанизам... Настојећи да опише сопствени “процес надахњивања” Ленон је рекао: “То је као да си ПОСЕДНУТ: као видовњак или медијум”... Јоко Оно је о “Битлсима” једном рекла:”Били су као медијуми. Нису били свесни свега што говоре, али је то долазило из њих”... Марк Сторас, певач хеви-бенда “Крокус”, изјавио је за “Циркус”: “То се не може описати осим ако се каже даје то нека врста загонетне енергије која стиже са метафизичке равни и улази у моје тело. То је скоро као да сте медијум”...

Литл Ричард је имао слична искуства и сатану је открио као извор свог надахнућа: “Мноме је управљала и усмеравала ме нека друга сила. Сила таме... многи људи не верују да она постоји. Сила ђавола. Сатане”.

Џим Морисон (“The Doors”) звао је духове који су га повремено опседали “господарима” и написао је књигу песама о њима.

Фолк–рок уметница Џони Мичел креативност је добијала од свог духа – водича по имену “Арт”. Толико је зависила од “Арта” да ништа није могло да је заустави кад би је он “позвао”.

Присуство ових “духова” међу врхунским рок–звездама изгледа да није случајно. Суперстар Џими Хендрикс, кога су звали “највећи рок–гитариста”... “веровао је да је поседнут од стране неког духа”, према исказу Алена Дагласа (близак Хендриксов сарадник, *нап. В. Д.*). Хендриксова бивша девојка, Фејн Придн, рекла је: “Уобичавао је да говори како је неки ђаво или нешто у њему, знате, и да над тим нема никакву контролу; није знао шта га наводи да се понаша онако како се понашао и шта га тера да говори оно што је говорио, и песме... просто су излазиле из њега”.

У раним данима, Џегер и Кит Ричардс из “Стоунса” били су пријатељи Кроулијевог следбеника Кенета Ангера, члана Ла Вејевог “Магијског круга” из кога је 1966. настала “Црква сатане”. Џегер је компоновао музику за Ангеров филм “Зазивање мог демонског брата”, а Ричардс је требало да глуми ђавола у његовом филму “Луциферов успон” (није снимљен због кобних знамења која су се екипи стално понављала). Ангер је Џегеру саветовао да на насловну страну LP “Their Satanic Majesties Request” стави лик ђавола из Кроулијевог шпила тарот–карата. И Ричардс и Џегер имали су љубавницу Аниту Палемберг, која се бавила црном магијом. Познат случај из њихове рок–биографије је убиство на концерту у Алтамонту 1969. године које је извршила банда “Анђели пакла” док је Џегер певао “Саучешће за ђавола” (“*Simprathy for the Devil*”). Ова песма једно време није била извођена иа концертима “Стоунса”, да би на турнеји поводом LP “Voodoo Lounge” њоме био завршаван концерт. Ричардс је такође изјављивао да “Стоунси” своје песме стварају као медијуми.

Елис Купер је тврдио да је своје име добио од духа који га је опсео у току једне спиритистичке сеансе (његово право име је Винсент Фурније). Поред редовних клања живине на бини, инсценецаије гиљотинирања, и слично, он пропагира некрофилију (песма “Cold Ethyf”).

У магазину “Faces” од новембра 1983. Ози Озборн каже: “Изгледа да никад не знам тачно шта ћу следеће учинити. Изгледа да чиним оно што ми духови кажу да чиним. На тај начин, увек могу неког или нешто да окривим” (због свог понашања, нап. прир). “Неки пут се осећам као медијум неке силе споља”, рекао је другом приликом. Питер Крис, најпознатији бубњар групе “KISS”, изјавио је за часопис “Rolling Stone” (12. јануар 1978.): “Подједнако верујем и у Бога и у ђавола. Можете користити и једног и другог да би ствари ишле како треба”. Глен Типтон из групе “Judas Priest” (“Јудин свештеник”) рекао је да постаје луд кад се нађе на бини: “То је као да неко други опседа моје тело”. “Цепелини” су имали вођу, Цимија Пејџа, који је био ватрени следбеник Алистера Кроулија, а песма “Степенице за небо” је пуна кроулијевска симболике. У њој се помиње загонетан фрулаш који ће људе, ако га буду слушали, “привести разуму” и који све позива да му се придруже. Тај фрулаш је Пан, античко божанство са телом и главом човека, а роговима и брадом јарца, као и са козијим папцима. На Кроулијевој сахрани свирана је “Химна Пану”. Пејџ је био власник “Equinox”–а, највеће књижаре окултне литературе у Британији. Његова опседнутост Кроулијем била је толика да је купио кућу у којој је некад живео енглески сатаниста. Џои Бонем, бубњар бенда, умро је управо у тој кући 1980. године. Чим је Бонем умро, Роберт Плонт, певач групе, напустио је бенд, тврдећи да је Пејџова опседнутост окултизмом директни узрок смрти њиховог бубњара.

У књизи “Сатанизам: да ли је ваша породица безбедна?”, амерички истраживачи Шварц и Емпеј одговарају на питање зашто се неки од рок–музичара (очито, све више њих), окрећу сатанизму као надахнућу за своје песме и понашање: “У разговору са неким од музичара увучених у сатанизам, као и са особама које су ти људи консултовали – истраживачима, психолозима, лекарима – ствари су постале јасне. Као и многа други који су изабрали сатанизам уместо Хришћанства, они имају жељу за тренутним задовољењем и самоиспуњењем. Новац. Надзор. Моћ. Они желе да остваре фантазију живљења посебним

животом у великом богатству, рекао нам је један од психолога чија пракса укључује нека од најважнијих имена рок–бизниса. “И спремни су да умру млади да би платили цену (остварења тог сна, нап. В. Д.). Увиђају да, ако дају живот млади, могу (претходно) стећи све што желе...” Стварност овог исказа постаје очита кад читате некрологе рок–звезда. Многа су умрли од алкохолизма, од дрогирања, или несрећа које су плод њиховог подлегања утицају (алкохола и дрога)”...

Јасно је, дакле, да је рок–револуција једна од сржних револуција Њу Ејџа. Ово због тога није текст о популарној музици, него о њеној злоупотреби: овај текст не саветује шта да слушате, него како да слушате. Нико не оспорава да је рок–музика имала и добрих песама и добронамерних уметника, али, још једном, **ОВДЕ ЈЕ РЕЧ О МАНИПУЛАЦИЈИ МУЗИКОМ, А НЕ О МУЗИЦИ КАО ТАКВОЈ.**

АТЛАС БЕЗБОЖНЕ БУДУЋНОСТИ

Пред нама је књига “Атлас будућности” (“Atlas of the Future”) у издању познате америчке куће “Макмилан”. Приређивач овог дела, **Jan Pearson**, у предговору вели: “Шта се може десити сутра? Како ћемо живети у годинама које долазе? За какво окружење да се припремамо? Како да деламо и како ће изгледати свет на основу исхода тог делања? Какве су опасности? Какве су могућности? Важно је да знамо шта се не може надзирати, а шта је оно што можемо променити. То су питања која су нас покренула да напишемо ову књигу. Покушали смо да покажемо у ком се правцу ствари одвијају, узимајући у обзир савремене токове и одлуке које се већ доносе”. На књизи је радио читав низ највећих стручњака из различитих области: од истраживања космоса, преко генетског инжењеринга, до тзв. нанотехнологија. Међу њима су и: Френк Барнаби, нуклеарни физичар из Велике Британије и истраживач атомског наоружања у програму Британске владе; Дирк Брајант са вашингтонског Института светских резерви; Чик Бакли, професор физике на Краљевском колеџу у Лондону; Сајмон Дејвис,

професор права на Универзитету у Есексу и аутор књиге “Велики Брат: британска мрежа надзора и нови технолошки поредак”; Анџела Мартинс Оливиера из међународне организације за рад у Женеви; Томас Милер – из Института за климу у Вуперталу у Немачкој; Крис Винтер, водећи британски стручњак у области оптичких система, мобилне телефоније и вештачке интелигенције, итд. Сва ова имена обезбеђују поузданост података објављених у “Атласу будућности”.

Но, ова будућност је без Бога. Човек сања о свету који ће преуредити у складу са својим похотама, градећи “кристални дворач” (Достојевски) хедонистичког атеизма. Научници, опијени фаустовском вољом за моћ, решили су да продру у најтајније скривнице природе, и измене поредак који је установила Света Тројица.

Две ствари Црква зна о последњим временима. Пророк Данило каже: “У последња времена, људи ће трчати тамо-амо и знање ће се умножити” (Дан. 12,4), а пророк Амос вели да ће Господ у последња времена на свет пустити “глад и жеђ, али не глад хлеба и жеђ воде, него слушања речи Господњих” (Ам. 11–12). И тада ће људи ићи са краја на крај света, тражећи Истину, Христа Логоса, и умираће у технолошком рају у коме неће бити Сина Божијег, Коме је Блажени Августин говорио: “Створио си нас Себе ради и неће се умирити душа наша док Тебе не нађе”.

Ништадушу човекову не може умирити, осим Бога. Али, насвоју пропаст, човечанство је кренуло путем технике, заборављајући литургијску етику. А техника без етике је тоталитарна, антихристовска.

Какав нас свет чека према “Атласу будућности”? Да погледамо.

Човекова околина

Рачуна се да ће до 2050. године још 10% шума у свету бити уништено. Све шуме у Африци и Кини, ако се овим темпом настави, до тада могу бити потпуно уништене. Огромно разарање чека шуме Југоисточне Азије и Јужне Америке. Русија је нетакнуте сибирске шуме продала, ради експлоатације, фирмама из Америке, Јапана, Европе, Јужне Кореје. Сеча тропских шума у Јужној Америци веома смањује количину

кисеоника који се производи управо путем ових “плућа планете”. Од почетка осамдесетих, посечено је 8% тропских шума, а та тенденција се наставља.

Што се пијаће воде тиче, рачуна се да ће без ње 2050. године бити око две милијарде људи.

Индустријско загађење планете погодује и повећању температуре на Земљи. САД су одбиле да 1992. у Рио де Женеиру потпишу споразум о смањењу производње гасова који штетно утичу на озонски омотач, и подстичу глобално отопљавање планете. Озонски омотач, који штити планету, све је тањи, а ултраљубичасто зрачење Сунца, које је канцерогено, све је веће. Огромне озонске рупе постоје и изнад Арктика и изнад Антарктика.

Тако човечанство, злоупотребљавајући планету, дар Божји, због својих себичних интереса, самом себи сече грану на којој седи.

Будућност медицине

До 2006.

Генетичари целога света раде на идентификацији свих сто хиљада гена људског организма. Верују да ће тада установити како гени ступају у узајамне односе. На основу тога, моћи ће да се идентификују многе генетске болести. Пренатална дијагностификација ће моћи да упозори родитеље да опасност генетског поремећаја код новорођенчади, након чега ће родитељи моћи да се одреде за абортус (!) Биће пронађени нови лекови. Планира се генетска манипулација на животињама (рецимо, свињама), којима ће се убризгавати људски гени, да би животиње могле да производе органе за трансплатацију људима.

До 2020.

Развој такозване нано-хирургије. Микро- роботи ће моћи да путују кроз људске вене и артерије, и да врше операције у телу. Уништаваће, рецимо, ћелије тумора и вршити замену дотрајалих делова тела.

До 2040. планира се и следеће:

– Компјутерска дијагностификација и лечење;

- Електрокардиограми, снимци рендгена, ултразвучни налази, патолошке анализе биће електронским путем слате у компјутерске центре великих медицинских установа, од којих ће многи бити у другим земљама;
- Вакцине против маларије, херпес симплекса, СИДЕ, итд.
- Хируршки захвати на даљину, путем компјутера: лекар је, рецимо, у Токију, а пацијент на операционом столу у Сао Паолу;
- Наномашине ће лечити чак и појединачне болесне ћелије организма;
- Генетска манипулација пола;
- Пацијенти ће, захваљујући новим компјутерским методама, знати о свом здрављу и лечењу болести онолико колико данас доктори знају после целокупних студија...

Трансплантације

Већ сада, све већи број људи на планети хода са туђим органима, пресађеним из покојника или живог даваоца. Постоји читав мафија која убија људе у ратовима и њихове органе доставља болницама на Западу.

Шта нам нуди будућност, у којој се безбожници надају да ће достићи механичку бесмртност?

До 2010.

Вештачко срце, крв, прсти, уши, руке, панкреас; путем клонирања производиће се нерви и крвне ћелије.

2030.

Вештачке моздане ћелије, плућа, полни органи, бубрези, јетра, лекови који ће помагати спречавању забрављања.

До 2050.

Вештачке очи и периферни нерви; делови мозга који ће моћи да се замењују.

“Атлас будућности” верује да ће бити подигнуте читаве фабрике људских органа, у којима ће се примењивати сви поступци: од клонирања

до употребе органа које ће производити “трансгене свиње”. До 2030. предвиђа се, такође, повезивање људског мозга са компјутером; од 2035. компјутери ће моћи да замењују велике делове мозга.

Вештачко оплођење

Док ће работи све више личити на људе, са људима ће се поступати као да су работи. Вештачко оплођење, сматрају научници који су сарађивали у “Атласу будућности”, биће све присутније. Оплођене јајне ћелије већ сада могу бити генетски посматране да се види да ли их треба убацити у материцу или уништити. Већ сада су откривени гени који су “задужени” за боју очију, а постепеним откривањем генетске мапе човечанства, моћи ће се добијати “дете по жељи”. У плану је дељење ембриона на два дела, да би се добили једнојајчани близанци, од којих ће се један родити неколико година касније; оплођење жена – старица, којима је плодно доба прошло; очување сперме у банкама сперматозоида ради тзв. “ПОСМРТНОГ ОПЛОЂЕЊА” (отац, на пример, може бити педесет година мртав), итд.

Вештачка интелигенција

Од 2000. до 2040.

- Давање наредаба компјутеру помоћу људског гласа;
- Компјутери ће имати своју персоналност;
- Управљање великим финансијским системима од стране компјутера биће могуће 2005;
- Рачунари сами одговарају на електронску пошту и пишу електронска писма;
- У име фирми, компјутери ће разговарати са кандидатима за посао и бираће оне који одговарају;
- Разумеће текстове и сами ће писати текстове;
- До 2020. имаће компјутерски мозак величине мозга инсекта;
- До 2025. писаће текстове какве могу да смисле људи;

Роботи

- Тактилни сензори слични људском чулу додира (2004.);
- Компјутери препознају израз лица;
- Компјутерски програми за поправку компјутера који их поседује;
- Компјутери производе сопствени хардвер;
- Роботи ходају на две ноге по неравном терену (2005.);
- Компјутери разговарају један са другим природним језиком (2006.);
- Компјутери – организми, сложености структуре која је сродна сложености органске структуре пса или мачке;
- До 2015. планира се да ће се појавити компјутери који размишљају аналошки, попут људи, и имају осећања слична људским;
- До 2020. планира се производња вештачке, андроидске коже, осетљиве попут људске; до 2035. године планира се производња вештачког мозга.

Развој војних технологија

”Атлас будућности” вели да је савремени војник слабо способан да рукује софистикованим оружјем, да је осећајно и психички рањив и да му је обучавање скупо. Зато ће будућност донети такозваног САЈБЕР – РАТНИКА, компјутерског борца какав се некад могао виђати само у научнофантастичном филму. Он ће користити психотропне дроге да би блокирао стрес, страх, вртоглавицу; имаће “паметну” панцир одећу која ће регулисати температуру тела и дезинфиковати могуће ране. Сензори у “оклопу” ће пратити његов крвни притисак, а микрофони ће надзирати рад срца и дисање. Мапе ће, емитоване из специјалних наочара, бити непрестано пред очима, кад год затребају. У кацигама ће бити уграђене видео – камере, које ће обезбеђивати најпрецизније кретање. Сајбер – ратници ће са својим штабовима и командама бити повезани преко сателита. Последња фаза су тзв. роботи – ратници: “100% потчињени, способни за дејства 24 часа дневно, без трошкова за обучавање, јефтине за производњу, неспособни за психофизичке падове, неосетљиви на високе температуре, биолошко, хемијско и

нуклеарно оружје...” Човек ни у рату неће бити потребан.

Надзор становништва

Из “Атласа будућности” читамо: “До 2003. године индустријски најразвијеније земље ће пратити и анализирати кретање свих својих грађана. Људско тело ће све више бити коришћено за електронску идентификацију. На основу технике познате као биометрика, која укључује скенирање рожњаче, ДНК колекцију и електронске отиске прстију, бебе ће моћи да буду скениране приликом рођења, и тада ће њихов електронски идентитет моћи да се препознаје широм света.

Владе и приватне организације сабирају велику количину података личних информација. Финансијски детаљи, географско кретање, подаци о здрављу складиште се и процесуирају од стране компјутера који лако опште један са другим.

Модерни информациони системи могу да анализирају најситније подробности људских живота. Супермаркети прате потрошачке навике. Произвођачи знају ко им купује робу. Рекламне компаније користе ове личне склоности. Компјутерски програм 21. века ће лако моћи да обликује јасне и читљиве профиле личности.

Приватност може бити прва жртва надзора. Банкомати и електронски путеви могу да створе систем праћења у реалном времену на целој територији неке државе. ТВ камере на јавним местима могу да смање број злочина у градским средиштима, али оне такође нуде начине за насилно успостављање јавног реда у досад невиђеној мери. Личне идентификационе карте могу бити оружје против криминалаца, али могу бити коришћене и као средство које ће власт примењивати против обичних грађана.

Неки видови закона који штите приватност постоје у многим земљама. У скоро свим случајевима, они постављају препреке полицији и агенцијама за националну безбедност, и одобравају контролу од стране државних служби, здравствених институција и пореских служби на основу јавног интереса.”

“Атлас будућности” предвиђа четири могућности за употребу електронских ID картица до 2003. У појединим државама ће до те године постојати потпуно повезана, вишенаменска биометријска банка података на националном нивоу, са једним великим државним компјутерским центром коришћена за борбу против криминала, пасошку контролу, банковне трансакције, провере идентитета, социјално осигурање, гласање и здравствену заштиту. Неке земље ће имати по два одвојена система за идентификацију – један ће бити за област социјалног осигурања, а други за област безбедности. Неке државе ће пратити само криминалце. Планира се да до 2013. шест милијарди људи на планети, то јест 75% светске популације, буде надзирано путем биометрике.

Међу земљама прве групе, са најснажнијим надзором, поред Европске уније, САД, Аустралије, налази се и Србија и Црна Гора.

Заиста, испуниће се речи Откривења Јовановог: “И учини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободњаке и робове, да им даду жиг на десној руци њиховој или на челу њиховом. Да нико не може ни купити ни продати, осим ко има жиг, име звијери или број имена њезина” (Отк. 13, 16–17).

Али, Господ вели: “Кад видите да се све ово дешава усправите се, подигните главе своје, јер се приближи избављење ваше” (Јк. 21,28).

Утеха Божја

Један грчки свештеник је, после свеноћног бденија у главној цркви манастира Симонопетра на Светој Гори, отишао у пећину Св. Симона, оснивача манастира, молећи се свецу: “Реци нам, Света Симоне, шта ће се десити с нама у вези са антихристом, личним картама, жигосањем?”

Те ноћи, у сну, чуо је јасно глас: “Реци Хришћанима да се не боје антихриста, зато што му Господ неће дозволити да распуђује Његово стадо. Господ ће бити и с тобом и видећеш Га својим очима”.

Свештеник се пробудио радостан, славећи Бога и Светог Симона.

Господе сила буди с нама! Господе сила, помилуј нас!

КЛОНИРАЊЕ И ФАУСТОВСКИ КОМПЛЕКС

На почетку књижевног XIX века, обележеног првим таласом романтизма, стоји, између осталог, и један роман. Написала га је супруга енглеског песника Персија Биш Шелија, Мери. Његов поднаслов је “Модерни Прометеј”, а тема је научникова жеља да створи вештачки живот. Узевши остатке разних мртваца, млади занесени научник их оживљава помоћу електричне струје. Биће које се појавило, чудовишног лика, жељно је љубави. Људско друштво га не прима, и оно, очајно, креће да се освети свом творцу. Научнику је име било Франкенштајн. Мит о чудовишту доктора Франкенштајна наговестио је, у зору технолошких револуција, човеков страх од отуђене науке, засноване на магијском начелу “ЗНАЊЕ ЈЕ МОЋ”. Временом, тај страх се све више оправдавао догађајима који су уследили. Наука, опијена фаустовском жељом за освајањем света у његовој целокупности, све мање је поштовала етичке норме Хришћанства, а све више се опијала луциферијанском гордошћу освајања тајни Божјег стварања без одавања почаста Творцу. Докле смо дошли?

Однедавно, у Србији излази “Свест”, “часопис за проницање у тајанство свести, душе и твари”. Часопис је ослобођен плаћања пореза на промет, а његово излагање помаже Савезно министарство за развој, науку и животну средину. Сарадници часописа су многи наши угледни научници, а преводе се чланци из познатих страних научних публикација. С обзиром на чињеницу да се савремена наука развија све брже, и да је футурологија све “реалистичкија” област људског спекулисања, погледаћемо мало о чему маштају научници. У броју 2 за 1998. годину, налази се табела очекивања за сва десетлећа 21. века. Задржаћемо се само на предвиђању за 2100. годину. Тада ће, сматра се, бити могућ генетски избор репродукције, вештачка реинкарнација, биокомпатибилни органи за замену или адаптацију (шкрге), вештачке планете, вештачка телепатија, стварање вештачких, квази – живих

бића.

У области компјутеристике, вели проф. др Зоран Петровић (“Свест” бр. 3/98), доћи ћемо до спајања компјутера са човеком. У чланку “Вечити живот” наводи се идеја америчког научника Александра Болонкина о замени можданих ћелија, неурона, компјутерским чиповима, чиме би се, тврди он, постигла стварна бесмртност. У тексту се каже: “Научници у лабораторији за вештачки разум Масачусетског технолошког института настоје да дочарају умне и физичке способности шестомесечног детета. Робот којег су начинили има очи, уши, руке, прсте, вештачки (компјутерски) мозак и размену информација која верно приказује нервни систем /.../ Недавно је министарство одбране САД скинуло вео са јединственог истраживања “Компјутерски Могли”. Тридесеттворогодишња Американка Надин М. родила је дечака који је морао да умре. Лекари су га неколико дана одржавали у животу, а компјутеристи су нарочитим справама снимали мозак и преписивали електричне потенцијале неурона. У компјутеру су стварали образац (модел) мозга. Успели су да пресниме 60 одсто неурона. И овај вештачки мозак почео је да живи и развија се према свим законима еволуције. После извесне неверице, родитељи су према компјутерском детету почели да се опходе као према живом бићу. Истраживачи су компјутер прикључили на уређаје за мултимедија и виртуелну стварност, омогућавајући да се малишан види у природној величини, да му се чује глас и да се општи с њим као да се држи у рукама. Мама и тата су се радовали како брзо расте и интелектуално напредује.” Александар Болонкин предвиђа да ће се на планети појавити бесмртна “ЈЕ” – створења, снабдевена вештачким мозгом и вештачким телом.

Развој науке, која трага за последњим тајнама космоса, неизбежно води до некакве сцијентистичке “теологије”, која се полако излива у окултни пантеизам. Тако др Дејан Раковић у интервју датом поменутом часопису (бр. 2/98) каже: “Наиме, ако је свест суштински везана за електромагнетно поље које је само једна од четири манифестације

/.../ јединственог физичког поља, само јединствено поље може бити суптилни унутрашњи свесни дисплеј за различите физичке процесе, од макроскопских космичких до микроскопских субнуклеарних нивоа. Отуда би се могло да сама Природа има свест на различитим структурним нивоима, и биолошким и неболошким, што је раширена тврдња у ЕЗОТЕРИЈСКОЈ ТРАДИЦИЈИ. Ово, наравно, има значајне пантеистичке филозофске и религиозне импликације, указујући да је цела Природа у ствари “Бог”, а ми жива бића са локализованом космичком свешћу “искре божанске”!

Раковић нуди “научна тумачења” астралне пројекције и реинкарнације!

Још једна од апокалиптичних опасности по савремено човечанство је опасност клонирања, бесполног, Богом неблагословеног, размножавања виших живих бића. После клонирања овце и краве, новинари већ најављују клонирање човека. Др Богомир Димитријевић у чланку “Клонирање човека” (“Свест” 2/98) износи нека од питања која се клонирањем пред научнике постављају: “Ми једноставно жудимо да се реплицирамо. Па ако баш толико волимо себе, гледано кроз жељу за потомством, зашто је тако застрашујуће чак и размишљање о генетским репликама које се нормално роде и представљају нама идентичне близанце, само нешто млађе? Расправе на ову тему захтевају стручност психолога и теолога, а аутор овог текста те врлине не поседује”.

Наука се претвара у франкенштајновску жеђ за уласком у забрањене скривнице битија. Последице заиста могу бити кобне.

НОВЕ ЛИЧНЕ КАРТЕ /ЗА ЖИВОТ БЕЗ ЖИГА /

Оно што се у Србији дешава, упркос причи о томе да постајемо демократско друштво, није ништа друго до повећање тоталитарне контроле над становништвом, под видом евроатлантских интеграција. С тим у вези је и нови, специјални број часописа епархије жичке, “Жички благовесник”, који се бави изазовима информатичког доба.

Из овог часописа преносимо текст који се тиче нових личних карти, чије се увођење спрема, и даље ван погледа јавности. А што се тиче “електронске контроле”, господари света су је давно предвидели и сада је само, под изговором “борбе против тероризма”, спроводе. Још осамдесетих година XX века Жак Атали, директор Европске банке за обнову и развој, писао је у својој књизи “Линија хоризонта”: “Поредак, заснован на сили, биће замењен поретком заснованим на новцу... Новчани поредак постаће универзалан. Од Сантјага до Пекинга, од Јоханесбурга до Москве, сви економски системи клањаће се пред олтаром тржишта. Никад свет није био у таквом ропству које диктира новац... Победници те нове ере биће градитељи, а у њиховим рукама ће се наћи и власт и финансијска моћ”. Људи ће бити “нови номади”, који су, по Аталију, “изгубили традиционалну везаност за земљу, заједницу, породицу”, чије ће најважније право бити право на продају и купују. Читав свет ће бити под електронским надзором. Атали вели: “Основа технологије будућности је микрочип, који ће бити уграђен у све предмете, који ће постати нешто попут продужетка наших чулних органа, функција нашег организма”. Средство везе (а самим тим и надзора) постаће свеприсутно: “Човек нигде неће моћи да се сакрије... Први пут ће човек бити без адресе... Да би се идентификовао номад будућности, биће довољно да се наведе или његов број, или његово име”.

Атали јасно каже: “У будућем светском поретку биће и поражених земаља. Број поражених ће, наравно, бити већи од броја победника. Они ће покушавати да стекну право на достојан живот, али, изгледа, такву шансу неће добити. Биће избачени из игре, гушиће се од отровне атмосфере, а на њих нико неће обраћати пажњу, због свеопште равнодушности”. Сиротињи, која неће имати где да путује, биће понуђена разна стимулативна средства, пре свега наркотици: “Наркотици су номадска супстанца за побеђене будућег миленијума”. Победници ће имати све “рајске могућности” генетичког инжењеринга. Елита ће на тржишту куповати нове органе. Атали “прориче”: “Човек ће продавати

и куповати своје сопствене двојнике, “копије” вољених људи, хибриде створене на основу нарочитих особина, изабране с тачно одређеним циљевима... Човек ће почети да прави самог себе онако како прави робу”. Знајући да ће бити отпора, Атали сматра да ће сваки отпор бити угушен ако међународне институције добију “планетарну власт”.

Господа глобалисти, очито, праве своје “петогодишње планове” и верују у победу “тржишта”. На томе тржишту ми, слободни људи, треба да будемо стока која се купује и продаје, под непрестаним надзором. Зар Леонтјев није био у праву кад је просечног Европејца доживљавао као “идеал и оруђе свеопштег разарања”? Зар је Достојевски лагао кад је видео да Европљани свет желе да уреде као мравињак? Зар је Кафка грешно кад је Густаву Јаноуху говорио: “Верујем да неће дуго потрајати, а ми ћемо морати да поседујемо посебан пасош да бисмо смели да сиђемо у сопствено двориште; свет се претвара у гето”?

Године 1999, у “Атласу будућности”, издавачке куће “Макмилан”, јасно је написано: “До 2003. године индустријски најразвијеније земље ће пратити и анализирати кретање свих својих грађана. Људско тело ће све више бити коришћено за електронску идентификацију, на основу технике познате као биометрика, која укључује скенирање рожњаче, ДНК колекцију и електронске отиске прстију. Бебе ће моћи да буду скениране приликом рођења, и тада ће њихов електронски идентитет моћи да се препознаје широм света.

Владе и приватне организације сабирају велику количину података личних информација. Финансијски детаљи, географско кретање, подаци о здрављу, складиште се и процесирају од стране компјутера који лако опште један с другим. Модерни информациони системи могу да анализирају најситније подробности људских живота. Супермаркети прате потрошачке навике. Произвођачи знају ко им купује робу. Рекламне компаније користе ове личне склоности. Компјутерски програм 21. века ће лако моћи да обликује јасне и читљиве профиле личности.

Приватност може да буде прва жртва надзора. Банкомати и

електронски путеви могу да створе систем праћења у реалном времену на целој територији неке државе. ТВ камере на јавним местима могу да смање број злочина у градским средиштима, али оне, такође, нуде начине за успостављање јавног реда, у досад невиђеној мери. Личне идентификационе карте, могу бити оружје против криминалаца, али могу бити коришћене и као средство које ће власт примењивати против обичних грађана”.

“Атлас будућности предвиђа да ће поједине земље (Запад) имати потпуно повезану вишенаменску банку података на националном нивоу, са једним великим државним компјутерским центром, с којим ће сви остали центри бити “on-line”. Ово ће бити коришћено за борбу против криминала, пасошку контролу, банковне трансакције, провере идентитета, социјално осигурање, гласање и здравствену заштиту. Неке земље ће имати по два одвојена система за идентификацију – један ће бити за област социјалног осигурања, а други за област безбедности. Неке државе ће пратити само криминалце. Планира се да ће до 2013. године шест милијарди људи на планети то јест 75% светске популације, бити надзирано путем биометрике.

Међу земљама прве групе са најснажнијим надзором поред Европске уније, САД, Аустралије, налазе се и Србија и Црна Гора.

У Србији је министар полиције у влади ДОС-а, Душан Михајловић, крајем 2003. године најавио увођење нових личних карти са електронским чипом. Сва опрема је, без икакве јавне расправе и скупштинских одлука, купљена од “Мотороле”, и припремљена за увођење, до кога, међутим, још није дошло. Али, упркос незаконитој набавци опреме, без тендера, процес се упорно припрема. Било је различитих, углавном негативних, реакција у штампи. На крају се испоставило да је и тендер за набавку “Моторолине” опреме био незаконит. Упркос томе, директор ове мултинационалне компаније убеђивао је наше државне власти да све прихвате. О чему се, заправо, ради?

Ради се о покушају нове врсте државне тоталитарне контроле становништва, под видом личне карте, која би у чипу садржала низ

података читљивих само полицијском компјутеру (позорници би, рецимо, били снабдевени мини-компјутерима у својим аутомобилима, и били би директно “прикачени” на централну базу података у Београду). Основно што би се у чип убацило био би отисак прста, као биометријски елеменат, а затим и читав низ других података.

О каквом је чипу реч?

Ко год користи Телекомову “хало-картицу”, зна како изгледа чип са кога се учитава колико је још кредита на њој. Нешто слично треба да има и нова лична карта. Понављамо, у чип ће бити, поред отиска прста, уписани и други подаци, до којих обичан човек не може да приступи. Електроинжењери наводе да човек који има чип уграђен у личну карту може бити праћен на следеће начине: “Уколико би се лична карта користила приликом подизања новца у банци или безготовинског плаћања, могла би се формирати евиденција о нечијим трошковима. Уколико у нове личне карте буде уграђен (смарт-чип) тзв. паметни чип (према подацима из МУП-овог прес материјала, такав чип ће бити уграђен у нове личне карте), било би могуће пратити кретање грађана уколико би се на одређеним местима поставили уређаји који би, када неко, прође крај њих, очитавали чип који је уграђен у личне карте. Нешто слично овоме се тренутно може видети на Копаонику. Тамо скијаши добијају картице с чипом, који региструју уређаји постављени на уласку у ски стазу.”

Србија није имала обавезне личне карте све до нацистичке окупације 1941. године, коју су наставили комунисти. Бора Вујић, хроничар из Ваљева, каже: “Личне карте први пут се појављују у Србији пред почетак Првог светског рата. Оне нису биле обавезне и грађани их нису желели, тврдећи да су намењене џепарошима, а да поштен свет свој идентитет доказује помоћу два сведока”. Данас личних карти нема, поред САД, ни у Аустралији и Индији. Необавезне су у Данској и Француској, а у Шпанији не морају да се увек носе уз себе.

Па, добро, зашто неко настоји да убога и сиромашна Србија добије обавезне личне карте с чипом?

Очито, ми смо експериментални полигон који, као земља “вируса који треба уништити” (тако је Србе назвао Дејвид Гомперт из RAND корпорације), први мора да постане затвор у Европској унији. А, коначни циљ је ма колико то некоме сулудо изгледало, уградња биочипова са радио-предајницима које могу пратити сателити – људима под кожу! У САД је већ 2002. године фирма “Applied Digital Solutions” уградила чипове добровољцима – брачном пару Џејкобс и њиховом сину, а сада, за 200 долара, масовно продаје ову опрему богаташима широм света, како би себе и своју децу заштитили од киднаповања. Такође, биочипови се препоручују војним и полицијским специјалцима, јер је чип утиснут под кожу, па је немогуће направити погрешну идентификацију. Неће проћи дуго, а чипови ће бити понуђени човечанству као замена за пасоше, личне карте, кредитне картице, новац. Билборди ће широко рекламирати: “Само ваш чип!”, а стварчица ће бити крајње јефтина (тако је било и са мобилним телефонима – некад доступни најбогатијима, сад су доступни свима). Једна фирма у Русији је већ узела право на дистрибуцију биочипова широм ове земље, што је “Applied Digital” компанија срдачно поздравила. Рашће јој профит, али и надзор над Русима биће бољи.

Господари “врлог новог света” су ово одавно планирали. Да поновимо Жака Аталија, дугогодишњег директора Европске банке за обнову и развој и биографа Ротшилдових, који је у својој књизи “Линија хоризонта” писао следеће: “Основа технологије будућности је микрочип, који ће бити уграђен у све предмете, који ће постати нешто попут продужетака наших чулних органа, функција нашег организма”. Средства везе и надзора неће моћи да се избегну. Атали додаје: “Човек будућности нигде неће моћи да се сакрије... Први пут ће човек бити без адресе... Да би се идентификовао номад будућности, биће довољно да се наведе његово име или његов број”.

На крају крајева, предсказано је и у Откривењу Јовановом да нико неће моћи купити, ни продати, ко нема печат у вери, антихриста, на десној руци, или на челу (Отк. 13, 16-18).

Хоћемо ли бити стока коју жигосу?

За живот без жига!

ШТА ЧЕКА СРБИЈУ?

ЗА РОДИНУ

”Врли нови свет” и Родина

Иако земаљски живот никад не може да се сведе само на светлост и таму, добро и зло, јер је овде много нијанси између апсолутног Добра и апсолутног зла (са апсолутом ће се човек срести тек са оне стране гроба), у сваком добу се могу оцртати неколико погледа на свет који се узајамно сукобљавају, јер сваки од њих верује да је ближи истини о човеку и свету. Крај XVIII века донео је сукоб просветитељства и хришћанства; просветитељство је тврдило да је човек по природи добар, и да ће, кад то сазна, постати још бољи, а Хришћанство је упозоравало да човек може бити добар само Богочовеком Христом и Његовом благодаћу. Дошло је до сукоба званог Француска револуција: у име “слободе, једнакости и братства” живот је изгубило око милион људи, а следбеници просветитељског “здравог разума” су гиљотином покоравали све оне који нису хтели да буду срећни по њиховом обрасцу. Деветнаести век је значао буђење обезбоженог национализма на једној и обезбоженог револуционарног радикализма на другој страни; двадесети век је однео преко сто педесет милиона људских живота у име две, на први поглед супротстављене идеје, нацизма и комунизма. Иако споља сукобљене, и једна и друга су биле последице отпадања човековог од Бога, обоготворења расе и класе. У томе су биле сличне либералном капитализму, који је уместо Бога изабрао да се клања златном телету. И нацизам и капитализам и комунизам имали су заједничког непријатеља – Хришћанство, то јест Христа, Неуједначитеља и Неуједначивог, како Га зове Владика Николај. Нацистима је Христос сметао као “јеврејски слабић”, комунистима као

“остатак буржоаске прошлости”, а “либерал-демократама” као “извор фанатизма, верске нетолеранције и, дакако, антисемитизма”.

XX век се завршио НАТО-бомбардовањем Србије која је, макар тога и не била свесна, представљала опасност за једину победницу у сукобу разних погледа на свет у том веку. Нацизам и комунизам су крепали, Хришћанство Запада сведено на бљутаву причу о екуменизму, а “либерална демократија” кренула да сруши последњу идеју хришћанске Европе – идеју нације и националне државе као Завета народа са Богом. И када је бомбардовање завршено, нестали су сви трагови старе Европе: родио се нови свет, који ће, што време више одмиче, све више личити на орвелијанску антиутопију.

Ко су они који су бомбардовали? Какви су њихови идеали?

То су они који се залажу за “слободе”, “људска права” и “демократију”, “мултиетичност”, “мултикултурализам” и све могуће врсте плурализма, од верског до сексуалног. Идеолози “врлог новог света” налазе се, углавном, у САД, и не боре се само против старог поретка у свету, него и код куће. Пре свега, боре се против “деמודираног” патриотизма, везаности за своју Отаџбину. Они су “космополити”. Њихова “отаџбина” је “читав свет”. То су “нове елите” о којима сјајно пише Кристофер Лаш у својој књизи “Побуна елита и издаја демократије” (*Светлови*, Нови Сад, 1996.). Ево неколико речи овог америчког мислиоца: “Захваљујући пропадању старог новца и староновчане етичке и грађанске одговорности, локална и регионална лојалност су данас жалосно ослабљене. Мобилност капитала и појава глобалног тржишта допринели су оваквој ситуацији. Нове елите, у које спадају не само корпорацијски менаџери, већ и све професије које производе и манипулишу информацијама (жила куцавица глобалног тржишта), далеко су више космополитске, или бар много немирније и покретљивије, него што су били њихови претходници. Напредовање у бизнису и професијама у наше време захтева спремност да се скочи на позив сирене повољне прилике ма где се она налазила. Они који остају код куће губе прилику за успоне. Успех никада до сада није

био тако usko повезан са мобилношћу која је као концепт у XIX веку играла само маргиналну улогу у дефиницији појам повољне прилике /.../ “Нове елите” су устале против “средње Америке” како је они замишљају. То је по њима, свет технолошки затуцан, политички реакционаран, репресиван у својој сексуалној моралности, простог укуса, самозадовољан, тупав и алкав. Они који жуде да се учлане у нову, церебралну аристократију, обично се окупљају на ривијерама, окренувши леђа завичају, култивишу везе са међународним тржиштем кроз брзопрометни новац, гламур, моду и популарну културу. Питање је да ли они себе уопште сматрају Американцима. Патриотизам свакако не заузима неко високо место на њиховој лествици врлина. Са друге стране, “мултикултурализам” им савршено одговара својом представом пријатног имиџа глобалног базара, на коме егзотичне кухиње, егзотично облачење, егзотична музика, егзотични племенски обичаји могу да се испробавају насумце, без сувишних питања и одговорности. Нове елите су код куће само у транзиту, на путу за неку конференцију на високом нивоу, на грандиозно отварање новог представништва, интернационални филмски фестивал или у неоткривено летовалиште. Њихов поглед на свет је у суштини туристички – без много изгледа да подстакне страсну оданост демократији”. Туристи који бомбардују инакомислеће – ето, то су они, представници новог (врлог новог, рекао би Хаксли) света. Били смо, да парафразирамо Станка Церовића, “у канџама хуманиста”. Таквих хуманиста. Таквих “мултикултуралаца. То је један поглед на свет – поглед туристе без завичаја, чији је завичај – “глобално тржиште”. И такав поглед на свет нас је бомбардовао.

А шта је други поглед на свет?

Њега је формулисао генијални руски философ Алексеј Лосев, аутор “Огледа о античкој митологији”, “Естетике ренесансе”, осмотомне “Историје античке естетике” (код нас су му преведена дела: “Платон”, “Философија имена”, “Дијалектика мита”). У својој аутобиографској прози “Живот” он пише: “Каквим ћемо именом назвати ту велику и страшну, ту свемоћну и човеку најрођењују стихију, с којом он не осећа

да је само у телесном сродству, него пре свега у духовном и социјалном сродству, јер човек зна да постоји такво заједништво које, без обзира на сву своју општост, садржи у себи бесконачно богатство индивидуалног, јер је то заједничко максимално унутарње за њега, јер оно и јесте он сам, у својој последњој и интимној суштини?

То је Родина. (Намерно не преводим ову реч. Момчило Настасијевић ју је слободно користио као србску. Сетимо се стиха – “Прости ме, родино блага”, из песме “Ђурђевци”, нап. аут.)

Колико је с тим именом у прошлости било повезано свакојаким недобронамерности, чак злобе, хуљења, мржње! Завладали су презриви изрази типа “урапатриотизам”, “кафански патриотизам”, “касарнски оптимизам”, итд. итд. То културно – социјално изрођавање ишло је руку под руку са философским слабоумљем, које у Родини није видело највишу категорију људског разума уопште. Родини су псовали мајку, псовали је псовкама којима се псује свака мајка – и то је долазило из уста озлобљене руље. Али и само псовање мајке има смисла једино ако је неко уверен у чистоту и светост мајчинства. Само онај ко исповеда мајчинство као највећу светињу и чистоту може да псује неком мајку, то јест да замисли скрнављење матере. Оно што није чисто по себи не може бити оскрнављено. Оно је и без тога нечисто. Оскрнавити се може само оно што је чисто. Стога, што више људи псује мајку, то више њих верује у чистоту и светост мајчинства. Што више људи у прошлости није признавало Родину, то је ова чињеница више говорила о њиховом сопственом распадању, о њиховом сопственом социјалном самоубиству.

Свим тим “напредним” људима, који су се стидели да говоре о Родини, одговарала је и философија која се увек стидела конкретних предмета и која је научност видела само у разумским апстракцијама. Философи су говорили о “општем” и стремили ка “уопштавањима”. Али шта је то “опште”, каква су то “уопштавања”? Закони природе и друштва, закони субјекта и објекта – уопште нису реално животно опште. То је – из главе, мудријашко опште. Велики мислиоци новог времена долазили

су до великих уопштавања, но ни у “*res cogitans*” и “*res extensa*” Декарта, ни у Лајбницовим монадама, ни у Богу Спинозином, ни у Кантовој трансценденталној аперцепцији, ни у Фихтеовом апсолутном “Ја”, ни у Хегеловом Светском духу нема оног родног, оног рођеног, оног очинског и мајчинског начела, нема Родине. То су хладни, *ајстѝракѝни* *идоли рационалистѝчкоѝ мишљења*, мудријашке конструкције, које не узбуђују човека, не буде у њему животне снаге и страсти, не зову у борбу, у бој, на жртву. То је – мозговно опште, мислено опште; и то није оно опште, из кога проистиче реални човек са својим људским телом и људском душом, оно одакле се он родио, оно што је његово родитељско крило, што јесте његова Родина. Човек је – туђ свему томе; и трансцендентална аперцепција као тамна, злобна и свирепа тамница духа убија човека, погубљује га, сурово и зверски га једе и – усмрћује га – у усамљености, у напуштености, у чудовишној изолованости од свих, у тамници сопствене субјективности.

Философи нису говорили само о “општем”. Философи су говорили и о “односу субјект-објект”, о “теорији сазнања”, па чак и о “пореклу човековом”. Али какав је то објект, какво сазнање, какво порекло, ако нема најважнијег, ако нема оца и мајке од којих потичеш, ако у ономе што познајеш нема за тебе ничег рођеног, ако је то само осећање или само мишљење. Познање није апстракција. То није раскидање и расцеп, нити је сједињење расцепљеног. Познање је брак познавајућег са познаваним. Познање је љубав онога који познаје према ономе што познаје, и та је љубав – узајамна. Познање је рађање у животу, у истини, пород познавајућег и познаваног – рађање неког трећег, у коме се више не разликују онај који познаје и оно што се познаје, рађање оне истине која се више не да свести ни на познавајућег ни на познавано, него је њихово чудесно потомство, које родитеље уздиже на нову и никад раније не досегнуту висину. Онај коме познавано није рођено – или лоше спознаје или уопште не спознаје. Само љубав отвара очи и узвисује тајну предмета познања.

Родина јесте опште, али не мисаоно, не само логичко опште, него

физичко и социјално опште. Родина није оно опште које је само формулисано у глави, нумерисано, забележено и регистровано у науци. Родина је оно реално опште, које ме је родило са мојим људским телом и мојом људском душом. То је опште – зато ми је родно, зато ми је рођено. Овде су ми отац и мајка, не само физички, него отац и мајка свега онога што у мени постоји, и за личност моју отац и мајка, и за социјалност моју отац и мајка, и за духовни живот моји родитељи и васпитачи. Свака философија, која се не храни учењем о Родини, наивна је и непотребна философија. Њена “уопштавања” су преуска и ништавна, њен “свет” и “битије” – празнина и тамница, свезлобно лудило мудријашења, безлично раскајање живог духа на Голготи сопственог јадног самообоготворења.”

Из ових величанствених речи философа кога је Сергеј Аверинцев назвао духовном планином једно мора бити јасно свакоме оном ко хоће да буде Србин – неопходно је свим својим бићем служити Родини, духовној и телесној, Цркви и Отаџбини. Како служити? Служећи Србском Завету, Божијем промислу о србском народу и србском одговору на Божји захтев, оном одговору који је Свети Николај Жички назвао “теодулијом”. Служити Родини свуда и на сваком месту: ако си ђак и студент, учи и спремај се учењем да служиш Родини, ако си радник, ради за Родину; ако си пословни човек, послуж тако да оставиш наслеђе Родини; ако си војник, брани Родину; ако си песник, певај Родини; ако си научник, науком помажи Родини; ако си лекар, лечи своје ближње и тако ћеш служити Родини...

Шта год да си, где год да си – Родина те зове да јој служиш. Поготову ако си политичар! Поготову ако си позван да управљаш политијом (заједницом). Онда си тек одговоран, и тешко теби ако на захтев Родине не одговориш! (Неће те Родина физички убити – убиће те твоја душа, изгладнела од немања хлеба родног и рођеног; убиће те душа остала без Завичаја).

А Родини се, понављамо, служи Заветом. Или речима једног од највећих наших заветних философа, др Жарка Видовића: “Православље је изнад

Српства, као Црква изнад нације, као Вечност изнад трајања у времену, као Историја изнад времена: историјска свест вере. Без Православља је Србин лишен СВЕСТИ ТРАНСЦЕНДЕНЦИЈЕ као искона нације који је ВЕЧНОСТ (Бог). Запад (империјални!) рушио је наше државе (наше домове!) комунизмом, а сада анархијом либерализма, аморалним индивидуализмом, агресивном *зашићеном индивидуализма у нашој држави* (и неопанизмом, идејом “европског интелектуалца”). То чиме нас Запад руши ми морамо да знамо, и да градимо оно супротно, оно наше – ЗАВЕТНУ РОДИНУ, ЗАВЕТНУ СРБИЈУ. Не “Велику Србију” (лаж национал-бољшевизма), него Високу Србију, Високу као што су Високи Дечани и као што је висок Стефан, син Лазара Косовског.

Опасности које вребају

Компромитација националних покрета има читав низ вешто разрађених тактика које непријатељи једног народа користе ради разарања угледа и утицаја свих који не мисле “космополитски”. Неке од њих наводи А. Кољев (А. Н. Савељев) у својој књизи “Мит о масама и магија вођа”:

1. *Тактика ЗАМЕНЕ (субституције)* – уместо јасне, свима разумљиве, националне идеје, нуди се некаква, из нафталина, извучена, и духу доба у коме се борба за народ води потпуно непримерена, идеја, збркана и одбијајућа, која служи за “философске играрије” (код нас, рецимо, идеја о “Србима, народу најстаријем”, која Србе од Логоса Христа одвлачи у пратмину митолошких теорија);

2. *Тактика ОБРТАЊА (инверзије)*: уместо систематског подизања народне свести ка Богу – наметање “ниских” теорија, које воде паду у безлично “несвесно”. Ако не успе материјалистичко слепило, нуде се разне врсте контра-иницијација (Рене Генон) – неоспиритуализам, спиритизам, окултизам, теорије ирационалног. Овде је нарочито опасно мешање православне реторике са окултним праксама и погледом на свет. Разочарење у овакве теорије, помешане најчешће са “теоријом завере”, код младих се често преноси на целокупну област духовног

живота, па и на православно духовност, која је контра-иницијатичким методама приказана у погрешном светлу.

3. Тактика *РИКОШЕТА* – они који се боре за трајне вредности усмеравају се на борбу са представницима других традиција, чиме се губи драгоцену снагу и време за суочавање са проблемима свог народа. Подстицање мржње и стварање некакве расистичке организације типа скинхедса, који се, тобож, боре за “националну ствар” тако што позивају на рат против Јевреја и Рома веома погодује борцима против националне идеје да све заговорнике те идеје прогласе ксенофобима и расистима.

4. Тактика *ЖРТВЕНОГ ЈАРЦА* – окретање пажње противника на неког ко носи само делимичну одговорност за зло које је снашло народ (то јест, Милошевић је био зло, а за време Тита се лепо живело, и није било “национализма”, како тврде многи, чак и неке садашње “демократе”.)

5. Тактика *РАЗВОДЊАВАЊА* – изједначавање националистичке еуфорије обезбожених маса са хришћанским национализмом као заветном идејом народа који је Црква. Тиме се, уместо борбе за болесним изопачењима националног осећања, води борба против начела националне самосвести и заветног служења Богу.

6. Тактика *КРИВОТВОРЕЊА – ПРОПАГАНДА СУМЊИВИХ ТУМАЧЕЊА ТРАДИЦИОНАЛНИХ ВРЕДНОСТИ У УСЛОВИМА КАДА НАРОД ЗАХТЕВА ОБНОВУ ТИХ ВРЕДНОСТИ, ПОШТО СИСТЕМ КОЈИ ИХ ЈЕ ГУШИО ПРОПАДНЕ*. Ово је нарочито опасна тактика. Њоме се служио режим СПС-а, стварајући свој национал-бољшевички програм. Стаљин је, када 1941. није могао да победи Хитлера, почео да се народу обраћа са “браћо и сестре” и да у помоћ зове Цркву. Данас ће кривотворење ићи у другом правцу – рецимо, традиционална србска верска трпеливост ће се тумачити као склоност Срба ка екуменизму, дијалогу лажи наших дана.

7. Напади на традиционалисте, тражење њихових слабих тачака. Против њих се користе метафоре антиисторизма, анахронизма, застоја,

ксенофобичности, провинцијализма, паланачког менталитета, итд.

8. *Тактика “СТАРА ПРИЧА У НОВОМ РУХУ”*. Бивши комунисти – праксисовци, атеисти марксистичког духа, пријатељи идеје да је “религија опијум за масе”, маскирајући се у “активне грађане”, опет се боре против Цркве и духовности једног народа, овог пута као против извора “нетолеранције”, “гетоизације”, итд. Некад су се борили за остварење Марксових “Теза о Фојербаху”, а сада су им препрека “назадњаци”, “клеронационалисти”, следбеници таквих “фанатика” какви су били Владика Николај и Отац Јустин.

9. *Тактика МЕШАЊА НАЧЕЛА И ЊЕГОВИХ ПРЕДСТАВНИКА*. То јест под маском борбе “за права и слободе” борити се против националне државе, а не против национал-большевика који су је узурпирали; то јест: борити се против Цркве, а не против појединих њених представника који су се о еванђелска начела огрешили; то јест: борити се против родољубља, а не против шовинизма; то јест, борити се против ВОЈСКЕ, а не против нечасних војника и официра; то јест, борити се против ПОРОДИЦЕ, а не против оних који разарају породични живот. То значи – сваки родољуб је расиста: сваки недостојни владика или свештеник је Црква; сваки официр је ратни злочинац; сваки отац је потенцијални злоставитељ мајке и детета. Уместо “старе парадигме” нуди се “отворено друштво”, у коме неће бити места за “патријархалну доминацију”, “ауторитет”, “ауторитарног вођу”. (Домаћина, наравно).

10. *Тактика УЗУРПАТОРСКОГ ПРОНИЦАЊА*. Треба избрати организацију која је некад имала заслуга за народ, и која је нешто значила у његовој историји, а затим у ту исту организацију убацити своје људе који ће је показати у најгорем могућем светлу.

Они који се боре за националну културу и хришћански дух свог народа увек морају бити свесни таквих опасности, и трудити се да их избегну. Најглупље од свега је дати повода за нападе и ударце на основу неког непромишљеног геста или изјаве. Такође, увек и свагда постоји опасност да се појаве национални покрети са чисто партијско-политичким циљевима.

Србским хришћанима – родољубима предстоји дуга и напорна борба, борба за национални културни простор, борба за обнову традиционалних вредности свог народа, борба за сведочење Истине Христове. Ту нема и не може бити лаког успеха. Пре би се могао очекивати неуспех; пре би се могао очекивати бол за болом и ударац за ударцем. Јер, бити данас православни Србин значи пливати против струје (низ струју могу да пливају и лешеви). У тој борби, они се морају образовати вертикално (Духом Божјим, по образу Божјем у себи) и хоризонтално (учећи и ширећи своје видике). Православни Србин мора имати свој Запад – ако “космополити” имају свој Њу Ејџ Запад, “постмодеран” и “пермисиван”, и ми морамо имати свој, традиционални, витешки, достојног саборца против “свеопште подлости” прогресистичког малограђанства о којој је тако сјајно говорио Константин Леонтјев. (Један пример из Америке: часопис “Тачстоун”, “Камен – темељац”, уређују православци, римокатолици и протестанти који су против либералистичког екуменизма.) Значи, србски родољуб не може бити ускогрудни фанатик, јер је он, пре свега, христољуб, и све што је Христово у свим људима и народима – његово је.

На крају, Родина о којој је говорио Лосев заслужује људе који се за њу неће борити ради новца. Нема ту ни стипендија “Фонда за отворено друштво”, нити више има СПС – власти која финансира своје “патриоте” и “патриотске савезе”. Нема те партије у коју се можеш учланити а да она обухвата целу твоју Родину... Али, ако имамо срца, ако имамо свести о томе да се, у борби за културу свог народа, боримо за душе своје деце и нас самих – победа је наша. И то она неодузимљива, она која превазилази границе овога света. Јер Христос рече: “У свету ћете имати невољу – али не бојте се, ја победих свет”.

”Двери српске, Видовдан 2001.

ШТА ЧЕКА СРБИЈУ?

Поводом Кори Удовички, кампање “Ми смо Европа” и “партнерства за мир”

Зоран Живковић, премијер Србије, изјавио је да нема ништа против тога да Кори Удовички постане гувернер Народне банке. Такође, рекао је да је њен рад на месту министра рударства и енергетике препоручује за место гувернера, које, по свему судећи, више неће припадати Млађану Динкићу. На крају је званично предложена за гувернера.

Кори Удовички је у нашој јавности позната као министарка која је пензионерима препоручила да продају станове као би платили струју и која је изазвала гнев србских рудара својим намерама да “реструктурира” домаћу електропривреду и изврши приватизацију исте на начин који ће Србију заувек претворити у колонију.

Шта ову ћерку шпанског борца и верног сина пролетерске револуције препоручује за тако одговорно место као што је место гувернера Народне банке? Од септембра 2001, кад је стигла у Београд, до избора за министра енергетике, Кори Удовички је била саветница Божидача Ђелића за реални сектор, где је пратила рад јавних предузећа. У децембру 2001. понудила је пројекат за реструктурирање јавних предузећа у Србији. Овоме је претходио њен рад у Међународном монетарном фонду (1993-2001.) Прво се бавила монетарним проблемима Мозамбика и Зимбабвеа, затим реформама које ММФ спроводи у Босни и Херцеговини, да би се, пред крај стажирања у познатој институцији за усређивање сиромашних земаља бавила реалном економијом СР Југославије, а нарочито електропривредом. Рођена 1961, дипломирала 1984. на Економском факултету у Београду, Кори Удовички је докторирала на Јејлу 1999, са темом “Институционална децентрализација и интеграција тржишта: Југославија 1970-1987.” Дакле, “међународни експерт” Међународног монетарног фонда, познатог глобалног Суперхика (сећате ли се Суперхика из “Алана Форда”, који краде од сиромашних да би дао богатима?) Њен експертски ниво (а и ниво наше будућности) су били Зимбабве, Мозамбик, Босна и – Србија. Тако ММФ мисли о нама, шаљући нам своје “стручњаке за све”.

Кори Удовички, дакле, може да у Србији прича шта хоће и да се понаша како хоће. Она нема праве личне иницијативе. Она је само чиновник

ММФ-а, и спроводи политику која се “одозго” нареди. У том смислу, ни Зоран Живковић нема ништа против да нас у капитализам води кћи шпанског борца, чији се отац борио за победу пролетерске револуције и престанак “експлоатације човека човеком”, “скок из царства нужности у царство слободе” и стварање “човека новог кова”. Зато што ни г. премијер не ради нита друго него спроводи политику глобалног Суперхика и његових финансијера. Зато је и г. Живковић затражио од пензионера да се одреде хоће ли пензије или радна места за своје унуке, то јест хоће ли добровољну еутаназију путем буџетских цака смишљених од оних који пљачкају сиромашне да би дали богатима или... Нема “или”, јер је прича о новим радни местима бајка исто колико је и бајка и пропаганда о нашем уласку у Европску унију до 2007. Ускоро ће у Србији сваки трећи радно способан човек бити незапослен. Биће много отпуштања у просвети и здравству, чији ће ниво још више опасти. У здравство ће уводити универзалне “специјалисте”, који ће, попут бербера некад, да лече “помоћу пијавица” и других савремених средстава (слична реформа је у току у Русији.) Једина извесност је да ће дугови земље расти, а да их нећемо моћи отплаћивати. Јер, да бисмо их отплаћивали потребно је да одржавамо раст бруто друштвеног производа на 5% годишње, стопа извоза да буде не мања од 13% годишње, да обезбедимо најмање четвртину инвестиционих улагања из иностранства, као и да комерцијална задуживања у иностранству које иду у инвестиције не прелазе 5% у наредне четири године. Наш познати економиста Мирослав Прокопијевић, међутим, указује на чињеницу да ће бруто друштвени производ 2003. вероватно ићи у минус за око 4,5%. То јест: “Србија је по сва три параметра (однос дуга према БДП, улагањима и извозу) далеко најзадуженија земља у региону, а изгледи за њен економски раст најлошији у региону, сем евентуално Босне”.

Шта, у ствари, чека Србију?

Чека је епоха дивљачког неолибералног капитализма, који ће људе претворити у робове. Јер, неолиберални капитализам значи, између осталог, приморавање државе да има низа ниво домаће и јавне штедње,

с циљем да страни капитал финансира домаћи развој (а народна лепо каже: “Туђа рука свраб не чеше”); одбацивање могућности да држава, у складу с интересима својих грађана, одлучује о стратегији развоја; масовну незапосленост (20% радно способних у Аргентини 1996.); сукоб унутар једног народа, који се дели на “успешне бизнисмене” (типа Јањушевића и Колесара, који су од “бродоградње” и “саветодавних активности” инкасирали милионе и пребацивали их себи на рачун) и поштене, али убоге, “проле” (сетимо се Џорџа Орвела), који претурају по “контејнеру са пет звездица”; даље разарање породице, које је већ сад достигло критичну тачку (у Крагујевцу многи очајни родитељи дају децу у домове за незбринуте јер немају чиме да их хране, а новине сваки дан доносе вести о убиствима у најужем породичном кругу, углавном због беде у којој се живи.) Наравно, ту је и неизбежно изумирање народа (већ сада се налазимо на ступњу дубоке демографске старости, и спадамо у најстарије народе на свету.) У либералном капитализму незапосленост се намерно увећава да би запослени непрестано могли бити уцењивани послом и да би им се плате смањивале на минимум. Неће бити синдикалних протеста, неће бити радничке побуне, неће бити наде. Велики број добро плаћених полицајаца одржаваће ред и поредак у “ми смо Европа” Србији под вођством мудрих и префињених политичара ДОС-овског типа. А улазак у “Партнерство за мир” значи ово: где год ратују Американци, наши младићи ће ићи да гину (обављају “мировне мисије”, сада су, на пример, Бугари и Македонци понудили своје “савезништво” коалиционим трупама окупатора Ирака.) Народ кога је НАТО бомбардовао треба да служи том истом НАТО-у. И то све зарад “брзог” уласка у Европу, који је већ давно описан под насловом “не липши, магарче, до зелене траве”. Наша грађанска опција непрестана прича о ђенералу Недићу као “квислингу” и “сараднику окупатора”. Поводом неквислиншког понашања садашњих досовских реформатора, подсећамо на чињеницу да само Срби и Пољаци (од свих окупираних европских народа!) нису дали ниједног војника нацистима за њихове снаге на Источном фронту. Недић је нацистима рекао да ће

он, ако мора, попут кнеза Милоша, стављати турбан на главу и љубити пашама руку, и да ће, ако треба, попут кнеза Ива од Семберије, дати сву своју имовину да би помогао србским избеглицама, али да неће, по цену живота, дозволити да србски војник буде саборац Вермахту на Источном фронту. Свега четири године после бомбардовања Србије, у режији НАТО-а и уз здушну сарадњу његових сателита из “Партнерства за мир”, наш министар одбране, психолог по струци, прича како улазак у “Партнерство” значи повратак “старим савезницима”. Ђенерал Недић се преврће у гробу, за који, као и иза гроб ђенерала Драже, нико не зна, управо зато што су деца шпанских бораца и “праксисоваца” сада на власти у јадној Србијици. Њихови родитељи су се клели у Стаљина, Тита и Маоа, а они се куну у Сороша и “отворено друштво”. И увек су у праву: прво њихови родитељи, па онда они.

Према томе, Србине, припремај се за јад и глад. и за велико трпљење и велико чекање. Јер, како каже народна песма: “Жари, пали, удбински диздаре, / Ред ће доћи и на твоју кулу”. Треба сачекати тренутак да се силни овога света забаве својим јадом (а биће га, тек почиње), па да слободно градимо своју државу и своју наду. “Наде више нема ни у кога, / до у Бога и у своје руке”, рекао би Његош у “Вијенцу”. И та нада нас је одржала у петвековном ропству, па ће нас одржати и сада... А што се тиче Суперхикових стручњака за Мозамбик, Зимбабве, Босну и Србију, од њих ће остати само ружна успомена. Ако их се ико уопште и буде сећао.

Литература

1. Зоран Милошевић: Куга неолиберализма, Слободна књига, Београд, 2000.
2. М. Б: Лејди у фотељи високог напона, “Време” 20. јун 2002.
3. Мирослав Прокопијевић: О дугу, реформи и још понечему, “Преглед”, 23. јул 2003.
4. “Удовички може да буде нови гувернер”, “Преглед”, 21. јул 2003.
5. “Корупција и прање новца”, “Куир” 21. јул 2003.

КОНЦЕТРАЦИОНИ КАМПОВИ НОВОГ ДОБА

Уместо увода

У току летњег распуста 2002. Министарство просвете и Влада Србије организовали су кампове за ученике средњих школа из свих крајева државе. Сама идеја да се деца из разних градова друже и уче уз игру и одмор више је него добра, и треба је свесрдно подржати. Наши млади, са свих страна окружени бедом посткомунизма и паролама о скорој “срећнијој будућности” (чим победи “транспарентна транзиција”), имају потребу за тако нечим, да би се бар за тренутак одвојили од света у ком су дрога и оружје скоро свакодневне теме. Међутим, по завршетку летњих кампова, почеле су да у јавност продиру вести о чудним “радионицама” извођеним у Сремској Митровици, на Тари, на Дивчибарама. Деца су, од стране појединих “едукатора” била подвргавана понижавајућим радњама, разним бестидностима и скаредностима, чега, ипак, барем под покровитељством државе, до сада није било. Ако се одстране наноси сензационализма, тако драгог нашој штампи и медијима, остаје чињеница да су неки од кампова били злоупотребљени на крајње непримерен начин за нешто сасвим друго од онога што су родитељи професори-пратиоци очекивали. Нека деца су, пак, рекла да су се у неморалним играоницама “супер” опустила и уживала, али то није чудно – извесни едукатори су баш и рачунали на то да деца у пубертету воле да пробају “забрањено воће”. Министар просвете Гашо Кнежевић је признао да је у Сремској Митровици било необичних појава. Ево његове изјаве: “У једном моменту играли су неку игру “Донеси – донеси” и девојчица, да би уштедела време, уместо да донесе грудњак, што је наложено, с временом доношења грудњака се скупљају поени за своју екипу, скида тај грудњак. Време трајања мање од 30 секунди. Потпуно затворено место, нема војске, нема никога, клинци су ту, одмах јој додају нешто, она се облачи, и два мушкарца које је понела атмосфера такође се скидају, исто 30 секунди или мање, облаче се и тачка. У том моменту, у тих 30 секунди нико није

реаговао. Едукатори, професори, нико није реаговао. Оно што ја лично замерам нишким наставницама је што нису реаговале, али су, господо моја, сликала фото-апаратом. То је питање морала, више него морала девојчице која је скинула грудњак.” На питање новинара зашто деца у игри нису доносила лопту уместо грудњака, министар је одговорио да у “кампу има лопти, па има и грудњака” (“Време”, 29. август 2002.)

Тамара Скроза у истом броју “Времена” каже:”У овогодишњим летњим камповима боравило је 12 000 деце, а програми су обухватили, између осталог, и ослобађање деце од страха од ауторитета, предрасуда и ограничења”. Дакле, пример из Сремске Митровице само је најдрастичнији, али и другде су се дешавале чудне вежбе, попут оне са метлом код младића и ролном тоалет-папира међу ногама девојчице. (Занимљиво је напоменути да су извођачи “едукативних радионица” ђацима радо причали против ауторитета професора, и често спречавали професоре који су децу довели у кампове да присуствују радионицама). Од Сање Пејин, координатора из митровачког кампа, сазнајемо и то да је стриптиз-игра била договорена између “координатора и едукатора у кампу, уз присуство лекара”, и да су је играле и претходне смене, али да “није било проблема”.

Да ли су, и колико су, епизоде из кампова, које је Синод Србске Цркве најоштрије осудио, нешто сасвим случајно, или како би рекао Шекспиров Полоније – “у том лудилу има система”? Шта значе речи новинарке “Просветног прегледа” (6. фебруар 2002.) Б. Ступар: “Народ, колико до јуче, омамљиван више или мање вешто упакованим причама о својој посебности и величини, вековима загледан у чудесно плаве, најчешће затворене кругове, забављен гланцањем и прекрајањем своје историје, са неуништивом потребом за вођом, вечито спреман да за њим крене и у сеобе и у деобе, народ који је и најпрозирније (под)земаљске манипулације умео да припише замкама несклоне нам судбине или (не)разумљивим небеским знацима, народ често празног стомака, али уста пуних великих речи које су лепо звучале, не ретко и звечале, народ који не воли промене, а опет, све бојећи се, “само да не буде

горе”, лако се прилагођава свакојаким животу, народ често несрећан до бола, а са нескривеном потребом да га воли цео свет, нашао се пред одшкринутим вратима тог другачије уређеног света у којем ништа није вечито – и власт, и интереси и емоције су са прецизно одређеним роком трајања. У том свету све је мање вредно од једног обичног људског, треба ли рећи, земаљског живота, па му је све и подређено. Тај свет, опет колико јуче, код нас означаван и неваљалштинама сваке врсте и у небројеним главама још синоним за трулеж и изабљивачку бездушност, и сам признаје да је далеко од идеалног, али напомиње и да досад није измишљен бољи. Да бисмо га разумели, чини се да морамо поћи од почетка, од првих слова”? Да ли новинарка мисли да је свет Црњанских “Сеоба” или Вишњићеве песме о почетку буне против дахија – свет идиота и да су Срби гомила несрећних простака која не зна за чари тог најлепшег, јединог света, света Запада, о коме морамо учити “прва слова”? Да ли то значи да логика пуног стомака и празне душе, маскирана у приче о “толеранцији”, “људским правима”, и слично, треба да постане и наша логика? Зар се у реформи школства једног народа улази са презиром према том истом народу?

Шта ће бити с нашом школом кад у њој победе “нови идеали”? Да ли ће нам уџбеници бити као она књижица која се зове “У праву си!”, ако ју је ђацима III разреда средњих школа понудио Београдски центар за људска права, у којој, између осталог, пише како девојке “не могу да затрудне путем ПОЉУПЦА, ДОДИРА, ОРАЛНОГ И АНАЛНОГ СЕКСА” (и то на насловној страни, рекламира “Просветни преглед” од 15. јуна 2002.)? У њој, такође, постоји тврдња да је хомосексуализам нормална “полна оријентација”.

Какве су то “едукативне радионице (опет скоројевићко преузимање туђих појмова, новолевичарског америчког термина “workshop” који на србском језику изгледа полусмешно-полујадно)? Каква ће бити улога професора као “дизајнера часа”? Хоће ли деца у школи учити или ће то бити “школигрица”? На та и на друга питања покушава да одговори овај чланак. Надамо се да ће читаоцу помоћи да се разабере у оном

што нас чека, и још више у покушају да се спречи све штетно, што нам се нуди као “напредно” (исто као 1945, кад су претече данашњих едукатора из кампова деци мазали уста сланином да се не причесте). Што се пак тиче “убрзања Србије”, које помиње ДОС-ов Доситеј Гаша, треба се сетити упозорења ђакона Андреја Курајева: “Позив да се пожури није увек прихватљив, поготову ако долази од гробара”.

Поглед на реформе школе у свету

Наши ђаци, који су одлазили на размену ученика у САД, увек су били запањени нивоом незнања тамошње деце, и чињеницом да у Америци, осим приватних, школе не служе за учење, него за заглупљивање путем разних “радионица” и “играоница”. Живели бисмо у заблуди као бисмо веровали да су наша деца у Америци постизала тако сјајне резултате зато што су много паметнија од америчке деце: не, него су наша деца учила класичну школу, која је у САД, у државном систему образовања, давно укинута. Све је почело кроз борбу против хришћанског погледа на свет и хришћанског схватања морала, а у име нове религије – религије хуманизма. Тако је Џон Данфи у листу “Хуманист” 1983. записао: “Борба за будућност човечанства мора се водити и добити у учионицама државних школа чији наставници себе јасно доживљавају као проповеднике нове вере – вере хуманизма... Ови наставници у себи морају ваплотити исту несебичну преданост какву имају најтврдокорнији фундаменталистички проповедници јер ће они бити учитељи друге врсте, који ће користити учионицу уместо предикаонице да би уградили хуманистичке вредности у сваки предмет који предају”.

Идеју тихе, постепене “културне револуције”, којом би се идеали комунизма остварили много боље него оружјем међу првима је разрадио италијански комуниста Антонио Грамши, који се разочарао у неуспех револуционарног насиља у Совјетском Савезу. Грамши је говорио да марксисти, ако желе да освоје Запад, прво морају да измене његову културну матрицу, и тада ће им власт пасти у руке као зрела

вођка. Он је пропагирао “ДУГИ МАРШ КРОЗ ИНСТИТУЦИЈЕ”, то јест освајање позоришта, биоскопа, новина, школа, факултета, радија (телевизије још није било). Све мора постати оруђе револуције, и преваспитани грађани ће је сами поздравити.

Грамши је веровао у “апсолутни историцизам”, то јест да су морал, вредности, истина, чак и људска природа, пуки производи разних историјских епоха. Морал је “друштвено конструисан”, и нема етичких норми ван одређеног историјског контекста.

Грамшијеви сродници по духу, припадници Франкфуртске школе, револуционарни философи Ерих Фром, Теодор Адорно и Вилхелм Рајх, бежећи од Хитлера, нашли су се у САД, и идеју “апсолутног историцизма” вредности почели да, кроз високе школе, намећу младим Американцима. Родила се, заснована на Марксовој идеји разорне “критике свега постојећег”, тзв. “Критичка теорија”. Све је подвргнуто суду, па и парадигма традиционалне школе. Шездесетосмаш Чарлс Рајх је, у “критичком” стилу, говорио да је сваки школски испит “облик насиља”, да је обавезни час физичког – “форма насиља”, да је обавезно присуство на часу – “форма насиља”. Стари, традиционални тип школе је проглашен “буржоаским” и заснован на патријархалном ауторитету професора. “Критички теоретичари” су инсистирали на чињеници да су особе одрасле у породици којом доминира отац, у којој се негује родољубље и традиционална побожност склоне фашизму. Зато је основни циљ нове америчке школе, заснован на хоркајмеровско-адорновском погледу на свет, био да се деца отуђе од вредносног система родитеља, јер су родитељи расисти и конзервативци. Професор Ален Блум у сјајној књизи “Сумрак америчког ума” (изашла и код нас) успех новолевичарске реформе показује веома једноставно: амерички средњошколци спадају међу најнеписменије на свету, али су веома осетљиви на питање какво је, на пример, загађивање природе.

Једна од кључних личности новолевичарског утицаја на Америку био је Херберт Маркузе, који је веровао у револуционарни потенцијал радикалне омладине, феминисткиња, црних муслимана,

хомосексуалаца, отуђених и одбачених из друштва. Он је, у књизи “Ерос и цивилизација”, настојавао на револуционарности “принципа задовољства”, који треба усвојити да бисмо постали “полиморфно перверзни”. Маркузе је у “Човеку једне димензије” позивао на ДИКТАТУРУ У ОБРАЗОВАЊУ, а у “Репресивној толеранцији” објављивао “ослобађајућу толеранцију” која подразумева нетрпељивост према свему десничарском и трпељивост према свему што долази с лева. Врло добро је знао шта ради: “Традиционална идеја револуције и традиционална револуционарна стратегија су окончане. Те су идеје изашле из моде... Оно што морамо предузети је нека врста дифузног и дисперзивног разарања целине система”. То јест, треба “РАДИТИ ПРОТИВ ИНСТИТУЦИЈА РАДЕЋИ У ЊИМА” (то сада у Србији чине појединци из Министарства просвете – “реформишући” просвету, они је у ствари убијају на дуги рок).

Вилхелм Рајх, још један “критички теоретичар” (завршио, сишавши са ума, у затвору), сматрао је да је један од начина да револуција победи “сексуално ослобађање” и рано “сексуално васпитање”. Све ово ће разарати традиционални брак и породицу, који су Марксу и Енгелсу били трн у оку. И заиста, разорили су је: америчка породица једна је од најрањивијих у свету, а деци се у школама предаје да је хомосексуалност нормална ствар. Чак постоје књиге и за предшколску децу с таквим садржајем. Једна од њих се зове “Тата и његов цимер”. Њен текст (реч је о сликовници) гласи: “Тата и његов цимер Френк живе заједно, раде заједно, једу заједно, спавају заједно, брију се заједно, чак се и потуку. Тата и његов цимер врло су срећни скупа. И ја сам срећан с њима...” (Midge Decter: “Homosexuality and the Schools”, “The Christian Activist”, n3/1994.)

Дакле сада знамо шта нас чека ако не успемо да одолимо новолевичарском “дугом маршу кроз институције”.

Српски језик и књижевност

Један од најважнијих предмета за обликовање духовног и националног

идентитета јесте матерњи језик и књижевност, и зато реформатори насрћу на њега. Крајњи циљ је “промена парадигме”: из програма ће полако нестати песме о Косовском боју и почетку буне против дахија (оновремених представника турског “светског поретка”), житије Светог Саве, “Слово љубве” деспота Стефана, “Манасија” Васка Попе и “Научите пјесан” Миодрага Павловића... Али, стижу нови садржаји и нова лектира. Рецимо, реформатори су толико модерни да су у читанку за пети разред основне школе убацили одломак из романа о малом вешцу Харију Потеру, за којим тренутно лудује читав свет. И наша деца, у својој једанаестој години, као лектиру имаће књигу пуну секташког, окултно-сатанистичког садржаја.

Коначни циљ реформе србског језика и књижевности дао је Вигор Мајић, помоћник министра просвете, на семинару у Аранђеловцу 15-16.3.2002., рекавши “да је овај предмет исувише окренут историји”, да професори књижевности “политизују децу путем емоција”, и да ће садржај овог предмета од сада бити “језик комуникације”. Вигор Мајић је и запретио: “И многе веће нације су жртвовале значајне делове својих књижевности зарад неких нових ствари... И овде ће тако бити, свиђало се то неком или не.”

Шта ће бити са националном историјом?

Над Србима треба спровести “денацификацију”. План и програм денацификације кроз окупацију изнео је, у часопису “The New Republic” 17. маја 1999, док су бомбе падале на Србију, Данијел Јохан Голдхаген, изрекавши овакву мисао: “Криминалци међу Србима – Милошевић, српско руководство, и они који су Албанце и Бошњаке касапили, протеривали и силовали – морали би бити кажњени. Остали који су подржавали криминалце, А ТО ЈЕ ВЕЛИКИ ДЕО СРБСКОГ НАРОДА (подвлачење В. Д.), морали би бити натерани да схвате своје погрешке и да се поправе”.

Један од основних начина “денацификације” Срба је измена њихове свести кроз школу, што су, деценијама, радили комунисти са својим

“дијалектичким материјализмом” и причом о “братству и јединству”, која је, сада и овде, прича о “интеркултуралности”, “толеранцији” и “суживоту”. И, уопште, “прљави Балканци” морају да се мењају ако “хоће у Европу” (која ће, ако се овако настави, ускоро бити тоталитарнија од Совјетског Савеза, и у којој ће демократски принципи одлучивања бити замењени самовољом бриселске бирократије и зловољом мондијалистичке олигархије.) Сви Балканци (наравно, највише Срби!) морају да се мењају (о циљевима мењања видети изврсну студију др Богољуба Шијаковића “Критика балканистичког дискурса”, Јасен, Никшић, 2000.) Пламен Кулински из Софије о томе вели: (“Република”, 268/2001.): “Године 1997. Савет Европе огласио је препоруке да се историја на Балкану мора прочитати на нови начин (Сетимо се коминтерне и њених педагошких задатака на Балкану, нап. ред.). СРЖ ТИХ ПРЕПОРУКА ЈЕ ДА СЕ АКЦЕНТ НЕ СТАВЉА НА ОСЕТЉИВЕ МОМЕНТЕ РАДИКАЛНЕ ИСТОРИЈЕ (подвлачење наше, нап. ред.) У складу са њима родила се идеја о уџбенику који би акцендовао културно-историјско наслеђе и међусобна прожимања на Балкану, чак између Бугарске и Турске, а да се уз то избегавају неки од тешких момената у нашој историји /.../ Многи сматрају да су неки уџбеници историје један од основних узрока вековних предрасуда у региону. Они су писани на принципу поделе на “ми” и “ви”, у њима фали појам “заједнички дом””.

Дубравка Стојановић, из Академског одбора невладине организације Центар за демократију и помирење у Југоисточној Европи (са седиштем у Солуну) мисли слично, па вели: “Основни научни закључак нашег одбора врло је забрињавајући: основна шема на којој функционишу уџбеници историје јесте подела између нас и другога: ми смо историјски исправни, ми никада ништа зло другоме нисмо урадили, ми никада нисмо водили освајачке ратове, увек смо тежили да се ослободимо туђинске власти, ми смо храбри, достојанствени, правдољубиви /.../ Ствара се менталитет жртве, који сам по себи није добар јер се заправо тиме ствара менталитет изабраног народа над којим се непрестано, у

некој историјској правилности, дешавају неке више-мање необјашњиве појаве, неки злочини, као да је то нека врста усуда. С друге стране, то води у самоизолацију, видите себе потпуно одвојено од других народа”, каже ова историчарка у “Времену”, од 17. маја 2001. Она види два приступа решавању сукобљених погледа на историографију. Оба су, сваки на свој начин, употребљиви. Први је онај који је применио Волфганг Петрич, донедавно окупациони управник Босне и Херцеговине, нови Бењамин Калај. Пошто “међународна заједница” (читај: НАТО) није успела да убеди Србе, Хрвате и муслимане (сада – “Бошњаке”) да промене своје уџбенике пуне предрасуда и мржње, “др Волфганг Петрич, који је иначе историчар, немајући начина да било коју страну натера на промене, узео је уџбенике и све садржаје који су увредљиви за друге народе испечатирао црвеним печатима”, вели др Дубравка у истом броју “Времена”. А други начин је нешто блажи. Она наставља: “Одбор је издао збирку текстова “Детињство у прошлости”, који би требало да стигне у све школе у региону као пратећа литература уз уџбенике историје. “Детињство” показује да када се тај дурбин спусти са површног нивоа НЕКАКВИХ РАТОВА И БИТАКА (подвлачење наше, нап. ред.) на ниво свакодневног живота, имамо много заједничког и да се заправо недовољно познајемо: деца су масовно боловала и умирала од истих болести, радила врло напорно више сати свакодневно, слабо су се школовала”. Циљ уношења таквих садржаја је да се “генерацијама може постепено мењати свест”, чиме се “умекшава данашња слика” (“Просветни преглед, 10. април 2002).

Скуп Центра за демократију и помирење у Југоисточној Европи (иначе, “Југоисточна Европа” је Хитлеров омиљени термин за Балкан), организовао је грчки индустријалац и историчар по струци Коста Карас, почетком априла 2002. Он је, у присуству 143 учесника из 16 земаља, пре свега балканских, рекао да се историјска схватања мењају, и да оно што је данас општеприхваћено, сутра не мора бити тако (“Просветни преглед”, 10. април 2002.). Пошто је историја Балкана пуна контроверзних догађаја и тема (Н. Н. Пише да су то: “геноцид

и етничко чишћење, окупација, отпор и колаборација током ратова, ратни злочини, грађански ратови, верски сукоби, положај националних мањина, положај избеглица”, “Просветни преглед”, 24. април 2002.) мора се наћи механизам за заједнички, а непристрасан, приступ предавању осетљивих тема, поготову зато што се деца за њих занимају. Треба се борити против “историјске митологије”, “неопходна је много опрезнија интерпретација догађаја, нарочито из ближе прошлости, мора се проширити приступ и наћи место за другачије виђење суседне земље и народа, као и за посматрање догађаја из много шире националне, европске и светске перспективе”. Мр Александар Главник, у истом броју “Просветног прегледа”, истиче да србски и хрватски историчари морају избећи “замке једностраних приступа”, да би децу васпитали у духу “демократије и толеранције”. Пример како се то ради понудио је наставник једне основне школе из Загреба, Крешимир Ердеља, који питање Ендехазације са децом ради на принципу “поделе улога”, “одвајајући то питање од чисто политичког и ратног контекста и стављајући га у контекст свакодневног живота, настојећи да као кључно питање истакне трагичну судбину србско-хрватске породице у ратном вихору, изложене претњама и притисцима свих могућих војски (усташа, домобрана, партизана, четника). Тинде Ковач-Церовић, најближа сарадница садашњег министра просвете, др Гаше Кнежевића, истакла је да овај скуп у Грчкој нешто што доприноси нашој реформи школе, јер је сада време “да се озбиљно размисли о томе у коликој мери и на које све начине се може модернизовати настава историје, а да се не конзервирају извори и жаришта конфликта, него да се поставе оквири који доводе до социјализација на толерантан начин” (“Просветни преглед”, 10. април 2002). Најбитнији је “мултиплицитет тумачења и разумевања – све се увек може тумачити из више углова”. Деца ће, кроз групни рад, схватати како настаје историографија... Какве све верзије “мултипликоване историје” можемо добити ако победе реформатори? Александар Ђирић из Београда жали што се у старим уџбеницима историје није могло сазнати следеће (“Република”,

268/2001.): “Посебно у основношколском образовању се ништа није могло сазнати о узајамним убиствима и сакаћењима у (“светородној”) лози Немањића, узроцима и сукобима због проглашења аутокефалне цркве, разлозима због којих православни србски владари краљевске и царске круне траже (и добијају) од римских папа, начину на који је Стефан Душан ширио своје царство, или књаз Милош своју аутономију, вазалном статусу Стефана Лазаревића према Турцима и Угарској”. Ђирић указује на опасност “косовског мита” (а чега би другог? Он је сметао и Турцима, и папистима, и комунистима, а сад, ево, смета и “активним грађанима”), који велича мучеништво (“царство небеско”), “самоубилачки подвиг” (Милоша Обилића), а осуђује издајство. Србска Црква је својом “митоманијом” нарочито заводила србски народ 1989, за време успона Милошевића (колико пута смо од “грађана” чули ову причу), када је носила мошти Светог кнеза Лазара и “некрофилно отварала костурнице и јаме из Другог светског рата”. Тако Ђирић назива сахрањивање жртава усташког геноцида. По њему, можда би “биофилно” било оно што је рађено за време Тита – да се јаме заувек забетонирају, и да се не сећамо прошлости. Зато је за Ђирића највећа опасност обнова “косовског циклуса” у некој “неодређеној будућности”.

Наши стручњаци за историју су, очито, решили да је прекроје у складу са захтевима Савета Европе и у нескладу са историјским чињеницама и свешћу србског народа. За сада су издали уџбеник о историји детињства на Балкану, из кога се види да су деца у XIX и XX веку на овим просторима живела слично. Уместо ратова и сукоба – “историја детињства”. А зашто не историја пољопривреде? Рецимо, Срби и Хрвати су у XIX веку орали и копали на исти начин. Зар то није сјајан пример толеранције у пољопривреди? Или у сточарству? Зар нису млекарице из Бугарске и Словеније имале сличан приступ мужи? А могла би се написати и историја дрвосеча, ловаца, пецароша, филателиста. Колико је сличности било између београдских и загребачких кафана, у којима се пило црно и бело вино? Па сјајна историја домаћег рока, до почетка

деведесетих! Колико сличности! На крају, историју држава и народа не треба ни учити, поготову кад је у питању Балкан са таквим и толиким жртвама. Министарство СРЈ за националне мањине већ је показало како се може живети заједно: у многим местима Србије организовали су дегустацију колача које спремају разни домаћи етноси. И свима се то свидело. Сви колачи беху слатки.

Једном речју, опет као некад: “Друг је Тито послао писмо / Да чувамо братство и јединство”. Историја се заиста, понавља: први пут као трагедија, други пут као фарса.

”Двери српске” 15/2002.

ПАПА НА ПУТУ ЗА БЕОГРАД И МОСКВУ...

Ко је дошао у Бањалуку?

У Бањалуку је дошао човек који је, поред Ханса Дитриха Геншера, најзаслужнији за признавање Хрватске и Босне и Херцеговине у авнојевским, то јест титовским, антисрбским границама СФРЈ. Наиме, 26. новембра 1991. године, државни секретар Ватикана упутио је меморандум ОЕБС-у у коме се каже:

“Света столица је мишљења да је дошло вријеме да се међународно признају Хрватска и Словенија и то прије божићних празника. Народи тих двају република су слободно и демократски изабрали независност”.

Захтеву се одмах придружила Геншерово Немачка. Године 1992, Ватикан први признаје Изетбеговићеву Босну и Херцеговину. У то време, патријарх Павле је писао папи, у име свих србских архијереја, рекавши да је поглавар Ватикана признавши сецесионистичку Хрватску, двоструко одговоран – “пред Богом и пред историјом”, јер “најновија независна Хрватска, по речима њеног председника др Фрање Туђмана, не искључује НДХ и период 1941-1945. (са страшним геноцидом против православних Срба) из континуитета своје државности”.

Тиме је, писао је својевремено патријарх Павле, папа преузео одговорност

за методе Туђманове Хрватске и за сваку сузу србске и хрватске деце. Патријарх Павле је тада упозорио папу да се усудио да благослови и освешта и средства која су употребили носиоци младе хрватске демократије, “историјски наследници нацистичког злочинца Павлића, при чему су не малог учешћа узели и многи клирици Римокатоличке цркве у Хрватској”. Ватикан је наставио да помаже Хрватску, дајући новац за набавку оружја Туђмановој војсци. Године 1995. папа је од Била Клинтона тражио да бомбардује Србе у Босни и тако “објави рат рату”. Владика бачки Иринеј Буловић је у свом интервјуу “НИН”-у 20. јуна 1997. папино лицемерје описао: “Чак је и сам папа Јован Павле Други, поводом уласка војске Републике Србске у Жепу и Сребреницу, говорио о поразу цивилизације и срамоти човечанства, али ништа није изјавио док су редовне хрватске јединице из разних оружја тукле бескрајну колону несрећних избеглица и њихових нејачи из Крајине 1995. године”.

У Бањалуку је дошао папа који је блаженим прогласио духовног оца Ендехазије, члана усташког Сабора, надбискупа загребачког Алојзија Степинца, кривца за покрштавање преко 250 000 православних Срба и војног викара усташке војске, кога је на ту дужност поставио папа Пије Дванаести (“Хитлеров папа”, по Дејвиду Корнвелу). И Пије Дванаести је проглашен за блаженога. У Бањалуку је дошао папа који се спрема да беатификује надбискупа врхбосанског Јосипа Штадлера, ватреног “праваша” и сарадника окупаторске аустроугарске власти, који је крајем XIX века интензивно радио на превођењу босанских Срба на унију са Римом, трудећи се да на све начине онемогући деловање србског митрополита Саве Косановића.

Зар је онда чудо што је Бањалука остала нема и што се понашала као да папу не примећује? Владика бањалучки Јефрем, верни син Светог Саве, није дочекао папу на аеродрому, нити је присуствовао миси код обновљеног самостана Петрићевац, одакле потиче Мирослав Филиповић – Мајсторовић, фра Сатана, човек који је предводио покољ 2.300 Срба у селима Дракулић, Мотике и Шарговац, када је убијено 500

србске деце. (Римокатоличка црква у Хрвата каже да је фра Сотона лишен “свећеничког чина”. То је истина. Али, шта је са осталим усташоидима у бискупској, фратарској и жупничкој одори? Шта је са логором за козарачку децу Јастребарско, којим је руководила часна сестра Берта из реда “светог Винка Паулског”, која је за мртву Србчад говорила: “То је красно! Подсјећају ме на малог Исуса у витлејемској шталици”. Шта је са фра Крунославом Драгановићем, који је свим усташама омогућио да побегну из Загреба преко папиних “пацовских канала” и кога је Тито вратио у земљу, да тамо мирно умре?)

Папа је, наравно, причао о помирењу, суживоту, толеранцији, итд. Чак је и молио за опрост, у свом познатом апстрактном покајничком стилу: “молим Господина да буде милосрдан за све кривице почињене против човјека, његовог достојанства и слободе, па и од неких синова католичке цркве”. Уверљиво, нема шта.

Папине посете су увек имале извесни геополитички смисао и значај. Скривена порука ове посете је да Република Србска треба да нестане у јединственој Босни и Херцеговини, с обзиром да је наводно заснована на геноциду. (О томе је посредно говорио надбискуп бањалучки Фрањо Комарица, који је истакао да је бањалучка бискупија најстрадалнија од свих хрватских бискупија у последњих 60 година, а да је нарочито страдала у последњем рату деведесетих, тако да се сад налази “пред потпуним истребљењем”.) Дакле, геноцидни Срби су криви за све. Други циљ посете је – приближити се Београду, а, кад се дође у Београд, кренути у коначни поход на Москву, која се, преко патријарха Алексеја Другог свим силама противи папиној посети, с обзиром да Римокатоличка црква, без имало стида и срама, оснива своје бискупије у Сибиру, превodeћи традиционално православни живаљ на католицизам. Трећи циљ – још оснажити “цркву у Хрвата”, дајући им новог “узоритог блаженика”. Иван Мерц, кога је папа беатификовао, није имао никаквих светачких дела, а с Бањалуком је повезан само чињеницом да је у њој рођен (иначе, живео је у Загребу). Међутим, Иван Мерц је био одани паписта и један од оснивача хрватске “крижарске

омладине” која ће касније ући у усташки покрет. Иако није дочекао Павелића и Ендехазију, Мерц је дао идејне смернице крижарским братствима фанатичних папиних присталица...

У чему је папа успео, остаје да се види. Знамо само да је дошао као нежељени гост на окупирану територију, у блиндираном папамобилу; да је људима било забрањено да се појављују на прозорима; да су шахте биле заварене да атентатор не би искочио из канализације; да су га Срби, окруженог са четири хиљаде полицајаца и СФОР-оваца, презрели, једва чекајући да се посета оконча; да је на мису дошло 70.000 људи, али из Хрватске и других крајева Босне; да србски епископи нису присуствовали миси... Служећи код фра Сатаниног самостана, папа је себи, хрватски речено, “забио аутогол”, још један у каријери... Што је и заслужио, наравно.

”БИЈЕЛО ДУГМЕ” И ЛАЗАРЕВ ЗАВЕТ

Сваки Србин зна шта је Видовдан, и зна цену Лазареве и Милошеве крви; сваки Србин зна шта је Косово, и колико је најбољих синова овог народа уградило себе у слободу свештене косовске земље.

Међутим, шездесет година власти комуниста и криптокомуниста, маскираних у квази-демократе, учинило је своје. Данас мало Срба зна шта је Видовдан и цену Лазареве и Милошеве крви; и мало Срба зна шта је Косово, и колико страдају они што су сад на Косову. Само тако је било могуће да концерт “Бијелог дугмета” у Београду на Видовдан привуче више људи но што би их привукла икаква манифестација подршке напаћеној браћи на Косову, која данас живе у некој врсти концлогора, јединог таквог у Европи.

Горан Бреговић, који је до пре неку годину тврдио да се “Дугме” никад неће обнављати, оставши без огромне количине новца на коју је навикао, опет је окупио своје пензионерско друштво и заиграо на карту југо-носталгије. И зато су Титов лик и петокрака били кључни симболи његовог београдског наступа. А Срби су заборавили да су

Тито и петокрака довели Србију у положај у коме се данас налазе.
Подсетимо се:

1. Тито је, као агент Коминтерне, спроводио одлуку исте из 1925. године, по којој Југославију треба разбити као “творевину великосрбског хегемонизма” а, следећи одлуке IV конгреса коминтерне, радио на помагању борбе “раскомаданог и разједињеног албанског народа за независну и уједињену Албанију”.
2. Тито је спроводио тезе IV земаљске конференције КПЈ, која је 1934. осудила “окупацију Хрватске, Далмације, Словеније, Црне Горе, Косова и Војводине од стране србских трупа”.
3. Титова Партија је поздрављала усташки устанак на територији Лике тридесетих година XX века (лист “Пролетер”, који је издавала КПЈ, у 28. броју је поздравио устанак усташа против “србских окупаторских снага”).
4. Тито је одговоран за око 150 хиљада побијених Срба, оцењених као “непријатељи револуције”; крив је за “пасја гробља” у Црној Гори, “лева скретања” у Херцеговини, масовне ликвидације у Босни и Србији 1944. и 1945, и за убиство око триста православних свештеника.
5. Крив је за Сремски фронт, на коме је гинула србска омладина;
6. Крив је за Голи оток и удбашке злочине против србске емиграције;
7. Крив је за Устав из 1974. који је разградио Југославију и припремио терен за крвави грађански рат 1991-1995.
8. Крив је за борбу против Србске Православне Цркве и србске историје...

Према томе, Тито и петокрака, којима нас “Бијело дугме” враћају, најмрачнији су симболи за сваког нормалног Србина.

Доказ да немамо државу је био тај што је квази-власт квази-државе одобрила концерт титопоклоника на Видовдан; доказ да смо све више становништво, а све мање народ, је двеста хиљада људи на концерту титопоклоничких југоносталгичара.

Уразумимо се док има времена!

Ускоро ће бити касно!

ГРОМ ЗАГРМЕ НА СВЕТОГ САВУ

УТЕХЕ БОЖЈЕ У ВРЕМЕНА СМУТНА

(Пророчанства србском православном роду)

I

Живимо у мутним, претешким временима, временима туге и очајања, бесмисла и многих духовних и друштвених несрећа. Граница између добра и зла у срцу многих људи је ишчезла, па се све више наших ближњих окреће злу као лакшем начину да се постигне неки циљ у животу: почев од материјалног богаћења до политичке власти. Вести које стижу са ТВ екрана, које доносе радио таласи или новине све су горе и горе: свуда ратови, катастрофе природне и друштвене, земљотреси, пожари, поплаве... Крвава убиства, од којих многа врше сатанске секте... Породица се распада, деца се отимају родитељској контроли, царује брачно неверство, разврат и проституција сваке врсте... Није нимало случајно да се у таквим временима људи питају: “Шта нам доноси будућност? Шта ће бити сутра? Какви нас догађаји очекују – да ли ће се ствари изменити набоље или ће бити још црње и горе него до сад?” На жалост, због духовне непросвећености или равнодушности према потрази за суштинским одговорима на ова питања, многи се обраћају мутним изворима астрологије, врачања, лажних пророштава, и на тај начин тону у још дубљу таму незнања. Будућност није нешто што могу предсказати разни лекари-погађачи; људски ум је немоћан да продре са оне стране временско-просторних координата које нас деле од света вечности. Потребно је да тај, слаб и крхак, убоги умић човек буде обасјан светлошћу која, као и свака светлост, одозго силази, од Небескога, Вечнога Ума, од Вечне и Небеске Премудрости Божије која је овај свет и створила, превевши га својом љубављу из непостојања у слатку радост живота. Никакви Нострадамуси, Деда Милоје, Миље, Ваве, Клеопатре и њима слични немају везе са том Премудрошћу, јер не живе и не хране се њоме.

Ко је та Премудрост Божја која открива Својим Слугама шта ће бити и учи их како да Њу, сушту Светлост, достигну?

Та премудрост није нико други до Ваплоћени Смисао, Син Божји који је постао Човек, Господ Исус Христос, и који је, ради нас људи и ради нашег спасења, распет и васкрсао дарујући нам живот вечни. Он је са Оцем и Духом Светим створио свет; Он, са Оцем и Духом Светим управља оним што је створено; Он зна и почетак и средину и крај, и коначни циљ свега што постоји, и открива то Својим верним следбеницима и пријатељима. Једино такви људи могу бити пророци.

Руски богослов И. М. Концевич каже овако: “Кроз пророка се непосредно открива воља Божја, и зато је његов ауторитет безграничан. Пророчка служба је – нарочити благодатни дар, дар Духа Светога (харизма). Пророк поседује нарочити духовни вид (прозорљивост). Пред њим границе простора и времена као да се размичу, својим духовним погледом он не само да види садашње, већ и будуће догађаје, види њихов духовни смисао, види душу човекову, његову прошлост и будућност. Такав високи призив не може а да не буде спојен с високим етичким нивоом, са чистотом срца, личној светошћу.”

По “Учењу Дванаесторице апостола” древном хришћанском спису, прави пророк је онај који има “нарав Господњу”: пун светости, љубави, чистоте, кротости и смирења, а у исто време силан у речи и делу. Истински пророци говоре Истину, а не чешу људе по ушима; истински пророци не узимају новац за своја прорицања, и не баве се никаквим гатањем (шоља, карте, хороскоп, длан, итд; свако гатање је, каже Црква, демонска вештина). Уз то, пророци нису пуки погађачи будућих догађаја; пре свега и изнад свега, они су сведоци Божјег присуства у једном народу и његовој историји, разобличитељи зла и покварењаштва својих ближњих, и они који зову на покајање, јер се приближило Царство Небеско. Као такви, они су веома неомиљени тамо где делују, и често бивају убијани (пророк Исаија преструган је тестером, Јеремија убијен камењем, Језекиљ растргнут коњима на репове, Јован Крститељ мачем посечен...). Првог међу пророцима, очовечену Божанску Истину,

Христа, истиномрски су на Крсту распели.

Господ своју вољу не јавља само преко људи, него и преко чудотворних икона, разних знамења у црквама и манастирима, виђења која бивају побожним људима, природних догађаја и на многе сличне начине. Зато ћемо у овом излагању неких од пророчанстава Србима поменути и та знамења времена, дајући њихово православно тумачење.

II

Пророчанства Старог Завета

Књига која нам открива вољу Божју и даје поуке како ту вољу вршити је Свето Писмо. То је књига – сведочење Завета (Савеза) Бога са човечанством које се, кроз Старозаветну и Новозаветну Цркву, Божјем позиву одазвало. Том човечанству припадају сви православни народи, између осталих и србски. Први Срби били су крштени веома рано, али је њихов завет са Богом запечаћен и потврђен коначно доласком међу њих највећег србског свеца, просветитеља и учитеља, Светог Саве, а крвљу запечаћен у Косовском боју, под вођством Светог кнеза (по духу и врлини цара) Лазара. Срби од тада, хтели то или не, у сваком поколењу морају полагати испит верности свом савезу са Господом; у зависности од одговарања на том испиту, њихова садашњост и будућност су светле или тамне, благословене или проклете.

Свето Писмо Старог Завета, а нарочито у пророчким књигама, о томе јасно говори управо на примеру старозаветне Цркве, предхристовског Израиља, народа Божјег. Ако то применимо на нашу садашњу ситуацију, открићемо много тога значајног што ће бити јасно сваком здравосмислећем човеку.

У књизи пророка Исаије, Господ преко њега, Свог верног слуге, упозорава Израиљце шта ће се десити са њима јер су престали да Га слушају. Мада “во познаје господара свога, и магарац јасле господара свога”, људи, највиша створења Божја, неће ни да чују за свог Небеског Оца.

Пре свега, у народу влада потпуна анархија; све друштвене вредности су

погажене: “И даћу им кнезове младиће, и дјеца ће им бити господари. И чиниће силу у народу један другоме, и сваки ближњему својему; дијете ће устајати на старца и непоштен човјек на поштена” (Ис. 3, 4-5). Међу Израилцима, као и међу Србима данас, поштење се исмева на сваком кораку; криминал је државни “бизнис”, многи привредници се, у већој или мањој мери баве криминалом, на све стране се пљачка и рекеташи. Уз то, Србија, по званичним подацима има 150.000 абортуса годишње (по учењу Цркве, абортус је детеубиство, јер чим се, спајањем полних ћелија зачне тело детиње, зачиње се и душа његова). Ако се овако настави, без икаквог рата, у Србији ће, због губитка трке наталитета са морталитетом, Срби до 2020. године бити мањина у сопственој земљи. У Србији има десетине хиљада наркомана. У Србији има на хиљаде заражених СИДОМ. У Србији се, по видеотекама може набавити најгнуснија порнографија, са приказивањем свих врста изопачености (инцеста, скотолоштва, итд.). Шта чека такав народ, огрезао у безакоњу, који непрестано гази закон Божји и живи по вољи сатане? Чека га оно што се назива КАЗНА БОЖЈА (која је, видимо, већ почела).

Најважније од свега је да знамо ово: Свето Писмо о казни Божјој говори веома условно, у складу са људским разумевањем. Бог никога не кажњава директно: Он само допушта, повлачећи Свој покров са безаконика, да зли људи жању оно што су са ђаволом сејали. У тексту “Зашто Бог не спречи рат?” Владика Николај читаоцима ставља до знања да Бог сваком човеку омогућује да буде творац мира у себи и око себе испуњавајући Његов свети закон, који и јесте закон мира: љубав према Њему Животодавцу и љубав према ближњима. Није Бог крив када га људи не слушају, па због мржње и пакла у својим душама, почињу међусобно да се кољу и убијају. Он, као Лекар, даје рецепт; на пацијенту је да купи лек или да, по свом опредељењу, узме отров.

Како изгледа ово на примеру пророка Исаије?

“Тужиће земља и опасти, изнемоћи ће васељена и опасти; изнемоћи ће главари народа земаљскога. Јер се земља опогани под становницима својим, јер преступише законе, измјенише уредбе, раскидоше завјет

вечни. Зато ће ПРОКЛЕТСТВО ПРОЖДРИЈЕТИ ЗЕМЉУ, и затрће се становници њезини; зато ће изгорјети становници земаљски, и мало ће људи остати” (Ис. 24, 4-6).

Шта се дешава са развратним женама, које својом изгледом и понашањем маме мушкарце на зло?

“Још говори Господ: што се понијеше кћери сионске, и иду опружених вратова и подмигујући очима, ситно корачају и звекећу ногама, зато ће Господ учинити да оћелави тјеме кћерима сионским, и откриће Господ голотињу њихову (...) И мјесто мириса биће смрад, и мјесто појаса распојасина, уместо плетеница ћела, мјесто широких скута припасана врећа, и мјесто љепоте огорелина. ТВОЈИ ЋЕ ЉУДИ ПАСТИ ОД МАЧА И ЈУНАЦИ ТВОЈИ У РАТУ” (Ис. 3, 16-17; 24-25).

Годинама су се Срби свађали са Богом; годинама су се надметали у ружењу Православља, вређању епископа и свештеника (а после Другог светског рата преко 300 свештеника србски комунисти су својом руком убили), рушењу својих храмова и олтара. Било је места где су терали свештенике да “служе опело” Богу (рецимо, Пољна код Трстеника). А сад, враћају ли се сад Богу? Помало, много мање него што би морали. Колико пута се чује највећа хула из уста оних који су десетлећима брбљали да је “религија – опијум за масе”: “Да има Бога, не би нас овако зло снашло”. Пророк Исаија таквима вели: “Тешко ономе који се свађа са творцем својим; цријеп са другим цријеповима нека се свађа; али хоће ли ко рећи Лончару својему: шта радиш?” (Ис. 45, 9).

А у књизи пророка Јеремије слично се сведочи.

Мушка поквареност води у пропаст: “Јутром су кад устају као товни коњи, сваки рже са женом ближњега својега. Зато ли нећу походити, вели Господ, и душа моја неће ли се осветити таквом народу?” (Јер. 5, 8-9).

Богаташи који неправедно стичу, тлачећи сиротињу, приносе своје зло на ону хрпу која доводи до казне Божје: “Као крлетка пуна птица, тако су куће њихове пуне преваре; зато посташе велики и обогатише се. Угојише се, сијају се, мимоилазе зло, не чине правде ни сирочету, и

опет им је добро, и не дају правике убогима. Зато ли нећу походити? – вели Господ, и душа моја неће ли се осветити таквом народу?” (Јер. 5, 27-29).

Кржаве ратне катастрофе последице су умноженог безакоња: “И куће ће њихове ПРИПАСТИ ДРУГИМА, И ЊИВЕ, И ЖЕНЕ, кад махнем руком Својом на становнике ове земље, вели Господ. Јер од малога до великога сви се дадоше на лакомство (отимање, неправедно стицање, гомилање богатства, нап. В. Д.), СВИ СУ ВАРАЛИЦЕ. И лијече ране народа мојега овлаш, говорећи: МИР, МИР а МИРА НЕМА (погледај, читаоче наслове новена, садржаје ТВ и радио програма, нап. В. Д.). Еда ли се постидјеше што чинише гад (што се клањаху Титу, Лењину, Марксу и Енгелсу, што душе упропастише безбожјем, рушаху храмове своје вере, нап. В. Д.)? НИТИ СЕ ПОСТИДЈЕШЕ, НИТИ ЗНАЈУ ЗА СТИД; зато ће попадати међу онима који падају; кад их походим, попадаће, вели Господ” (Јер. 5, 12-15).

Господ је кажњавао Израилце преко оних народа чијим су се идолима (лажним боговима) клањали кад су од Њега, Живота и Истинитога, одступили; клањају се асирским идолима – дођу Асирци и разбију их у рату; клањају се вавилонским идолима – дођу Вавилоњани и одведу их у ропство; клањају се египатским идолима – Египћани их нападну и побију. Срби су се годинама клањали америчким идолима, и још им се клањају: америчком начину живота и мишљења, америчкој популарној музици, америчким филмовима, америчким фармеркама, америчкој кока-коли... За многе од њих Америка је до дана данашњег идеал: рај за тупо ситне потрошачке душице које не виде даље од носа и стомака. Зар је случајно што је Господ баш Американцима допустио да нас нападну и поражавају на све могуће начине, да бисмо већ једном престали да се дивимо својим унесрећитељима? Али, и даље, авај, мали број људи међу Србима о томе размишља, а турбо-фолк певаљка пева:

”Кока кола, малборо, Сузуки,
дискотеке, гитара, бузуки,

то је живот, то није реклама,
ником није лепше него нама”.

Док је мученички народ у Босни, Херцеговини и Крајини гинуо, у Србији су се на све стране веселили, скупљали под вашарским шатрама и предавали свим могућим врстама лудости. Уместо покајања, лудачко весеље; уместо суза и молитве за опроштај, свадбене баханалије и испраћаји у војску. Опет чујемо Исаију, тестером преструганог истине ради: “И зва вас Господ над војскама у онај дан да плачете и ридате и скубете косе и припашете костријет, а гле, радост и весеље, убијају говеда, кољу овце, једу месо и пију вино, говорећи: **ЈЕДИМО И ПИЈМО, ЈЕР ЂЕМО СУТРА УМРИЈЕТИ** (зар то није она новокомпонована песма: “Узми све што ти живот пружа, данас си цвет, сутра увела ружа”, нап. В. Д.). Али Господ над војскама јави ми: **НЕЋЕ ВАМ СЕ ОПРОСТИТИ ОВО БЕЗАКОЊЕ ДО СМРТИ**, вели Господ, Господ над војскама” (Ис. 22, 12-14).

А зато време разне Миље и Ваве лажу и обмањују народ, причајући му бајке о миру и напретку и благостању. Преко пророка Јеремије опет говори Господ: “Овако вели Господ над војскама: не слушајте шта вам говоре пророци који вам пророкују; варају вас, говоре утваре својега срца, не из уста Господњих. Једнако говоре **ОНИМА КОЈИ НЕ МАРЕ ЗА МЕ** (дакле, непобожном народу који не иде по закону Његовом, нап. В. Д.): Господ је рекао: имаћете мир; и свакоме који иде по мислима срца својега говоре: неће доћи на вас зло (...) Ево Ме на те пророке, вели Господ, који дижу језик свој и говоре: Он вели” (Јер. 23, 16-17; 31).

У рату могу победити само **ПОБОЖНИ НАРОДИ**. Чак и ако имају привремено преимућство над непријатељем, победа се безбожнима неће дати: “Овако вели Господ: не варајте се говорећи: отићи ће од нас Халдејци (Американци данас, нап. В. Д.); јер неће отићи. И да побијете сву војску халдејску, која ће се бити са вама, и да их остане неколико рањеника, и они ће устати из својих шатора и спалити тај град огњем”

(Јер. 37, 9-10).

Свети Сава је, држећи Беседу о правој вери на Спасовданском сабору у Жичи 1221. када је свог брата Стефана крунисао за првог србског краља, молио сународнике да се, “положивши сву своју наду на Бога, држе пре свега вере Његове”, тј. Православља. Данас се, са некад свете србске земље, земље освештане крвљу толиких мученика, у небо над Србијом дижу “молитве” разноразних секти, од суботара и Јеховиних сведока, преко Харе Кришне и будиста, до разних окултиста и сатаниста. Како је могуће да буде добро народу који децу није научио Христу, па се сад та иста несрећна деца обраћају Кришни, Буди, разним гуруима и црним маговима? “Ој кукавно Србство угашено”, закукао би, са Владиком Његошем, сваки побожан и поштен човек, гледајући шта се дешава свуда око нас. Погазили смо завет Светог Саве и Светог кнеза Лазара, завет са Христом, за нас распетим и васкрслим. Зар је чудо што смо погажени?

III

Међу Србима је било Божјих људи који су од Њега, Свевидећег, добијали откривења о будућности. Постојала су нарочита народна пророчанства, која су људе у доба турске власти крепила, сведочећи им о близини коначног ослобођења. Тако је Карађорђе био предвиђен као “краљ у опанцима”; што се, пак, даље будућности тиче, прорицан је, у складу са библијским сведочењима о последњим временима, велики напредак технике и општа морална квареж. Међу онима који су сазирали будућност, данас су нарочито цењени Тарабићи. Оригинални записи њихових речи, по свему судећи, нису сачувани. Оно што је објављивано као “креманско пророчанство” изгледа јако сумњиво, нарочито што је у послератним издањима инсистирано на томе да су Тарабићи Тита, највећег србског крволока, предвидели као ослободиоца Србства (његов знак се, тобож, добија када се погледа језгро пресечене јабуке – а тамо је петокрака). Неки занесењаци, попут Милића Станковића (самозваног “од Мачве”) лик неког тарабићевског “ангела Михаила”

приписали су појави Михаила Горбачова, упропаститеља Русије. Све у свему, оваква издања Тарабића, као и њихова тумачења, крајње су проблематична, и не треба им посвећивати велику пажњу.*

Хајде да се окренемо правим пророчанствима и откривењима.

Пророчанство блажене Стојне

Блажена Стојна (монахиња Ефимија) била је подвижница у манастиру Девичу на Косову, тамо где су мошти угодника Божјег Светог Јоаникија. Била је велика подвижница и молитвеница, а због тога што је народ позивала на покајање и очишћење грехова звали су је “Покајаније” и много је волели. Ње су се, као суда Божјег, плашили и околни зулумћари, – Арнаути. Иза ове дивне слушкиње Божје остала су нека пророчанства, која је у својој књижици “Блажена Стојна” (Осми том сабраних дела) прибележио Владика Николај (Велимировић). Прво пророчанство упутила је мати Ефимија министру просвете Краљевине Србије, Љуби Ковачевићу, који је једном дошао у Девич. Тада му је Стојанка казала: “ВИ У СРБИЈИ ПСУЈЕТЕ БОГА, НЕ ДРЖИТЕ ПОСТОВЕ, НЕ ИДЕТЕ У ЦРКВУ! ПРОПАШЋЕТЕ! Ти, као министар треба да забраниш вређање Бога и гажење закона Божјег”. Као казна за тадашње грехе народне, дошао је Први светски рат, у коме је преко милион Срба изгубило живот.

Једном је свештеник, по имену Анђелко, питао Блажену Стојну хоће ли се Срби икада ослободити и ујединити. Она му одговори: “ЗБОГ ОВИХ НАШИХ СУЗА СРБИЈА ЋЕ СЕ ОСЛОБОДИТИ И РАШИРИТИ СЕ...” – у време Блажене Стојне (1815-1895.) Косово је још било под Турцима и Срби су од Арнаута много зулума трпели. Ова заветна земља српска ослобођена је 1912.

“АЛ ЋЕ САМО ТРИ ГОДИНЕ ЦАРЕВАТИ...” – То је била слобода од 1912 до 1915. године.

“ПА ЋЕ НАСТАТИ ПРОПАСТ, ТЕ НИЈЕДНО СЕЛО СРБИЈА НЕЋЕ ИМАТИ, НИЈЕДНО СЕЛО, СИНКО...” – овде су проречени ужаси аустроугарске окупације 1915-1918., као и страдања Срба у

Првом светском рату.

“ПОСЛЕ ОВОГ ВРЕМЕНА, ВРАТИЋЕ СЕ ПОНОВО, И БИЋЕ ЦАРСТВО СРПСКО ВЕЋЕ ОД ДУШАНОВОГ”. Територија коју је Србија добила као једна од држава победница у Првом светском рату заиста је била већа од територије Душановог царства.

“АЛИ, СИНКО МОЈ, АКО НЕ БУДЕ ПОКАЈАНИЈА, И АКО СЕ СРБИ НЕ ВРАТЕ БОГУ И НЕ ПРЕСТАНУ ПСОВАТИ И ХУЛИТИ НА СВЕТИЊЕ, ПРОПАШЋЕ И ТО ЋЕ ТАКО ПРОПАСТИ ДА СЕ ВИШЕ ЗАНАВЕК НЕ ДИГНУ”. Реч је о пропасти у Другом светском рату, под Титом и комунистима и њиховим данашњим безбожним потомцима. Ова пропаст је последица народних грехова пре Другог светског рата, али и потоњих, све до сада. Остајући упорни богоодступници, Срби себи запечаћују судбину и иду у вечну пропаст.

Виђење у Јерусалиму 1930. године

Пре Другог светског рата, Господ је, Духом Својим Светим, запалио међу Србима пламен богомољачког покрета, свенародног хришћанског препорода на чијем је челу стајао Владика Николај. У земљи Срба било је преко пет стотина богомољачких братстава око којих су се окупљали људи покајничког и молитвеног настројења. Они су углавном били једноставни и са села, као негда рибари, апостоли Христови. Таквим душама Бог је давао истинска откривења. Један поклоник Гроба Господњег имао је у Јерусалимском храму 1980. године овакву чудесну визију о Богомољачком покрету у Србији. Ево сведочења о тој визији:

“На Велику суботу заноћили смо у храму на Гробу Господњем. Целе ноћи смо се молили Богу, како је ко умео, знао и желео, по своме осећају и разуму. Ја сам се молио Богу да сачува нашу земљу, те да и мени у њој буде добро, јер сам знао, ако не буде добро нашој држави, неће бити ни мени добро. У једном тренутку осетих добро да сам добио духовну инспирацију и да ми се отворише вид и слух. У томе видех сотону који сеђаше на престолу свом као цар, окружен светло-тамном затвореном бојом и непрегледном својом пратњом. Узе неки

рог у виду трубе и затруби. Глас му беше огроман, јачи од грмљавине и поче долетати мноштво разних животиња, а највише црних птица и људи, те покрише готово цео простор око њега у ваздуху. Ја чух глас његов, и он изрече збору ове речи: “Синови пакла, данас је свечани дан, јер победисмо православну Русију, као и друге народе. Њихове су старешине у нашим рукама, само се понеко од њих још помало бори. Али се у Србији види нека мала заставица и над њом се налази Мати Распетога. Ја сам њеним вођама дао нашу науку и научио сам их да се отимају за земаљско богатство да би заборавили духовно, те сам успео да их у томе добро заведем. Они раде за нашу ствар боље него што се може очекивати.

Но, Распети Христос, на место ових, узео је неке просте људе из народа, и развио је опет заставу ено опет у Србији и дао им је за вођу Мајку своју, као најмилију и најоданију.

Синови моји, синови пакла! Пазите да са њима свештеници њихови не крену, јер ако оду са њима, изгубићемо народ и Распети Христос ће помоћу њих све од нас опет повратити, и ми ћемо сви поново морати ићи у вечни огањ. Продужите своје деловање на свештена лица, уливајте им у разум гордост, славољубље, међусобне распре и похоте, а пред народом претварајте се и сами као да сте свештеници и радите све против вере у делима да би тиме народ што више омрзли са свештенством и на тај начин га одбили од Цркве. Настојте да се народ не исповеда и не причешћује, јер га тако Распети Исус неће штитити од нашег утицаја.

Сада на посао устајте, да тај покрет што пре уништимо у народу. Њихове старешине ће нас и саме помоћи да се то ширење спречи, јер су ми такви помогли да и Распетога Христа уклонимо са света. Моји су већ добили дозволу од власти, да верне себи привуку на неки начин, тек да се што пре уништи Православље у тој малој Србији, која ми је још знатан отпор.”

Један рече из гомиле: “Све би то ишло лако, али шта ћемо да радимо са славом Србиновом, јер их она силно штити од нашег утицаја?” Он им

рече: “Када безакоња њихова преовладају, престаће да славе; и слава ће сама побећи од њих. Док их она чува, дотле је немогуће ни душе њихове после телесне смрти сасвим придобити.”

Други глас чу се из гомиле: “Шта ћемо чинити да им спречимо гласове и везу с небом? Како ћемо им омести то да их Распети не обавештава о нашим плановима, јер што више ми радимо, све им више Распети улива јеванђељску реч, те се читава побуна у народу диже против нас.” Он им сада рече: “Наредићу њиховим старешинама да им забране скупове и разговоре, под изговором да је то на штету њиховог угледа да шире Јеванђеље они који га не разумеју и унећу мржњу међу њима што већу и учинићу да њима охладни љубав те неће разумети и оно што им буде говорено. Наредићу свима мојим слугама који мене слушају да све гласове са неба огласе за моје дело, и на тај начин свет неће веровати оно што буде чуо и оно што му буде говорено. Свет ће цео бити заведен и пашће у похотљивост, то моћно наше оружје. Тако ћемо сасвим угасити љубав у свету и отклонити то најјаче оружје Распетого које се још понегде налази. Успео сам у томе што сам уништио пост. Љубав сам заменио мржњом, а пост похотљивошћу”...

Овај видовити хаџија видео је и следеће:

“На Богојављење 1932. видео сам при молитви у својој кући Небеске прилике на источној страни са мноштвом грбова разних држава. Сви беху црним флоровима покривени, али се ипак њихови шарени делови унеколико распознаваху. Међу њима беше србски грб такође у црнини, само у њему беху два слова С. С. веома светла, што у другима не видех ни у једном. Ја упитих: “Шта то значи?” Један ми глас рече: “Ово су грбови многих држава, већих и мањих који су се изједначили. Само је на српском гробу остало нешто мало светлости. Борба је сада физичка и духовна толика да се и то мало светлости може угасити.” Но, ја спазих једну особу која стајаше над србским гробом и изгледаше ми као да га раширеним рукама покриваше и од нечег брањаше.”

Виђење Марије Боговерне

У свом предавању “Светло истине”, Димитрије Љотић, “политичар с крстом”, како га је звао Владика Николај, забележио је случај, диван и поучан, седамнаестогодишње слушкиње Божје са Динаре коју је народ прозвао Марија Боговерна. Њена виђења и поуке су и данас, као и за време Другог светског рата, кад је ова Христова девица проповедала, значајна за србски народ. Владика Николај се носио мишљу да о њој напише читаву књигу, али, на жалост, није стигао.

Марија је рођена и одрасла у сиромашној породици. Мајка јој је рано умрла, а сурова маћеха ју је стално терала да ради тешке послове. Девојка је била врло побожна, и најтеже јој је падало када је недељом бивала приморана да са оцем иде на њиву, уместо у храм Божји, на Свету Литургију. Због тога је много плакала и туговала. Једне недеље, отац јој беше прилегао под дрво, да се мало одмори. У тај час она чу позив: “Марија, јеси ли будна или спаваш?” Дрво под којим се одмарала се затрело и обасјало чудном светлошћу. У њему Марија угледа Пресвету Богородицу. Она је утеши и поучи, упутивши је да слуша своје родитеље, да се Бога боји и да се њему моли, а да у цркву иде кад може. Пресвета јој је рекла да ће имати и три виђења.

Једно од њих било је следеће. Прелазећи преко моста, усред бела дана, видела је пуно жена и девојака које у црнини перу крвав веш, смештен у малим коритима. У сваки веш било је убодено сечиво, нож, на коме је стајало слово “U” латиницом (усташа). Ово је Марија видела пре Другог светског рата и пре но што су ПАВЕЛИЋЕВИ МОНСТРУМИ ДОШЛИ НА ВЛАСТ У ХРВАТСКОЈ.

Кад је рат почео, Марија је ишла по Динари и на народним саборима проповедала покајање.

Знала је, иако неписмена, читаве делове из Светог Писма напамет. Народ ју је слушао и плакао. Марија је стигла и до војводе Момчила Ђујића и он је у њој препознао Богом послато чељаде. Она је војводи говорила да је србски народ, иако малобројан, велики пред Богом по задатку и мисији која му је од Господа одређена. А та мисија је – БИТИ

УЗОР ХРИШЋАНСКЕ ВРЛИНЕ ДРУГИМ НАРОДИМА, бити лествица побожности којом ће се и други народи попети у Царство Божије. Срби тај задатак нису примили, и похулили су на Господа – зато су тако ужасно пострадали у Другом светском рату.

Говорила је Ђујићу и ово: “Ви сте учили Богословију! А наш Краљ, наша сирота! Одвели га тамо, одвели га тако далеко! ЗНАТЕ, ОН НЕ МОЖЕ ДОБРО ДА ВЛАДА АКО НЕ СВРШИ БОГОСЛОВИЈУ, ПА ОНДА ДА ВЛАДА”. Рекла је и ко може да спасе наш народ: “Наш народ неће спасити ни лордови (то јест, Енглези, Европљани, тзв. савезници), ни лотрови (лотрови су пробисвети, тј. безбожни комунисти). НИ СРПСТВО ГА НЕЋЕ СПАСИТИ. САМО ЈЕДИНО ГА ХРИСТОС МОЖЕ СПАСИТИ.”

Гледајући у четничку значку на капама, Марија је рекла: “Требало би да имате кокарду на којој би у средини био велики крст, а са његове десне и леве стране још по један мањи, и око њих слова СССР. КРСТ ЋЕ ВАС СПАСИТИ!

После сусрета са Ђујићем, отишла је да проповеда покајање партизанима. Рекли су јој да ће је безбожници убити, али је Марија спокојно одговорила да неће бити убијена. Шта је касније са њом било, једино Бог зна.

”Хиландар”, Божић 1995/1996.

ГРМЉАВИНА НА СВЕТОГ САВУ 1995. ГОДИНЕ

Година 1995. је сав србски род опоменула великом грмљавином по свим нашим земљама; уз грмљавину, ишло је и невреме, као недвосмислени знак присуства Божјег и опомене Божје. Чак су и стари, пагански народи, који нису знали за истинитог Бога, својим врховним боговима (Зевсу, Јупитеру, Индри, Перуну, Тору, итд.) давали област муње и грома као по преимућству божанске опомене и божанскога оружја. И тај знак је свако могао да види и чује, само ако је хтео да отвори очи и уши. Грмљавина је на Светог Саву забележена у народној песми о

почетку буне на дахије 1804. године:

” Трећу свеци вргоше прилику,
Гром загрми иа Светога Саву,
Усред зиме, кад му време није,
Сину муња на Часне Вериге,
Потресе се земља од Истока,
да се Србљи на оружје дижу,
ал се Србљи дигнут не смједоше”...

Свуда је грмело: и у престоници, и у провинцији, и није било краја који за ту грмљавину није чуо.

У Београду, громови су погодили Саборну цркву, у којој је служена Литургија; Савезну скупштину; авалски ТВ и радио–торањ.

Била је то велика, непорецива опомена Божја.

Зашто у цркву?

Зато што је осим часних, Божјих изузетака, мноштво Срба, од верника до јереја, па и архијереја, заборавило еванђелски идеал и завет спасавања људских душа. Неки служе Богу подвојена срца, бојећи се властодржаца овог света, а не Њега, Свеца Израилевог; други су огрезли у таму издаје православне вере под маском “хришћанске љубави”; има свештеника који се понашају као занатлије које мисле више о заради него о души, својој и своје пастве; многи Срби који себе сматрају православнима су ослабљени и ретко горе духом, служећи Христу, и још иду код врача и гатара, а вера им је крхка и немоћна.

У Савезну скупштину гром је гађао због свих политичких лажи којима смо присуствовали у последњих неколико година, завођени за Голеш–планину и остављани на њеним највишим, леденим врховима, да умремо од политичке студи и превара властодржаца, чији је једини циљ био пун трбух и пуна кеса.

У торањ за пренос ТВ и радио-емисија на Авали гром је ударио да би опоменуо творце програма за “ђавољу кутију” (тако је телевизију

прорицао Свети Козма Етолки стотину година пре но што су је пронашли) да више не varaју народ лажним вестима, да га не трују отровним филмовима и не загађују гнусном и варварском турбо-фолк и сличном музиком.

Бог је, са Светим Савом, Србе позивао на оружје: на духовно оружје покајања, молитве, поста, исповести, Причешћа, на оружје смирења под силну руку Његову и идење за Истином Његовом.

Два-три дана о чуду се причало, а затим се све наставило: свако је отишао својим старим путем. А пута Божјег мало се ко сетио и мало је ко на њега стао.

И дошла је страшна 1995: пала је, 1. маја, када су безбожници у Србији славили празник рада (за ђавола раде сви који Богу не работају), Западна Славонија, и у усташким рукама обрео се Јасеновац, са седам стотина хиљада србских мученика из Другог светског рата несахрањених на хришћански начин. Нисмо били достојни мученичке земље јасеновачке... Пала је Книнска Крајина, пала Лика, пао Кордун и пала Банија, земље на којима су Срби живели још пре Средњег Века (Срб се, рецимо, помиње у IV веку!), и у усташким се рукама обрео манастир Крка. Нисмо били достојни далматинскога Косова... Издат је народ србски у Босни, у име “мира” (који ће, ако се овако настави, бити мир србског гробља)... Реке избеглица су потекле према Србији, док су Срби из Србије слушали турбо-фолк и настављали да се лудирају... А властодршци су наставили да говоре о миру, и телевизија је наставила да лаже...

Нису хтели да чују Светог Саву.

”Човек је виши од звезда”, Светигора, Цетиње 1998.

СНЕГ НА ВАСКРС 1996. ГОДИНЕ

Онолико колико је Господ већи од Светог Саве, толико је упозорење на Васкрс 1996. године веће од упозорења на Савиндан 1995. године; јер је Свети Сава, најдивнији Србин икада рођен, ипак

само слуга Божји и усвојено чедо Оца Небескога; Васкрсли Христос је Бог Који је постао човек, са Оцем и Духом Светим Творац неба и земље, један од Свете Тројице. Да није Христа, не би било ни Светог Саве; да није Васкрса, који славио као дан победе Живота над смрћу и Светлости над тамом и Истине над лажју, не би било ни Савиндана, ни Видовдана, ни Никољдана, ни Ђурђевдана, ни Аранђеловдана – нити једног другог празника. Зато је срце морало да боли сваког православног Србина са ове стране Дрине кад је видео како у његовим земљама пада снег за најрадосније црвено слово у календару – дане Христовог Васкрсења. А падао је 1996, и то много, вејавички, зимски. Виђено је право невреме коме су претходили леви и топли дани Страсне седмице. Недеља, Понедељак и Уторак Васкрса – били су под снегом. На Цетињу је беснела снежна олуја, са муњама и громовима.

Црква Божја Васкрс опева као “Празник над празницима и Славље над слављима”; вели: “Сада се све испуни светлошћу, небо и земља и преисподња, да празнује сва твар устајање Христово, у коме се утврђује” (добива коначни циљ, коначну потврду смисла свог постојања.) А србски Васкрс 1996. био је тама и вејавица: као да је Христос одвратио Своје Лице од нас не желећи да гледа безакоња људи крштених, а недокрштених, који Га свакодневно вређају бестидним мислима, речима и делима. И кад су три дана Васкрсења прошла, кад је васкршње црвено слово отишло из календара – опет је пролепшало, као да се ништа није десило.

А јесте. Чини се да су и птице и лептирови и гора и вода више осетиле васкршњу опомену него људи којима је она била послата да их уразуми.

Шта можемо очекивати у будућности? Шта осим несреће?

Нека свако сам размисли нека се свако сам упита: “Због којих грехова мојих и моје породице би вејавица на Празник над празницима? Шта да учиним да бих се поправио, да бих умилостивио Господа? Шта да учиним да не пропаднемо коначно и неповратно?”

А кад схвати, нека се покаје, исповеди, духовно отрезни и почне

побожно да живи, спреман да од Оца Небескога добије и шибе за своје неваљалство; јер, кога Бог воли, онога и кара, и бије сваког сина кога прима, вели се у Светом Писму.

”Човек је виши од звезда”, Светигора, Цетиње 1998.

ЗАШТО ПЛАЧУ НАШЕ ИКОНЕ?

Већ десетинама година иконе у православним храмовима плачу, распећа лију миро, а понегде и крв потекне. Неверне Томе не верују, научници врше анализе и кажу: немогуће, али истинито!

Из дрвета иконе теку мирисне сузе, чији је састав истоветан саставу људских суза, са још неким састојцима који се не дају анализирати, јер нису од овога света.

Највише плачу иконе у Америци, том светском средишту антихристовског безакоња и неправде, где, по подацима полиције, годишње неповратно нестане на хиљаде деце и омладине, која великим делом бивају жртвована у сатанистичким обредима и где, од 1966., постоји званично регистрована “црква сатане”.

Плакала је Мајка Божја у албанској православној цркви у Чикагу; из иконе Мајке Божје Иверске у кући Канађанина Јосифа Муњоза, православног Шпанца, од 1982. тече целебно миро (Муњоз је, од стране једног зликовца, убијен у јесен 1997; тек после смрти сазнало се да је био тајни монах).

Плаче икона Христова у цркви Светог Јована, исто у Америци...

У месту Цицери, држава Илиноис, у антиохијској православној цркви, Богородица лије сузе. Тако и на другим крајевима света.

Из распећа у месту Маунт Причард, Аустралија, тече миро од лета 1994.

Богородичина икона у Копенхагену, у храму Руске Заграничне Цркве, проплакала је почетком 1995.

Плачу иконе по Русији, где се крајем осамдесетих у Лвову на чудесан начин указала Пресвета Богородица и најавила будућа страдања.

У Грчкој, из једне Христове иконе у Атини потекла је крв, а из друге сузе; из иконе Светог Архангела Михаила миро.

Године 1997. из распећа у храму Солунске митрополије потекла је крв...

Из иконе Светог Нектарија Егинског у храму близу полицијске академије у Атини потекла је крв. Има још пуно сличних примера, и ко зна колико ће их тек бити.

Царство Божије плаче над грешним и у таму потонулим родом људским. Бог је Љубав, и Он је стално брижан ради нашег спасења: кад види како Га људи својим делима гоне, Он их на разне, а увек прво нежне, очинске начине опомиње. Један од тих начина су и сузе и крв који се појављују на светим сликама Христа и Богородице. Мајка Божја је жалостива Мати читавог рода људског: зар да не рида гледајући ратове и убиства, силовања и све могуће врсте злочина, којима човечанство угађа сатани, а не њеном Сину, Спаситељу света?

И код Срба је било и има знакова Божјег присуства, и то веома много; само Срби очи затварају, и, како каже једна богомолничка песма: “Али народ не хаје, за грехе се не каје”. Зато наша несрећа траје.

Ево неколико знакова и опомена Неба који би, да су на прави начин примећени и примљени, сигурно помогли потомцима Светог Саве да се опамете и врате Христу.

Крајем седамдесетих година, у доба шиптарског дивљања на Косову, у пределу у коме се налазе Високи Дечани било је велико невреме, и гром је ударио у крст куполе манастирске цркве. Ватра је испунила читав храм. Највише пламена је било око ћивота Светог краља Стефана Дечанског. Ништа није оштећено, ни ћивот, нити било шта у цркви. Игуман ондашњи, отац Јустин (Тасић) о овоме је одмах обавестио надлежног епископа, потоњег Патријарха србског г. Павла.

Исте године, у селу Медна код Мркоњић Града, четврте недеље Великог поста, при крају Свете Литургије пред свештеником који је служио и тројицом старијих људи, чланова Црквеног одбора, свети антиминос се три пута сам отворио и склопио (на антиминосу се служи

Света Литургија.) О овом је извештен и надлежни владика и Свети Синод. Епископ рашко-призренски Павле, данашњи Патријарх, рекао је тада да овај догађај најављује велико страдање. Збивања у Босни то потврђују.

Године 1990. на завеси олтарских двери у манастиру Студеници појавила се суза у оку Светог Саве. Неки су је протумачили као обичну мрљу од влаге, али је била реч о правој, и то крвавој сузи. Отац овог народа, заборављен и одбачен од своје деце, плакао је над њиховом крвавом судбином у скорој будућности.

У зиму 1991, у Саборној цркви у Београду, из распећа Христовог крај улазних врата, трновог венца на Његовом челу и ране на ребру потекло је миро.

Рат и патње Срба у Хрватској најавио је следећи догађај.

У пролеће 1991, пред почетак несреће, у кући Србина из Бјеловара десило се да је копија Иконе Мајке Божје Лепавинске (из манастира у близини Крижеваца), која је преживела усташко бомбардовање 1943, почела да се крстолико креће по зиду. Чуду је претходила изненадно заблισταвање собе која је била у мраку (човек је седео и гледао ТВ, а светла су била угашена), као и паљење кандила самог од себе. У соби се стално осећао мирис ружиног уља. Чудо крстоликог кретања иконе уочили су многи, а потврдио га је и Митрополит загребачко-љубљански г. Јован. Ускоро почиње распеће Срба – Славонаца, Крајишника, Банијаца, Кордунаша, Личана. Више нема Србске Крајине, осим у тужним успоменама изгнаника и историјским документима...

Мала црква манастира Савина, у Херцег Новом, 1992. и 1993. била је сведок плакања Христове иконе; на Благовести 1992, у парохијској цркви у Севојну, заплакала је икона Богородичина. Плакала је 1989. године копија Тројеручице у Сланцима надомак Београда... Небо се, у пролеће 1993, над Радовањским лугом, местом где је убијен Карађорђе, жарило читаве једне ноћи, а многи, ником несхватљиви звуци, допирали су однекуда... И, наравно, у кобној 1995, години издаје Србе са оне стране Саве и Дрине, кад су, у име “мира”, продате стотине хиљада

несрећника од београдских “миротвораца”, грмело је на Светога Саву, “усред зиме, кад му време није”. Два-три дана се о томе причало, а затим се прешло на свакодневно весело безумље и ситан, мишји живот који не види даље од носа и стомака.

Шта нас чека?

Сваком разумном човеку јасно је да нас не чека ништа што би се могло назвати радосним догађајима. Предстоји страдање можда небивало у досадашњој србској историји. Наша Црква је, преко својих виђених људи, а нарочито Патријарха Павла, позивала Србе на покајање, на пост, на молитву, на исповест, на Свето Причешће. Одазвали су се неки, али у веома малом, незнатном броју. (У Београду, у свим храмовима, недељом на Литургији тешко да буде више од три до четири хиљаде људи! У престоници од два милиона становника само толико људи се у недељу, дан Божји, моле Богу. А где су остали?)

Крајње је време да се пренемо. Јер, већ поменути знаци, поред тога што нас упозоравају на близину пропасти у коју себе водимо одричући се предачких завета, Крста Часног и Слободе Златне, у исти мах нам говоре колико Бог заиста воли Србе, и колико је Њему и Његовим угодницима стало до нас. Ако се покајемо и уразумимо, још има наде. “Ставио сам пред вас живот и смрт, па изаберите”, говорио је Господ преко пророка Мојсеја.

Дај Боже да изаберемо живот!

”Човек је виши од звезда”, Светигора, Цетиње 1998.

БОГ НЕ ПЛАЋА СВАКЕ СУБОТЕ

Тако каже наш народ. То јест, Бог не узвраћа злочинцима одмах пошто злочин изврше, али им узвраћа по правди Својој чим види њихову непокајивост. Када нас је НАТО бомбардовао 1999. године, могли смо, међутим, да видимо и бржа Божја узвраћања.

Кренимо редом.

Амерички и немачки авиони (истих оних Немаца који су нас

бомбардовали априла 1941. године) гађали су међународни путнички воз у Грделичкој клисури, када је погинуло 55-оро људи, а 26-оро било повређено. Истог дана и истог часа срушио се мост у Вуперталу у Немачкој, када је четворо погинуло и 47-оро било теже озлеђено. До тада се тако нешто немачком возу никад није десило. Истог тог дана, када су немачки медији с поносом јављали како је бомбардована србска рафинерија у Панчеву, и када се отровни облак ширио ка Београду, у 14 часова код Хамбурга се догодила страшна несрећа, у којој се преврнула цистерна са амонијаком, а отровни гасови се незауостављиво ширили двадесетак километара околу.

На Хитлеров рођендан, 20. априла 1999, амерички медији су јавили како србски војници играју рагби главама шиптарских беба. Истог дана, у Колумбији, главном граду Јужне Каролине, једне од држава САД, два осамнаестогодишњака упала су у своју школу и убила двадесет пет ђака и две наставнице а затим дигла руку на себе. Били су симпатизери нацизма.

Сурдулица је бомбардована 27. априла, и триста кућа је срушено до темеља. Погинуло је шеснаест невиних људи; од тога – једанаесторо деце. Истог дана, у Тексасу тајфун је убио више од сто особа, и цело једно насеље срушио до темеља.

Када је 3. маја бомбардован Београд, и када је погођена болница “Др Драгиша Мишовић”, прекинуто је светло, тако да су се деца рађала под свећом, а није било струје ни на интензивној нези. Тог дана у молитвеном дому лутерана у Линебургу (који су, као немачка евангелистичка “црква”, подржавали бомбардовање), пао је плафон; четворо људи је погинуло, а тридесетак лакше и теже рањено.

У Новом Саду је 7. маја 1999. бомбардована рафинерија. На Рајни код Келна тада се запалио немачки танкер “Аванти” пун нафте. Од експлозије су пуцали прозори на зградама у околини. погинула су два члана посаде, оштећен један мост, а штета је била више од милион марака.

После бомбардовања амбасаде Кине у Београду, када су четири

службеника погинула, на југу САД сурвао се у провалију аутобус. Погинуло је двадесет троје људи, а седамнаест је тешко повређено.

И у Енглеској су се дешавала знамења – по завршеном бомбардовању, на железничкој станици Паддингтон у Лондону сударили су се возови, када је погинуло око 140 путника. Турска, чија је власт уживала у бомбардовању Србије, имала је страшан земљотрес. Злочини НАТО-а били су ваистину сатанистички: они су Србе бомбардовали на њихове велике празнике. Мост на Бистрици у Грделичкој клисури гађан је на други Васкрс, а на Тројице су бомбардовали Варварин, када је на мосту погинуло шеснаест људи. (У исте дане, у Арканзасу, одакле су биле НАТО-убице, Бил Клинтон и генерал Весли Кларк, дошло је до авионског удеса, када је погинуло преко 140 људи.)

Шта све то значи? Да ли је Бог осветник невиним људима (Немцима, Американцима, Енглезима, Турцима) који су страдали у овим догађајима зато што су њихове зликовачке вође насрнуле на србски народ? Много пута смо рекли, и понављамо: Бог Се “свети” тако што допушта да људи жању оно што са ђаволом сеју. А, како каже Свети Николај Жички у “Рату и Библији”, Бог често кажњава народе због грехова њихових вођа. Јер, сваки народ има вође по својој вери и мери. То је закон над законима.

А што се Срба тиче, њима је, у тој истој књизи, Владика поручио: “Победа у будућем рату условљена је покајањем. Који се народ буде најпре покајао, завапио Богу и поправио, он ће, ако уопште буде ушао у рат по Божјем промислу, победити. То може бити и један од малих народа, чијој се маленкости и неукости (наравно, у европском смислу) могу смејати велики и културни.” Као што је у свом тексту “Необична подударност” (Православни мисионар 1/2000.) записао епископ шабачко-ваљевски Лаврентије: “Ми се не радујемо овом страдању исто тако невиног становништва у другим народима због греха њихових вођа. Али нас чуди да су поједине светске вође и политичари били толико духовно заслепили да нису примећивали узрочну везу са својим неделима”.

И још нешто као порука Србима. Кад је бомбардована амбасада Кине, била је разорена и галерија “Палета”, власништво Радмиле Васић. Ево шта је том приликом доживео и посведочио Анђелко Митровић из Београда: “Станујем тридесет метара од Кинеске амбасаде. Кад јер амбасада погођена, сво стакло у стану ми је попуцало. Све је још горело. Узео сам батеријску лампу и кренуо да обиђем центар. Кад сам се попео степеницама, видео сам страشان приказ. Сви излози на овом крилу били су разбијени. Срча на све стране. Дошао сам до галерије “Палета” и пренеразио се – једино су на њој сва стакла остала читава, а иза њих, као анђеол чувар, посматрао ме Бели анђеол. Ниједна фигурица у излогу ни за милиметар није била померена. У чуду сам се поклонио Анђеолу кога слика представља и трипут се прекрестио”.

Дакле, Срби – то вам је сва нада; бели архангел Гаврило, сведок Васкрсења Христовог, који у Милешеви показује гроб из кога је Господ устао. Само та вера вас може спасити, и само живот по тој вери. Све остало је заблуда.

1999-2006.

ЗАШТО ПЛАЧЕ СВЕТИ САВА?

Увод

Потписник ових редова припада пораженим снагама. Додуше, не снагама пораженим на Осмој седници Савеза комуниста Србије (јер оне сада, маскиране у “активне грађане”, доминирају нашој јавном сценом), него оним снагама чији је пораз почео 1789, у доба Француске револуције, а завршен 1917, у доба болшевичке револуције. Наравно, то је пораз хришћанства као историјско-политичке силе, а не пораз Цркве као Тела Христовог, која је у крвавом 20. веку добила највише мученика и исповедника, пострадалих од комуниста. Црква је у прошлом веку победила Христом; али, православни хришћани (и хришћани уопште) су заувек потиснути на маргине друштвених и политичких збивања, и тамо ће остати све док политика не престане, у Дан Другог Доласка

Онога који ће појавом Свога присуства и дахом уста Својих победити последњег и највештијег политичара у историји – антихриста, лажног месију у злу уједињеног човечанства. Све до тада, хришћани ће бити гоњени, прикривено и отворено, али немилосрдно, и на то се, иако није нимало пријатно (блага реч!), треба припремити свим својим бићем.

Оно у чему живимо, и у чему ћемо тек живети, ако “међународна заједница” (еуфемизам за избакиваче осиромашеног уранијума на просторе “земаља без закона”) уђе у Србију са својим тенковима (а ући ће рецимо кроз “Партнерство за мир”) јесте “отворено друштво”. Запад је то друштво, на тенковима, хтео да нам донесе још 1999, али 5. октобра наредне године, упркос свим подршкама са стране, и чињеници да је Запад имао своје људе у “легалним” структурама опозиције, *Сам народ свргао је режим Слободана Милошевића*, показавши свест и савест коју, сигуран сам, ниједан европски народ у таквој ситуацији не би показао. Пошто није могуће да се Срби сами ослободе (то су варвари, и, рече Дејвид Гомперт, “вирус који треба уништити”) и да сами собом владају (зар сталне кризе у ДОС-у то не показују?), “међународна заједница” ће им у томе помоћи. И Србија ће бити под “будним оком” те заједнице. То јест, од Цркве, преко Војске, до државних установа биће њихове контроле, Солане, Петричи, Ешдауни, Штајнери, Вокери, сва та елита “врлог новог света”. А денацификација ће бити спроведена систематски и без пардона. Из школа ће “летети” Свети Сава, Његош, Марко Краљевић, војвода Степа и слична “братија” која нас враћа у “мрачни средњи век” нетолеранције и немогућности “суживота”; из војске ће летети непослушни официри, а оружане снаге ће бити на ивици глади (можда нам врате пушке М-48, јер шта ће нам оружје кад идемо у хипи-пацифистичку “Еуропу”, којом владају шездесетосмашка деца цвећа, попут Солане и Јошке Фишера). Црква ће добити место које јој “припада” – то јест, запећак; појављиваће се у медијима само кад треба да учествује у екуменским хепенинзима. А фанатици, попут потписника ових редова, који тврде да милошевићевци никад нису били србски националисти, и који сматрају да наш православни циљ

није Велика него Висока Србија, ишчезнуће из јавног живота. Биће уклоњени због наводног “говора мржње” (од стране оних који су нас бомбардовали “говором љубави” у виду осиромашеног уранијума).

Али, последњи гонитељи Цркве и Хришћана нису наивни. Они неће гонити људе који друкчије мисле, пишу и говоре на идеолошким судовима. То ће имати супротан ефекат. Ако је човек на суду као православни Србин, или србски националиста, то према њему може изазвати симпатије неденацификованог “варварског становништва” окупиране Србије. Зато ће медији припремити терен: људе који се не слажу да буду парије Новог поретка (како тај појам познато звучи, чак му и брчићи каткад израсту на, наизглед, младом лицу) прогласиће за нарко-дилере и трговце оружјем. А све ће то моћи да се види на ТВ-у (независни медији су спремни, зар не?). Уз малу помоћ компјутерске технике и дигиталне монтаже, видећете православне свештенике или вернике како наводно дилују дрогу, тргују оружјем и спремају се да дигну у ваздух амбасаду неке од земаља “међународне заједнице”. И тако ће се судити “православним фундаменталистима”. Као у Совјетији тридесетих година Стаљиновог века: људи Цркве су на суду били као оснивачи “терористичких ћелија монархо-фашистичког покрета усмереног на рушење поретка у првој држави радника и сељака”.

Текст пред читаоцем даје повод за размишљање на ту тему. Читајте га док вам у госте не дође “међународна заједница” и док вам суд за денацификацију не заплени ову књигу као доказни материјал.

Знамење

На бденију у руском храму у Риму, где су служила два руска и један србски свештеник из Трста, проплакала је икона Светог Саве која се налазила на зиду где су иконе србских Светаца (Срби у Риму немају свој храм, него им духовно уточиште пружају браћа Руси). То се десило баш уочи Савиндана 2002, а наша штампа је вест стидљиво пренела. Наравно, одмах се чуо глас да ту нема “никаквог чуда” – једноставно, било је много људи, а хладно, и дошло је до кондензовања водене паре,

па су то, у ствари, те “сузе”. Ништа слично се, међутим, није десило ни са једном другом иконом у храму, а очевици су новинарима ставили до знања да је Свети Сава заиста плакао.

Слично упозорење првог оца и учитеља србског имали смо на Савиндан 1995, кад је “усред зиме, кад му време није”, гром грмео по свим србским земљама и Крајинама, и три пута гађао: једном у Саборну цркву у Београду, други пут у полицијску антену на палате “Београђанка”, а трећи пут у авалски ТВ-торањ преко кога су ширене РТС-лажи. Сваки искрен православни Србин знао је да то нису нимало добра знамења. И заиста, те године пале су у Туђманове руке Славонија и Барања, Лика, Кордун и Банија, као и цвет србске слободе кроз векове – Книнска Крајина. Реке избеглица потекле су према Србији; потоци крви проливени су у име “лијепе њихове”, а по наређењу “врховника” Туђмана и уз помоћ “међународне заједнице” (какав нежан назив за нероновске мучитеље народа Светог Саве!). Те године бомбардовани су Срби у Србској; те године потписан је дејтонски “мир србског гробља”. Онда је Свети Сава грмео, а сад плаче. И плаче у Риму.

Шта ли то значи? И хоће ли га “кондензација водене паре” (а у ствари кондензација живог бола нашег најживљег Свеца, који је у Богу Живоме бесмртан) иком ишта значити? Иако нисмо пророци, свим православним Србима је јасно да Свети Сава има много разлога за плакање над својим грешним потомцима. Кренућемо редом, од Цркве, преко државе, до школе – јер све то нам је утемељио и ка Богу упутио син Немањин, високоврхи храст србског Хришћанства.

Духовни рат

Мало пре тог догађаја, у Асизију, где се налазе земни остаци Фране Асишког, папа Иван Павао II председавао је “молитви за мир” свих светских религија – од римокатолика, преко протестаната, до индуиста, будиста и индијанских шамана-незнабожаца. Било је чак и неких православних, чак и неких Срба. А Свети Сава није хтео папину круну за брата, нити се папи икад обратио као духовном поглавару (писао

му је као “папи велике римске државе”), нити је кад посетио Рим, иако је, на својим поклоничким путовањима, то могао. Није прошло ни месец дана од Савиних суза када је у Београд стигао кардинал који је изразио снажну папину жељу да посети Србију и Србски народ. Дакле, Свети оче Саво, у твоју земљу хоће да крочи онај који је за свеца прогласио војног викара усташке војске, Алојзија Степинца, назвавши га “мучеником за вјеру” – папа Иван Павао II. Можда си због тога плакао, заједно са Светим владикама Платоном, Савом, Петром и Доситејем, свештеномученицима Ђорђем и Бранком и старцем клепачким Вукашином које је Свети Сабор Србске Цркве 2000. унео у календар јер пострадаше од усташких крижара, тог “предзиђа кршћанства”? Доћи ће папа који се моли Степинцу... Можда зато ридаш са оних милион мучених у Ендехазiji, који су “душе побијених за ријеч Божију и свједочанство Јагњетово” (Отк. 6, 9)? Је ли то цена за улазак у Еуропу? Треба ли да продамо душу да бисмо имали који евро више? Знаш, оптужиће ме за “говор мржње”; будне очи читају шта пишем. Зато се одмах ограђујем и велим: папа може, као поглавар државе Ватикан, који кује свој евро, да дође у посету коме хоће из широке коалиције, оне на власти, наших “државотвораца”; може да дође и својим верницима. Али, зар ће га примити они архијереји који старца Вукашина посведочише као Свеца (јер он то јесте), папу који је Степинца за свеца прогласио? И ово нема никакве везе с мржњом према римокатолицима у Србији: хвала Богу што наш народ, упркос појединим изродима, никог не мрзи, и нема ништа против римокатоличке веронауке у школама и права да наши суграђани римске вере славе своје празнике по свом календару. Јер, и у средњовековној Србији римокатолици су имали своје цркве и свештенство, само им је било забрањено да Србе преводе у покорност папи. Верујемо Богу и Светом Сави: наши епископи ће бити исповедници, и папа неће доћи.

Држава

Свети Сава је, на Жичком сабору 1221, крунишући православном

круном свог брата Стефана, Србију учинио независном и слободном Краљевином. А шта је сад са његовом државом? Хоће ли ова бити његова? Када је 1918. године створена она држава која је, по Светом Николају Жичком, била “пркос Богу и Светом Сави”, и кад је Светосавски Завет погажен ради паганског мештровићевског “видовданизма” и штросмајеровског југословенства, тада је и почела сва наша пропаст. Славила је та држава и Савиндан и “Штросмајеровдан” у школама, правећи се да не зна да је Јосип Јурај Штросмајер, бискуп ђаковачки, био за Југославију под Хабзбурбзима и Ватиканом. И тада, те несрећне 1918, почела је антиисторија Срба. У првој Југославији порушено је много од оног што су зидали светородни Немањићи кроз теодулију (службу Богу свих, од краља до себра). Ни рат 1941-1945. није нас опаметио, ни Јасеновац, ни “сто за једног” нас нису дозволили себи. У октобру 1944. у Србији се устолочио човек из нигдине, који нас је у нигдину и одвео, човек за кога се не зна ни да ли је био Јосип, ни да ли је био Броз. Само се зна да му се певало “Друже Тито, ми ти се кунемо/да са твога пута не скренемо”. Заиста, нисмо ни скренули – пошто је то био пут у пакао, нашли смо се на дну истог. Тито је био анти-цар Душан, са антисрбским “Душановим царством” званом СФРЈ. Окружен својим сеизима и измећарима, уведен у Србију на совјетским тенковима и са Черчиловим “благословом”, он је безакоње прогласио за закон живота обескорењеног народа. Побивши најбоље, протеравши најумније, похапсивши најхрабрије, остале је подмитио, па се у земљи Дембелији певало: “Алај водем овај режим/плата иде, а ја лежим”. Када је умро, “царство” је почело да се колеба и цепа – његови сеизи и вазали потукли су се око плена, и дошло је до распада анти-Душановог царства на феуде. (Осим Алије Изетбеговића, који је од младости био убеђени мухамедански фундаменталиста, сви “актери југословенске драме”, од Кучана, преко Туђмана, до Глигорова били су верни синови Тита и Партије). Тада се у Србији појавио анти-кнез Лазар, који је на лажни Видовдан 1989, када је одбио да се причести и целива мошти Светог Кнеза, повео народ за собом. Служећи се национал-бољшевичким

методама, Компартији познатим од Стаљиновог обраћања народу са “браћо и сестре!” и кокетирања с црквом док рат не прође, Милошевић је све државотворне идеје и симболе, као и огромну народну енергију, потрошио борећи се за себе, а тврдећи да “главу даје, Крајину не даје”. Запад га је у томе свесрдно подржавао, називајући га “јаким човеком са Балкана” и “дејтонским миротворцем”, а кад је постао непотребан – узвратили су му НАТО-бомбардовањем и Хагом. После анти-Лазара, долази време анти-деспота Стефана Високог. Пошто се србска крштена историја, као у огледалу, сада наопако одражава у постисторији која журно хита ка антихристу, владару у злу уједињених нација будућег Новог поретка, можемо претпоставити шта ће нам бити. И то веома једноставно: биће све супротно од онога како нам је било за време Лазаревог сина Стефана, који је, иако двоструки вазал, мађарски и турски, успео да сачува духовну и државну самосталност Србије, и да је прослави “Словом љубве” и Манасијом, чувајући свој народ од пропасти. Данашњи анти-Стефани, (а много их је, и у коалицији су) распродаће србско име и имање, и то будзашто – од фабрика до земље. Све ће бити на продају, и сви ће бити на продају. Уместо православног јачања нације (не као племена “крви и тла”, него као Завета са Христом) биће извршена “денацификација”. Уместо Титовог “вербалног деликта” (није било тако давно кад су људи лежали у апсу због “Ој, војводо Синђелићу”) биће уведен кривични параграф који кажњава “говор мржње” (то подразумева да се не сме рећи: “Ја сам нормалан Србин, православне вере, отац породице, и волим свој народ, не мрзећи друге”). Ко се згади због легализације перверзњачког брака, мораће у затвор, јер шири ХОМОФОБИЈУ (Зар ми да заостајемо за ЕУРОПОМ? Доста је “прљавог” Балкана! ЕУРОПА ЗДАЈ! А ЕУРОПЕ нема без педерског брака!). За то време, у Србији умире (сваке године) тридесетак хиљада људи више него што их се роди! За то време, Србија има преко 50.000 званично регистрованих наркомана (оптимисти ту броју множе са два, а песимисти са четири). Сиротиња, отпуштена у име “транспарентне транзиције”, лутаће, гладна и боса,

земљом у којој ће можда и ваздух бити опорезован. Медији ће причати о донацијама и инвестицијама оних који су, бомбардовањем, овој шачици јада начинили штету од 30 милијарди долара. “Само ви, децо, радите свој посао”, рећи ће мајка Србија “транспарентним транзиционим политичарима”, који ће јој са смешком причати како је Светска банка са Међународним монетарним фондом (да, читаоче, то су они што су “усрећили” Аргентину!) “позитивно евалуирала” наше резултате... А Бил Гејтс ће нам поклонити сто компјутера, за Владу...

Плаче ли зато Свети Сава? Плаче ли зато што не могу да звоне звона на његовом храму, јер немају коме? Радује ли се он што ће “транзициона коалиција” да му храм светосавски зида, а да руши све оно што је он *Закономправилом* поставио, молећи Србе да “сву наду положи на Бога и држе се праве вере Његове” (Жички Сабор, 1221)?

Школа

Плаче ли оснивач србске школе и вечни наш учитељ због школе србске, у коју једва уће веронаука, и то после упорне, комесарски острашћене борбе против исте, борбе универзитетских професора и интелектуалаца? Плаче ли због тога што на Светосавском балу 2002. Министар просвете једва процеди кроз зубе његово име, али зато говораше да су “мањине – наше злато”? (Буди читаоче-денацификатору, пази: нижепотписани није против мањина у Србији, али не схвата какве то има везе са Савинданом). Плаче ли зато што ће “реформа школе”, по ЕУРОПСКОМ образцу, историју прекројити да у њој не буде више те “досадне” приче о србским страдањима? Зато што ће у реформисаном предмету књижевности, бити мање србских епских песама јер нас оне, како неко рече, “воде у Хаг”? Плаче ли што ће србска школа, коју је он основао, постати – по речима “попечитеља просвјешченија”, ДОС-овог Доситеја – “школигрица” (рађена по узору на многомудру америчку државну школу)? Плаче ли Свети Сава што србски основци, уместо да живе радосно као деца Божја, “дувају” све – од “траве” до лепка, исписујући графите попут: “Боље *Титар* у кеси него мачка у цаку”?

Да ли је случајно Свети Сава плакао у Риму?

Да ли је уопште плакао?

Ми, који знамо да јесте, јер има због чега, плачимо над собом и децом својом, е да би нам се Бог смиловао и избавио нас од гнева љубави Своје.

ЗАШТО ПЛАЧЕ СИН БОЖИЈИ?

Свето Предање Православне Цркве каже да се Господ Исус Христос за Свог земаљског живота никад није насмејао. Окружен људском патњом и мукама на једној, и злбом и мржњом оних који су Га распели на другој страни, Он заиста није ни имао разлога да се насмеје у свету који је, библијски речено, долина суза. Али је зато плакао. Плакао је над мртвим Лазаром, тугујући због свих који су умирали и који ће умирати, јер човек није намењен за смрт (Јн. 11, 35). Плакао је и над Јерусалимом улазећи у њега на Цвети, јер је Он, Свезнајући, знао да ће Га Јерусалимљани прво одушевљено дочекати, а затим, наговорени од својих старешина, распети. Плакао је и туговао за народом израиљским јер је тај народ спасење обио. Неколико десетлећа касније, у страшној најезди римског војсковође Тита, Други Израиљ ће бити расејан по свету док ће на стотине хиљада људи изгинути. Ево шта о плачу Христовом сведочи Еванђеље по Луки: “И кад се приближи видјевши град ЗАПЛАКА ЗА ЊИМ, говорећи: “Кад би и ти знао, бар у овај дан твој, оно што је за мир твој! Али је сада сакривено од очију твојих. Јер ће доћи на тебе дани, и окружиће те непријатељи твоји опкопима, и опколиће те, и стегнуће те са свију страна; и срушиће тебе и дјецу твоју у теби, и неће оставити у теби ни камена на камену, зато што ниси познао вријеме у којему си похођен” (Лк. 42-44). Христос је плакао и плаче над грешним родом људским који одбија да позна Њега, Живот, Истину, Пут, а окреће се смрти, лажи и беспућима.

У последњих неколико година, плачу сузама светог мира многе иконе Христа и Богородице широм православног света. У селу Державино, у

Русији, пре извесног времена, замироточило је преко двадесет икона, а из иконе Господње потекло је миро налик на крв; године 2001, у храму Васкрсења у Јерусалиму, потекле су струје течности налик на крв из иконе на којој је представљено ругање Христу уочи распећа. Ово се десило управо у ноћи између Великог Петка и Велике Суботе. Први такав случај у Јерусалиму збио се 1572, уочи Вартоломејске ноћи у Француској, после које су у Европи почели вишедеценијски верски ратови који су је опустошили; други је био 1939, неколико месеци пре почетка Другог светског рата, а овај трећи 2001., неколико месеци пре рушења Светског трговинског центра у Њујорку, после кога је отпочео низ догађаја чији је циљ успостављање електронског тоталитаризма, горег од свих претходних, који се зове Новим светским поретком.

И Срби су од Бога свих ових година добијали знамења и опомене: довољно је сетити се грмљавине на Светог Саву 1995, после које је пала Крајина са Славонијом и Барањом. У руском храму у Риму је, уочи Светог Саве 2002, проплакала икона највећег србског свеца (бденије је, са браћом Русима, служио и србски свештеник.) А најновија опомена се збила у храму Светог Саве у Крагујевачком насељу Аеродром, где је из Распећа Христовог потекло мири у виду суза. Чудо је почело 8. септембра по новом календару (на Свете мученике Адријана и Наталију), а трајало је до 11. септембра, празника Усековања главе Светог Јована Крститеља, тог, како отац Јустин Поповић каже, “другог Великог Петка”, када Црква помиње страдање Претече Господњег кога је, због сведочења истине, погубио цар Ирод (тај дан је и дан рушења зграда – близнакиња у Њујорку.) Храм Светог Саве у Крагујевцу је спомен – црква православнима стрељаним од стране Немаца у октобру 1941, када је један други “Нови поредак” освајао Европу (и тада су, као и данас, Срби били сметња. За време бомбардовања НАТО – алијансе (у коју хитамо, као да то није било пре четири године), низ бомби је пало у околини храма и није експлодирао. Много људи су чудо мироточења распећа приметили – узбуђени и уплашени, али и сигурни да је Господ Живи ту, са њима. У својој изјави за “Политику Експрес” (20 – 21. септ.

2003.), протојереј Живота Марковић, старешина цркве, каже: “То је исто као када се родитељ заплаче, јер му је дете непослушно. Не жели да га кажњава неким строгим казнама, а ипак му је жао. То је такав однос. Треба схватити и као опомену, пре свега, нама свештеницима, али и опомену нашем народу, за кога смо пред Богом одговорни. /.../ Свако од нас треба да се запита зашто Спаситељ плаче”.

Наравно, “нема места за случајност у Царству Свемогућег Бога”, вели Свети Јован Кронштатски. Зар је случајно да је Христос заплакао у храму Светог Саве, који је спомен – црква убијеним Крагујевчанима из октобра 1941, у првој престоници ослобођене Србије, граду који је срце Шумадије? Тог истог дана, када је “Експрес” први пут објавио ову вест (19. септембра 2003), на истој страни новина, вероватно без намере уредника, нашле су се три вести из Крагујевца. Једна, о штрајку мученика – радника “Заставе”, који су гладни, и којима је један ДОС-ов комесар поручио да имају “ирационалне захтеве” (а они хоће да једу и прехране породицу) и да не знају шта је транзиција (то знају властодршци који нас продају у ропство); друга, о човеку који је, пред својом женом и петогодишњом девојчицом, хтео да скочи са зграде због нерешеног стамбеног питања (има четрдесет година, двоје деце, а нема посла) трећа, о малолетној С. М. из Крагујевца, која је у Деспотовцу скочила са четвртог спрата, с циљем да се убије, али је чудом Божјим, остала жива (пала је на кров аутомобиле). “Крагујевче, мој зелени венче”, певало се некад о овом граду, сада потамнелом и доведеном у невиђену, афричку беду, граду који је, и од претходне и од садашње власти, очито осуђен на смрт (ваљда зато што је срце Шумадије, а Шумадија срце Србства.) Не, није Христос случајно заплакао у граду у коме је Свети Николај Жички имао средиште Православне народне хришћанске заједнице, граду – мученику из Другог светског рата.

Плаче Христос над Србијом, која Га је заборавила, мамурном од титоизма, слобизма и ДОС-изма, над Србијом у којој римокатолички жупници, без ичије званичне реакције, Србе преводе на унију с папом (случајеви у Ваљеви), у којој се Хагу продају сви са потернице (ако су

криви, криви су Србима) за који долар више, у којој бахати властодршци купују лап-топове за шпијунирање политичких противника вредне триста хиљада евра док им народ умире од глади, у којој “невладине” србомрзачке креатуре шамарају избеглице с Косова и састају се са Туђмановим верним гаулајтером, који се цинично “испричава” због неугодности које су имали мученици из Крајине; плаче над Србијом која још нема свој грб, него држи Титов, са истргнутиим крстом и петокраком на врху; плаче над народом који нестаје, и који ће до половине XXI века бити мањина у земљи Светог Саве, јер абортусима и ауто-геноцидном политиком својих вођа у понор себи ускратио право на живот; плаче зато што беда и очај све више несрећника наводе на убиства и самоубиства; плаче јер, двеста година после Карађорђевог устанка нема Устава у коме ће писати да је Србија држава србског народа и осталих грађана који у њој живе; плаче јер, деведесет година после Куманова, уместо “кнеза честитог”, опет “Арапи по Косову суде”, а зулумћари арнаутски убијају србску децу на купању... О, колико разлога има Христос да плаче над свима нама: над политичким моћницима, над црквеним служитељима, над радницима, лекарима, учитељима, судијама, мушкарцима, женама и децом (над којом врше менгелеовске огледе који се зову “реформа школе”)... Плаче над нама, над тобом и нада мношвом, драги читаоче, а ти и ја најбоље знамо због чега...

Има ли наде? Владика шумадијски Јован наложио је да се у храму Светог Саве сваког дана служи акатист Христу, све до Крстовдана. И тиме нам је показао пут: саборна молитва, лична молитва; лично и саборно покајање; враћање Христу и Светом Сави... Е да би се Бог смиловао на нас, и да се са нама не би десило оно што се десило с Израиљем пре две хиљаде година... Господе Исусе Христе, Сине Божји, помилуј нас грешне!

ПОЖАР У ХИЛАНДАРУ

Изгорео нам је “бјел Вилиндар наспред Горе Свете”. Преко половине манастирских зграда нестало је у пламену у коме се нашао и прекрасни Бели конак из XVI века, игуменарија, гостопримница, монашке келије и гостинске собе: све то, домаћински светло и лепо, отишло је у неповрат. Изгорела су четири параклиса: Светих четрдесет мученика севастијских, Светог Саве Освештаног, Светог Димитрија и Светог Николе. У параклису Светог Николе налазило се мноштво ћивотића са моштима угодника Божијих. Планула је и соба краља Петра, сто који је он подарио манастиру, једна од верзија “Крунисања цара Душана”, чувене слике Паје Јовановића. Овакав пожар није се збио од почетка XVII века. Србски амбасадор у Атини, Душан Батаковић, изјавио је да је Хиландар изгледао као да је бомбардован, и да му је сусрет са рушевинама донео један од најтежих дана у животу. Генерални конзул у Солуну, Југослав Вукадиновић, рекао је: “Никада у животу нисам видео нешто страшније и тужније... Монашке сузе су најтеже!” Сами Бог је спасао, молитвама Светих Саве и Симеона, цркву и ризницу која, да је изгорела, значило би да је наша историја, што се докумената тиче пребрисана као гумицом; јер, у ризници су, између осталог, Карејски типик Светог Саве са његовим оригиналним потписом и печатом, повеље Светородних Немањића, Светог кнеза Лазара, Јефимијин вез, застава цара Душана, чаша из које је пио вино, ретке рукописне и штампане књиге, Карађорђева писма... И ко зна какво благо небројено, које сведочи ко смо, шта смо и куда идемо... Пожар је, утврђено је, избио због старог оцака. Али, то је материјални узрок. А који је онај прави, духовни узрок због кога је Мајка Божија, игуманија хиландарска Тројеручица, допустила да срце сваког Србина буде рањено? Јер, знамо Мајка Свемогућнога Христа Бога могла је молитвом да заустави ову несрећу, и не би било пламенова у небу над Хиландаром, у тихој и спокојној светогорској ноћи. Православни Хришћанин је, дакле, са молитвеном опрезношћу, дужан да потражи

духовне узроке хиландарског пожара. А коме бисмо се обратили ако не “највећем Србину после Светог Саве” (Отац Јустин), Светом владики Николају да нам их он објасни? У свом делу “Добровољци вере Христове”, говорећи о томе зашто Бог допушта страдање Његових светиња, Св. Николај каже: “Ако се у душама људским погасе кандила и свеће, и миомир постане загушљив дим, и срце престане бити олтар љубави и постане хладно и тврдо као стена, тада Богу нису мили ни зидани храмови. Тада се и ти храмови запусте, нити свештеник у њима радо служи, нити народ у њих долази. И онда десница Божја удара по једним или по другим, или по обојима храмовима. А десница Божја је лака кад милује а тешка кад удара. Понекад поштеђује зидане храмове због благочешћа задужбинара тих храмова, а удара по својим живим храмовима, очекујући да се ново поколење поврати к Њему. Понекад поштеђује људе а руши зидане храмове, да би ражалостио оне који гледају рушевине и огрејао их ревношћу да зидају нове. А понекад у гневу своме не штеди ни једне ни друге да би, у новој генерацији, повратио отпале синове прецима њиховим. Кад год је вера Божја код људи ослабила или ишчезла, и кад се унутарњи олтар срца развалио, Бог је допустио да се поруше хиљаде и хиљаде храмова у славу Његову некад постројених. Чак и онај чудесни храм, што га је по самом Божјем плану саградио цар Соломон, претворио је Господ у рушевине онда кад је видео срце царско у рушевинама”. У Хиландару се, ако пратимо мисао Светог Никола Жичког, десило то: Бог је допустио да се сруши део манастира да би “ражалостио оне који гледају рушевине и огрејао их ревношћу да зидају” нове храмове и олтаре, да обнове светињу која је наш Дом и наше Уточиште.

Достојевски каже да смо “сви криви за све”. Свако, па и најмање наше зло, чини да се повећава збир зала у свету, а што је тај збир већи веће је и допуштење Божје да људи жању оно што су са ђаволом сејали. Свако од нас је, по мери својих греха, дOMETнуо угарак за потпалу хиландарског пожара. И онај који је свом народу обећавао слободу и провредни опоравак, а лагао и варао с циљем да се лично обогати; и онај који је

Србе предавао хашком Минотауру, покушавајући да га умилостиви, а само му подјарујући паклени апетит; и онај који се клањао лажној Европи, “Белој Демонији”, и позивао нас да заборавимо Светог Саву; и онај који је служио Брозу и брозомори, а чији потомци настављају његово дело, овог пута у име “људских права” ратујући против свега србског; и онај који је оснивао разне телевизије с циљем да развраћају и заглупљују народ, претварајући га у бесловесно крдо; и онај ко је хтео да реформише школу тако да од наше деце направи телетабисе; и онај ко младима продаје дрогу, стичући свој крвави новац, себи и потомству на вечно проклетство; и онај ко тргује несрећним женама и девојкама; и онај ко се богати на туђој муци и зноју, крадући народно под видом “приватизације”... Сви ми, неверни својим супружницима, сви ми, који заборављамо васпитање деце у вери и честитости, сви ми, којима је идеологија “у се, на се, и пода се” заменила светлост служења Истини, сви ми, који излазимо на улице да прославимо победе спортиста, а нигде нас нема на улицама кад нам убијају децу у Гораждевцу и другде на Косову... Да, сви смо, сви, сви криви за пожар у Хиландару... И они који служе Цркви, од верника до епископа, добро треба да се запитају зашто је баш овом поколењу потомака Светог Саве пало у део да гледају пожар у Хиландару који личи на бомбардовање. Колико смо ми служили Богу, а колико смртним људима и њиховим смртним (макар и “екуменским”) интересима? Зар се на нама не испуњава реч Светог Николаја Жичког: “Цркве граде да их виде људи, / цркве граде, Богу се не моле”?

Колико су нам парохијски домови битнији од живих људи који поред нас гладују? Колико мислимо о сиротињи, болеснима, немоћнима? Где је наша хришћанска љубав и милосрђе? Где су нам дела вере? Где живљење за узор? Зар многи у Србији нису почели да због “попа Николе мрзе Светог Николу” (наравно, не треба да тако чине, али су били саблажњени – “поп Никола” је био превише бахат и туђ духу Цркве, па му нико не верује кад проповеда о Светом Николи)? Пожар у Хиландару велика је опомена Србској Цркви, то јест нама верујућима.

У последње време, многе нам се ствари дешавају у Великом посту: године 1999. у Свету Четрдесетницу почело је НАТО – бомбардовање после чега је уследила окупација Косова; у посту 2001. хапшен је Слободан Милошевић, и то не због кривице према свом народу, него по налогу тог истог НАТО-а; у посту 2003. убијен је несрећни премијер Србије, Зоран Ђинђић; а сад, опет у посту, пламен је захватио Хиландар. Велики пост је доба покајања, када нас Црква позива да оплакујемо своје грехе и умолимо Господа да нам опрости безакоња која чинимо пред Њим. За нас још увек има наде: ако приложимо усрђе и, угледајући се на свете ктиторе Хиландарске, Саву и Немању, кренемо путем покајања, Бог ће нас поново учинити Својим народом, избављајући нас од пропасти ка којој хитамо, зовући је разним “умилним именима”, од “евроатлантских интеграција” до “отвореног друштва”. Јер, Господ је у хиландарском пожару поштедео људе. Страдало је много, и губитак је болан, и ненадокнадив, али ако се саберемо око зидања Хиландара и зидања својих душа, да би “све свето и честито било и миломе Богу приступачно”, онда ће и пожар у србској Светињи имати оно значење које Господ, Отац наш небески, хоће да има – значење опомене која нас враћа Њему и Светом Сави. Дај Боже да тако буде!

БЕСЛАН, ИНДОНЕЗИЈА, КРАГУЈЕВАЦ ИЛИ – О РАВНОДУШНОСТИ И ПОКАЈАЊУ

Догађаји који су обележили крај преступне 2004. године су, свакако, крвави злочин чеченских терориста у руском градићу Беслану, када је убијено преко триста дечака и девојчица у локалној основној школи и застрашујући земљотрес, који је изазвао цунами, однео преко 250 хиљада живота у Индонезији, Тајланду, Шри Ланки и околним земљама. Ова два догађаја су у медијима, наравно, била пропраћена плитко, медијски, и покрио их је, ево већ сада, вео заборав... Као да је ништа убити триста ђака и као да је, тамо на Далеком Истоку, нестало 250 хиљада мува, а не 250 хиљада створова Божијих – људи, који носе

лик Његов.

И ми, слаби Хришћани потоњим времена, као да смо заборавили да дубље, из мистичке перспективе погледамо ова два догађаја, и да прочитамо њихове поруке. Уморна од баналности и свеprisутности свакодневног зла и деловања “сићушних злодуха” (Сологуб), душа православног Хришћанина као да нема снаге за улазак у бол, чији се огњени стуб крајем 2004. уздизао до неба. Изложен бујици информација које раздражују, човек се увлачи у љуштину неосетљивости и нестаје, осим за најближу околину.

Свакоме ко има имало срца (и разума) на памет падају речи Господње: *“И земљотреси велики биће по местима, и биће љаг и и помори, и страхоте и знаци велики биће с неба... И биће знаци на сунцу и месецу и звездама; на земљи мука и невоља народима у ужасу од хуке морске и валова. Умираће људи од страха и од очекивања онога што наилази на свети, јер ће се силе небеске покренути”* (Лк. 11, 25026). Данашње човечанство, међутим, живи под хипнозом самодовољности; оно, иако га је XX век криво уверавао, и даље хоће да верује у “прогрес”, “развој хуманих потенцијала”, у Ново Доба, епоху велике власти у себе залубљеног homo sapiensa, слућеног технолошким сујеверјем... Франкенштајновски огледи у области генетике и клонирања људских ембриона добијају на све већем замаху; еутаназија постаје “законско право”; хомосексуализам и све врсте изопачености бујају... Усред хаоса у коме живимо, планета отказује послушност свом господару: ваздух нас гуши, ледници се топе, шуме нестају... Читава Земља се, кажу научници, за трен зауставила кад је стравични земљотрес погодио Индонезију...

Но, као што је у својој студији о нихилизму приметио отац Серафим Роуз, људи после извесног временаведеног у испуњавању гордоумних пројеката нововавилонске изградње, почињу да на свет гледају ђавољим очима, па тамо где је црно виде бело, обрнуто. Зато је у Откривењу Јовановом уочена најстрашнија особина човечанства пред крај света – *непокајивост*. *“А остали људи који не појобоше од ових зала, не*

покајаше од дела руку својих, да се не клањају демонима, ни идолима златним и сребрним и бронзаним и каменим и дрвеним, који ништа могу видети, ни чути, ни ходити; и не покајаше се за убиства своја, ни за њихова своја, ни за блуд свој, ни за крађе своје” (Отк. 9, 20-21).

А у Србији?

Бог ни нас, већ одавно, не оставља без својих опомена... Много их је било, и о многима је већ писано. Ове, 2005. године, на Савиндан, десила се још једна. У цркви Светог Димитрија, у Крагујевцу, потекле су сузе из икона Мајке Божје и Светог Димитрија које се налазе на иконостасу. У овом истом граду је, на Крстовдан 2003. замироточило Распеће у цркви Светог Саве... Владика Јован је, најновијим поводом, изјавио: “Ово што се догодило, догодило се Божјом Промислу. Чињеница је да је Бог учинио чудо, и ми не треба да судимо, него да се Богу молимо” (“Глас јавности”, 3. фебруар 2005.) Наставило се, дакле, низ знамења из 2004: у априлу те године проплакала је икона Мајке Божје у цркви Светих Флора и Лавра у Липљану на Косову, а у мају, у кући једног Србина у Пачетину код Винковца у Хрватској то се десило са иконом Светог Николаја Мирликијскога...

Јесмо ли постали бољи? Јесмо ли се кајали, дубоко и са осећањем да Господ треба да нас избави “од блиске и праведне Своје претње” (како каже молитва приликом изношења петохлебнице на вечерњу)? То само Бог зна. Наш полом се наставља. А јасно нам је да би Свемоћни могао да тај полом заустави у тренућу ока, и да наше непријатеље заузда заувек. Беслан, Индонезија, Крагујевац... Побожан човек имао о чему да мисли, због чега да се каје и Кома да се моли.

СРБСКИ ПРОРОЦИ О ЕВРОПИ

Пророк је, по учењу Цркве Божје, онај који у прошлости, садашњости и будућности појединаца, народа и човечанства види смисао догађаја, које је Провиђење благоволело или допустило да буду. И Срби су у XX веку имали два пророка Божија: Светог

Николаја Охридског и Жичког и Преподобног Јустина Ћелијског. Ови богонадахнути мужевии су од Христа добили откривење о историјској судбини Срба, и упозорили свој народ шта га чека ако се настави наша отпадија од Завета са Богом.

Највећа саблазан за Србе, предвођене својом обезбоженом и однорођеном интелигенцијом, састојала се у идењу за Европом без Христа. Из те сабласти, сва зла и заблуде су проистекли: од југословенства до марксизма – комунизма. Јер, Европа је била и остала идол свих србских зидара вавилонске куле, који су срећу своју и свог народа хтели да изграде без Бога и Његовог закона, само напором својих мисли и мишица.

Сетимо се шта су свети србски пророци Николај и Јустин говорили о Европи.

Свети Николај Жички у “Речима српском народу кроз тамнички прозор” вели о Европљанима: “Сласти су им у неговању тела, у грабежи туђега, у отмици од малих и слабих, у умножавању земаљскога блага и проширењу своје државе и своје власти, у лукавом завојевању туђе отаџбине, у весељу и у игрању, у одбацивању сваке вере као сујеверице, у негирању Бога, у пуном биолошком животу, у бестидном називању мајмуна својим праоцем, у потопљењу антропологије у зоологију”.

И још: “Данашња Европа није више ни папска ни лутеранска. Она је изван тога и ван тога. Она је кроз земаљска, и без жеље да се пење на небо ни са пасошем непогрешивог папе нити пак уз лествице памети протестантске. Уопште одриче се путовања из овог света. Жели да остане ту. Жели да јој гроб буде где и колевка. Не зна за други свет. Не осећа озон небески. Не види у сну Анђеле и Светитеље. За Богородицу не може да чује. Разврат је утврђује у мржњи против девичанства. Сав трг је у мраку. Све су сијалице погашене. Ај, какав ужасан мрак!” И још: “Да је среће, Европа би се хвалила Хришћанством као својим најдрагоценијим наслеђе ми највећим достојанством. /.../ Слављење Христа и проповедање Христа свим континентима и свим народима, то је била Богом одређена мисија европског континента. Ван

Хришћанства Европа нема ничим да се похвали. Без Христа, Европа је најсиромашнији просјак и најбезочнији пљачкаш овог света”.

И још: “Властољубиви и охоли народи Европе никад не признају своју кривицу. Изгубили су појам о греху, о греху и кајању. За свако зло у свету они криве другога; себе никад. Та како би они могли учинити грех, кад су они сели на престо Божји и себе прогласили непогрешним боговима!”

И Свети Јустин Ћелијски је на то упозоравао. Говорећи о развоју европске мисли од ренесансе наовамо, у делу “Светосавље као философија живота”, Отац Јустин каже: “Разгледајте хуманистичку изложбу нових људи: получовек до получовека, подчовек до подчовека, нечовек до нечовека, а то значи: карикатура до карикатуре. Све сам човечуљак до човечуљка. /.../ Ми присуствујемо трагичној изложби: европски човек без Бога кроз хуманистичку просвету дегенерисао је човечуљке, у патуљке. /.../ То је, по свему, човек без Бога и без душе. Другим речима, обезбожен и обездушен човек-робот. /.../ Господо, фабрика робота, ето у шта се претварала, и најзад претворила, Европа од Ренесансе до данас. А робот, то је најбеднији тип човека”.

Беседећи на парастосима Владици Николају, Отац Јустин је грмео: “Шта да кажемо о свеопштем данашњем божанству, европској култури? Шта је европска култура истакла као највећу вредност у овом свету? – Европског човека, који се демонски гордо осмехује и потсмехује. Потсмехује се на све што није европска гардероба, потсмехује се на све што није европски јеловник. Култура: култура телевизије, култура биоскопа, култура европских позоришта, уметност европска – шта је то? То је клањање човеку, то је идолопоклонство, то је човекопоклонство. То је, браћо моја и сестре, највећа болест Европе и једина болест Европе. Врши се најстрашнији покољ душа европских. Врши га европска култура и цивилизација. Ми смо сведоци тога”.

И још: “Погледајте, данашња Србија је роб луде и безумне европске културе. Луде и безумне. Шта је особина европске културе, шта је то чиме се ви културни хвалите, шта је то? Среброљубље Јудино. /.../ Јер

су људи прогласили одједном да је њихов главни циљ у овоме животу: што више пара, што више уживања. А европска култура само то и ради. Стварају се технички изуми, врши се такозвана индустријализација свих земаља а у ствари трују се људи среброљубљем Јудиним. /.../ А знате: Јуда мора да изврши самоубиство, и Европа мора да изврши самоубиство! /.../ Чему воде ти ваши изуми? Колико су људе бољим учинили? Шта значе ваши телевизори, ваши радио-апарати, шта ваше тзв. културне тековине, ради којих жртвујете све, па и Господа Христа шта оне значе? Значе самоубиство! Не може Јуда друкчије да заврши, не може Европа друкчије да заврши него тако. Јер је издала Јединог Истинитог Бога, Јединог Истинитог Бога у свима световима”. Зато се не треба чудити што је Свети Николај Жички записао: “Ај, браћо моја, зар ви сви то не видите? Зар ви сви нисте осетили мрак и злочин антихришћанске Европе на својим леђима? Хоћете ли уз Европу или уз Христа? Уз смрт или уз живот? То двоје ставио је некад Мојсије пред свој народ. И ми стављамо пред вас. Знајте: **Европа је смрт, Христос је живот. Изаберите живот да будете живи на век**”.

Заиста се на почетку XXI века, дословце испунише речи србских пророка Јустина и Николаја. Европска унија (нова Совјетска унија) избацила је било какав помен Хришћанства из свог устава. Поменути су и древна Грчка и Рим, и хуманизам и ренесанса, и француско просветитељство као темељи Европске уније – али о Хришћанству ни речи. Бунили су се и Ирци, и Пољаци, и Грци – али није вредело. Бунио се и Ватикан – није вредело. **Хришћанству, које је темељ Европе, нема места у Уставу Европске уније.** Турска, која се спрема да уђе у Европску унију и да је, са својих 70 милиона, углавном младих, становника, преплави, одушевљено је поздравила одлуку безбожних европских комесара. Срби, памет у главу и Христа у срце!

БОЖИЋ И СРБСКА 2006. ГОДИНА

Рођење Христово за Србе увек је имало значење најдубље радости; када игуман Стефан каже да “нема дана без очињег вида,/ нити праве славе без Божића”, он говори у име целог свог народа. Божић је Богић, мали Бог, Бог Који је сишао с небеских висина и постао Дете да би с људима поделио њихове радости и страдања, и да би био распет и васкрсао ради васкрсења свију. Он није апстрактно и далеко “нешто”, него Емануил, Бог – са-нама, наш Старији Брат, који је постао човек да бисмо ми постали усвојена деца Небеског Оца. Да бисмо Га сусрели, треба да се усредсредимо на вечно и непролазно, схватајући, попут кнеза Лазара, да је “земалско за малена царство,/а небеско увек и довека”. То не значи да се за земну Отаџбину не треба борити; напротив – земна Отаџбина је увод у небеску, вечну, и ко њу издаје, издаје и Бога и себе.

Божић којим се завршава православна календарска 2005. година увод је у једну од најстрашнијих година новије наше историје, страшну попут 1914. или 1941. Светски злочинци, маскирани у “међународну заједницу”, насрнуће, чопорски сложено, на Косово, подржаће сепаратизам Ђукановићевих усташоида, наследника Секуле Дрљевића, гледаће да заувек угасе Србску, и Босну заувек претворе у тамницу из Изетбеговићевих снова... Ту је и Рашка област, Војводина, Тимочка крајина; ту су Прешево, Бујановац, Медвеђа. Срби ће у Хагу бити проглашени за највеће злочинце од Хитлера наовамо, а Србија претворена у конц-логор из ког се тешко излази (тзв. “бела шенгенска листа”), под електронским надзором и са жигосањем грађана смарт-чиповима. Можемо очекивати и нешто још страшније: улазак НАТО-трупа и неког гаулајтера, попут Петерсена или Ешдауна, да седи у Београду. Све више људи остајаће без посла, јавна предузећа биће распродата, земљиште и вода такође. Наставиће се умирање од НАТО-отрова и стреса. Сваке године умре 30 хиљада људи више но што их се роди.

И? Шта сад? Зна се шта: борити се! Јер, злочинци не ратују само против нас, него и против Бога рођеног у Витлејему и васкрслог у Јерусалиму. А, по Шантићу, “ми знамо судбу и све што нас чека/ ал’ страх нам неће заледити груди./ Волови јарам трпе, а не људи, / Бог је слободу дао за човјека”. Ако се будемо борили, постојећи на “страшном месту” историје, има наде. Не заборавимо: 1915. србска војска повлачила се преко Албаније, а 1918. ослободила Србију и срушила “црно-жуту монархију”. Историја није завршена; ако будемо спремни да се боримо за надисторијске, вечне вредности, она се може опет окренути у нашу корист.

Христос се роди, Србијо!

СМИСАО ЧУДА БОЖЈИХ

У овом свету који је, како би рекао Свети Јустин Ћелијски, обзидан чудесима, нема ничег тако природног и тако свагда присутног као што су чуда. Бог Живи Коме се клањамо и служимо по мери својих убогих моћи Чудотворац је свагда и увек и у векове векова. Стварање света и Његово одржавање у постојању је чудо љубави Свете Тројице, и кад год се пробудимо и отворимо очи том чуду се радујемо (“За то што живети, дисати знам,/ захвалност, реците, коме да дам?”, певао је млади Осип Манделштам). Рађање детета и његово подизање, љубав и поштовање међу људима, жртва за ближње до самозаборава, хлеб који једемо, вода коју пијемо – чудо до чуда. А свако чудо је једна блавест о Царству које не пролази, јер је вечно, и о Сабору који се не разилази, јер га је, Црквом, сабрала Света Тројица. Зато је потпуно у праву прота Александар Шаргунов, кад на питање једног верника – како сад у Русији има толико чуда, одговара да је, у ствари, загонетно зашто чуда нема још више. Како нас је упозоравао Свети Игњатије Брјанчанинов, чуда Божја се од чуда демонских разликују својим смислом, заснованом на укореењености у Вечни Смисао постојања, који је Христос; док су чуда Божја ту да би човека привела животу по закону Господњем,

покајању и исповедању грехова, Светом Посту и Светом Причешћу, чуда демонска су вашарска шарена лажа, која лаковернику затварају очи за оно главно и чине га неспособним за сусрет са Истином. Зато свако чудо треба умети читати као поруку љубави Божје, и пажљиво ослушкивати шта нам она вели.

Узмимо за пример три новија чуда – једно у Русији, два у Србији. Покушајмо да их, по мери својих слабих снага, прочитамо, управо да бисмо покушали да приђемо тајанственом свету.

Године 1998, на осамдесету годишњицу цареубиства, за време покајне литије у Москви, почела је да мирише миром и да се преображава једна икона Царских Мученика, ношена у крсном ходу. Била је то икона целе Мученичке Породице, али не сликана, него копирана у боји и стављена под стакло. Усред литије, на њој су се појавиле црвене мрље попут мрља крви, и она је почела да се обнавља: од бледе копије преобразила се у икону снажних боја – јарко су заблистали ореоли, одежде су постале живописније, лица су се просветлила. И, што је најнеобичније, ове промене су се дешавале и даље, трајући месецима. Од иконе су почела да се дешавају исцелења, а она је ношена широм Русије и на Свету Гору Атонску, где су је монаси дочекали са љубављу и молитвом. Када се чудо десило, Московска патријаршија још званично није била канонизовала Царску Породицу (то ће се десити на јубиларном Сабору Руске Цркве 2000. године), а издајник Русије Борис Јељцин је у Петропавловској тврђави у Санкт Петербургу, упркос противљењу руске православне јавности, сахрањивао лажне посмртне остатке Цара Николаја II и његових, с циљем да саму идеју канонизације обрुка назови – моштима. У таквом једном тренутку, Господ је даровао икону која се обнавља, мирише и на којој се појављују мрље сличне мрљама крви. Као да је речено: ево, Царски Мученици опет крваре, јер их наследници Лењинови и даље прогоне из руског живота. Као да су Руси позвани на покајање због греха цареубиства; као да је архијерејима речено: “Имате још један доказ светости Царске Породице, и нека и он буде прибројан доказима потребним за канонизацију”...

А чуда међу нама, Србима? И она не оскудевају, само ако хоћемо да их видимо. Уочи јесењег Крстовдана 2003. у храму Светог Саве у Крагујевцу потекло је миро из Распећа Господњег. Мироточење је у септембру 2003. трајало три дана, и миро је текло из очију Господа их и са чела Његовог. Крајем децембра 2003. по новом календару, чудо се поновило, и миро је, поред очију и чела, текло и из левог ребра Господњег. За разлику од првог пута јако је мирисало, мирисом који је подсећао на боровину и тамјан. Господ је проплакао 29. децембра, а сутрадан се у Крагујевцу умало није десила трагедија. Пола сата после поднева, срушио се усред града војни хеликоптер марке “газела”, у коме се налазило пет људи – један је представљао Деда Мраза, а летео је са троје одраслих и дечаком Давидом (старим осам година). Нико у хеликоптеру се није повредио, а летилица је пала само триста метара од места где су дечаки и девојчице, њих око петсто, чекали да им Деда Мраз подели поклоне. Хеликоптер се срушио иа у углу улица Владике Николаја и Саве Ковачевића (“Политика Експрес”, 5. јануар 2004.). Зар све ово нису знаци о којима се може размишљати, са побожношћу и страхом Господњим, као о опоменама нашем роду? Зар случајно Христос плаче у срцу Шумадије, у граду који је убог и материјално и духовно, и у коме беда и јад царују? Зар то није најавило тешке догађаје који ће се десити у Великом Посту 2004: пожар у Хиландару и шиптарско дивљање и паљење косовских светиња од Девича и Архангела до Љевишке? Зар је случајно сузе Господње први угледао црквењак Радомир Стефановић који је 1999. побегао из, сада спаљеног, србског Призрена? Зар ту није била и велика опомена Божја Србима да не чекају комунистичку измислицу звану Деда Мраз, кад им још није завршен Божићни пост (а опомена Божја је била блага: нико од оних у хеликоптеру није страдао, нити је страдао ко од окупљених)? Зар није симболично место где се летилица срушила – угао улица Владике Николаја, Светог Србина наших дана, и Саве Ковачевића, Титовог целата, чије целатско име Крагујевчани још нису уклонили да им не прља град (као да нам се указује на то да још храмамо на обе ноге – час

бисмо да будемо Николајеви, а час Титови)? Наравно, нико не сме да каже да је овакво тумачење догађаја једино исправно; али, мироточење распећа Господњег је увек имало и имаће духовно-морални смисао, и никад није нешто “случајно”.

А однедавно, у спаљеном србском делу вароши Липљан (древне Улпијане, у којој је рођен Свети Јустинијан Велики, византијски цар кога су Срби звали Управда), у храму Светог Ваведења, тече суза из ока на икони Мајке Божје, окружене многобројним оштећеним и поруганим иконама из спаљених србских храмова. Мајка Божја је проплакала пред Васкрс 2004. Свештеник Ранђел Денић каже: “Чудо!” И додаје: “За нас је ово знак да останемо, јер су свеци са нама!” Очито је да Мајка Божја плаче над судбином народа Сина Свога; и да га, плачући, не оставља, него се моли Њему за Србе (“Вечерње новости”, 25. април 2004.).

Треба бити опрезан пред гомилом разних “чудотвораца”, који су често “побожни” – кад врачају, гледају у кандила и иконе, призивају име Божје и светаца, траже да им се, ради врачања, доносе специјално прављени “славски” колачи, па онда они. “угодници” (чији? – очито не Божји!) скидају “набачене чини”, “ослобађају проклетства” које су “заслужили преци”, итд.

Таква чуда су магијска: она од човека не траже ништа осим пара (један такав чудотворац, из епархије с оне стране Саве, узима на стотине евра од лаковерника да би им “скинуо набачено”). Због тога треба бити опрезан да не бисмо примили рог за свећу и антихриста уместо Христа. Истинска чуда Божја буде у човеку покајање, жељу да се измени, да свим бићем служи Богу и иде стазама Његовим. Лажна чуда траже од човека само да им верује, и да настави да живи како је и живео.

Чудо нашег живота у вери, чудо што смо у Цркву призвани и што се Христом причешћујемо, обавезује нас да се, мењајући себе, молимо за друге, и да, у свету у коме су равнодушност и мржња уобичајени, будемо “чудотворци” својом молитвеном љубављу.

Господе Чудесни и Дивни у чудима Својим, научи нас Љубави Која је

Истина!

На дан Светог Мартина Исповедника, папе римског,
априла 2004. године

ХРИСТОС – СРБСКИ СПАС

Бог нас воли више него што то можемо замислити, више него што можемо сами себе волети. И кад нам шаље опомене Своје, шаље их да бисмо се покајали и уразумили, Њему вратили и Његови постали поново.

Ево шта о томе вели Свети Јован Златоусти:

“Када би Бог пожелео да уништи свет, Он би то веома лако учинити могао. Нема ничег лакшег за Творца, Који је све створио само Речју, да у једном трену свет врати у ништа, јер је ни из чега свет и настао. Но Бог у Својој великој милости и бризи о нашем спасењу унапред нам говори о казни коју намерава да на нас пошаље – ради тога да је не би послао. Говори стога да бисмо знали о томе, да бисмо се прожели страхом пред гневом Његовим, да бисмо се одвратили од греха и осетили Његово несумњиво упозорење.

На тај начин Он је поступио са великим градом Ниневијом, чија су безакоња превршила меру. Послао је пророка Јону да би им казао: “Још четрдесет дана и Ниневија ће бити срушена”. Па ипак, Нивевићани нису изгубили наду. Поверовали су Богу, одредили строг пост и за људе и за животиње, и кајали се у кострети и пепелу. Бог, видећи њихово покајање, смислио је Се, и казна која им је морала доћи, није дошла.

Тако се и пре потопа земља напунила безаконицима, и Бог је решио да је погуби. Он то није обавио одмах него их је обавести сто двадесет година пре тога. Затим је сто година одредио Ноју за градњу ковчега, да би се људи, видевши ово, уразумили, да би се вратили на пут правде. И тек после тога, кад је Бог видео да људи не обраћају пажњу на сва предупредјења, и да и даље чине зло, не уклањајући се од истог, Он их је погубио потопом”.

Још увек има наде! Покајмо се! И кад се покајемо, Господ над војскама, Непобедиви, победиће све непријатеље наше, и Србство ће опет бити спасено, како се и пева у химни нашој: “Боже правде, Ти што спасе од пропасти досад нас, чуј и одсад наше гласе и одсад нам буди спас”.

Увек је Србима био потребан спас. Данас више него игда. Али морамо завапити Богу правде, Који је и Бог љубави.

А Он, Преблаг и Свесилни, преко пророка Исаије (Ис. 41,14), нама, Новом Израилу, поручује:

“Не бој се, црвићу Јаковљев, народићу Израилев, Ја ћу ти помагати, говори Господ и Избавитељ тој, Светац Израилев”.

Молитвама Светог Саве и Светог кнеза Лазара и свих Светих *Срба*, Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј нас! Амин.

УВОДНО СЛОВО

ПРАВА ВЕРА – ТЕМЕЉ СПАСЕЊА

ОБРАЗОВАЊЕ ЗА ВЕЧНОСТ

(Веронаука – да или не?)

Како видети Бога?

Бог и наука

НЕДЕЉА ХРИСТОВОГ СТРАДАЊА

Која је вера права?

Страсна седмица

ВЕНЧАЈТЕ СЕ, СРБИ

ПОКОЉ НЕРОЂЕНИХ СРБА

ВЕРСКА НАСТАВА НИЈЕ НАМЕТНУТА

СЕКТАШКА НАЈЕЗДА И СРЕДСТВА ЗАШТИТЕ

Типови секти и њихова учења

Окултистичко-магијске (синкретистичке) секте

Сатанистичке секте

Тактике и технике секташа

Правила верске безбедности

За крај

ШТА ХОЋЕ НОВОПРОТЕСТАНТИ У СРБИЈИ?

ЈОШ МАЛО О СРБИМА И ТОЛЕРАНЦИЈИ

ПОВРАТАК ВЕРИ ОТАЦА

ПОВРАТАК ВЕРИ ОТАЦА

СВЕТИ САВА – УЧИТЕЉ ОБРАЗА

ПРЕСТО НЕБЕСКИ И ПРЕСТО ЗЕМАЉСКИ

ПАД ЦАРИГРАДА И МИ ДАНАС

СВЕТЛОСТ СА НАДГРОБНИКА

Вера у вечни живот

Младићи и девојке на споменицима

Супружници

КАРАЂОРЂЕ И ЊЕГОВ НАРОД

(Жртвена глава и темељ слободе)

О супротстављању злу силом

Трагични лик

Човек Божји

Литература:

ХРИШЋАНСКИ ЛИК СРБСКОГ ВОЈНИКА

ПРЕД ХРАМОМ НОВОМУЧЕНИКА ЗЕМЉЕ
РУСКЕ

НАША ПРОШЛОСТ И НАША БУДУЋНОСТ

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

ЛЕКТИРА У ДОБА АПОКАЛИПСЕ

СТАСАТИ ДО ИКОНЕ

У ПОТРАЗИ ЗА НАДОМ

КА ОБНОВИ ЕРОСА

УЏБЕНИК ВИТЕШТВА

А шта значи испуњавати СЕДАМ СРБСКИХ ЗАПОВЕСТИ?

СВЕТЛА ТАМНОВАЊА

СВЕШТЕНИ ПРОСТОР ЛЕПОТЕ

КАСКАЈУЋИ ЗА ГРААЛОМ (Одломци)

ЛИЦЕ И НАЛИЧЈЕ УТОПИЈЕ

ПАПА НА “РАДНОМ ЗАДАТКУ”

САТАНИЗАМ ОЧИМА ЖРТВЕ

Бал код сатане
Желим да умрем
Ужас се наставља
На црној миси
Жртвовање беба
Како препознати сатанисту?

КА ПОНОРУ

Зашто ова књига?
А наши научници?
А вампири?
Трговина људским органима
Психотронска оружја?
Post scriptum

ЗАПАМТИТИ ЗАУВЕК

ЗЛА СУДБИНА СРБСКОГ НАРОДА

ПОЛИТИКА И МИСТИКА

ПРАВОСЛАВНИ МОНАРХИЗАМ ДАНАС

ПОДВИГ ЦАРА МУЧЕНИКА НИКОЛАЈА II

Захвалност Русији

ДУХ РЕВОЛУЦИЈЕ

ДЕМОНСКИ КОРЕНИ КОМУНИЗМА

ПОСЛЕДЊИ ДАНИ РОМАНОВИХ

РУСКИ И СРБСКИ СЕДАМНАЕСТИ ЈУЛ

ВАСКРШЊА СВЕТЛОСТ СТРАДАЛНИШТВА

КРСТ ЗА НЕВИНО ПОСТРАДАЛЕ

ДНЕВНИК МОЈЕ РУСКЕ БРИГЕ

Државни удар

Злочини и мржња

Post scriptum дана после

ПРАВОСЛАВЉЕ И ЗИДАРИ НОВОГ ВАВИЛОНА

Код нас

Каква је то тајна?

ТЕОРИЈА ЗАВЕРЕ И ПРОМЕНА ПАРАДИГМЕ

НА ПУТУ КА УЈЕДИЊЕНОЈ ПЛАНЕТИ

(Скица за историјски портрет мондијализма)

Идеологија и магија Новог светског поретка

”Просветљени” и Нови светски поредак

Комунистичка игра

Духовност Новог светског поретка

Епилог

ЖИВОТ У ДОБА АНТИ-ЛАЗАРА

УВОД

О АНТИ – ЛАЗАРУ ИЛИ ЛАЖНИ ЦАР КАО ПОВОД
ЗА ДЕНАЦИФИКАЦИЈУ

ПУСТОШ И ЗАТИРАЊЕ

ШИБИЦАРЕЊЕ

”СВЕТОСАВСКИ” ВААЛ

Идол страдалништва

Идол крви и тла

Идол политике

Идол екуменизма

Уместо закључка

МОМЦИ ОБРИЈАНИХ ГЛАВА У БЕЗГЛАВОЈ
СРБИЈИ

ТАЈНА КРВИ

ШТА СЛУШАМО И ШТА НАМ СЕ ДЕШАВА

ТУРБАН-ФОЛК

ЗАШТО СРБИЈА НЕ ВАСКРСАВА?

СРБИЈА У ПРОВАЛИЈИ

(Нарицања над вестима)

Увод

Опште пропадање

Блуд и разврат

Злочини

Мртви питају...

УОЧИ НАЈЛУЂЕ НОЋИ

ДЕДА МРАЗ И БОЖИЋ БАТА

4. ЈУЛ, 7. ЈУЛ, 29. НОВЕМБАР

Гледали смо и слушали смо...

РАТНИ ДНЕВНИК ПИСАН ПОШТО ЈЕ ПРЕДСЕДНИК
СРЈ ПРОГЛАСИО ПОБЕДУ И МИР

КОНАЧНИ ИСХОД АНТИ-ЛАЗАРА

”ТРЕЋЕ ОКО” У “ЗОНИ СУМРАКА” / ПУТЕВИ
КОЈИ СУ БЕСПУТИЦЕ

ШТА СЕ КРИЛО ИЗА “ТРКЕ ЗА МИР”?

Овај свет у злу лежи

Неопходност примене Божјег мача

САТАНИЗАМ У СРБИЈИ

ЊУ ЕЈЦ НА ВРАТИМА БАЛКАНА

Лажни месија је рођен

Мајтрејини “подвизи”

КО НАС ГЛЕДА “ТРЕЋИМ ОКОМ”?

КО СЕ БОЈИ ПОГЛЕДА?

Осврт на текст г. Владимира Димитријевића

Два схватања

Пут у веру

ОДГОВОР Г. ВИДАНУ АРСЕНИЈЕВИЋУ, ШЕСТ ГОДИНА ПОСЛЕ

ЕПИДЕМИЈА ОКУЛТИЗМА

ПОСТОЈИ ЛИ МАГИЈА?

”ПРОРОЦИ” ДЕВЕДЕСЕТИХ И РАСПЕТО СРБСТВО

Тапи и Милић од Мачве

КРЕМАНСКО “ПРОРОЧАНСТВО”

”ТРЕЋЕ ОКО” У “ЗОНИ СУМРАКА”

АПОКАЛИПСА, ДАНАС И ОВДЕ

КАКО СХВАТИТИ АПОКАЛИПСУ?

ПЛЕШУЋИ СА ДЕМОНИМА

РОК–МУЗИКА И ОКУЛТНА РЕВОЛУЦИЈА

АТЛАС БЕЗБОЖНЕ БУДУЋНОСТИ

Човекова околина

Будућност медицине

Трансплантације

Вештачко оплођење

Вештачка интелигенција

Роботи

Развој војних технологија

Надзор становништва

Утеха Божја

КЛОНИРАЊЕ И ФАУСТОВСКИ КОМПЛЕКС

НОВЕ ЛИЧНЕ КАРТЕ /ЗА ЖИВОТ БЕЗ ЖИГА /

ШТА ЧЕКА СРБИЈУ?

ЗА РОДИНУ

”Врли нови свет” и Родина
Опасности које вребају

ШТА ЧЕКА СРБИЈУ?

Поводом Кори Удовички, кампање “Ми смо Европа” и “партнерства за мир”

КОНЦЕТРАЦИОНИ КАМПОВИ НОВОГ ДОБА

Уместо увода
Поглед на реформе школе у свету
Српски језик и књижевност
Шта ће бити са националном историјом?

ПАПА НА ПУТУ ЗА БЕОГРАД И МОСКВУ...

”БИЈЕЛО ДУГМЕ” И ЛАЗАРЕВ ЗАВЕТ

ГРОМ ЗАГРМЕ НА СВЕТОГ САВУ

УТЕХЕ БОЖЈЕ У ВРЕМЕНА СМУТНА

(Пророчанства србском православном роду)
Пророчанства Старог Завета
Пророчанство блажене Стојне
Виђење у Јерусалиму 1930. године
Виђење Марије Боговерне

ГРМЉАВИНА НА СВЕТОГ САВУ 1995. ГОДИНЕ

СНЕГ НА ВАСКРС 1996. ГОДИНЕ

ЗАШТО ПЛАЧУ НАШЕ ИКОНЕ?

БОГ НЕ ПЛАЋА СВАКЕ СУБОТЕ

ЗАШТО ПЛАЧЕ СВЕТИ САВА?

Увод

Знамење

Духовни рат

Држава

Школа

ЗАШТО ПЛАЧЕ СИН БОЖИЈИ?

ПОЖАР У ХИЛАНДАРУ

БЕСЛАН, ИНДОНЕЗИЈА, КРАГУЈЕВАЦ ИЛИ – О
РАВНОДУШНОСТИ И ПОКАЈАЊУ

СРБСКИ ПРОРОЦИ О ЕВРОПИ

БОЖИЋ И СРБСКА 2006. ГОДИНА

СМИСАО ЧУДА БОЖИЈИХ

ХРИСТОС – СРБСКИ СПАС